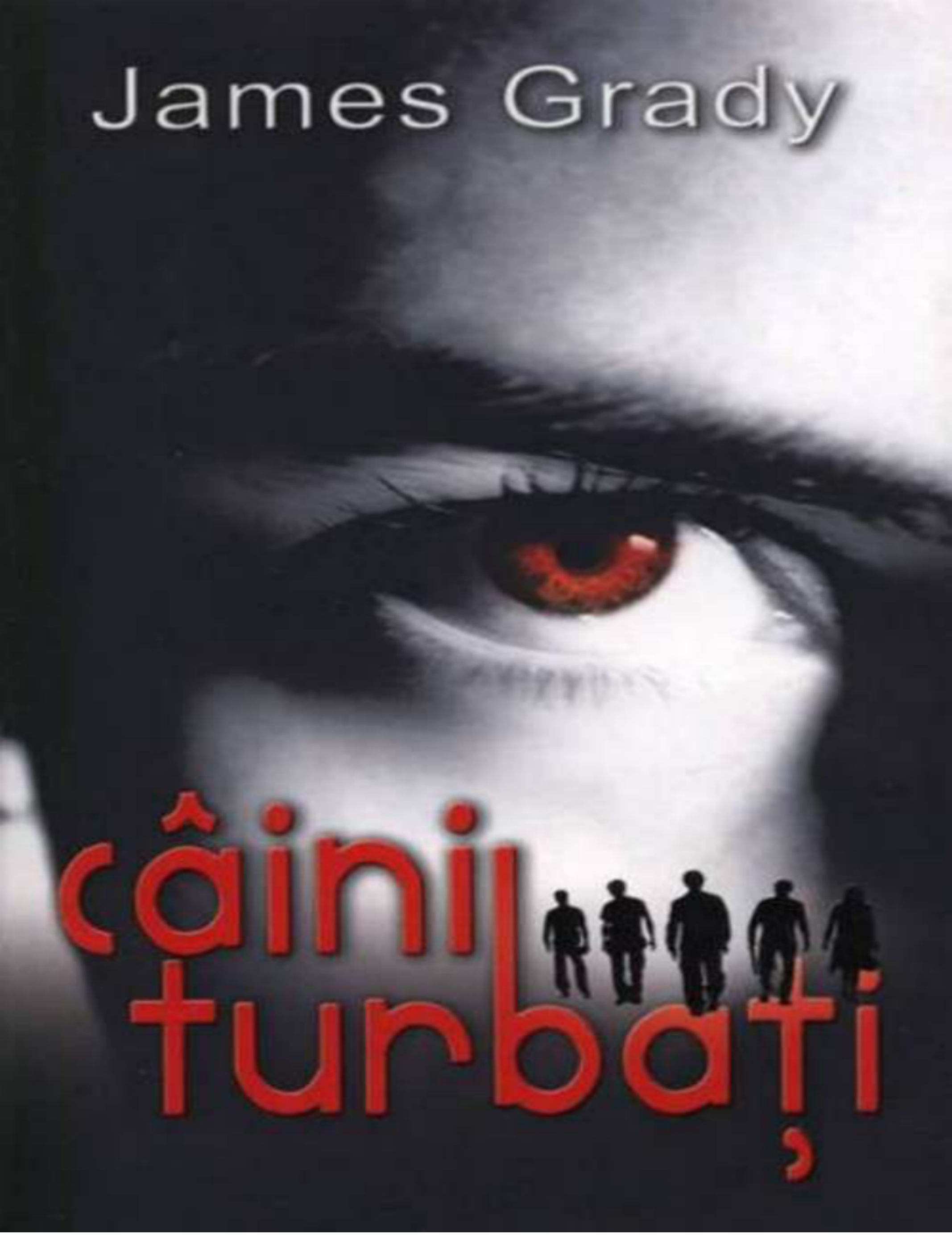

James Grady
câinii turbați

JAMES GRADY
CÂINI TURBAȚI
Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER
RAO Internațional Publishing Company
mai 2010

CUPRINS

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

Vă mulțumesc foarte mult

Această carte e pentru:
Bob Dylan
Billie Holiday
Bruce Springsteen
Richard Thompson
Brian Wilson *urlând pe autostradă.*

Produsele pure ale Americii înnebunesc.
William Carlos Williams, *Către Elsie*

Afară străzile-s în flăcări

. Într-un adevărat vals al morții între ce-i carne și ce-i vis.

Iar poeții de-aici nu mai scriu nimic stau pur și simplu deoparte și lasă lumea să existe.

În străfulgerarea unui cuțit, își caută clipa, încearcă să trăiască cinstit.

Bruce Springsteen, *Jungla*

1

Ar fi trebuit să ne dăm seama că lucrurile aveau să o ia razna în timpul ședinței de grup de marți dimineață, când Russel a mințit în legătură cu strangularea colonelului sârb.

— Fiți atenți, a spus Russell în timp ce razele soarelui se strecurau printre barele de oțel din cadrul ferestrelor și trasau umbre paralele pe dușumeaua de lemn de culoarea lămâii din camera de zi.

Toată scena aceea era ca o monedă aruncată în aer, învârtindu-se, pe o parte obișnuită, pe de alta, ireală.

Ca și noi, în momentul acela: cinci bărbați și o femeie așezați pe scaune pliante de metal.

— Iată-mă din nou, a continuat Russel, patrulând printr-un alt abator din Balcani. Clădirile de pe strada principală erau mânjite cu negru, din cauza fumului. Ferestre sparte. Drumul plin de bucăți sparte de beton. Am trecut pe lângă o Toyota incendiată. La fiecare pas, sub cizme îți scârțâia câte ceva. Un laptop. O poșetă de damă. De un felinar atârnau trei frânghii, dar erau tăiate, așa că probabil că zvonurile despre o operațiune de epurare erau adevărate.

— Ce nu e adevărat? a întrebat doctorul Friedman.

Doctorul Leon Friedman avea părul castaniu. Ochi de smarald în spatele ochelarilor cu rame metalice, aurii. Așa cum o făcuse în fiecare dintre cele paisprezece zile pe care și le petrecuse cu noi, purta o jachetă sport, din tweed. În acea ultimă zi, purta o cămașă albastră, fără cravată.

— Într-un loc ca acela, a spus Russell, totul e adevărat, nimic nu e adevărat.

— Înțeleg, a spus doctorul Friedman.

— Ba nu, nu înțelegi, am spus eu. Nu și dacă ești norocos.

— ’Xact, a zis Zane, care arăta ca un Isus albinos.

— Îl ascultăm pe Russell acum, a spus doctorul Friedman.

Russell arbora aspectul lui de vedetă rock: ochelari negri de aviator, jachetă sport, de piele neagră, peste un tricou indigo inscripționat WILCO de la formația omonimă, nu după răspunsul standard învățat în armată[1]. Purta jeanși albaștri și tenișI retro, cu alb și negru.

— Pe la sfârșitul lui mai 1992, a spus Russel, ne doream cu ardoare să ajungem într-un loc sigur.

Hailey, care își ciugulea bubele de pe brațul ei cu pielea de culoarea abanosului, a mormăit:

— Nu există așa ceva.

Russell nu a luat-o în seamă.

— Orașul acela din fosta Iugoslavie mirosea a praf de pușcă și a lemn ars. Gunoaie putrezite și șobolani, omule, și acum mai văd șobolanii ăia ticăloși cu ochii roșii. Restaurantul avea ferestrele acoperite cu carton, dar și o plăcuță pe care scria DESCHIS. Când colonelul a deschis ușa, s-a auzit clinchetul unui clopoțel. Se întoarce către noi nouă și spune: „Facem cu rândul". Apoi îmi face semn mie și celor două gorile preferate ale sale, niște băieți însetați de sânge pe care Miloșevici îi scosese din închisoare și-i făcuse „milițieni". Intrăm. Localul avea câțiva clienți, toți sârbi adevărați, ca noi, și la dracu' cu ceilalți.

Paharul alb de polistiren tremura când Russell l-a ridicat spre buze.

— Unde rămăsesem?

Doctorul Friedman a spus:

— Tocmai ai zis „La dracu' cu ceilalți".

Russell a mai luat o înghițitură de cafea.

— Voiam să zic, unde ajunsesem cu povestea?

— Aaa, a spus psihoterapeutul. Povestea ta: despre misiunea ta de spionaj.

— Am înțeles, a spus Russell. Șeful de sală alunecă prin restaurant de parcă ar fi patinat pe gheață. Nu are niciun fir de păr. Palid ca un mort. Ochi lăptoși. Reci ca piatra. Patru vârcolaci în haine de armată cu niște puști AK-47 intră și fac clopotul să sune, dar el nici nu clipește. Poartă un papion negru, cămașă albă, jeanși albaștri, un frac negru ca Dracula. În plus, cu îndemânarea unei chelnerițe balerine, într-o mână poartă o tavă goală.

— Seamănă cu o halucinație dată de LSD, a constatat doctorul Friedman.

— Doctore! a rânjit Russell. Cine ar fi bănuit că ești un rebel?

— Am un tată interesant. Dar tu?

— Neah, a spus Russell. Tata n-a făcut niciodată nimic care să-l bage în bucluc. Nici nu a trebuit vreodată. Și nici nu e în poveste — în restaurant eram numai eu, numai eu.

— Și cine altcineva? a întrebat doctorul Friedman.

— V-am zis: colonelul Herzgl, porcul acela gras. Mirosea a usturoi și a votcă. Se spune că votca nu miroase, și asta e altă minciună. Credeți-mă, miroase, și eu… eu…

— Ești în restaurant, a spus doctorul F. Cu colonelul Herzgl și oamenii lui.

— Și cu șeful de sală. Care alunecă printre mese ținând tava aia goală în mână, cu o insignă nazistă pe rever, *omule,* și ne lasă să ne

prăbușim în ochii lui lăptoși. Colonelul Herzgl se uită supărat la el și spune: „Ai o muzică de rahat”. Din niște boxe aflate pe bar ieșeau niște sunete sincopate, iar colonelul are mare dreptate: e un rahat. Niște porcării etnice cu un acordeon, niște țitere și fluiere. Colonelul Herzgl e căzut în cap după Elvis. E înnebunit după o imagine umflată care a dat ortu' popii într-o… ăăă… într-o baie…

Doctorul Friedman a clipit. Iar eu l-am prins.

— … care a dat ortu' popii într-o baie pe când Herzgl era încă un boboc comunist în Belgrad. Acum nu are decât o bandă amărâtă, coloana sonoră din *Viva Las Vegas!* Nu e cel mai prost film al lui Elvis, nici măcar cea mai proastă adunătură de cântece, dar, *omule:* după ce le auzi de patruzeci de ori, ți se ordonă să le traduci și să-l înveți pe colonel să cânte în același timp cu banda…! Colonelul Herzgl îi dă banda cu Elvis șefului de sală, care ne conduce la o masă, și pe ea e o sticlă cu tăria aceea de prune a lor. *Rakija.* Fără pahare. Ne așezăm și trecem sticla de la gură la gură.

— Spune-mi, te rog, că nu ți-ai lipit buzele unde și le-au pus și ei! a spus Hailey.

— Ba da, pe dracu'! Ce crezi, că mi-aș distruge acoperirea făcând pe snobul? s-a mirat Russell. Așa că șeful de sală spune: „Ciorbă de cartofi”, care e singurul lucru pe care-l poate servi cafeneaua asta de zonă de război, în afară de *rakija.* Și pleacă. După câteva secunde, din boxe începe să se audă Elvis cu *Viva Las Vegas!*

Ușa salonului s-a deschis, împinsă de o cutie de metal lustruit.

Căruciorul cu medicamente se deplasa pe podeaua scăldată de razele soarelui. I-am aruncat o privire asistentei care împingea căruciorul și care, ca și doctorul F., preluase aceste îndatoriri cât timp personalul obișnuit era în permisie.

Noua asistentă era o femeie drăguță care străbătuse zeci de kilometri de holuri de spital. Purta o uniformă albă și deasupra un pulover cu nasturi. Părul castaniu îi era prins într-un coc rotund. A descuiat căruciorul cu medicamente, a pus niște păhărele de hârtie pe tejgheaua metalică de sus și și-a verificat fișa.

Doctorul Friedman a spus:

— Cum mirosea?

— De ce vrei să știi asta? a întrebat Russell.

— Știm cum mirosea în afara cafenelei — praf de pușcă, lemn ars, fum, resturi de beton. Cum mirosea la masa aceea?

— Ce contează… E tăria aia, *rakija.* Plus noi, patru soldați nespălați și obosiți. Și un fel de miros sărat. Ciorba de cartofi de la bucătărie și…

— Ce fel de miros sărat? a insistat doctorul Friedman. Ca de… lacrimi?

— Ca de lacrimi! Ce mai contează, important e ce fac eu. Iar acum,

cu Elvis urlând *Viva Las Vegas!* am în sfârșit ocazia să o fac.

Asistenta a agitat pastilele într-un pahar de hârtie.

Doctorul Friedman a spus:

— *Ce* ai avut ocazia să faci?

— Să-l omor pe colonelul Herzgl.

— Dar nu era asta misiunea ta. Nu erai un asasin.

— Nu-mi spune tu ce nu eram eu! a țipat Russell. Eram ce eram și am făcut-o!

Doctorul Friedman l-a fixat cu privirea pe acest războinic profesionist.

— Spune-ne despre misiunea ta oficială.

— Misiunea mea oficială era, cum să zic, terminată, *omule!* Niciuna dintre facțiuni nici musulmanii, nici croații, și, firește, nici blestemații ăia de sârbi, nici unii n-au pus mâna pe nimic din depozitele pe care băieții răi ai Unchiului Sam le făcuseră pe ascuns în Iugoslavia în timpul Războiului Rece. Niciunul dintre ei nu avea valizele cu declanșatoare nucleare care lipseau. Nu crezi că le-ar fi folosit? Toți voiau să-și anihileze dușmană, și nici că există o metodă mai bună pentru asta decât armele nucleare.

— Și atunci de ce mai erai acolo? a întrebat doctorul Friedman.

— Cum aș fi putut să plec? Russell s-a făcut mic în scaunul lui. Într-o clipită, locul ăla s-a transformat din câmpul unei încăierări într-un abator. În afara restaurantului, ca și în toate scenele la care a trebuit să asist și să particip, era ca și cum eroul rock'n'roll sârbo-american se întorsese să-și găsească originile și să-și ajute erou… Acolo, toți trebuiau să fie nebuni. Dacă nu erai când a început… De ce crezi că am sfârșit-o aici?

— Asta să ne-o spui tu.

— L-am omorât pe colonel.

— De ce?

— Pentru că puteam. Nu puteam opri nimic de anvergură, dar dacă-l rădeam pe monstrul ăla gras pe care pusesem mâna cât încă mai aveam o misiune de om întreg la minte… înainte să mă dau la fund, puteam să-l omor pentru… pentru toate ororile pe care le făcuse. Pe care avea să le facă în continuare. Când Elvis a început *Viva Las Vegas,* Herzgl a zis: „Eu nu așteaptă", îmi zice mie: „Tu următorul" și pornește prin sala de mese către baie.

— S-a dus singur?

— Cum adică „s-a dus singur"? Bineînțeles că s-a dus singur! Ce crezi, că eram niște liceene din Kansas în seara balului? Russell a scuturat din cap. Nu voiau să mă asculte. Nu mă credeau. Telefoanele funcționau. Nu peste tot, dar… raportasem ceea ce îi făcusem unui ofițer din Praga. Drace, am sunat direct la Langley! Insistau că misiunea mea „se terminase". Sau că eram „supraîncărcat". Trebuia să

ies din joc imediat. Bravo. Misiune terminată. Vino acasă și… Nu voiau să mă creadă.

— Asta numai la început, a spus doctorul F. Apoi au văzut fotografiile din satelit, au consultat alte surse…

— Începi cu „la început”. Trebuie să ajungi la „în final”.

— Așa că ai rămas acolo.

— Am intrat în baia aia. Russell a clipit. Era șansa mea. Le-am zis celor două gorile: „Dă-l în mă-sa pe colonel, trebuie să mă duc acum”. Au izbucnit în râs. Nimeni nu s-a uitat la mine când traversam sala de mese. La baie se ajungea prin niște uși batante, trecând printr-un hol. Becul era ars în hol, așa că era vorba de un tunel lung și întunecat. Duhoare. Urină, șobolani, *rakija* — știu că vrei să știi cum mirosea, doctore, nu-i nevoie să-mi mulțumești.

Dar Friedman nu spuse nimic ca să-i întrerupă șirul vorbelor. Simțea gradul de implicare. Știa că se apropia.

— Mi-am băgat mâna dreaptă în buzunarul uzat al hainei, a povestit Russell. Lăsasem cuțitul și pușca AK-47 la masă, dar, cu două zile înainte, când dăduseră foc școlii pline de copii, găsisem o sârmă de oțel cam de un metru și o băgasem în buzunar. Mă gândisem că pot aranja o grenadă, să-i omor pe colonel și pe toată echipa lui. Dar era un gând optimist, nu practic. Pe când mă apropiam de baie, eram cum nu se poate mai practic. Înainte de a împinge ușa batantă, aveam deja un capăt al sârmei în jurul pumnului drept. Zece pași prin tunelul acela întunecat, către ușa închisă de la toaletă, cu *Viva Las Vegas* în urechi, și, până ajung acolo, celălalt capăt e înfășurat și el în jurul pumnului stâng. Sunt două tactici de intrare la un omor, a continuat Russell. Rapid sau cu mișcări domoale — domol ca un ninja sau domol și îndrăzneț, ca Skorzeny, să intri cu stindardul fluturând în vânt. Eu m-am dat mereu în vânt după Skorzeny. Am dat buzna în baie fredonând melodia lui Elvis de pe bandă, iar Herzgl, ei bine, era în extaz. Era la oglindă. Cabina cu… Cabina cu, ăăă… dansa cu spatele la mine în timp ce eu cântam și apoi *zbang!*

Russell s-a agitat în scaun în timp ce a mimat aruncarea lațului de sârmă peste gâtul colonelului din spate și strangularea acestuia, cât timp se zbătea.

— Era puternic și trebuia să strâng tare. Pentru tine, doctore, pot să zic că simțeam mirosul de usturoi al respirației lui și un iz de sudoare. Carnea gâtului lui îmi ardea pielea ca un acid.

„Uau! mi-am zis. Carnea… ardea ca un acid.” Era un detaliu nou. O amintire senzorială cheie. Bravo, doctore Friedman! În două săptămâni, ai reușit să-l faci pe Russell să treacă de la aceeași veche-veche poveste, la dezvăluirea unei amintiri tactile.

— Bineînțeles că am lăsat sârma acolo, a spus Russell. Am ieșit și am descoperit că o sfeclisem.

— Cum? a întrebat doctorul Friedmann.

— Ieșirea de incendiu era încuiată! Nu aveam unde altundeva să mă duc decât înapoi la puțoii ăia din miliția sârbească — care, din fericire pentru mine, făcuseră o glumă și mâncaseră și castronul meu cu ciorbă de cartofi.

Asistenta a tușit.

— E timpul să vă luați medicamentele.

„S-o ia dracu', mi-am zis în gând. Poate că Russell e foarte aproape de o descoperire importantă."

Semnul negativ pe care l-a făcut doctorul Friedman în direcția asistentei mi-a dovedit că aveam dreptate.

Așa că am întrebat:

— A zis cineva ceva când ai ieșit din baie?

Îi dădusem șansa să-și distrugă singur minciuna. Să înțeleagă și el.

— Da. Au râs toți de mine pen' că nu mai aveam ce mânca.

Zane, cel cu părul alb a prins ideea mea:

— Și ce au zis despre tine?

Dar Russell nu a spus nimic, mulțumindu-se să ridice din umeri.

— Au zis: „Ghinion, americanule!" Faptul că-mi mâncaseră ciorba îmi oferea un pretext să mă enervez, să-mi iau echipamentul și să ies grăbit din local. Am ajuns afară, am trecut chiar printre ceilalți șase țipi, am luat colțul — și am fugit ca un apucat timp de trei zile. Am ieșit din țară cu un elicopter negru al marinei. Am povestit la Agenție ce am făcut, și acum iată-mă aici.

Zane mi-a aruncat o privire. Am fi putut să-l dăm de gol pe Russell. Dar asta era treaba lui Friedman. În plus, dacă nu dai pe față minciunile altora, poate că nici ei nu ți le vor da pe față pe ale tale.

Russell a spus:

— Chestia amuzantă e că nu simt nimic în legătură cu uciderea lui. Pur și simplu… nimic. Bineînțeles, n-o să mai ascult niciodată Elvis. Cred că d-aia am și ajuns aici.

— Nu prea cred, a spus doctorul Friedman.

Russell și-a arcuit sprâncenele pe deasupra lentilelor negre ale ochelarilor săi de soare. A rânjit.

— Nu prea contează ce crezi tu, doctore, nu-i așa? Ne părăsești.

Asistenta a spus:

— Doctor Friedman? Programul.

Doctorul a încuviințat printr-o mișcare din cap. Ea ne-a dat paharele cu apă și medicamentele, ca niște bombonele pentru film: excitante, calmante, relaxante, pastile de zahăr pentru Hailey, un curcubeu de pietricele pentru sindromul tulburărilor de stres posttraumatic cu glazură de tulburări schizofrenice.

— Mai avem o ultimă ședință de grup în după-amiaza aceasta, ne-a anunțat doctorul Friedman. Înainte de asta, o să mă văd cu unii dintre

voi individual, dar plec de aici înainte de cină.

Eric a ridicat mâna pentru a spune că era seara în care se serveau chiftele, dar nu a primit semnul aprobator din partea doctorului.

— Trebuie să discutăm despre ceva în după-amiaza aceasta, a continuat doctorul Friedman, și ar trebui să fim cu toții nerăbdători. Poftă bună la prânz!

A zâmbit și a ieșit din salon. Asistenta a luat paharele goale de pastile. În timp ce ieșea cu căruciorul din salonul nostru, îi priveam părul des, castaniu, strâns în coc, și coapsele rotunde acoperite de uniforma albă. Russel, Zane, ba chiar și Hailey și Eric o priveau și ei; asistenta era nouă și, deci, interesantă, deși păstra mereu o distanță profesională față de noi. Apoi, ușa salonului s-a închis. S-a auzit încuietoarea. Ne-am împrăștiat către camerele noastre, fără să știm că mai aveam mai puțin de cinci ore din perioada de siguranță înainte de *eveniment.*

Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Evenimentul era aproape, iar noi aveam să fim martori.

Eram pregătiți. Aveam experiența necesară. Dar nu ne-am dat seama, nici măcar unul dintre noi.

Ce dracu'! Doar eram nebuni.

2

Tocmai de aceea eram închiși la Castelul RAVENS.

De fapt, adevărul complet include și Circumstanțele Speciale în care ne aflam.

„Ne" fiind „noi": eu, Russell, Zane, Eric și Hailey. „Circumstanțele Speciale" se referă la faptul că eram sub Codul de Acces STRICT SECRET.

RAVENS[2] este unul dintre primele și cele mai secrete „locuri negre", un acronim care nu apare în niciun fișier al programelor federale și înseamnă Rețeaua de Sisteme de Cercetare și Verificare Epidemiologică.

Sună ca Boală Contagioasă, înfricoșătoare, Oribilă și Mortală. Și așa și trebuie să sune. Nimănui nu-i place să rămână pe lângă o ușă pe care scrie așa ceva. Bineînțeles, ușa în sine e imposibil de găsit, pentru că aparține unui spital-fantomă într-un loc pierdut numit Waterburg, Mâine.

Waterburg este o răspântie rurală. O benzinărie, un motel, câteva case — și o clădire masivă, pătrățoasă, de cărămidă, aliată la o oarecare distanță de drum, cu o plăcuță pe care stă scrijelit RAVENS, aliată lângă ușa din față, cu încuietoare dublă. Reputația de „așezământ medical" a RAVENS explică afluența asistentelor și a doctorilor care locuiesc în diverse orașe din Mâine și fac naveta acolo. Asistentele și doctorii își parchează mașinile în spatele clădirii de cărămidă și se urcă într-un autobuz care-i duce prin pădure, ca să-și

desfășoare activitatea în Castel.

Castelul e un complex sinistru construit de un baron al cherestelei care a dat faliment. Casa noastră este ascunsă în pădure, unde plopii și mestecenii se înșiruie înghesuiți, în jurul unui gard metalic cu sârmă ghimpată în vârf. Castelul e un spital. Un azil care ne apără de lume și apără lumea de noi.

În primăvara aceea din *năuceala imperială* a Americii, în salonul nostru nu ne aflam decât noi cinci. Aveam fiecare propriul dormitor cu baie, o cameră de zi cu televizor și rafturi cu cărți. Orice tablou trebuia să obțină, mai întâi, aprobarea conducerii. Flecușteţele și obiectele de artă care puteau fi transformate în arme erau interzise, dar, să fim sinceri, arta ca întreg e o armă.

Ca și la Harvard, în Castel se intră greu.

Pe scurt, trebuie să faci parte din Serviciile de Informații ale Unchiului Sam sau să fii vreunul dintre Ofițerii, Directorii, Analiștii, Administratorii, Lucrătorii sau Agenții de Securitate.

Un spion.

Apoi trebuie să înnebunești.

Unde altundeva ne poate băga Unchiul Sam? în vreun hambar obișnuit pentru nebuni, cu ușă turnantă, de unde poate afla oricine secrete care să schimbe ordinea mondială din gurile noastre pline de bale, după care să iasă și să treacă de cealaltă parte a baricadei? Vreun azil „normal” unde, dacă am vorbi despre *realitatea adevărată* ne-ar spune că suntem nebuni, dar dacă am spune *povești de acoperire,* am fi eliberați și am putea circula în voie? America are nevoie de Castelul RAVENS.

Unde, în ziua aceea de aprilie, după ședința de grup de dimineață, când Russell a mințit în legătură cu strangularea colonelului sârb, doctorul Leon Friedman a venit pentru ultima mea ședință individuală, înainte ca marele *eveniment* să schimbe totul.

3

În primul rând, a ciocănit în ușa mea deschisă.

— Salut, Victor, pot să intru? a spus.

Am ridicat din umeri.

— Sunt un tip care nu poate să refuze.

— Ce bine-ar fi dac-ar fi așa, a spus el, în timp ce intra în camera mea. Nu ești deloc ca Eric.

Dar n-am mușcat momeala. Am menținut contactul vizual în timp ce mă așezam pe fotoliul confortabil de piele roșie, lăsându-l pe el să se așeze pe canapeaua cu cocoloașe, de un albastru stins.

De pe hol se auzea țipătul prelung al lui Russell care cânta melodia *Lawyers, Gans and Money*[3] a lui Warren Zevon.

Doctorul Friedman a spus:

— Și ție-ți place cântecul acela?

— Să spunem că mă *identific* cu el. Noi toți, nu numai Russell.

— Că veni vorba de Russell, a spus doctorul F., ce părere ai despre povestea pe care ne-a relatat-o în timpul ședinței de grup?

— E o poveste bună. A mințit.

— De unde știi?

— Să fim serioși, doctore, știm cu toții. Știm de prima dată când a spus povestea aia, acum câțiva ani.

— Cum de-ți dai seama?

— Sârma. Ne-am dat seama că mințea din cauza sârmei.

— Pentru că…

— Pentru că, dacă folosești o sârmă pentru a strangula un nătâng ca nenorocitul acela de colonel Hertzgl, poți, în cel mai bun caz, să te trezești că sârma îți taie mâinile. În timp ce-l strangulezi, sârma îi intră în gât, îi retează jugulara și, *zbang,* avem de-a face cu o cascadă de sânge care stropește pereții, oglinda din baie, pe el și pe tine. Russell ar fi fost plin de sânge și rănit când ar fi ieșit din baia aia. El zicea că s-a întors la masa unde așteptau cele două gorile ale colonelului, iar ei nu au zis nimic. Poate că erau proști. Poate că erau beți. Poate că-l urau pe colonel. Dar ar fi observat sângele de pe americanul despre care se presupune că tocmai fusese la baie. Instinctul de conservare i-ar fi făcut să se întrebe: „Ce se întâmplă?”, dar Russell a zis că nu au făcut-o. Deci povestea lui e o minciună.

— Toată?

— Știm că nu ascultă Elvis. Știm că acoperirea lui era drept chitarist principal și voce într-o formație de bar din Oregon care făcea un turneu prin Europa, cântând în localuri de mâna a treia. La Belgrad și-a folosit acoperirea, căutându-și „rădăcinile sârbe”. S-a infiltrat în echipa de măcel.

— Care e miezul adevărat al poveștii lui? a întrebat psihiatrul nostru.

Așa că m-am gândit. Am zis:

— Baia.

— De ce?

— Pentru că, în poveste, e locul unde s-a petrecut omorul. Locul fierbinte. Locul unde și-a manifestat puterea.

— Cum a fost Malaysia pentru tine?

„Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta urmează.” Am zis:

— Dacă vrei să afli despre Asia, du-te în camera lui Zane. El a primit Medalia Secretă de Onoare a Congresului pentru misiunile de acolo. Războiul lui se terminase cu mult înainte de venirea mea. Acum nu mai are decât bucata aia de metal în sertarul dulapului, plus lucrurile care i-au albit părul și-l sperie noaptea.

— Pe tine ce te sperie noaptea, Vic?

— Ascultă, asta e ultima noastră ședință. Nu are rost să intrăm în

astfel de discuții acum.

— Ba dimpotrivă. Faptul că e ultima noastră întâlnire înseamnă că ești mai în siguranță discutând cu mine decât cu doctorul Jacobsen, când se va întoarce.

— Ca și cum tu n-o să-i dai notițele tale? Împrumutarea notițelor se lasă cu stat după ore la școală.

— Tu ești cel care trebuie să stai aici, Vic.

— E chiar drăguț să fii închis în Castel.

— Dar, Vic, oare viața nu se rezumă la libertate? La dreptul de a alege? Mă privea fix, în timp ce eu refuzam să-i răspund. A trasat cu palma un cerc, peste ceasul de la mână. Ce părere ai despre celelalte patru persoane din salonul acesta?

— Sunt foarte atent. Nici unuia nu-i place să fie atins.

— Nu cred că ești deloc amuzant. Dar dacă tu mă tratezi de parcă eu aș fi… A ridicat din umeri. Deci, repet: Ce părere ai despre celelalte persoane din salonul acesta?

— Sunt arși, fiecare. Într-o zi bună, sunt afumați. Într-o zi rea, sunt nebuni de legat. Pot să mă calce pe nervi sau pot să mă facă să râd. Dar ne înțelegem unii pe alții mai bine decât orice doctor sau asistentă, poate pentru că am fost la limită *și* dincolo de ea. Voi nu ați fost. Noi suntem închiși aici. Voi nu. Noi. Voi toți. Noi cinci, ei patru… Ei sunt singurii care mi-au mai rămas.

— Se pare că-ți sunt ca o familie. A așteptat ca eu să spun ceva. A umplut spațiul lăsat gol de tăcerea mea cu o altă întrebare: Care este rolul tău în această familie? De tată?

— Nu-mi pune mie în cârcă asta. Unchiul Sam e tatăl nostru.

— Deci voi toți sunteți copiii lui. Doctorul F. A ridicat din umeri. Are de gând vreunul dintre voi să crească?

— Și să „deznebunească” subit? Ei, asta să mi-o spui tu mie, tu ești doctorul.

— Te mai gândești la sinucidere?

— Cine nu se gândește? Cine nu a făcut-o vreodată?

— Dar tu ai și încercat. De două ori.

— Ce spui acolo… Nu crezi că sunt — că am fost *sincer?*

— Nu. Cred că ai fost — scuze de expresie — mortal de serios în ceea ce privește sinuciderea.

— Înseamnă că CIA are dreptate și eu chiar sunt incompetent.

— Rahat. Ești cel mai competent nebun pe care-l știu.

— Atunci de ce nu am reușit să mă omor?

— Ești un om greu de ucis chiar și de propria mână. Dar cea mai importantă întrebare e *de ce* nu ai mai încercat să te sinucizi.

— Poate că aștept momentul potrivit.

— Sau motivul pentru a nu o face.

Ochii noștri s-au întâlnit, printr-o cascadă de tăcere.

Asta până ce doctorul F. A aruncat o privire la ceasul de la mână.

— Acum trebuie să mă duc la Hailey și s-o ascult enumerând simptome care nu se manifestă, de fapt.

— Își cojește singură bubele pentru a demonstra că e cu adevărat bolnavă, am zis eu.

— Dacă știi asta despre ea…

— Cu alții e ușor.

— Bineînțeles. Din ce alt motiv crezi că se întâmplă ca atâția oameni deranjați să devină psihiatri?

— Ei, doctore F., tu ești deranjat?

— Nu mai sunt.

Când a plecat, a închis ușa în urma lui.

Salonul nostru e la etajul doi al Castelului. După plecarea doctorului F., mi-am ațintit privirea asupra priveliștii oferite de fereastra cu geam încasabil, privind copacii goi, norii albi alunecând pe un cer albastru, de primăvară, și am simțit cum o lacrimă singuratică își croia drum pe obraz.

4

— Ei bine, iată-ne din nou aici, la ultima ședință. Ultima noastră șansă.

Să-i spunem vorbitorului *profetul*. Să-i spunem omul care are întrebările potrivite pentru răspunsurile nepotrivite. Să-i spunem doctorul F., așa cum o făcusem din prima dimineață în care ne-am așezat scaunele pliante într-un cerc în camera de zi inundată de soare pentru ședința de grup, așa cum am făcut-o în dimineața aceea de marți, când ne-am adunat cu toții pentru ultima oară.

— În după-amiaza aceasta, ne-a spus el, vreau să vorbesc despre voi *toți*. Nu sunt specializat în practică clinică, a explicat doctorul F., ci aplic psihiatria la gestionarea crizelor și la analize internaționale pentru CIA. La scurt timp după ce mă voi întoarce în Washington, voi începe munca de câine de pază și de responsabil cu profilurile psihologice pentru Consiliul Național de Securitate. Nu voi avea timp nici măcar să mă duc acasă, la New York. Am avut două săptămâni între misiuni, dar, când am auzit că aici personalul intră în permisie, am preferat ca, în loc să mă duc să stau la plajă în Hawaii…

— Ai face insolație, doctore.

— Bine, Russell, tu cauți să vezi partea luminoasă a unei alegeri forțate.

Russell și-a ridicat ochelarii pe nas.

— Sunt atât de luminos, încât trebuie să port ochelari negri.

— Păcat că inteligența nu e suficientă, a spus doctorul F. Oricum, șansa de a-mi perfecționa abilitățile clinice, de a ajunge să cunosc…

L-am întrerupt:

— De a ajunge să ne cunoști pe noi, vârfuri rupte ale lăncii

„securității naționale”.

— Poet, ca întotdeauna, Vic. Dar acum vreau să vorbesc despre voi toți prin prisma cunoștințelor mele de psihologie organizațională, nu din punct de vedere…

— Nu din punct de vedere al tulburărilor *maniacale,* a intervenit Zane. Noi fiind maniacii.

— Nu vă limitați, a spus adevăratul specialist. Sunteți mai mult decât simpli maniaci. Acum, sunteți deținuții care ați pus stăpânire pe azil.

Asistenta cea nouă a descuiat ușa salonului și a intrat. Căra un teanc de dosare. A luat un scaun din afara cercului nostru. O privire fugară mi-a arătat reflexia ei în cadrul întunecat al televizorului oprit din camera de zi.

— Nu am mai condus nimic de o vreme, a spus Zane. Mai ales pe aici.

— Cheile sunt la tine, doctore, a spus Russell.

— Și tuturor vă convine asta. *Nu,* nu mă întreruperi.

Ochelarii cu rame de metal aurit ai doctorului reflectau imaginea celor cinci deținuți, așezați pe scaunele lor de metal.

— Domeniul meu este analiza dinamicii Gestalt, a felului în care funcționează un grup și m-am specializat pe individul aberant aflat într-un domeniu cu un nivel ridicat de stres. Dar, a zâmbit doctorul F., descrierea din dosarul meu CIA e mai bună. În lumea voastră din umbră, mi se spune *vânător.*

— Ca la lunetiști? a întrebat Zane, fostul soldat.

— Sunt mai degrabă ca un păstor, dar aici nu e vorba despre mine, așa că haideți să ne vedem de treabă, pentru ca eu și asistenta să putem ajunge la motelul nostru de pe Route 1 și să ne facem bagajele ca să ne întoarcem înapoi în… Doctorul F. A schițat un zâmbet. Înapoi în lumea reală.

— Uau, voi chiar ați descoperit-o? a exclamat Russell.

— Hei, am zis. Haideți să-i spunem doctorului F. Vânătorul fără pereche.

— Vânătorul fără pereche! s-a conformat Eric.

— Chemați-mi un taxi și am tăiat-o de aici, a spus Russell.

— Dar tu ești un taxi! au strigat în cor Zane și Eric.

Hailey a spus:

— Du-te unde trebuie să ajungi.

Clap! Palmele doctorului F. S-au izbit una de cealaltă. A strigat:

— *Liniște!* Fața i se colorase în roșu aprins. Vă descopăr a fi deținuți care au pus stăpânire pe azil, iar voi, ca să evitați să tratați acest subiect, încercați să consumați timpul care ne-a mai rămas! Psihiatrul a scuturat din cap. Nebunii au o viziune de o claritate uimitoare. O viziune distorsionată, desigur, dar clară. Iar voi sunteți cei mai

perspicace și totuși, cei mai orbi pacienți pe care i-am avut vreodată. Priviți-vă numai!

Ascultător, Eric a început să-și rotească privirea.

Russell și-a împins ochelarii de soare cât mai aproape de ochi:

— Deja la mine ne-am uitat azi.

— Da, zău? a spus psihiatrul. Chiar pe tine te-am văzut? Sau am văzut povestea ta?

— Noi nici nu avem altceva decât povești, am zis eu.

— Ceea ce aveți cu toții, a spus doctorul F., sunt vieți transformate în povești, în loc de vieți pline de povești. Bine, Russell, te-am ascultat pe tine azi, așa că o să sărim peste tine acum. Hailey?

Femeia de culoare a îndreptat către psihiatrul înlocuitor chipul ei golit de orice expresie, ca și cum ar fi fost pregătită pentru o partidă de pocher.

Doctorul a spus:

— Știi de ce murmuri mereu: „Trebuie să merite”?

— Pentru că e adevărat.

— Adevărul e irelevant dacă îl folosești pentru a anihila semnificația sau dacă inven… Doctorul F. A trecut la un alt termen mai blând: Dacă folosești efecte dramatice pentru a ascunde lucrurile pe care nu vrei să le înfrunți. Știu prin ce orori ai trecut în Nigeria și știu ce orori ai înfăptuit, dar trebuie să le înfrunți. Să le înfrunți fără… protecția oferită de judecată.

— Nu contează ce crezi tu că trebuie să fac: sunt pe moarte.

— Ce convenabil! Dar arăți bine.

— Aparențele sunt înșelătoare, a replicat ea tăios.

Terapeutul a spus:

— Și pe cine păcălești?

Pielea ei de abanos lucea de mânie.

Am intervenit:

— În țara orbilor, chiorul e nebun.

— Ție-ți funcționează toți ochii, a spus doctorul F, dar e o diversiune bună. Terminasem oricum cu Hailey — asta dacă nu cumva are să ne spună ceva nou.

Hailey i-a aruncat o privire fioroasă.

Doctorul F. Și-a mutat privirea asupra lui Eric. Atent, inginerul acesta cu ochelari, scurt și îndesat, a înțepenit în scaunul lui. În așteptare. Pregătit. Terapeutul a deschis gura nu a găsit nimic de spus, a închis-o. Știa că trebuia să spună câte ceva despre fiecare, altfel nu l-ar mai fi ascultat nimeni.

— Eric, în urmă cu două zile, Vic a zis că e de acord cu Mark Twain, că istoria nu se repetă, ci rimează, după care a observat că Eric rimează cu Irak.

Felul în care doctorul scutura din cap l-a făcut să zâmbească.

— Dacă aș fi poet, ca Victor, spuse doctorul F., poate că aș ști mai bine care e legătura între toate acestea. Dar acestea sunt noțiuni-cheie — pentru tine. Tu ai înfrânt Irakul lui Saddam Hussein demult, înainte de primul nostru război acolo, dar te-au transformat într-un robot. Și totuși, trebuie să cred că, undeva în tine, există ideea că Eric e o ființă umană liberă. Doctorul Leon Friedman a continuat să i se adreseze eroului scurt și îndesat, cu ochii ascunși în spatele unor lentile groase: Nu e un ordin, dar încearcă să-ți imaginezi ideea de spațiu între noțiunile de a face și de a nu face ceva.

— Și ce dracu' înseamnă asta, mai 'xact? a întrebat Zane cel cărunt.

— Tot ce ai e *exact,* nu-i așa, soldat? a răspuns terapeutul nostru.

Eric s-a încruntat. Luase sugestia doctorului F. Ca pe un ordin. Palmele lui Eric au delimitat un cadru pătrat în atmosfera cercului nostru, ca un mim care construiește noțiunea de spațiu.

În timp ce Eric își mima eforturile, doctorul F. A trecut la Zane.

— Toate aventurile prin care ai trecut, i-a spus doctorul F. Soldatului cărunt. Bombe. Heroină. Măcelul de sub bocancii tăi. Căldura din junglă care te face acum să cedezi. Ai luptat de la Războiul din Vietnam încoace ca să poți duce în spate această povară și să nu plângi niciodată. *Exact* asta ești tu.

— Unde vrei să ajungi? a replicat tăios Zane.

— Felicitări. Ai câștigat. Privește ce ai. *Exact.*

Zane și-a înclinat capul către Eric.

— Eu nu sunt ca el. Mie nu poți să-mi spui ce să fac.

— Aș vrea să pot, a spus doctorul F. Am pleca de aici împreună.

— Dar acum a venit timpul să te întorci din nou în lumea reală, am zis eu.

— Înainte de a ajunge la tine, îhî, Victor?

M-am transformat în gheață. El nu era decât o imagine din ochii mei. Un sac cu apă roșie.

În timp ce el zicea:

— Zane, tu și Vic, aici de față, rimați.

Zane l-a contrazis:

— El nu face parte din generația mea. În plus, eu nu am încercat niciodată să mă sinucid inutil. Și nu visez niciodată cu ochii deschiși.

— Dar ați înnebunit amândoi din cauza responsabilităților, a răspuns terapeutul. Deși tu te agăți de propria greutate, iar Victor și-o folosește pentru a-și săpa mormântul.

— Am făcut ce-am făcut, am zis eu.

— Și dacă ai fi făcut ceva diferit, m-a întrebat doctorul F., în Malaysia, cu 11 septembrie, ar fi fost altfel acum?

— Alte nume pe cruci.

— Poate. Poate că nu. Dar ai făcut ce *ai fi putut.*

— Și nu e de ajuns ca să justifice faptul că am înnebunit?

— E mai mult decât suficient. Dar trebuie să treci peste ideea e a trebuie să plătești pentru ceea ce era posibil *atunci* și să vezi ce e posibil *acum.* Asta trebuie să cauți.

— Sau să mi se administreze șocuri până reușesc să văd? Ca această ședință de „terapie-fulger”, doctore? Terapia de șoc — scuze, Eric — sau oricum i-ai spune, nu a mers. Pentru niciunul dintre noi.

Îl fixam cu toții pe doctorul care, timp de două săptămâni, se străduise din răsputeri.

Russell a spus:

— Suntem aici.

— Și vom fi și după ce pleci tu, a adăugat Hailey.

— ’Xact.

Razele soarelui străbăteau noțiunea invizibilă de spațiu construită de Eric.

— Asta vreți? a întrebat psihiatrul nostru. Nu vedeți? V-ați poticnit în situațiile acestea și, ca atare, vă opuneți înfruntării problemelor voastre. Vă opuneți eforturilor de a ieși de aici.

— Eu n-ar trebui să plec, a spus Hailey. O să mor.

— Toți o să muriți, spuse doctorul F. Cum și când… cine știe? Niciunul dintre voi nu e aproape de „vindecare”. Nu știu dacă veți putea ajunge vreodată în stadiul acesta. Dar vreau să vă deschid ochii. Cine știe ce o să vedeți — cu ajutorul terapiei.

— Plus că trebuie să ne drogăm, a spus Russell. Toți de aici trebuie să se drogheze.

— Medicamentele sunt instrumente, a spus doctorul F. Progresul nu depinde decât de voi.

— Concluziile, doctore, am zis.

— Nu, asta e treaba voastră. Așa a fost mereu, așa va fi întotdeauna. Indiferent de cât de incontrolabile sunt lumile voastre, aveți capacitatea de a găsi singuri concluziile.

— Se presupune că ești psihiatru, a comentat Russell, nu filosof.

— Câteodată, singura diferență între aceste două meserii e că eu scriu și rețete.

— Și ordine de închidere a oamenilor, am zis.

— Vrea vreunul dintre voi să-i scriu un bilet de externare?

Niciunul dintre noi nu a scos niciun sunet.

— Voi scrie însă o recomandare fermă ca tratamentul vostru să fie schimbat din sistemul de menținere la cel de gestionare, făcut pentru a vă scoate de sub custodia noastră.

— Și vei fi lăudat că ai mai scăzut din cheltuieli, a spus Hailey.

— Crezi că-mi pasă mie cât negru sub unghie de buget? Misiunea mea e să văd când împăratul e dezbrăcat și să o spun. Să-mi asum riscuri. Iar, în cazul de față, așa mi se pare potrivit.

— Și ce se va întâmpla cu noi? a întrebat Russell.

— Nimic rău, nimic periculos, nimic prea curând, a mințit doctorul F. Și nimic ce nu voi monitoriza eu, prin intermediul personalului care se ocupă în mod obișnuit de voi. Chiar dacă voi avea sarcini la NSC[4], vreau să știți că puteți să luați legătura cu mine oricând…

Eric s-a aplecat în față de pe scaun, cu brațul întins către doctorul F.

Care a spus:

— Mai târziu, Eric. Prin e-mail.

— Aaa, *sigur,* a spus Russell. Printre confruntări israeliano-palestiniene, războiul din Irak, bomba atomică din Coreea de Nord și cine știe unde altundeva, războaiele dintre traficanții de droguri din America de Sud și Burma, vânarea teroriștilor pe dealurile din Afghanistan, atacuri teroriste în Des Moines, genocidul din Sudan, visele imperialiste ale Rusiei, combaterea grupurilor neonaziste din Europa, defrișarea pădurii amazoniene care provoacă furtuni de zăpadă în Los Angeles, bătăliile pentru buget duse la Pentagon, anchetele care-i vizează pe membrii Congresului, scandaluri de presă și cine fastuoase la Casa Albă cu blonde siliconate de la Hollywood, *sigur, o* să-ți faci timp să păstrezi legătura cu noi, niște maniaci din Mâine.

Doctorul F. A ridicat din umeri.

— Cine vrea să vorbească despre acest nou program?

Cercul nostru de scaune se transformase acum în două tabere: noi și doctorul F. Și el simțea acest lucru, fusese conștient de acest risc, dar preferase să și-l asume decât să scape ușor. Trebuia să-l respectăm pentru asta.

— Ei bine, a spus el, după trei minute de tăcere, dacă sunt singurul care are ceva de spus, atunci am face bine să nu irosim timpul ședinței de grup.

Ne-am ridicat toți cinci, iar doctorul F. A spus:

— Asistenta mi-a adus niște hârtii peste care trebuie să mă uit. Voi rămâne aici, în camera de zi, în caz că vreunul dintre voi ar vrea să se întoarcă, să mai vorbim.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, ne-am întors și am plecat. Ne era ușor să întoarcem spatele și să plecăm. Aveam suficientă pregătire și experiență în domeniu.

Și totuși, am privit în urmă. L-am văzut stând acolo, singur în camera de zi, în timp ce asistenta se îndrepta către ușa salonului. Am văzut un teanc de dosare pe un scaun, lângă doctorul E L-am văzut scoțând un stilou din buzunarul de la pieptul jachetei de tweed. L-am văzut împingându-și ochelarii cu rame aurii mai aproape de ochi și întorcându-și ochii de un verde-smarald către dosarul deschis pe care-l avea în poală.

Ajuns în camera mea, am închis ușa. O secundă mai târziu, am auzit casetofonul lui Russell, din care urla piesa *Brian Wilson* a celor de la

Barenaked Ladies. Urla atât de tare, încât nimeni nu putea ignora faptul că el asculta o baladă despre țăcăneala unui geniu artistic în privința agresivității *pasive.*

Apoi am alunecat într-un fel de visare. Doctorul Jacobsen spunea că e vorba de disociere. Neinițiații ar putea spune că e vorba de un pui de somn, așezat în scaun, cu ochii întredeschiși, ah, atât de departe.

Până când, dintr-odată, m-am întors.

Stăteam acolo. Scaunul meu. Camera mea. Cărțile mele…

Eric. Stătea în fața mea, mișcându-se înainte și înapoi, de pe un picior pe altul, ca un băiețel de clasa a treia în fața ușii încuiate de la baie.

Ușa era deschisă. Eric îmi deschisese ușa! Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nici *nu mi-aș fi închipuit,* iar acum…

Acum stătea în fața mea. Mișcându-se de pe un picior pe altul. Cu fața contorsionată, palid.

— *A-ă-ă,* a spus Eric. *Ooo-ooo!*

5

Doctorul Friedman stătea pe un scaun pliant de metal, în camera de zi inundată de soare.

Mort.

Am știut instinctiv asta exact în momentul în care Eric m-a adus în camera de zi, deși nu am fost sigur până nu m-am apăsat degetele pe carnea ca de cauciuc a gâtului doctorului F. Și am văzut că nu mai avea puls.

În bârlogul lui, Russell trecuse la „White Album"[5] al celor de la Beatles. Acordurile melodiei *Everybody's Got Something to Hide Except Me and My Monkey[6]* se scurgeau prin aerul camerei de zi unde eu și Eric stăteam lângă cadavrul așezat pe scaun.

Apoi am zărit pata de sânge din urechea dreaptă a doctorului F.

— Eric! Du-te și adu-i pe ceilalți! Acum! Și numai pe ei!

Două minute mai târziu, ne holbam toți cinci la cadavrul moale al psihoterapeutului nostru.

— S-a dus fără să știe ce-i cu el, a spus Russell.

— Uitați-vă aici, am zis eu, arătând către pata de sânge din urechea dreaptă a doctorului F.

Zane și-a strâns cu o mână părul lung pe spate, s-a aplecat și a privit cu atenție.

— Aici.

— Cineva a mers la școală, a spus Russell. Îmi pare rău, doctore F.

Hailey a zis:

— Ce e?

— DAST, a spus Russell.

DAST[7] — Sistemul de Apărare împotriva Eliminării Discrete. Un program secret de pregătire organizat în colaborare de Pentagon și

Agenție. Agenții de agitație ca mine, Russell și Zane parcurseserăm programul respectiv. Ca și programul militar DAME[8] Sistemul de Apărare împotriva Intruziunilor Mecanice —, DAST ascunde ceea ce învață. Poate că DAME te învață cum să te aperi de intruziuni mecanice, dar i se mai poate spune și *jaf,* pentru că te învață și să îți însușești cum să forțezi o încuietoare sau să deschizi un seif. DAST te învață „să te aperi" împotriva „eliminării discrete". Învățarea trucurilor pe care le poate folosi dușmanul în Bangkok pentru a te omorî îți oferă șanse mai bune de a ajunge și de a pleca viu dintr-un astfel de oraș. Bineînțeles, cunoștințele pe care le capeți în decursul acestui demers educațional… Este ilegal ca spionii SUA să recurgă la asasinat.

— Nu e o lucrare impecabilă, a spus Russell. Oricare ar fi fost obiectul înfipt prin urechea dreaptă a doctorului până la creier a păstrat calea de acces deschisă suficient demult pentru ca sângele să se scurgă în afară. Poate că la mama naibii asta ar putea trece drept o lovitură de maestru, dar, aici, medicul legist o să-și dea seama imediat.

— 'Xact, a murmurat Zane.

— Nu el trebuia să moară, a spus Hailey.

— Logic vorbind, unul dintre noi l-a omorât, am zis eu.

— Mijloace, motiv și ocazie, a spus Russell.

— Voia să schimbe tot, spuse Zane. Ne-a zis-o.

— El stătea aici, am zis eu. Singur. Am avut toți ocazia s-o facem.

— Niciunul dintre noi nu voia să se întâmple ce avea el de gând să facă, a spus Hailey.

— Ei bine, doctore F., a spus Russell. Se pare că ai câștigat. Totul s-a schimbat.

Atingerea oferită de Russell umărului mortului se voia a fi de felicitare.

Doctorul Friedman s-a prăbușit de pe scaun și s-a împrăștiat pe podea.

— Scuze! a exclamat Russell, ridicând din umeri ca și cum ar fi vrut să spună „mereu se întâmplă tot felul de porcării".

— Ce crimă genială, am zis eu. Suntem închiși aici și suntem, deci, țapii ispășitori perfecți. Suntem periculoși și nebuni cu acte-n regulă. Nimeni n-o să creadă că suntem nevinovați. Deci, noi l-am ucis? am întrebat.

I-am privit direct în ochi Russell, Zane, Hailey, Eric. Ei priveau fix într-ai mei.

Împreună, am zis:

— Neah!

— Deci, a spus Hailey, dacă noi nu am făcut-o, atunci cine?

— Uite aici o chestiune și mai urgentă, a intervenit Zane. Suntem

vizați și noi?

— Absolut, am zis eu. Dacă CIA se ia după înscenarea criminalului și ne declară vinovați, suntem ca și îngropați. Dacă, printr-o minune, reușim să convingem Agenția că nu suntem vinovați, atunci e altcineva — iar noi suntem martori, niște spini în coasta criminalului sau a oricărei persoane care ar încerca mușamalizarea întregului incident.

— O, Doamne, a spus Eric. O, Doamne!

Am zbughit-o pentru a verifica ușa salonului. Încuiată.

Zane a spus:

— Mai e o oră până la cină.

— Chiftele, a spus Eric.

Dinspre ușa lui Eric s-a auzit *While My Guitar Gently Weeps*[9].

— Suntem, a zis Zane, într-un mare necaz.

— Expuși, a spus Hailey. În pericol.

— Și mai știți cum? am zis eu. Călcați pe nervi. Un asasin ne-a distrus salonul, a făcut în așa fel încât cei de la administrație vor tropăi pe aici ca o turmă de elefanți. Ne vor lega. Ne vor transfera. O să ne drogheze și mai mult. Bineînțeles, faptul că un ucigaș a intrat aici înseamnă că vreun spion e la curent cu cele mai mari secrete ale SUA. E un risc imens pentru siguranța națională, dar ceea ce mă calcă pe mine pe nervi e că un nepriceput l-a asasinat pe doctorul nostru.

Hailey a spus:

— Oare a făcut-o din cauza a ceva din ce-am zis noi?

— Dacă e așa, a spus Zane, e și mai rău. Asta ar însemna că, într-adevăr, noi suntem cei vizați.

— Stafii. Am scuturat din cap. Mereu te ajung din urmă.

Russell a spus:

— Deținuții n-o să mai conducă azilul acesta.

— Indiferent ce se va întâmpla, va fi îngrozitor, a spus Hailey. Nu vor respecta ceea ce suntem. Ce ni s-a întâmplat. Ce se întâmplă cu noi. Soarta noastră.

— Indiferent de identitatea dușmanului, acesta se îndreaptă spre noi, a spus Zane.

— Au promis că aici o să fim în siguranță, a spus Eric.

— Mare surpriză, a spus Russell. Au mințit.

În fizică, masa critică se obține atunci când un număr minim de elemente individuale necesare pentru crearea unui proces de transformare fuzionează într-un continuu spațio-temporal.

Noi, de exemplu. Cinci maniaci. Spioni. Paranoici profesioniști instruiți, experimentați, care fuseseră programați Să Facă Ceva. Marcați dincolo de orice posibilitate de vindecare, dar, totuși, cândva Fuseserăm Cineva. Forțe cu care să te măsori. Acum închiși într-un castel. Cu cadavrul unui tip care ne câștigase respectul. A cărui

ucidere nu fusese înscenată. Cu îngrijitori care, conform programului, aveau să afle întreaga Situație în mai puțin de o oră. Nu aveam nimic de câștigat, dar puteam pierde tot ce ne mai rămăsese.

Fizicienii, psihiatrii și lunetiștii vorbesc despre declanșare. Evenimentul care determină o reacție în lanț. Când mă gândesc la declanșarea noastră, aud valul acela neașteptat de tăcere care a năvălit în camera de zi în după-amiaza aceea de aprilie, când CD-playerul lui Russell s-a oprit.

Stăteam acolo.

Cinci maniaci holbându-ne la un cadavru.

Fără nicio muzică de fundal.

— Avem două opțiuni, am zis eu. Fie rămânem aici și suferim consecințele a ceea ce ni s-a făcut…

— Fie? a întrebat Russell.

— Fugim de aici.

6

— Grozav, a spus Russell. Dar tre' să-l luăm pe doctor cu noi.

— E mort! am strigat eu.

Zane a spus:

— Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă.

— Sunteți nebuni?

— Păi, a spus Hailey, teoretic… *da.*

— Gândește-te că e vorba de o poezie, a argumentat Russell. Un mare poem liric. Nu poți să pleci pur și simplu din locul unde s-a comis o crimă doar pentru că ți-e greu.

— Gândește-te că e o strategie, a spus Zane. Îl luăm cu noi, stricăm planul Ticăloșilor. Ce poate fi mai genial de atât?

— Sau mai distractiv? a spus Russell.

Hailey a oftat.

— Victor, dacă ai fi tu cel întins pe jos aici, tu ce ai vrea?

Într-o clipită, mi-am dat seama.

— Nu contează, am zis. Aveți dreptate. Trebuie să-l luăm pe doctorul F. Cu noi. Avem nevoie de el ca să trecem de sistemul de securitate. Și le-am spus cum. Am zis: Luați-vă strictul necesar și ne vedem înapoi aici în cincisprezece minute.

Stai un pic, a spus Russell.

— Ce mai e acum?

— Ai uitat. Ochii lui Zane erau ațintiți spre tavan.

Eric dădea afirmativ din cap în timp ce Hailey mi-a spus:

— Oamenii educați nu pleacă fără să-și ia la revedere.

7

Castelul RAVENS are cinci niveluri.

La parter se află Administrația, cu ușile dotate cu încuietori electronice, camera îngrijitorilor, sistemul computerizat de

monitorizare instalat înainte ca fondurile secrete și murdare care reprezentau bugetul Castelului să fie deturnate pentru a finanța războiul din Irak.

La etajul întâi se află Unitatea Medicală, cu o sală de operații unde să-ți schimbi fizionomia, să-ți modifici amprentele printr-o grefa de piele sau să ți se scoată un glonț din rană. Poți să stai la etajul întâi fără să ai habar de existența vecinilor de la etajul superior.

Al doilea etaj e alocat saloanelor *Abili, Bravo* și *Căpiați.*

La Abili sunt internați numai cei veniți aici pentru o perioadă scurtă. Cei care suferă de accese temporare de isterie. Țăcăniți de pe Nave-Spion/Misiune în Junglă care se obișnuiau cu cicatrici despre care n-aveau să poată spune niciodată cum le-au căpătat. Băieți în uniformă bântuiți de vise despre norul-ciupercă/boli infecțioase. Salonul Abili îi găzduiește pe cei aflați în trecere, pe care doctorii vor putea să-i recicleze.

Bravo este pentru cei afectați, dar tratabili. Curajoși de pe frontul din Beirut care o luaseră razna, dar care se puteau descurca în lumea de afară după aproximativ șase luni de terapie în cadrul Castelului. Veteranii din Bravo se întorc cu psihicul bandajat acasă și duc „vieți productive" stând în living, spunând minciuni de acoperire, așteptând ca soțiile lor ajunse la capătul răbdării să plece definitiv și să-i lase să privească filme la televizor sau la computerele lor monitorizate de NSA[10], să-i lase să aștepte poștașul care să le aducă cecul cu pensia lor secretă.

Noi suntem la Căpiați. Toate saloanele au ușile încuiate, dar, pentru a ieși de la Căpiați trebuie să știi alte câteva coduri de securitate. Am avut nevoie de cinci zile ca să aflăm care erau acestea. Niște profesioniști ca noi ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme care erau codurile. Dar, să nu uităm, eram nebuni. Funcționali, dar atât de duși, încât nimeni nu se gândise vreodată că aveam să mai ieșim de aici.

Al treilea etaj este Strada Principală. Sala de mese cu tejgheaua de la care se servește mâncarea. Strada Principală are o „sală informatică" de unde poți naviga pe internet îngrijitorii noștri ne urmăresc fiecare clic și pagină accesată. În 2003, Russell a avut „o lipeală" cu o supraveghetoare de securitate care a fost atât de intrigată de lista cântecelor pe care le șterpelea prin intermediul programelor de file-sharing, încât a pus la cale o ședință de evaluare pentru a-l întâlni și s-a prăbușit în întunecimea lentilelor ochelarilor lui de soare. Când cei de la Administrație au prins-o, a început să plângă, să jure că relațiile sexuale fuseseră consimțite, că nu cunoscuse fiorul brutal de a fi aplecată peste birou de nimeni altcineva decât de Russell, dar, oricum, a fost trimisă în vreun post la curățenie într-o stație de ascultare a NSA din Alaska. Lângă „sala informatică" se află o sală de sport cu gantere, banda de alergat a lui Eric și studioul de balet al lui

Hailey, cu pereții acoperiți cu oglinzi, pe care eu, Russell și Zane îl folosim pentru *gung fu*[11].

Etajul patru al Castelului nostru este un coridor lung cu uși încuiate de-o parte și de alta.

Pantofii mei negri se mișcau aproape fără niciun zgomot pe plăcile de gresie verde luminate de soare ale etajului patru. Mă strecuram pe coridor dinspre casa scării. Pe când mă apropiam de Ușa Numărul Șase, nările mi-au fost invadate de un miros de lacrimi și amoniac am bătut atât de încet codul nostru secret și am deschis fanta de observație. Era unul dintre tipii aceia pe care până și iubita îi strigă folosind numele de familie, așa că l-am chemat, în șoaptă:

— Malcolm!

„Așteaptă. Așteaptă. N-avem timp, tre' să fugim ori… *Așteaptă.*"

Într-un final, nevăzut, el a spus:

— Tu ești Victor.

— Exact.

— Ultima dată a venit femeia. Hailey. Acum două mic-dejunuri. Mâncam o brioșă cu lămâie și cu mac care scotea aburi purpurii.

— Ne-am fi dorit să te putem vizita mai des.

— Așa e viața, oamenii sunt ocupați. E greu să faci vizite.

— Asta nu e o scuză.

— Dar e adevărat. Tu ai fost primul. Te-ai furișat până aici. Mi-a luat, ah, ceva vreme ca să-mi dau seama că erai adevărat — *nu ți-ai mâncat-o!* Înainte să apari tu, nu am avut parte decât de zeci de ani de singurătate. Și de cei care șoptesc. Mulțumesc.

— Da, păi și nouă ne-a plăcut. Încuiat în camera aceea bine căptușită, nu mă putea vedea zâmbind. Faptul că ne-am tot furișat aici ne-a păstrat în formă. Ne-a făcut să rămânem *noi.* În plus, am fi putut fi în locul tău. Niciodată nu tre' să uităm asta. Am fi putut să fim în locul tău.

— E valabilă și reciproca?

— Sigur că da, am mințit eu. După care am trecut din nou la adevăr. În plus, ne placi.

— Sunt un mare cuceritor.

— Malcolm, trebuie să plecăm.

S-a lăsat o tăcere de vreo douăsprezece bătăi de inimă. M-am sprijinit de ușa de oțel.

Apoi el a zis:

— Cine?

— Noi cinci. Hailey. Zane. Russell nu va mai putea să-și urce casetofonul până aici ca să-ți mai pună cântece. Eric mi-aș fi dorit să-l fi putut lăsa singur aici sus, ca să-l cunoști mai bine, dar nu am îndrăznit pentru că, ah, pentru că…

— Pentru că, într-o criză, s-ar fi putut să-i declanșez o reacție

necontrolată.

— Da. Fii atent, suntem implicați într-un asasinat — sau ne-am trezit că cineva ne-a implicat.

— Câți au căzut?

— Unul — deocamdată.

— Mie mi s-au pus în cârcă șapte cadavre. Prima dată. Îți aduci aminte de 1974? Nixon?

— Eram în scutece pe atunci. Îmi pare rău, dar trebuie să fugim.

— Vrei să spui că plecați în misiune, nu dați bir cu fugiții. *Vorbește cu mine! Ia-ți țâțele de aici!* Când?

— Suntem gata, plecăm dintr-un moment într-altul.

— Am lichidat șapte. Șase, de fapt, pentru că primul nu trebuia să existe dar… *Ba da, a fost mia mea! Și în baia aeroportului!* Victor?

— Da?

— Să fugiți cât puteți de repede!

— Să ai grijă de tine, Condorule.

— De când m-au închis, au ei grijă de mine.

— Știi ce vreau să spun.

— *Da, noi ne ocupăm de viermi și de arme!* Pot să vă ajut cu ceva?

În patruzeci de minute, numărul redus de îngrijitori trebuia să se îndrepte către Salonul C, ca să ne însoțească la lifturi pentru a urca spre chiftelele de pe Strada Principală.

— Poți să numeri trei mii de bătăi, după care să începi să țipi? Să-i faci pe toți cei de aici să țipe?

— Desigur.

În timp ce alergam către ușa de la casa scării, îi auzeam ecoul numărătorii:

Trei mii. Șaizeci și patru. Două mii, nouă sute nouăzeci și nouă. Două mii, nouă sute nouăzeci și trei. Patruzeci și șapte…

8

Când am ajuns înapoi la etajul al doilea, toată lumea își adusese lucrurile de maximă necesitate. Echipamentul pe care-l iei când tre' să pleci. Actele de identitate. Bani gheață. Cărți de credit invizibile pentru computerele urmăritorilor. Haine pentru acoperire, camuflaj și confort. Pilule cu proteine și vitamine. La arme e mai greu. Ești spion, nu polițist sau soldat. Trebuie să-ți protejezi acoperirea și armele te fac să ieși în evidență. În plus, armele îți iau mințile. Când îți pui tocul de pistol sau un pumnal la șosetă, crezi că ești de două ori mai puternic decât ai fost vreodată. Îți bagi creierii în încărcătorul pistolului, astfel încât primul tău gând devine: „apasă pe trăgaci”.

Am avut nevoie de trei minute să-mi iau cele necesare. Paranoia te face să fii mereu pregătit. Ne țineam tot echipamentul pregătit, gata de plecare, chiar sub ochii îngrijitorilor. Chiar dacă își dădeau seama că noi mențineam starea de alertă din timpul operațiunilor și în

interiorul azilului de nebuni din propria țară, această idee devenea încă o altă dovadă a faptului că eram nebuni și, ca atare, ne aflam chiar unde ne era locul.

Ce mi-am îndesat în geanta neagră de laptop, din nailon:

Niște chiloți și șosete, o cămașă de schi din polipropilenă.

O trusă cu obiecte de toaletă — săpun, pastă de dinți, periuță de dinți, deodorant. Ca și agenții de securitate de la aeroport, îngrijitorii ne dădeau lame de ras, unghiere și foarfeci numai cu porția.

Un caiet și două dintre cariocile pe care aveam voie să le folosim.

O jachetă din piele, de aviator, în buzunarul căreia aveam portofelul în care se aflau 84 de dolari și permisul de conducere expirat, eliberat în California.

O ediție princeps din *Cele mai bune opere* ale lui William Carlos Williams, cu o poză a timidei Derya aliată pe un acoperiș, cu părul ei de culoarea scorțișoarei umflat de vântul din Kuala Lumpur.

O amintire cât o palmă din New York pe care nu am băgat-o eu acolo.

Ce nu mi-am îndesat în geanta neagră de laptop, din nailon:

Arme — nu aveam.

Un palm pilot sau agendă cu oamenii cărora le păsa de noi și care ne-ar putea ajuta.

Hărțile celor zero locuri sigure unde ne puteam duce.

Ne-am întâlnit toți cinci, echipați de plecare, în camera de zi, lângă cadavrul doctorului F.

Zane a lovit cu piciorul și a scos cele două panouri de susținere ale canapelei, iar Russell m-a ajutat să-l târâm pe doctor.

Hailey a trecut de încuietorile salonului nostru și a pătruns în holul etajului doi.

— Liber!

Hailey a zbughit-o către cele două ascensoare și a chemat liftul, cu ochii ei căprui măturând coridorul de la un capăt la celălalt, de la o ușă încuiată la alta. Eu și Russell îl târâm pe doctor către ea, spre lift. Eric ne urma, încărcat cu gentile noastre și de trusele de prim ajutor pe care le șterpeliserăm din salon. Zane era ultimul, ducând un scaun pliant de metal și cele două panouri de susținere smulse de la canapea.

Eu și Russell l-am proptit pe doctor de peretele din fund al cabinei liftului, în timp ce ceilalți se înghesuiau înăuntru.

S-a auzit văicăritul unui motor și un trosnet de la cablurile liftului de lângă noi.

Hailey a apăsat grăbită butonul pentru Parter.

Celălalt ascensor se opri cu un bufnet la etajul superior. Ușile sale nevăzute s-au deschis.

— Mai apasă o dată pe buton! a spus Zane.

Celălalt ascensor a scârțâit mai aproape, ceea ce însemna că acum

cobora. Spre noi.

Degetul lui Hailey a apăsat butonul pentru Parter cu viteza unei ciocănitori flămânde.

— Pot să imit vocea doctorului F., a spus Russell. Vic, ține-l tu. O să zic că ne ducem…

— Nu ne ducem nicăieri, am zis eu. Tâmpitul ăsta de lift…

Clanc. Liftul de alături s-a oprit. La etajul nostru. Ușile s-au deschis cu zgomot.

În timp ce ale noastre se închideau.

Am căzut ca o piatră în puțul care străbătea inima Castelului.

La parter, Hailey a ieșit din lift. S-a uitat în stânga și-n dreapta.

Așa cum speram, holul care se întindea până la întretăierea cu coridorul era pustiu.

Trusele de prim ajutor ne-au permis să-i lipim pleoapele doctorului F., astfel încât să aibă ochii deschiși, după care să-l legăm de scaunul metalic. I-am fixat capul drept. I-am legat gențile noastre în poală. Russell s-a lăsat în patru labe în spatele lui Zane, care adoptase aceeași poziție. Hailey și Eric le-au prins un panou de spinări.

Hailey a așezat tronul doctorului F. Pe panoul acela, în timp ce eu și Eric am luat aceeași poziție lângă ceilalți doi. Ea a prins cu bandă adezivă al doilea panou de corpurile noastre.

Mergeam toți patru în genunchi, formând o caravană ce transporta un cadavru. Hailey stătea și ea ghemuită, în fața noastră. La cincisprezece metri mai în față de ochii ei întunecați se găsea colțul coridorului: după el se afla ușa către libertate sau momentul când urma să fim prinși.

— E un plan jalnic și riscant, a spus Russell.

— Mergi în cadență cu noi.

Zane își amintea antrenamentele de mărire a coeziunii echipei/ extenuare de la școala de lupte speciale unde el și echipa lui alergau cu un stâlp de telegraf pe umeri.

— Stați! a spus Russell. Ne-a luat cineva medicamentele?

— Ă-ă-ă, a făcut Eric. Ă-ă-ă.

La Castel, medicamentele sunt încuiate într-o farmacie păzită. Căruciorul cu medicamente pentru noi cinci transporta o gamă vastă de pilule în toate culorile curcubeului care ne erau administrate de patru ori pe zi.

— Cred că pur și simplu am zis „nu” unui astfel de stil de viață, a șoptit Zane.

— Tre’ să plecăm! am zis eu. Trebuie să plecăm acum! La zero!

— Nu-l putem auzi pe Malcolm numărând! a spus Zane.

— Nu ne luăm după Malcolm! După mine! Când zic eu! Trei, doi, unu…

Mergeam în patru labe. După al treilea „pas”, mergeam în cadență.

Pe frunte mi se scurgeau broboane de sudoare. Picurau cu zgomot pe plăcile de gresie verde șterse cu soluție de amoniac, printre mâinile mele care înaintau fără zgomot.

— *Aaaaaaa!*

Sunetul a sfâșiat atmosfera Castelului ca un țipăt, dar vaierul acesta era o cacofonie de glasuri.

Malcolm.

Caravana noastră a ajuns la colț…

Unde am fost salvați de reducerile de buget, pentru că niciun gardian nu stătea la biroul de pe hol.

O dungă albastră trasată pe plăcile de gresie verde de la biroul gardianului până la zid marca granița securizată a Castelului. În timp ce scaunul nostru limuzină transporta chipul doctorului F. Peste dunga aceea albastră, senzorii de mișcare au activat un zumzăit electronic. O dungă de lumină albastră a străbătut chipul neînsuflețit al doctorului. I-a întâlnit ochii deschiși, sub pleoapele lipite cu bandă adezivă. A descoperit că irișii se potriveau cu cei pe care-i avea în arhivă. Ecranul sensibil la atingere s-a însuflețit, aprinzându-se.

Ne-am purtat povara cât mai aproape de ușă. Hailey a pus mâna stângă, rece, a doctorului pe ecranul luminos.

Încuietoarea ușii a bâzâit.

Și am ieșit.

9

Un autobuz albastru lenevea în ceața care se lăsase peste noapte într-o parcare din Mâine. Din străfundurile castelului aflat dincolo de parcare a răzbătut un vaiet. Atitudinea șoferului așezat la volan arăta că nu îl auzise. În schimb a auzit Bum-bum! Bum-bum! în ușa pliantă a autobuzului. Șoferul deschise ușile.

În fața lui, în noapte, și-a făcut apariția o femeie care purta un trenci mai închis decât nuanța ciocolatie a pielii ei. Aceasta a spus:

— Ești gata de plecare?

Un Isus albinos a năvălit în autobuz, a prins umărul șoferului într-o strânsoare de menghină și i-a spus:

— Știi pe unde să ieși de aici?

— Ăăă, pe lângă paznicii de la poartă, la vreo zece minute distanță, urmând drumul… Cine sunte…?

— Fă-ți treaba, a ordonat Zane, cu coama lui albă.

Eric a ascultat-o pe Hailey și s-a urcat în autobuz.

Eu și Russell ne-am apropiat împleticindu-ne de autobuz, cărând între noi povara.

— Să-ți faci treaba, i s-a adresat Zane șoferului. Nu-i așa că asta e esența vieții?

— Tipul acela pe care-l cară cei doi… *Hei.* Aveți voie să-l aduceți aici?

— Toți tre' să plecăm odată și odată, a spus Russell.

Amândoi l-am lăsat pe doctor pe scaunul aflat chiar în spatele șoferului.

— Dar ce are? a întrebat șoferul.

— Ghinion. Russell s-a strecurat pe scaunul din spatele pasagerului rece și moale.

Zane a spus:

— Tu cum stai cu norocul?

— B-b-bine. Tonul șoferului trăda faptul că-și dădea seama că avea mari probleme.

Ghemuit pe podea, lângă pantofii doctorului F., l-am întrebat:

— Știi cine ești?

— Ăăă… șoferul autobuzului?

— *'Xact!* Zane a scos lanterna Mag de 50 de centimetri, din oțel negru, din nișa ei din bord. Și-a trecut-o dintr-o mână în alta, schimbându-i poziția și a început să o rotească prin aerul nopții, ca și cum s-ar fi pregătit să lovească pe cineva în cap cu ea. A continuat: Iar noi suntem aici. Pornește! Zane a aprins lanterna și a ațintit fasciculul de lumină spre podeaua soioasă de metal, în fața locului paralel cu cel al șoferului. Eu o să stau chiar aici.

Autobuzul albastru a pornit zgomotos și a ieșit din parcare, pornind pe drumul lung și șerpuit, printre copaci, către poarta de securitate, ai cărei paznici purtau pistoale Glock de 9 milimetri. Privind pe fereastra autobuzului, gardianul a văzut un pasager, lăsat pe spate pe scaunul din spatele șoferului: psihiatrul cel nou.

Un gardian și-a umbrit ochii cu mâna și a înaintat în haloul de lumină creat de farurile autobuzului.

De pe podeaua autobuzului, i-am spus șoferului:

— Deschide-ți un pic fereastra.

În liniștea nopții, pașii gardianului făceau pietrișul să scârțâie. Cuvintele lui au pătruns ca o pală de vânt în autobuz:

— Te-ntorci cam devreme.

Șoferul a spus:

— Fac și eu ce mi se spune.

Gardianul a întrebat:

— Îhî. Ce faceți acolo, domnule?

L-am apucat pe doctor de cot, i-am ridicat brațul moale peste nivelul geamului și… l-am agitat, într-un fel de salut dezordonat.

— Mă bucur. Ne vedem mai târziu.

Poarta de metal s-a deschis cu un zgomot sec.

Am lăsat mâna mortului să cadă într-un soi de lovitură încurajatoare pe umărul șoferului.

Autobuzul albastru a pufăit și a pornit, iar poarta de metal s-a închis cu o mișcare înceată în spatele lui.

Am pornit în noapte la bordul acelui autobuz albastru. Copacii dansau de-o parte și de alta ca niște stafii de Mardi Gras. Aerul pe care-l trăgeam în piept era parfumat de gazele de eșapament, metalul uns și ceva acru.

Zece minute mai târziu, autobuzul a trecut pe lângă clădirea de cărămidă cu placa pe care scria RAVENS. Vreo douăzeci și cinci de mașini dormitau în spatele clădirii, în parcarea plină de umbră.

— Oprește, i-am zis șoferului.

Motorul autobuzului albastru muri.

— Dispari! i-a spus Zane în șoaptă.

I-am luat portofelul cu cei 41 de dolari din el. I-am lipit o bucată de bandă adezivă peste gură și mâinile de volanul autobuzului.

— Poftim, i-a spus Hailey, ca să nu-ți fie frig.

O pătură de lână din trusa de supraviețuire pe timp de iarnă a aterizat peste el, drapându-se ca pânza unui cort.

Nu mai vedea decât un întuneric aspru. A auzit ușa-acordeon deschizându-se. A simțit răbufnirea de aer rece de afară. (leva era târât pe podeaua autobuzului. Coborât cu zgomot pe scări. Pași scârțâitori pe asfaltul zgrunțuros al parcării.

Apoi ușa s-a închis,. Și el nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic, nu mai putea scoate niciun țipăt în parcarea aceea din Mâine, noaptea, într-un autobuz albastru, sub o pătură.

10

Stând lângă autobuzul albastru, am arătat cu cheile doctorului F. Către puzderia de mașini goale și am apăsat cu degetul mare pe butonul din plastic negru.

Biiip-biip!

Farurile unui Ford argintiu cu patru uși s-au aprins.

— Grozav! a exclamat Russell.

— Am văzut asta într-o reclamă la televizor, am mărturisit eu.

O viziune m-a lovit puternic. O epifanie atât de limpede, atât de pură, încât am rămas fără respirație.

Doctorul F. Stătea lipit de Zane ca un student beat susținut de partenera sa de bal.

— Știu, a spus Zane. Sunt sigur că, până acum, îngrijitorii au aflat.

— Oare cât de multe? a întrebat Hailey.

— Că lipsim, am spus. S-ar putea să mai creadă că ne ascundem sau că am rămas blocați undeva în castel. E logic. Pe acolo ne caută.

— Dar nu pentru mult timp, a adăugat ea.

— Iar doctorul F. Se face tot mai greu, a spus Zane. Dar dacă îngrijitorii nu știu *cât se poate de sigur* că e mort, vor fi nevoiți să se ocupe și de alte posibilități.

— Eu conduc! Am zis primul! a spus Russell.

— Ba eu! Izbucnirea lui Zane zgudui trupul rigid pe care-l susținea.

Au trecut treizeci de ani!

Disputa lor a făcut să apară o expresie de panică pe chipul lui Eric.

Hailey și-a întins o mână, încercând să aplaneze conflictul:

— Stai liniștit, Eric. Nu-ți face griji. Conduc eu.

I-a aruncat o privire fioroasă lui Zane.

Care s-a încruntat la ea și l-a fulgerat cu privirea pe Russell.

Care îi privea pe amândoi cu intensitatea unui hoț josnic care-și juca ultima carte.

Zane a clipit.

Hailey a zbughit-o către Fordul argintiu, cu trendul fluturându-i în urmă.

Russell a pornit după ea, cu haina sa neagră de piele unduindu-se ca o pelerină.

Zane a mișcat trupul doctorului F. Către Eric.

— Ține-l!

Eric l-a prins pe psihoterapeutul nostru ca un fundaș care blochează un atacant. La prăbușirea cadavrului pe umărul său, Eric a mormăit ceva, s-a clătinat și s-a îndreptat, astfel încât l-a ridicat pe doctor ca pe un covor făcut sul.

Zane alerga după Hailey și Russell, cu părul lui alb, de Isus, plutind în aerul nopții.

Mașina argintie care aștepta în parcare părea să se apropie ușor de gloata lor aflată în plin avânt. Russell și Hailey alergau umăr la umăr, cu Zane aflat abia pe locul trei, alergând cu doi pași în spatele hainelor lor fluturânde. Prin aerul nopții, mâinile lor se îndreptară, ca niște gheare, către mânerul portierei.

Biiip-biiip!

Farurile Fordului pâlpâiră din nou, iar cei trei au auzit portierele încuindu-se cu un *clanc* surd.

Apropiindu-mă încet de Ford, am început să zornăi cheile în mână. Le-am ignorat privirile furibunde, exact așa cum ei îl ignorau pe Eric, care venea clătinându-se pe urmele mele, cu cadavrul pe umeri.

— În plus, le-am zis eu, știu și cine l-a ucis pe doctorul Friedman.

11

Asistenta.

Care-și purta părul prins într-un coc rotund.

Prins. Adică „prins cu un ac de păr”. Niciun membru al personalului medical — chiar și aflat într-o misiune temporară — de fapt, nimeni sănătos la minte nu ar băga un obiect ascuțit într-un azil de nebuni. Doctorul F. Nu purta nici măcar cravată, ca nu cumva vreun maniac să-l apuce de ea. Era o măsură inteligentă, în conformitate cu politica spitalului.

Așa că, dacă purta un ac de păr la Căpiați, înseamnă că o făcea cu un motiv anume.

Dacă desfăceai acul de păr potrivit, obțineai o jucărie strașnică pentru jocul de-a Sfredelirea Craniului.

Doctorul F., stând în lumina blândă din camera de zi. Așteptând întoarcerea noastră. Cu asistenta de gardă întinzându-i dosarele. Stă în spatele lui. În timp ce el citește un dosar, ea își desface părul. Poate că o mai făcuseră și alte asistente. Era un tip destul de atrăgător, deștept. Dacă și-a dat seama de ceva, nu a fost decât o senzație de genul: „își desface părul; suntem singuri; o să marchez!” Ea și-a pus mâna peste urechea lui stângă, și-a vârât acul de păr în urechea lui dreaptă — l-a înfipt tare, rapid și cu putere, iar el a zvâcnit dintr-odată, cu creierul scurtcircuitat. Mai mult ca sigur, asistenta a simțit-o. Și-a scos acul. Și-a prins din nou părul în coc. Apoi a plecat, lăsându-l acolo pentru ca moartea lui să fie pusă pe seama noastră.

Ar fi trebuit să ne dăm seama că lucrurile aveau să o ia razna în timpul ședinței de grup de marți dimineață, când Russel a mințit în legătură cu strangularea colonelului sârb, iar asistenta a intrat împingând căruciorul cu medicamente și părul *prins* într-un coc rotund.

Doctorul Friedman avusese dreptate. Stătuserăm în Castel prea mult timp. Deveniserăm prea sănătoși la cap pentru a mai recunoaște lucrurile care se petreceau în fața ochilor noștri.

Acum eram afară. Privind autostrada luminată de farurile noastre în timp ce drumul năvălea către parbrizul mașinii furate. Eu eram la volan, cu Zane lângă mine, ghidându-mă cu ajutorul unei hărți oferite de compania de închirieri automobile și din ce ne aminteam că ne spusese doctorul F. Oglinda retrovizoare mi-l arăta pe Russell, aflat pe bancheta din spate, lângă portieră. Hailey ședea în poala lui, nu Eric — Eric, avusese parte de prea multă tortură până acum. Doctorul F. Stătea la mijlocul banchetei. Era singurul pasager care purta centura de siguranță.

Zane a spus:

— Tre’ să ajungem imediat. Ar trebui să fie… uite!

Un motel acoperit cu șindrilă, aflat la marginea drumului își zvârlea strălucirea firmei de neon roșu către noi. Luna plină, cocoțată sus pe boltă, arunca sclipiri peste gardul înalt de metal care înconjura piscina goală a motelului. Automobilul nostru argintiu s-a oprit derapând pe asfaltul din parcarea hotelului. Portierele s-au deschis imediat.

Eu, Zane și Russell am pornit într-un fel de front dezordonat către singura căbănuță unde se vedea o lumină. Acesta era motelul singuratic al orașului, locul care servea drept cămin temporar pentru angajații pe termen scurt de la Castel, cum era și doctorul F. Hailey a luat-o la fugă către căsuța pe care scria RECEPȚIE. Eric și doctorul F. Au rămas în mașină.

— Ușurel! a spus, în timp ce Russell ne-o lua înainte. Elegant!

Russell a deschis ușa camerei cu o lovitură de picior.

Purta un sutien alb și chiloți. Arăta încântător și avea un aer pierdut. Stătea în cadrul ușii de la baie, luminată din spate de lumina fluctuantă a neonului. Părul castaniu îi atârna mai jos de umerii palizi.

Russell era la trei pași de ea când îngheță.

Înghesuindu-ne în camera de motel după el, eu și Zane l-am văzut înghețând. Holbându-se la ea, prin ea, dincolo de ea. Avantajul pe care ni-l oferea elementul surpriză s-a evaporat. Ea a clipit-a țâșnit pe lângă Russell să-și înșface poșeta și s-a rostogolit după pat, făcându-se nevăzută.

Și-a ițit capul deasupra patului și a tras un glonț dintr-un pistol negru.

Zane s-a trântit la podea.

Am sărit spre ușa deschisă de la baie — dărâmându-l pe Russell, care-mi stătea în cale.

Arma a bubuit. Din tocul ușii de la baie — aflat chiar lângă mine — au sărit așchii de lemn.

Zane a răsturnat patul peste ea. S-a aruncat spre călcâiele ei goale în timp ce ea se zbătea sub patul prăbușit. A prins-o de glezne — și a tras.

Sora Moarte a alunecat, cu brațele goale întinse, ca și cum ar fi fost un turist entuziasmat aflat într-un montagnes russes, ridicând mâinile spre cer. Când a ieșit de sub pat sutienul i s-a dat la o parte, dezvelindu-i sânii. Zane stătea întins pe spate, ținând-o bine de glezne, cu coapsele ei acoperite de chiloții albi apăsate de vintrele lui, în timp ce mâinile ei încercau să se elibereze de grămada de așternuturi. Ea a reușit să se salte în șezut și să îndrepte pistolul spre bărbatul de sub ea.

Din baie, m-am aruncat spre ei.

Am zărit capul lui Zane ridicându-se de pe podea printre gleznele ei pe care le ținea strâns în pumni.

Am văzut pistolul negru, semiautomat, ațintit către fața lui Zane, înconjurată de coama lui albă.

I-am văzut degetul încordându-se când Zane i-a lovit antebrațul și i-a dat mâna spre spate. Gura pistolului s-a izbit de fruntea ei; arma a bubuit și o explozie de sânge a împroșcat mormanul de așternuturi.

Atunci am aterizat și eu cu fața în jos, peste ei.

— Uau! a plutit vocea lui Russell în timp ce eu priveam lung modelul covorului ieftin. Ce ciudat! N-am mai făcut niciodată așa ceva!

— La dracu'! a exclamat Zane. Acum nu mai putem obține nicio informație de la ea!

— Hei, eu sunt un tip mai spontan, mai rock'n'roll, a spus Russell. Dar asta… Ăăă…

— Dă-te jos, Victor.

M-am dat jos de pe corpul femeii moarte. De pe Zane. M-am întors și am văzut-o pe Hailey apărând în ușa deschisă și spunând:

— La recepție e o plăcuță cu „Plecat la masă” și așa e.

Russell a oftat:

— Trebuie să-mi cer scuze, băieți. Mai ales ție, Victor.

— Vic, a spus Zane, uită-te aici.

Zane stătea așezat pe podeaua camerei de motel, între picioarele răşchirate ale moartei, cu șoldurile ei în poală, ca într-una din pozițiile acelea Kamasutra pe care n-am apucat niciodată să le încerc. Mi-am concentrat atenția asupra locului spre care arăta Zane, către movilita acoperită de bumbac alb a pubisului ei; am clipit, după care am observat la ce se referea, o iritație produsă de vreo 12 înțepături de ac, sus, pe partea interioară a coapsei ei stângi.

— Acesta e un răspuns, a spus Zane. MICE.

Russell a spus:

— Îmi pare rău, Vic. Pentru ce-am făcut. Pentru că *am ieșit din realitate.*

— Era dependentă, a continuat Zane.

— Ieșitul din realitate e specialitatea ta, Vic, a continuat Russell. Hailey este mormăi…

MICE[12]: Bani. Ideologie. Compromis. Ego. Cei Patru Călăreți ai Spionajului. Cele patru categorii de motivații care creează spioni sau trădători.

— Zane, aici de față, se topește de-a dreptul…

— Probabil că era, într-adevăr, asistentă, a spus Zane. O soră stresată care a devenit dependentă de pilulele din stoc și de mostrele oferite de reprezentanții companiilor farmaceutice. Probabil că nu a mai avut alt loc unde să se injecteze. Cineva a aflat, cineva o controla. Cineva a început să-i furnizeze drogul, a școlit-o și a trimis-o în misiune. Direct la noi. La doctorul F.

— Eric e Domnul Robot…

Am scuturat din cap.

— L-a omorât, dar nu era altceva decât o marionetă controlată de altcineva.

Sora Moarte zăcea cu membrele împrăștiate lângă mormanul în care se transformase patul. Zane s-a ridicat în picioare, i-a luat pistolul — un Walther .380 PPK, identic cu cel al lui James Bond. Ea se holba la mine cu cinci ochi.

Sutienul deplasat îi lăsa la vedere sfârcurile maronii, iar acestea se uitau fix la mine.

Genele ei rimelate erau coborâte peste globii oculari sticloși, verzui, care mă fixau.

O singură stea roșie puncta centrul meditativ al frunții ei, iar

aceasta se holba la mine.

— Dar eu, a continuat Russell, eu sunt Domnul Bătăuș. Și totuși, am înghețat. Am lovit calm ușa cu piciorul, am destulă experiență în astfel de misiuni… Am înghețat. Când am văzut-o acolo. În baie. Cum de s-a întâmplat așa ceva? Ce dracu' crezi că înseamnă?

— Se mai întâmplă. Am scos un sertar de la șifonier, am răsturnat hainele Surorii Moarte și am verificat fundul sertarului, ca să mă conving că nu avea nimic lipit de acesta.

— 'Xact, a spus Zane. Dar să nu mai ratezi. Nu m-am născut să mor prost.

— Nu prea mai avem timp. Am răsturnat următorul sertar. Hailey umplea o geantă din dulap cu telefonul mobil, poșeta și toate hârtiile Surorii Moarte. I-am aruncat lui Russell cheia camerei de motel aparținând unui alt cadavru: camera doctorului F. Patru minute. Răscolește, ia și pleacă.

Ne-am întâlnit în parcare.

Hailey a aruncat geanta cu lucrurile Surorii Moarte în mașină.

Russell i-a întins lui Zane o jachetă bej Burberry luată din camera doctorului F.

— O să-ți iasă brațele acelea lungi ale tale din mâneci, dar un tip care circulă la sfârșitul iernii îmbrăcat numai într-o cămașă, pantaloni și tenișí parcă strigă „Chemați poliția!"

Puse o valiză în portbagajul mașinii argintii.

— Laptopul doctorului, agendă, CD-uri. Avea mai puțin de o sută de dolari ascunși într-un roman de James Dalton despre Watergate.

— Mulțam de haină, a spus Zane. Bine gândit.

— Da, păi, îmi pare rău că am înghețat așa ciudat. Russell s-a așezat mai aproape de Isusul cu coamă albă. Și, ăăă, înțelept ar fi și să păstrez pistolul asistentei.

— Ai *înghețat.*

— Dar asta s-a întâmplat acolo, atunci, iar acum suntem aici.

— Nu.

— De ce nu? *Victor!* Nu e drept. Nu mă lăsați să conduc, dar bine, tu ai fost internat ultimul, ai amintiri mai proaspete despre drumuri, așa că nu am nimic împotrivă. Dar toată lumea știe că mă descurc mai bine cu un pistol decât oricare dintre voi. Zane nu mă lasă să-l păstrez!

Hailey și-a dat ochii peste cap.

— Tre' să plecăm.

Eric dădea din cap, în semn de acord, având în fața ochilor imaginea ei și a drumului.

Am zis:

— Nu încă.

Zece minute mai târziu, neonul roșu al firmei pe care scria MOTEL

tremura în oglinda retrovizoare a mașinii noastre argintii, al cărui motor sforăia zgomotos. Cu volanul vibrându-mi în mâini, priveam cum firma sângerie dispărea în timp ce noi luam curba pe autostradă, în noaptea neagră. Oglinda retrovizoare era plină de întuneric. Deocamdată.

Dar până acum îngrijitorii noștri găsiseră mai mult ca sigur salonul gol. Autobuzul albastru. Șoferul acoperit cu pătura. Informații care să confirme faptul că doctorul F. Dispăruse și că, cel mai probabil, era mort. Se vor îndrepta către parcarea motelului cu firma roșie. Poate că aveau să ajungă acolo numai după ce trupele de stat, cu girofarurile lor roșii și în urlet de sirene, aveau să fie chemați de un pensionar isteric care crezuse că administrarea unui motel în marele Mâine Pustiu era drumul lui confortabil către marea lovitură. Urmăritorii noștri aveau să găsească o ușă deschisă cu piciorul. Pe Sora Moarte cu cei cinci ochi ai ei.

Și pe doctorul F. Nu întins pe jos. *La dracu' cu asta.* L-am lăsat în picioare, în noaptea străfulgerată de neonul roșu. Cu cureaua trecută în jurul taliei, peste un stâlp al gardului de metal din jurul piscinei motelului. Cu încheieturile lipite cu bandă adezivă albă de la Castel de verigile gardului. Cu brațele poziționate sus, de-o parte și de alta a corpului, ca și cum ar fi fost crucificat. O nebunie, *desigur,* și noi eram nebuni, dar ne-am spus că era o strategie perfectă de Război Psihologic să ne îngrozim urmăritorii în timp ce goneam pe autostrada întunecată.

12

Ați avut noroc că ați ajuns la timp, a spus femeia zâmbitoare cu părul ei înspicat, stând lângă masa noastră cu cafetiera aburindă în mână, în lumina de un galben intens.

— Nu prea avem noi noroc, i-am zis eu.

Am intrat în Hideout Diner[13] după aglomerația de la ora cinei. Ascunseserăm mașina argintie furată în spatele acelei dughene singuratice, aflate lângă autostrada cu două benzi. Lambriul de lemn și luminile de culoarea grâului îi dădeau un aer primitor. La mesele de metal nu se mai alia nimeni în afară de noi cinci. În vitrină se vedea o plăcintă cu cireșe. În restaurant mirosea a bere și a friptură de vită cu sos.

Chelnerița noastră ne-a adus meniurile.

— Îmi pare rău că vă zoresc, dar trebuie să începem curățenia.

— Și noi ne grăbim, i-am zis eu.

— Câte variante, a spus în șoaptă Zane. Lumina reflectată de meniul laminat se oglindea în ochii lui mari. Nu doar o coadă la care stai să primești singurul fel de mâncare din seara respectivă.

Chelnerița i-a zâmbit lui Hailey.

— Ar trebui să-i scoți mai mult în lume pe băieții aceștia, scumpo.

— Mie-mi spui! a exclamat Hailey.

Am comandat cinci feluri diferite. Și plăcintă pentru fiecare.

— E-n regulă, a spus Russell. Avem bani suficienți.

— Nimeni nu are niciodată suficienți bani, am zis eu. Nu când ești urmărit.

— Nu ne lipsesc numai banii, a spus Hailey.

— Avem un Walther PPK, cu un glonț pe țeavă și două în magazie, le-am zis eu. Avem 847 de dolari, din care scădem banii pe plăcintă. O mașină închiriată pe care am furat-o, cu rezervorul plin pe jumătate. Bagajele noastre. Informații brute pe care le-am adunat de la Sora Moarte și de la doctorul F.

— Și o mulțime de demoni pe urmele noastre, a completat Russell.

— Un lucru e sigur, a spus Zane. Eu nu mă mai întorc.

Hailey a spus:

— Nu știu de ce, dar cred că nici nu se mai pune problema.

— Ne simțim bine, nu-i așa? a spus Russell. Să plecăm în sfârșit.

Chiar și Eric a zâmbit.

— Da, spuse Hailey. Dar unde? 00000

— Și cum? a întrebat Russell.

— Nu singur. Eric tremura. Nu singur.

— ’Xact. Nimeni nu părăsește pe nimeni. Deja am făcut asta la Castel.

— Voi sta cu tine atâta timp cât îmi permite boala, a spus Hailey. Eric tremura. Ea a renunțat la onoare și precauție pentru a-i atinge brațul cu blândețe, iar ochii lui s-au umezit.

— Hei, e totul în regulă, l-a asigurat Russell. Vom fi împușcați cu mult înainte ca orice boală să-ți vină de hac. Inamicii joacă până la moarte.

— Cine sunt? a întrebat Hailey. Cine sunt adversarii noștri?

— Îngrijitorii care se vor da de ceasul morții că am scăpat de sub nasul lor, am răspuns eu. Cei care au comandat asasinarea doctorului F. Și au vrut să ne-o pună în cârcă. Oamenii legii, care au două cadavre. Agenția, a cărei lege fundamentală e să nu fie răspunzătoare pentru nicio problemă. *Ei* sunt cei care vor să ne facă felul.

Russell a spus:

— Trebuie să ai spirit practic ca să reușești ca paranoic.

— Și, până la urmă, cine e asasinul doctorului F.? a întrebat Hailey.

— Din punctul de vedere al tuturor celorlalți, noi, i-am zis eu.

Fugim. Și de aceea suntem prada lor.

— Și ce-o să facem? a întrebat Hailey.

— O să le-o tragem, a spus Russell.

— Am făcut-o deja, am spus eu. Nu e suficient. Și nu e de ajuns să supraviețuim. Trebuie să recuperăm ce am pierdut. Să ne răzbunăm pentru ce ni s-a făcut. Și mai mult chiar.

— Și ce să obținem? a vrut Hailey să știe.

— O șansă.

— O șansă ca să ce? a intervenit Zane.

— N-am idee. Dar eu nu am de gând să mă las prins ca un fraier doar pentru că ei sunt în stare să-mi însceneze ceva. În plus, sunt încă enervat din cauza morții doctorului F.

— Deci, pe ei, a spus Zane.

— Dacă procedăm cum trebuie, am zis eu, putem să-l prindem pe adevăratul ucigaș al doctorului. Să aflăm cine e spionul trădător în Echipa SUA. S-o reabilităm pe Sora Moarte. Să ne cumpărăm un permis de liberă trecere de la Unchiul Sam.

— Da, sigur, a spus Russell. O să meargă.

Au izbucnit cu toții în râs.

I-am întrebat:

— Aveți o idee mai bună?

Zane a dat din cap.

— Trebuie să faci ceva mai mult decât să-ți salvezi pielea pentru a justifica faptul că ai plecat în lume.

— Exact, am zis eu. Nimic n-are valoare dacă nu suntem altceva decât niște nomazi.

— Ce dracu'! a spus Russell. Mie mi-e foame.

Și-a întins pumnul drept peste masă.

Eu și Zane ne-am întins pumnii lângă al lui.

Hailey și-a pus și ea palma încleștată lângă ale noastre și a dat din cap în direcția lui Eric, al cărui pumn a fost al cincilea.

— În mod clar, timpul ne este dușman, le-am spus. Nu mai avem niciunul medicamente. Cât mai avem până nu mai simțim niciun efect?

Hailey a ridicat din umeri.

— Cinci pacienți, cinci tratamente medicamentoase diferite. E greu de spus. N-o să o luăm razna toți odată, unde mai pui că fiecare are propriul ceas biologic.

— Dar ceasul cel mare? am întrebat eu. Numărătoarea inversă către momentul în care ne pierdem controlul atât de tare, încât ajungem mai rău decât un vagabond căruia-i curg balele pe o bancă, în parc? Cât mai avem până ne prăbușim?

Eric a șoptit:

— Deja am sărit peste doza de la cină. Și peste cea de dinaintea

culcării.

— Am mai văzut țipi ca noi care nu-și luau medicamentele, a spus Zane, care fusese închis mai mult decât oricare dintre noi. Cel mai probabil, avem cam o săptămână înainte să cedăm.

— Șapte zile. Russell a arborat expresia lui de vedetă rock și a început să cânte: *Time has come today!*[14]

Cina aceea ne-a permis să simțim pentru prima dată gustul libertății. Piure adevărat, sos, friptură de vită, carne de curcan, broccoli proaspăt, cafea fierbinte în căni bej. Apă curată și limpede. Zane a comandat un pahar cu lapte rece care era la fel de alb ca părul și barba lui.

Între felurile principale și plăcintă, inspirația s-a strecurat în mințile noastre. Hailey s-a dus până la mașină, sub observația atentă a lui Zane. A adus un telefon mobil.

— Ești sigură că e al ei și nu al doctorului? Russell a ridicat mâinile într-un gest de apărare, retrăgându-se din fața privirilor fioroase pe care i le arunca Hailey și și-a motivat insulta: Nu trăiești decât o dată, așa că e bine să verifici de două ori.

Ea a scos un pix, a dat farfuriile la o parte și a pus un caiet pe masă, după care a apăsat cu degetul mare tasta de formare a ultimului număr apelat. A privit ecranul LED și a notat numărul de telefon *care-trebuia-să-fie-dintr-o-altă-rețea* pe caiet: 772–555–4554.

Hailey a dus telefonul la ureche, iar acesta a scos un sunet scurt.

— Eu sunt, a spus Hailey.

— De ce mai suni? a spus bărbatul aflat de cealaltă parte a legăturii telefonice. Ai zis că misiunea a fost un succes.

— Suntem compromiși, i-a spus Hailey bărbatului. Trebuie să ne întâlnim.

— Nu intra în panică! Să nu vii la Washington. Să nu… Casa mamei mele e albastră.

Hailey și-a umezit buzele. Aștepta.

Jucase la cacealma trecând de Secvența Codată de Recunoaștere și, când el își dăduse seama de acest lucru și îi auzise cu adevărat vocea, spusese RES2-ul, fără să primească vreun răspuns…

A închis.

Zane a spus:

— Hai!

Hailey a apăsat pe tasta 0.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat o centralistă.

— Îți mai aduci aminte cum erai în adolescență?

— Îmi pare rău, doamnă, aici e Centrala.

— Iar eu sunt mama care și-a lăsat fiica de cincisprezece ani să-i folosească telefonul mobil, iar acum nu o mai găsește, dar știe că tipul acela cu care a văzut-o vineri seara când a luat-o pe Jenny și pe

prietenele ei de la mall părea mai degrabă de douăzeci și trei de ani decât de șaptesprezece, iar acum nu e jos, făcându-și tema la biologie așa cum ar trebui și mi-e frică de mor să nu fi pățit ceva, pentru că nu am decât numărul pe care l-a apelat de pe telefonul meu și-mi spune că e închis sau nu are semnal!

— Eu pot să încerc să sun la numărul respectiv dacă…

— Nu mă ajută cu nimic. Am încercat și eu acum câteva secunde. Am nevoie să-mi spuneți cum îl cheamă pe nenorocitul acela și toate celelalte informații pe care le aveți despre el ca să…

— Îmi pare rău, doamnă, dar așa ceva contravine politicii companiei.

— Deci Jenny o să-și distrugă toată viața pentru că *e împotriva politicii companiei?*

— Mi-aș putea pierde slujba.

— Nu-ți mai aduci aminte cum erai la cincisprezece ani și credeai că știi tu tot?

Așteptam. Așteptam. Furculița lui Russell s-a oprit în aer, încărcată cu o bucățică de plăcintă cu cireșe.

Fruntea lui Hailey s-a încruntat, în timp ce făcea un efort să distingă șoapta din receptor:

— *Kyle Russo.*

— Doamne, te rog să-mi spui! a spus Hailey. Jenny i-a spus prietenei ei că locuiește pe o stradă numită…

— Vă mulțumim că ați folosit serviciile Tower Cell Service, a spus centralista.

Pentru a doua oară în seara aceea, lui Hailey i s-a închis telefonul în nas.

Kyle Russo nici nu există, și-a dat cu presupusul Zane, în timp ce Hailey închise telefonul.

— Da, am zis eu, dar există un Washington, după cum zicea ucigașul nostru, Washington, D.C.

— În cât timp ajungem acolo? a întrebat Hailey.

Am ridicat din umeri.

— Teoretic, am putea ajunge în douăsprezece, paisprezece ore.

— Nu e vorba de nicio teorie aici, a spus Russell.

— Avem șapte zile în care să mergem undeva și să facem ceea ce trebuie să facem, a zis Zane.

— Alte vești grozave, a spus Russell. Oricine ar fi urmăritorii noștri, cred că știu că suntem prea experimentați ca să o luăm la fugă spre nord și să ne îndreptăm către granița canadiană care .1 fost împânzită cu agenții de securitate ai țării.

— Am putea trece de ei, a spus Zane.

— Da, a admis Russell, dar suntem prea deștepți ca să muncim atât de mult când noi trebuie să fugim în continuare. Și, în momentul

acesta, cel mai bun lucru e să fugim către sud, către Washington. Chiar dacă nu știu unde vrem să ajungem, știu în ce direcție ne deplasăm.

— Hai să mergem, am zis eu, cu cheile mașinii în mână.

La douăzeci de minute după cină, mașina noastră furată rula pe un pod jos de lemn care se întindea peste un râu boltit ni gheață, urmând autostrada cu două benzi, lua curba…

La circa un kilometru și jumătate în fața parbrizului nostru, niște lumini roșii se învârteau în noapte:

Poliția.

13

— Filtru de circulație! am urlat, stingând brusc farurile, conducând ghidat doar de lumina lunii, scoțând mașina din viteză și trăgând frâna de mână, astfel încât să nu ni se aprindă stopurile. Pietrișul scârțâia sub cauciucuri. Am văzut lumini la marginea drumului. În mașina argintie mirosea a plăcuțe de frână încinse și a frică.

La orizont, noaptea era luminată de girofaruri de poliție.

— Ar putea fi un accident, a spus Zane, dar nici măcar el nu credea așa ceva.

— N-au cum să ne caute pe noi! a zis Hailey. Indiferent cat demult vrea Agenția să ne prindă, deviza CIA este „Niciodată să nu spui nimic". Nu le-ar spune nimic polițiștilor!

— Firma nu le-ar spune adevărul, am zis eu. Nu tot adevărul. Dar probabil că nu au avut timp să mușamalizeze complet dispariția noastră. Filtrul acela Hailey are dreptate, polițiștii ăia nu ne caută pe noi. Caută mașina aceasta furată, legată de comiterea a două crime.

— Probabil că numărul de înmatriculare era înregistrat la motel, a spus Hailey. Ar fi trebuit să…

— Nu ne mai putem întoarce, a șoptit Eric.

— Putem să le băgăm niște texte și să trecem de ei, spuse Russell.

— Suntem într-o mașină furată cu numărul original de înmatriculare, și niciunul dintre noi nu are permis de conducere, am zis eu. Acestea sunt primele lucruri pe care le vor verifica polițiștii, fapte clare pe care nu le poate ascunde niciun text

— Putem lăsa mașina aici și să trecem de filtru mergând pe jos, a spus Zane.

— Mersul orbește prin noapte n-o să dea niciun rezultat, a spus Eric. Pădure. Mlaștini. Rece.

— Mie-mi place când e rece, a spus Zane.

— Avem nevoie de o altă mașină, a spus Russell. Al cărei furt n-a fost raportat.

— Avem ce-avem, am zis eu.

— Are cineva vreo idee? a întrebat Zane.

Stăteam în mașina întunecată, pe marginea drumului, știind că

fiecare secundă în care nu făceam nimic mărea șansele ca noi să pierdem tot.

După care am zis:

— James Dean.

— Du-te dracu'! a exclamat Russell. Tu poți să te omori, dar nu ne lua și pe noi după tine!

— O să meargă.

— Teoretic! a spus Russell, pe un ton belicos. Ce dracu', bobocii nu mai sunt lăsați să se joace de-a James Dean acum! E prea riscant să învețe ceva în afara ideii de „teoretic".

— Am încercat o dată.

— Și? a întrebat Russell.

— O să mă descurc mai bine acum.

— James Dean e…

— Tot ce avem.

14

Cu farurile stinse, Fordul argintiu furat mergea leneș pe drum, către pod. Aveam mâinile strânse în jurul volanului. Eram singur. Prin ferestrele deschise curgea un aer rece. Afară, noaptea mirosea a pini, apă de râu înghețată și a autostradă.

La o jumătate de oră după ce zăriserăm pentru prima dată luminile roșii ale filtrului de circulație.

Acum sau niciodată.

Am aprins farurile. Am băgat în viteză. Lăsând dungile galbene ale drumului să bobineze către mașină, din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai repede. Cauciucurile mașinii huruiau pe podul de lemn. Panourile care serveau drept balustrade curgeau pe lângă ferestrele mele. Formele aflate de-o parte și de alta a drumului străfulgerau pe lângă farurile mele în timp ce încercam să memorez, să calculez, să măsor. Mașina a intrat plutind în curba pe care o luasem înainte de a vedea luminile roșii ale filtrului.

Am călcat pedala de accelerație. Am ieșit din curbă accelerând. Luminile roșii se învârteau din ce în ce mai aproape de parbrizul meu. Mi-am pus farurile pe fază lungă, generând raze puternice și — speram eu — orbitoare, cu o secundă înainte ca o lumină să clipească dinspre cele trei mașini de poliție care blocau drumul. Am călcat pedala de frână. Cauciucurile au ripostat. Caroseria s-a cutremurat. Luminile roșii erau mai aproape, din ce în ce mai aproape. Lumina tot mai puternică.

Trag cu putere de volan! Smucesc frâna de urgență! Mașina argintie a derapat…

Dar a rămas pe carosabil în timp ce șfichiuia într-o întoarcere de 180 de grade, a alunecat înapoi în timp ce eu am împins frâna de urgență, am călcat accelerația și am pornit-o rapid pe unde venisem,

sperând că polițiștii vizați nu-și dăduseră seama că nu eram decât *eu* în mașina argintie care gonea mâncând pământul.

Sirenele au sfâșiat noaptea. Vântul năvălea prin ferestrele deschise în timp ce drumul se istovea sub cauciucurile mele. Ochii mi-au fugit către oglinda retrovizoare: girofarurile roșu mă urmăreau.

„Uită de ei! Concentrează-te. Calculează! Așteaptă... Așteaptă...”

Drumul a cotit. Piciorul mi-a sărit de pe accelerație. Mana a tras frâna de urgență, astfel încât copoii să nu vadă că încetineam. Frânele au urlat. Polițiștii n-aveau cum să audă din cauza sirenelor. Gonind spre mine, în fața ochilor mei și-a făcut apariția spațiul îngust al podului cu balustrade, în timp ce mașina mea tremura scăzând viteza de la 112 km/h la 105, 96... 88...

„Prea repede! Merg prea repede!”

Podul făcea hodoronc-tronc sub roțile mele. „Nu mai pot aștepta!”

Mâna stângă a apucat mânerul ușii de lângă mine. Presiunea vântului stârnit de goana mea împingea învelișul de tablă. Bâzâiturile de avertizare ale mașinii argintii s-au alăturat vaierului sirenelor care se apropiau, șuieratul aerului nopții și vibrația cauciucurilor trecând peste pod.

Iar eu am tras de volan către dreapta. În fața parbrizului balustradele de lemn ale podului se repezeau spre mine.

Umărul meu drept a izbit portiera.

Dar nu am avut suficientă forță să o deschid de tot, să mă rostogolesc din mașină liber și în siguranță așa cum o făcuse James Dean în întrecerea din *Rebel fără cauză.*

Mașina argintie a trecut prin balustradele de lemn și a zburat prin aer peste pojghița de gheață. În urma impactului, scândurile s-au făcut țăndări. Airbagul Fordului a țâșnit ca o ciupercă din mijlocul volanului. Eu apăsam deja pe portiera întredeschisă: balonul alb în plină expansiune m-a împins afară din mașină.

Timpul s-a oprit în loc. Sunetul s-a oprit. Viața mi-a devenit ceva ca un film pe care îl priveam. Aa, uite: aici sunt, plutind Prin noapte peste un râu argintat de o pojghiță subțire de gheață, brațele și picioarele se agită ca niște aripi inutile. În picaj, o mașină argintie lovită. Scânduri rupte flutură pe lângă mine ca niște confetti. Acolo sus, deasupra capului meu, din ce în ce mai departe se întinde un pod cu o gaură în parapet. Tendoane de lumină roșie se zbat prin cerul întunecat.

O tonă de metal zdrobit a izbit luciul apei. Înnebunit, am tras aer în piept în timp ce un zid de lichid m-a înghițit într-un vârtej crud și întunecat.

Fiecare centimetru al pielii mele a țipat de durere la contactul cu apa rece. M-am forțat să deschid ochii. N-am văzut altceva decât întuneric. Mă rostogoleam în râul învăluit în beznă, simțind cum îmi

intră apa în haine, trăgându-mă în jos, ținându-mă în adânc.

„Ușor, foarte ușor să dai aerul afară și să tragi moartea în plămâni.”

Dar ceva din străfunduri m-a tras la suprafață. Am ieșit undeva sub pod. Un uriaș cu părul și barba albe m-a tras la mal, prin apa extrem de rece. Sirenele țipau mai aproape. Mașinile polițiștilor s-au oprit cu scârțâit de roți pe pod, farurile lor dezvăluind gaura făcută în gheață de mașina fugarului, care pierduse controlul din cauza vitezei. S-a auzit bufnet de portiere deschise și trântite. Polițiștii au venit în grabă la balustrada ruptă și au început să cerceteze suprafața râului cu fasciculele lanternelor. Zane m-a tarat prin tufișuri, printre copaci, către jeepul pe care l-am pornit pe direct[15] din curtea unei case de țară ai cărei ocupanți păreau să doarmă și, deci, nu aveau cum să raporteze lipsa vehiculului, probabil furtul lui, preț de câteva ore bune

M-au dezbrăcat complet. M-au șters cu hainele de schimb cât de repede au putut, Zane făcând și el același lucru. M-au întins în spațiul de depozitare format de plierea banchetei din spate. Gol-pușcă, Zane s-a băgat și el lângă mine. Eric și Hailey ne-au înconjurat cu trupurile lor îmbrăcate, au tras o pânză furată peste grămada astfel formată, iar mirosul de vopsea veche m-a anunțat că eram, într-adevăr, încă în viață.

Russell s-a urcat la volan și a traversat podul pe care polițiștii supravegheau apa înghețată cu lanternele. A încetinit. O privire rapidă aruncată de unul dintre oamenii legii l-a convins ca în autovehicul nu era decât un singur om; Russell și-a scos capul pe geam și a strigat;…

— Hei, domnule polițist! Ce se întâmplă? Aveți nevoie de ajutor.

— Circulați! a răspuns omul legii care, ca și colegii săi, renunțase la filtrul rutier pentru a urmări mașina argintie suspectă care scăpase de sub control și ieșise de pe șosea, rupând balustrada podului. După cum și prevedea tehnica noastră clasică Disimulează și Distrage, gaura neagra din învelișul de gheață focaliza toată atenția polițiștilor. Eliberați zona.

Russell s-a supus. A accelerat și a dispărut în întuneric.

Gol sub pânza pătată de vopsea, nu mă puteam opri din tremurat.

— N-o să pățești nimic, a spus Hailey în timp ce mă ținea în brațe. Nu am nicio rană deschisă.

— Zane, ești bine? a întrebat Eric.

Zane ne-a spus:

— Sigur că da. Mie-mi place frigul.

15

Zane își pierduse sănătatea mintală printre stelele reci ale Halloweenului din 1968.

„Ne dați ori nu ne dați”[16], își spusese el înainte de prăbușire, în timp ce se afla în bombardierul B-52, reutilat după rolul zdrobitor pe care-l avusese în filmul *Dr. Strangelove[17]*, pentru care Zane ieșise pe

furiș de la orfelinat ca să-l vadă. Acum, pe când zburau peste nordul Vietnamului, în rastelul de sub puntea cuprinsă de vibrații pe care stătea el nu se mai aflau decât bombe „convenționale”, care puteau distruge o zonă cât un stadion de fotbal.

Și-a întors casca rotundă ca un bol pentru pești pentru a-i vedea pe cei cinci oameni ai săi, echipați cu costume de zbor.

Prin stația de emisie-recepție se auzeau hârâituri care acompaniau glasul lui Jodfrey:

— Tu și ideile tale trăsnite.

Zane îi răspunse, pe fundalul acelorași hârâituri:

— Mai bine să ai idei trăsnite decât să nu ai deloc.

Ca întotdeauna, Jodfrey spuse:

— ’Xact.

Zane era un orfan din Wyoming crescut de călugărițe catolice. Fusese învățat să se teamă de flăcările iadului, de propriile păcate și să nu plângă niciodată, dar niciodată. Împlinise douăzeci și unu de ani pe când era în misiune la Da Nang și se trăgea asupra lui. Inspirația îl adusese de sub cerul senin de lângă un Grup de Observație și Cercetare în coliba Quonset[18], unde era încartiruită o unitate-spion din Da Nang, dar abia dacă reușea să-i facă pe comandanții cu priviri de gheață și cămăși hawaiiene să-l asculte pentru că: „E doar un puști”. Apoi, sergentul-major Jodfrey spuse:

— Copiii și nebunii spun mereu cele mai trăsnite lucruri.

— E o idee grozavă, spuse Zane, către ofițerii care purtau aceeași beretă verde ca și el, sub privirile bărbaților îmbrăcați în cămăși hawaiiene. Washingtonul ne-a trimis în Vietnam să servim o cauză dreaptă, continuă Zane. Nu-i așa?

Nimeni nu-i răspunse tânărului.

Așa că Zane presupuse că erau de aceeași părere cu el. Entuziasmul arunca o perdea de ceață peste logică.

— Așa că haideți să luptăm inteligent. Nord-vietnamezii au zeci de kilometri de linii telefonice prin copacii aflați de-a lungul drumului către Ho Și Mân, din Laos. Ce-ar fi dacă, în loc să le bombardăm sau să le tăiem liniile telefonice, începem să le ascultăm?

Ideea lui Zane cu spionatul îi molipsise rapid pe toți cei aflați în coliba Quonset. Prinsese contur când expertul în protecție de la NSA le vorbise despre existența unor, jucării” noi. Se răspândise după ce sergentul-major Jodfrey le spusese șefilor că, dacă planul era aprobat, atunci pleca.

Dacă.

— Acesta e cuvântul-cheie, îi spuse sergentul-major Jodfrey lui Zane în timpul unei plimbări făcute în perimetrul delimitat de un gard de sârmă ghimpată și o zonă minată din Da Nang, unde nu puteau fi auziți de superiorii și agenții secreți care aveau să spună Da sau Nu.

— Dar e decizia ta, nu-i așa, domnule sergent-major? întrebase soldatul mai tânăr.

— 'Xact, spuse Jodfrey. Așa zic eu: *Exact.* Ce e un lucru cu adevărat, soldat. Asta vreau să știu eu despre tine.

Elicopterele sfâșiau amurgul înăbușitor de deasupra lor și-l făceau să sângereze.

— Eu fac ce trebuie făcut, spuse Zane. Și sunt suficient de rezistent încât să nu mă distrugă.

Un pluton de soldați ai marinei trecu pe lângă ei, în pas de alergare. Zane simți cum se prăbușea în ochii sergentului-major Jodfrey.

— 'Xact așa, spuse Jodfrey. Dar nu e complet adevărat.

— Nu v-aș minți niciodată, domnule sergent-major.

— Num-ai mințit, tinere. Pur și simplu nu știi tot adevărul.

— Ce adevăr?

— Adevărul complet este alcătuit din toate lucrurile pe care le bagi în gaura asta pe care o numești viața ta. Iar un lucru care trebuie băgat acolo e ideea că un om are nevoie să fie ceva mai mult decât ceea ce trebuie să facă.

Spunând acestea, Jodfrey se îndepărtă.

Zane alergă după el. Nu întrebă și nici nu-l interesă *în ce direcție.*

După patru săptămâni de antrenament la Okinawa, Zane, Jodfrey și patru voluntari aparținând etniei Hrnong așteptau să fie echipați printre bombele de mărimea unor coșciuge, în pântecele unui B-52.

— Mai am un singur lucru să te întreb, îi spuse Jodfrey lui Zane. Cum de ești încă virgin?

— Ăăă… poftim?

— M-ai auzit. Virgin.

— Am crescut într-un mediu catolic auster.

— Da, dar acum nu mai trăiești așa. E vorba de momentul acesta, nu de trecut. Cum de nu te-ai culcat cu nicio fată?

Un avion de luptă decolă pentru a-i sprijini din aer pe soldații marinei implicați într-o luptă în junglă.

Când zgomotul avionului începu să se estompeze, Zane spuse:

— Dacă noi suntem ceva mai mult decât niște animale înseamnă că sexul poate fi ceva special. Iar asta trebuie să fie și pentru mine. Așa vreau eu.

Înainte de a-și pune cele două glugi termorezistente, care semănau cu niște capișoane de Halloween, și casca specială cu vizieră dotată cu un mecanism pentru respirat, Jodfrey scutură din cap în direcția lui Zane.

— Special e numai ceva făcut special. Când ne întoarcem, trebuie să vorbești cu o asistentă care mi-aduce aminte de cea de-a doua fostă nevastă a mea. Dar, acum și aici, virginitatea e *farmecul* tău. Iar *farmecul* acesta e 'xact lucrul care o să te aducă acasă teafăr și

nevătămat.

„Și iată-mă aici, își spuse Zane în timp ce motorul B-52-ului zumzăia. Cu cineva care înțelege ’xact cine sunt. Și cu patru soldați de piatră care ne-ar urma și în iad.”

La sol, i-ar fi fost foarte cald, îmbrăcat cu un echipament atât de gros. Două straturi de lenjerie cu protecție termică și ciorapi în cizmele rusești pentru trupele paramilitare. Mănuși cu trei straturi. Două glugi și costume de camuflaj sub o salopetă de iarnă prinsă cu un fermoar de casca rotundă. Ranițele echipei lui Zane conțineau un sistem de ascultare/transmisie al NSA. De pieptul fiecăruia era legat un sistem total nou, numit Sistem de Poziționare Globală, programat să ne ghideze către locul unde CIA calculase că se aflau liniile telefonice din junglă. Tot în ranițe aveau rații de alimente pentru cinci zile, o gamelă, tablete pentru purificarea apei, două grenade antipersonal, o grenadă fumigenă purpurie, o AK 47 rusească cu pat rabatabil și trei încărcătoare pline.

Numai Jodfrey și Zane purtau pistoale automate de 9 milimetri cu magazie cu 14 gloanțe și amortizor.

Numai ei purtau dispozitivele de transmisie-recepție codificată, de mărimea unei cărți de buzunar care stârniseră recent încântarea CIA. Apăsarea unor taste de pe FCT[19] crea un mesaj text pe care FCT-ul îl memora cu ajutorul unui dispozitiv numit cip. Când apăsai tasta Transmite, mesajul ajungea la un satelit, după care se ducea la sediul CIA și Da Nang.

Metalul gemea și se văicărea. Vântul se repezea prin ușile magaziei interioare pentru bombe care se mișcau odată cu aerul, sub rândurile de cilindri de mărimea unor sicrie aflate sub picioarele în continuă mișcare ale lui Zane.

Stomacul lui Zane ripostă când aparatul de zbor B-52 se zgudui brusc în momentul lansării încărcăturii explozive. Până ce poziția avionului se stabiliza și Zane apucă să se uite în jos, la cerul negru care plutea sub picioarele sale, bombele parcurseseră deja jumătatea distanței până la țintă, la șaisprezece kilometri distanță față de poziția actuală a avionului.

„Nici măcar n-o să le vedem explodând. Sau să le auzim bubuind. Ne dați ori nu ne dați.”

Ușile magaziei interioare pentru bombe se închiseră cu un zgomot sec.

Hârâitul stației de emisie-recepție umplu din nou urechile lui Zane.

— Aici pilotul. Vă aduc la cunoștință că turbulențele și schimbările de vânt necesită modificarea parcursului. Vom avea o întârziere de douăzeci de minute.

„Să trecem bine și de asta. Mereu se întâmplă câte ceva neprevăzut. Noroc că nu e vorba decât de niște timp. *Mojo.*”

Se aprinseră luminițele albastre.

Echipa lui Zane trecu de la respirarea aerului din avion la propriile rezervoare de oxigen.

Se aprinseră luminițele galbene.

Membrii echipei își desfăcură centurile de siguranță care-i fixau pe bancheta din magazia pentru bombe. Se îngrămădiră cât mai aproape unii de alții, în șir, deasupra punctului de contact al ușilor magaziei de bombe.

Luminițele roșii începură și ele să pulseze.

Zane, Jodfrey și cei patru soldați Hmong închiseră ochii.

Ușile magaziei de bombe se deschiseră. Șase oameni căzură din pântecele unui B-52 într-o singură bătaie de inimă de-a lui Zane: primul raid de bombardament/misiune HALO[20] de infiltrare pentru culegere de informații din istorie.

HALO: Salt de la altitudine mare cu deschiderea parașutei la mică distanță de sol.

Se aflau la 12 500 de metri altitudine și pluteau ca vulturii. Zane și membrii echipei sale zăriră fasciculele luminoase emise de căștile colegilor prin întuneric și își mișcară corpurile astfel încât să ajungă aproape unii de ceilalți. Se ghidară după ecranele detașabile ale GPS-ului pentru a se apropia de zona de aterizare, plutind spre pământ, acoperind, pe orizontal, treizeci și doi de kilometri în coborârea lor lungă, dinspre cerul înstelat, cu treizeci de minute întârziere din cauza vremii, astfel încât își deschiseră parașutele în ceața de dinaintea zorilor.

Marea de smarald a coronamentului junglei lovi bocancii lui Zane. Frunzele, crengile, corzile îl loviră în timp ce se prăbușea printre ele. Păsările începură să țipe. Pânza parașutei i se agăță de crengile copacilor. Rămase balansându-se ca un yo-yo până ce, într-un final, ajunse să atârne cu bocancii în aer, la cincisprezece metri de solul pe care-l putea vedea printr-un strat gros de frunze.

„Atârnat! Atârn de un copac!”

Prin frunzele care-l ascundeau vederii, Zane zări solul și pe un alt parașutist care aterizase într-un luminiș și își strângea parașuta neagră.

Zane își dădu jos casca rotundă, smulse cele două glugi care îl protejaseră de o moarte prin înghețare în timpul căderii libere, prin aerul nopții, care atingea, la altitudinea aceea, -40°G. În timp ce căldura umedă din coronamentul junglei deveni mai rece decât aburul din salopeta lui, sfâșie mănușa dreaptă cu dinții și degetele. „Cald ca-n iad.”

Își linse buzele, pregătindu-se să-l cheme pe soldatul Hmong aflat jos.

O rafală de mitralieră sfâșie costumul negru al soldatului Hmong cu

dâre roșii, iar acesta se prăbuși.

O a doua mitralieră păcăni undeva departe, în jungla de sub picioarele lui Zane. Țipete.

Zane atârna la cincisprezece metri deasupra solului. Se forță să rămână nemișcat, să nu facă niciun zgomot. Se bălăngănea ca o pendulă. Tălpile bocancilor săi atingeau ușor dantelăria frunzelor.

O siluetă măruntică, îmbrăcată în pijamale negre și o pălărie conică de paie, țărănească, se deplasă fără niciun sunet printre copaci, pentru a împunge corpul neînsuflețit al soldatului Hmong cu țeava unei mitraliere.

„Nemișcat! își ordonă Zane. Stai absolut nemișcat!” Bocancii mângâiau stratul de frunze. Pârâiașele de sudoare care-i străbăteau obrajii se supuneau legii gravitației. Se prelingeau de pe el ca niște picături kamikaze. Îl nimeriră pe mitraliorul îmbrăcat în pijama neagră.

Se auzi țipătul unei maimuțe.

Pijama Neagră se răsuci, cercetând jungla cu mitraliera pregătită.

Orhideele sălbatice se deschideau pentru a mirosi zorii.

Un căpitan din NVA[21] i se alătură lui Pijama Neagră. Căpitanul NVA lătra ordine, iar Pijama Neagră îi dădu echipamentul luat de la soldatul Hmong.

Zane se legăna în coronamentul aflat deasupra acelui câmp de execuție din junglă.

Trei soldați Hmong își făcură apariția, împleticindu-se, în luminiș, cu mâinile împreunate la ceafă. Cinci soldați din NVA și doi luptători de gherilă stăteau cu armele ațintite către prizonieri și lăsară echipamentul soldaților Hmong lângă cizmele Căpitanului.

Pijama Neagră își dădu jos pălăria conică.

„Gherila Pathet Lao[22], își spuse Zane, aflată în subordinea NVA”.

O femeie, își dădu el seama, văzând părul negru revărsându-i-se pe umeri.

Drăguță, constată el.

„Cald, îngrozitor de cald în costumul acesta de zbor, atârnând de un copac…

Nu pot risca să-mi desfac fermoarul din față. Nu e un zgomot care să pară normal. Dacă s-a schimbat poziția echipamentului, dacă e să cadă ceva înainte ca eu să pot scoate AK-47, să-l încarc și să încep să trag, se vor uita în sus — *vor trage* în sus, chiar dacă nu mă văd bine prin frunze. Dar…”

Un șarpe alunecă pe o împletitură mătăsoasă de liane pentru a ateriza *pleosc!* pe capul lui Zane.

Nu țipa!

Nu te mișca.

Nu clipi.

Nu respira, dar sudoarea îi curgea șiroaie, e cald, extrem de cald, în timp ce panglica târâtoare se descolăcește pe capul lui Zane, lunecă pe fața lui, iar firul acela de un metru se arcuiește în fața ochilor nemișcați ai lui Zane și-l pironește cu privirea lui întunecată.

„Nu. Te mișca."

Viperă. Poate *Zece-pași,* numită așa după numărul de mișcări pe care le poți face după ce te mușcă. Poate că e o viperă de copac, pentru că îi place să atârne de crengile copacilor chiar la înălțimea aceasta, și te mușcă *fix* de acolo, exact unde șarpele îl atinse pe Zane cu limba sa neagră.

Șarpele coborî în spirală de-a lungul maimuței ciudate care atârna de crengile copacilor. Își încolăci coada în jurul bocancului stâng al lui Zane în timp ce-și întindea capul în ai ară, căutând…

Zane scutură din picior și aruncă șarpele de pe el.

„Mojo, păstrează-ți puterea."

În luminișul de sub picioarele sale în balans, vietnamezii legau mâinile soldaților Hmong.

„Timp! Nu am timp! Nu pot să ajung la AK-47, dar am în tocul de umăr pistolul cu paisprezece gloanțe și amortizor și, la primul vietnamez căzut, soldații Hmong vor…"

Jodfrey năvăli în luminiș și se prăbuși, gol-goluț, la picioarele încălțate în bocanci ale căpitanului.

Cei doisprezece soldați NVA care-l aruncaseră acolo izbucniră în râs.

Căpitanul îl lovi pe Jodfrey cu bocancul până ce acesta rămase în genunchi și — în engleză urlă întrebarea care schimbă tot universul:

— De ce ați întârziat?

Jodfrey îi spuse căpitanului:

— A trebuit s-o fut pe mă-ta.

Căpitanul îl plesni pe prizonierul dezbrăcat.

— Unde e celălalt? Celălalt american? urlă căpitanul către Jodfrey.

Care spuse:

— Ai cumva și o soră?

Zane îngheță văzând bocancul căpitanului pornind spre fața lui Jodfrey.

„Schimbă planul. Acum nu mai e prioritar să scapi."

Mâna lui Zane alunecă spre săculețul din jurul gâtului în care se afla comunicatorul FET.

Jodfrey atinse bocancul căpitanului la jumătatea intervalului dintre ei, îl răsturnă, se aruncă deasupra lui și ridică o piatră mare deasupra capului căpitanului, cu intenția clară de a-i sfărâma craniul.

Domnișoara Pijama Neagră îl împușcă pe americanul nesăbuit.

Atârnând în copac, Zane îl privi pe Jodfrey murind.

„Nu-mi mai pasă deloc acum, își spunea Zane în gând. Am mai rămas numai eu, atârnând într-un copac din iad. Soldații Hmong n-o

să mai plece vii din luminișul acesta. Nu au nicio valoare pentru dușman”.

Încet, cu un efort supraomenesc, Zane apăsă pe tastele FET-ului pentru a compune un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt, șapte litere, în chestia aceea numită cip.

Căpitanul lătră niște ordine și își trimise patrula de vreo patruzeci de soldați într-o schemă de căutare largă, încercând să-l găsească pe americanul căzut din cer care lipsea.

Zane ajunsese la a șasea literă a primului său mesaj FET, când parașuta i se rupse.

Nu se rupse cu zgomot prea mare. Nu fusese un zgomot lung. „Cald, oh, atât de cald. Mă coc în costumul de zbor.” Zane știa că era doar o chestiune de timp până ce parașuta avea să rupă de tot, iar el avea să se prăbușească pe solul junglei. Termină a șaptea literă a mesajului și apăsă pe Transmite.

R-r-r-r-rupt...

„Ușurel! Nu te smuci. Încă douăsprezece litere. Două cuvinte.”

Miros de fum de țigară. Zane își aruncă privirea în jos, în timp ce tasta cu o singură mână. Căpitanul fuma. Domnișoara Pijama Neagră îl privea plină de dispreț.

„Litera a zecea gata. Litera a unsprezecea...”

R-r-r-rupt...

„... gata. Apăs tasta Transmite...”

Parașuta se rupse cu un zgomot puternic în timp ce Zane apăsă butonul Transmite. Se prăbuși vertical până ce corzile parașutei îl opriră și îl balansară ca pe un pendul până ce se lovi de copac. Forța de inerție făcu FET-ul să zboare din palma udă de transpirație a lui Zane.

Simțea că-l doare fiecare centimetru pătrat din cauza impactului cu copacul. Ardea.

„Nu lua în seamă. Timp. Ai nevoie de timp. A ajuns mesajul?”

Domnișoara Pijama Neagră trase cu mitraliera în încâlceala de corzi și pânză din coronament, de deasupra capului lui Zane, până acestea Fură ciuruite, iar el căzu/alunecă ultimii șase metri care-l mai despărțeau de sol.

Dar îi mai rămăsese ceva *mojo:* vietnamezii îi tăiară toate hainele, eliberându-l de fierbințeala aceea sufocantă. Îi turnară apă în cap. Îi dădură de băut. Strigară întrebări în direcția lui. Îl pălmuiră. Îi dădură din nou să bea. Luminișul îi plutea în jurul ochilor, deslușindu-se. ’Erei soldați Hmong, cu mâinile legate la spate. Cel mai bătrân dintre ei îi adresă un zâmbet.

Căpitanul se aplecă, aproape de el și spuse, în engleză:

— De ce te afli în jungla noastră?

Zane spuse:

— Sunt turist.

Soldații îl traseră brutal, forțându-l să stea în picioare. Înfipseră o lopată în pământ, lângă tălpile lui goale.

— Sapă o groapă adâncă pentru prietenii tăi, îi ordonă căpitanul.

„Am făcut-o deja”, spuse Zane în gând.

— Și vei răspunde la o întrebare, spuse căpitanul în timp ce, gol, Zane scotea lopeți de pământ din groapa în care stătea, astfel încât nivelul solului îi ajungea la genunchi și avea o lungime aproximativ egală cu înălțimea lui. Vei rămâne în groapa asta pentru odihna veșnică?

„Da”, știa el, dar nu spuse nimic.

Domnișoara Pijama Neagră, îmbrăcată în costum de gherilă, avea o față ovală și buze ca aripile unui fluture. O femeie îl eliberase din copacul iadului pentru a-l băga în mormântul acesta. Zane îngheță în timp ce ea își folosi țeava mitralierei pentru a-i împinge penisul întâi în stânga, apoi în dreapta. Își retrase arma. Căscă.

— Sapă, spuse căpitanul.

Când groapa ajunsese să fie atât de adâncă încât Zane să fie cufundat până la șolduri în ea, vietnamezii târâră cadavrul lui Jodfrey spre el.

— Vrei să i te alături? întrebă căpitanul.

Apoi își puse pistolul la capul celui mai apropiat soldat Hmong și stârni o bubuitură sângerie în jungla de smarald.

Din penisul virgin al lui Zane curgea un jet incontrolabil de urină.

— Ca să vezi cum stau lucrurile cu cei inutili, spuse căpitanul.

— Nu putem să negociem pentru viețile lor? întrebă Zane.

„Trage de timp!”

Zane știa că vietnamezul mințise când spusese „da”. Căpitanul întrebă de frecvențele radio folosite de tabăra A a Forțelor Speciale. Adevărul era că Zane nu le știa. Dacă ar fi știut, l-ar fi mințit. Îi spuse adevărul căpitanului. Care împușcă încă un soldat Hmong.

— Acum trebuie să sapi în continuare.

Iar Zane se supuse.

— N-a mai rămas decât unul. Pe cine din Hue[23] bănuiesc oamenii voștri de la contraspionaj?

„Știu asta, nu pot să le spun, nu spun nimic, trag de timp…”

„Bang!”

— Și n-ai mai rămas decât tu, spuse căpitanul, stând lângă grămada de cadavre.

„N-a mai rămas decât teatru acum, credea Zane în timp ce săpa. Zău, sunt prea valoros ca să mă omoare”.

Păsările își luară zborul în stol din copaci.

Pentru că știa, Zane avu răgazul de o clipită pentru a se arunca pe burtă în mormânt.

Solul junglei fu lovit de pumnul lui Dumnezeu. Impactul îl lipi pe Zane de groapa săpată. Schijele de obuz rupseră copacii, păsările, maimuțele, șerpii, oamenii și stârni un uragan roșu-verzui de masă amorfă. Aruncă bușteni peste șanț, un acoperiș care stăvili prăbușirea unor resturi care i-ar fi jupuit pielea. Nu căzură decât șase bombe, o tranșă dintr-un raid planificat anterior, deviat pentru a răspunde celui de-al doilea mesaj al lui Zane, format din două cuvinte, dar erau bombe de cinci sute de kilograme, și o tranșă era de ajuns pentru a răspunde rugăminții lui Zane:

ARCLIGHT[24] AICI

Arclight: Termen specific războiului din Vietnam pentru un raid cu un B-52. Cerut de un soldat asupra zonei unde se află el și semnalul aparatului său FET. O strategie extremă destinată să elimine avantajul inamicului — în cazul acesta, un avantaj care includea capturarea unor echipamente de spionaj strict secrete. În Vietnam, situațiile în care un soldat se arunca pe o grenadă pentru a salva viețile camarazilor săi sau chema un atac nimicitor asupra zonei unde se afla, ca o măsură extremă de sfidare a dușmanului, meritau acordarea Medaliei de Onoare a Congresului.

De data aceasta, medalia trebuia să rămână secretă din cauza primului mesaj transmis de Zane:

TRĂDAȚI

Cum altfel ar fi putut ști căpitanul că echipa de infiltrare *întârziase?*

La patru zile după Arclight-ul lui Zane, treizeci de mercenari din Shan[25] își croiau drum printr-o zonă devastată de junglă din Laos, de mărimea unui stadion de fotbal. Printre copacii rupți plutea o ceață ușoară. Găsiră o orhidee albă, crescută dintr-o moviliță de pânză nămolită. Acasă, în munții din Birmania, cultivau mac. Dar prietenii lor americani le dădeau o servietă întreagă de verzișori dacă le aduceau o cutie de-o palmă despre care spuneau că mai transmitea încă semnal către satelit. Așa că mercenarii luaseră aparatul de detectare pe care li-l dăduse bărbatul îmbrăcat cu o cămașă hawaiiană și porniseră prin junglă. Găsiră transmițătorul radio înțepenit între două pietre. Era plin de furnici. Se felicitară unii pe ceilalți și se întoarseră ca să pornească spre casă.

Cât p-aici să-l împuște când țâșnise gol dintr-un șanț, ca un omuleț de jucărie cu arc.

Și țipase în americană:

— *Mojo!*

Era plin de lipitori, ars de soare și plin de bășici. Avea buzele crăpate și abia dacă fusese în stare să soarbă din băltoacele cu apă plină de paraziți. Dar cel mai șocant lucru la acest zombie care sărise din mormânt era că părul și barba sa albiseră cu totul.

L-au tras afară din groapă. I-au turnat apă pe față și în gură.

Exploziile bombelor îi dereglaseră mecanismele interioare. Se bâlbâia. Când făcu un pas cu piciorul stâng, brațul drept îi țâșni în sus ca o aripă ruptă.

Așa că l-au atârnat de un par. Mercenarii aveau la ei mostre din recolta lor aducătoare de bani. Îi presărară rănile cu pudra lor albă pentru a-i stăvili păsăreasca prin eliminarea durerii. Zombie-ul atârnă de parul acela orizontal timp de cinci zile, cât dură drumul prin junglă. Bărbatul în cămașă hawaiiană le dădu mercenarilor o primă de 50 000 de dolari pentru el.

Opt ani mai târziu, în salonul de psihiatrie de la Spitalul Militar Bethesda (Maryland), căile neuronale zguduite de bombe, traume și heroină ale lui Zane ajunseră să se recalibreze suficient demult încât, privind din scaunul său cu rotile cerul nopții luminat de izbucnirile de stele roșii și aurii ale artificiilor lansate peste Mallul Washington cu ocazia Bicentenarului Statelor Unite, o asistentă l-a auzit murmurând un gând coerent:

— Drăguț.

Doi ani mai târziu, putea merge și vorbi, se putea hrăni și spăla singur. Dar se zvârcolea în fiecare noapte, incapabil să doarmă. Până la împlinirea vârstei de 32 de ani, recăpătase suficientă voință pentru a refuza să-și tundă părul alb ca zăpada, spunând:

— L-am câștigat.

Când Zane avea 33 de ani, iar președintele Jimmy Carter sistase vânzările de grâne ale SUA către Uniunea Sovietică deoarece aceștia din urmă invadaseră Afghanistanul și fostul component al formației Beatles, John Lennon, fusese omorât de un țicnit obsedat de *De veghe în lanul de secară*[26], doctorii militari hotărâseră că era funcțional, dar distrus, sănătos fizic, dar o! atât de nebun. Plus că părul și barba sa albe îi băgau în sperieți pe membrii personalului și pe ceilalți pacienți. Medicii îl legară pe o targa, atașară o servietă din echipamentul trupelor paramilitare plină cu fișele sale medicale și Medalia sa de Onoare, băgară targa într-un dric al armatei și îl transportară pe Zane la o nouă unitate strict secretă din Mâine.

Zane fu primul pacient din Salonul C. Își petrecea majoritatea nopților cuprins de coșmaruri groaznice. Făcea crize violente când se încălzea prea tare, iar temperatura ridicată îi amintea cum atârnase de un copac în iad. Dar purta povara tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră și niciodată, nu, niciodată nu plânsese.

Ăăă, și nu putea să facă sex.

Nu a putut profita când, la patruzeci de ani, o asistentă ieșită dintr-un divorț urât îl tot atingea *nevinovat.*

Nu a putut acționa pe baza sentimentelor pe care le avusese inițial pentru Hailey, când aceasta apăruse la RAVENS. Nu că ea l-ar fi lăsat… să acționeze, dar dacă ar fi putut s-o facă, conștientă că era un

act de caritate, ar fi făcut-o.

Nu putea nici măcar să se masturbeze.

Orice a încercat Zane sau psihiatrii… nu a dat niciun rezultat.

Russell pretindea că era *mojo-ul* nebunului.

Iar Zane spunea:

— ’Xact.

16

Accidentul de pe autostradă ne-a surprins la treizeci și nouă de minute după manevra noastră în stil James Dean de evitare a filtrului rutier, de la podul peste râul Reiss.

Russell pilota jeepul furat. Hailey stătea lângă el. Zane și Eric împărțeau bancheta din spate, iar eu stăteam ghemuit în portbagaj, cu prelata de zugrav strânsă în jurul corpului. Purtam maioul de schi, boxerii și șosetele din bagajul personal. Aveam frisoane, chiar dacă stăteam în raza de acțiune a brizei calde izvorâte din sistemul de încălzire.

— Arăți ca o țigancă bătrână, îmbrobodit așa, a spus Russell, când ochii săi îi întâlniră pe ai mei, în oglinda retrovizoare.

Și-a mutat privirea către bancheta din spate, unde Zane ședea ca o statuie a lui Buddha, îmbrăcat numai într-o cămașă de armată decolorată și chiloți uscați. Lui îi plăcea frigul. Râul îi încâlcise părul și barba albe. Russell i-a spus:

— Arăți ca un pervers.

— Uită-te la drum, a replicat Zane.

— Relaxează-te, a spus Russell. Suntem cum nu se poate mai bine.

Evitaserăm magistrala interstatală, pentru care se plătea o taxă, și o porniserăm spre sud pe drumuri lăturalnice, ca această autostradă pustie cu două benzi care trecea printre dealuri unduioase și păduri răzlețe.

Russell s-a uitat la ceas.

— Polițiștii de pe pod sunt cu treizeci și șapte de minute în urma noastră. Au rămas acolo și încearcă să-și dea seama ce s-a întâmplat.

O lumină galbenă pătrunse prin luneta jeepului nostru.

— Jos! a strigat Russell, iar eu m-am executat, știind că Zane și (bineînțeles) Eric se ascundeau și ei.

Lumina galbenă se apropia, din ce în ce mai intensă, până ce habitaclul jeepului ajunse să strălucească de o intensitate ireală.

— Drace! l-am auzit pe Russell urlând către zgomotul făcut de un autovehicul care venea în viteză către bara noastră din spate. Potolește-te, omule! încetinește dracu’…

O rafală de vânt ne-a lovit jeepul. În urma impactului mașina noastră a fost deviată spre dreapta, apoi răsucită spre stânga de suflul iscat de goana camionului cu optsprezece roți care trecuse ca o rachetă pe lângă noi. Mi s-a făcut rău de la stomac. Russell se lupta să

menţină jeepul nostru cu traiectoria nesigură între liniile albe. Prin parbriz, vedeam remorca unduindu-se dintr-o parte în alta, ca un dragon înfuriat, în timp ce şoferul vira, după ce trecuse de noi, înapoi pe bandă, pe care o revendica drept numai a lui. Apoi stopurile i-au dispărut după un deal.

— Nu suntem singurii care avem nevoie de medicamente, a spus Zane.

Russell a accelerat.

— Să i-o trag! Nimeni nu scapă nepedepsit după ce aproape că ne-a omorât!

— Calmează-te! i-am zis eu. Nu ne putem permite alte necazuri!

Am pornit-o rapid peste deal…

— Atenţie! Hailey s-a proptit de bord, gata să reziste unui posibil impact.

Russell a călcat frâna.

Roţile jeepului nostru s-au blocat. Am derapat, clătinându-ne din nou, dar, din nou, Russell a menţinut maşina între liniile albe, iar jeepul…

S-a oprit din alunecare în mijlocul autostrăzii.

Farurile puternice aţinteau o strălucire ciudată, albăstruie peste imaginea aceea nocturnă. Resturile unei dubiţe de familie blocau drumul din faţa noastră. Dubiţa era răsturnată pe partea şoferului. De sub capota mutilată a dubiţei şuiera un jet de aburi şi, sub ochii noştri, un cauciuc s-a oprit din rotit.

— O, Doamne, a şoptit Hailey.

Eu şi Zane ne-am încălţat. Niciunul din noi nu a îndrăznit să-şi îmbrace pantalonii uzi leoarcă. Am ieşit cu toţii din maşină. Sub tălpi ne scrâşneau nenumărate ciobuleţe de sticlă.

— I-a răsturnat cu jetul de aer creat când a trecut, a şoptit Russell.

„Nu ne putem opri! Ucigaşii sunt pe urmele noastre!” mi-am zis eu.

— Trebuie să o facem, le-am zis.

Am alergat către maşina accidentată.

— Benzină! a strigat Hailey. Simt miros de benzină!

Sticla securizată a parbrizului se transformase într-un mozaic opac de aşchii.

Eric a urlat:

— S-a fisurat rezervorul!

Eu şi Russell ne-am căţărat pe partea de sus a maşinii. Geamul portierei din faţă dispăruse. Un airbag dezumflat umplea spaţiul gol al pasagerului.

O femeie zăcea moale pe locul şoferului care se transformase în partea de jos a dubiţei. Airbagul ieşit din volan stătea drapat în poala ei. Din nas îi curgea sânge. Gemea. Mâna dreaptă i-a tresărit, aşa că puteam exclude posibilitatea afectării coloanei vertebrale, dar braţul

stâng era poziționat într-un zigzag nefiresc.

Am tras de portiera dinspre locul pasagerului: nici nu s-a clintit. Eu și Russell ne-am ridicat în picioare pe portiera pasagerului, încercând să urnim ușa glisantă, din lateral: nici aceasta nu voia să cedeze.

— Caroseria e îndoită! a spus Russell. A pierdut controlul mașinii și s-a răsturnat. S-a răsturnat și s-a rostogolit până aici.

— Eu intru!

Russell m-a ajutat să mă strecor prin fereastra goală din partea pasagerului.

Eric a strigat:

— Da, Zane! Ia bucata aia de bară ca să se scurgă benzina! Hailey, tu ia bucățile acelea de metal ca benzina să curgă în direcția aceea!

Russell m-a coborât ușor în spațiul răsturnat și turtit din dreapta șoferului. Picioarele au atins ușor capul șoferiței. Am simțit o suprafață tare sub tălpile pantofilor. M-am ghemuit, strecurându-mi capul mai jos de fereastra prin care intrasem, cu picioarele goale cuprinse de gâdilături iscate de miile de tăieturi mici, provocate de cioburile minuscule. Pe când mă strecuram mai jos pentru a ajunge la șoferița care gemea, strălucirea albastră răspândită de farurile jeepului nostru mi-a arătat:

Bebelușul prins în scaunul de mașină din spatele mamei sale, reușind totuși să-și țină suzeta strâns între buze, cu ochii larg deschiși, aproape la fel de mari ca și pumnișorii săi.

Fetița, să zicem de șase ani, mândră că era lăsată să meargă pe bancheta din spate, unde purta centura de siguranță și cea peste umeri care, din cauza legilor întortocheate ale copilăriei și ale accidentelor rutiere, ajunsese să o strângă de gât.

— Cuțit! am strigat.

Chipul fetiței, care se învinețea cu repeziciune în mașina aceea răsturnată îmi spunea că, și în eventualitatea în care vreunul dintre noi ar fi avut un cuțit, nu aveam timpul necesar ca să-l iau și să tai centura.

Am tras de centura de umeri pentru a-i slăbi strânsoarea: se blocase la lungimea aceea, ținând-o strâns, ca nu cumva să cadă de pe banchetă, atât de strâns încât nici nu o puteam prinde pentru a încerca să o mai slăbesc, atât de strâns încât avea să moară din cauza asfixiei treptate.

Asta dacă nu…

Dacă mă înșelam, cel puțin avea să moară rapid.

Ga un ucigaș, am tras cureaua și mai strâns în jurul ei.

Ea s-a zbătut, a bolborosit, brațele ei…

Rolele de siguranță au dezactivat siguranța care blocase cureaua respectivă, și, odată ce am tras în sens invers, aceasta s-a lărgit, exact așa cum era proiectată să facă.

Fata a tras aer adânc în piept, șuierător. Mi-a căzut în brațe ca o păpușă grea de cârpă, iar eu i-am dat-o pe fereastră lui Russell.

Brusc din stația de emisie-recepție a răsunat o voce:

— Sunt Janet de la Sistemul de Asistență mobilă fără fir. Senzorii noștri arată că airbagurile dumneavoastră s-au declanșat. E totul în regulă?

Întorcându-mi capul în jos și spre dreapta, am reușit să văd un bec roșu aprins, pe cutia încastrată în plafonul dubiței, lângă oglinda retrovizoare.

— E cineva în vehicul?

— Hai odată! Mă luptam înnebunit cu mecanismul de siguranță al scaunului bebelușului.

Băiețelul dădea din mâini în timp ce eu încercam să-l scot de acolo și nu scăpă suzeta nicio secundă.

— Alo? E totul în regulă?

Sistemul de prindere a scaunului bebelușului s-a desfăcut cu un pocnet.

— Suntem avertizați că mașina dumneavoastră a fost implicată într-un accident. Dacă puteți, vă rog să apăsați pe butonul de transmitere. Vă rog!

Hailey a strigat:

— Nu pot împiedica benzina să se prelingă sub mașină, spre motorul încins!

I-am dat lui Russell bebelușul cu suzetă cu tot.

— Vă rog să vă păstrați calmul. Sistemul de Poziționare Globală cu care este dotată mașina dumneavoastră ne-a transmis coordonatele locului unde vă aflați. Poliția statală e pe drum.

Russell a urlat:

— Trebuie să o tăiem de aici!

Hailey a țipat:

— Benzina o să ajungă la motorul încins!

— Mai e cineva! am strigat eu.

Dar, indiferent de modul în care mă răsuceam ca un veritabil contorsionist în habitaclul strâmt, între scaun și bord, nu reușeam să ajung la mecanismul de prindere a centurii de siguranță care-o ținea prizonieră pe mamă.

— Am fost anunțată că echipajul de poliție se află la aproximativ zece minute distanță de dumneavoastră. Mai e puțin și veți fi în siguranță.

Hailey a țipat:

— Grăbește-te!

Expirând, am reușit să-mi pun palmele pe scaunele mașinii și să-mi împing fundul acoperit de chiloți în parbrizul cu sticlă securizată, transformat acum într-un mozaic. O dată, de două ori, izbutind a treia

oară să-l fac să se desprindă ușor din ramă, iar a patra oară să-l dăm la o parte, câștigând astfel spațiu pentru a mă apleca, a o elibera pe mamă și a o trage afară din dubiță, pentru a o întinde alături de copii.

Fetița m-a privit fix și m-a întrebat, cu un glas răgușit:

— Sunteți îngeri?

— Nu.

Și am rupt-o la fugă. Am lăsat familia întinsă pe marginea drumului. Russell a ocolit dubița și a accelerat pe autostrada cufundată în întuneric.

O vâlvătaie portocalie a străfulgerat în oglinda retrovizoare.

Luminile roșii de girofaruri au început să pâlpâie la orizont, dincolo de parbrizul nostru.

Russell a stins brusc farurile, în timp ce scotea jeepul de pe autostradă. Ne-am zgâlțâit pe terenul accidentat de parcă am fi fost niște zaruri agitate într-un pahar, dar am reușit să ne oprim printre copaci, fără să ne ciocnim sau să ne împotmolim.

Întunericul a fost sfâșiat de luminile roșii care se roteau pe plafoanele celor două mașini de poliție care au trecut grăbite pe lângă locul unde ne aflam noi.

Russell a așteptat până au ajuns să fie doar niște puncte în depărtare, lângă luminile pâlpâitoare ale flăcărilor, apoi, cu farurile stinse a pornit cu atenție înapoi spre autostradă. Ne-am îndepărtat folosindu-ne numai de lucirea lunii aproape pline, până ce girofarurile roșii și flăcările au dispărut din oglinda retrovizoare; după care Russell a aprins farurile, iar jeepul nostru a gonit mugind înainte.

— Cel puțin știm că nu au cum să mai fie prea mulți polițiști în fața noastră, a spus Eric.

— Și cum rămâne cu blestematul acela de camionagiu? a întrebat Russell.

Am scuturat din cap.

— Unii comit crime și scapă nepedepsiți.

— Nu-mi spune asta, a zis Hailey. Nu asta. Nu acum.

Am trecut pe lângă un pâlc de case construite lângă drum, prea mic pentru a forma un oraș. Nu am văzut pe nimeni prin ferestrele întunecate ale caselor și știam că nici pe noi nu ne-a văzut nimeni.

— Fetița de acolo, mi-a spus Zane. Credea că ești un înger. Credea că ești deja mort.

Tot ce-am putut spune a fost:

— Copiii și nebunii spun mereu cele mai trăsnite lucruri.

17

Să spunem că prima mea încercare de sinucidere a fost un omagiu adus lui James Vincent Forrestal.

Forrestal cel de neuitat.

Dartmouth. Princeton. Expertul în acțiuni de pe Wall Street. Unul

dintre băieții deștepți din Aripa de Vest a Casei Albe din timpul lui FDR[27]. Subsecretar al Marinei. A făcut istorie după al Doilea Război Mondial, fiind primul secretar al Apărării din America. Președintele Truman i-a conferit cea mai înaltă distincție civilă, Medalia pentru Servicii Excepționale, prinzându-i-o de reverul costumului său business.

Forrestal a înnebunit la datorie. A devenit paranoic în legătură cu intrigile „celorlalți". Sovieticii, care ne furaseră secretul de fabricare a bombei atomice și puneau în pericol stilul de viață american. Personajele importante de la Pentagon, care continuau să zădărnicească planurile sale de a contracara Amenințarea Roșie. „Sursele sus-puse din Congres" care șopteau mereu: „Pe Forrestal îl interesează mai mult petrolul și arabii decât soarta evreilor și a Israelului".

În 1949, s-a internat în Spitalul Militar Bethesda — fabrica medicală care, câteva decenii mai târziu, avea să-l găzduiască pe Zane. La 2 a.m., într-o duminică de mai, Forrestal, îmbrăcat în pijama, s-a oprit din copiat de mână un fragment dintr-un poem de-al lui Sofocle în care era elogiată moartea, scriind numai „ciocâr" din „ciocârlie", s-a strecurat în vârful picioarelor din camera sa cu geam securizat către o bucătărie nepăzită, a deschis oblonul ferestrei și… a sărit afară, plonjând cale de treisprezece etaje în întunericul nemărginit.

America a botezat după el o clădire guvernamentală și un avion de transport.

Nu toți barosanii care au înnebunit sunt faimoși. Puțini sunt aceia care știu numele oficialului guvernamental din administrația Ford care a luat-o razna. Președintele Gerry Ford, căruia îi plăcea brânza cu ketchup, a preluat puterea după ce, ah, atât de lucidul Dick Nixon fugise de lege din oraș, într-un elicopter al marinei. Un prinț al cabinetului Ford a luat-o razna într-o după-amiază de vineri, pentru că un rechin din presă simțise mirosul sângelui vărsat de prinț în timp ce adăpostea un prieten din gașca implicată în scandalul Watergate. Pe când Zane stătea închis la Spitalul Militar Bethesda, iar la radiourile din mașini se auzea *Born To Run*[28] a lui Bruce Springsteen, prințul din cabinet ajunsese în derivă către gardul de fier cu stâlpi negri ai Casei Albe, îi implorase pe paznicii Serviciului Secret să-l lase să iasă, pentru a scăpa de scandalul public. Demisia i-a fost acceptată.

Nicio clădire sau aeronavă n-a fost botezată după el.

Apoi, cu ceva ani înainte de prima mea tentativă de sinucidere, a apărut Vincent W. Foster.

20 iulie 1993. Vincent Foster mânca de prânz la biroul său de la Casa Albă. Avea în față un cheeseburger, cartofi prăjiți, o Coca-Cola și bomboane M&M. Le-a spus angajaților: „Mă întorc imediat".

S-a urcat în mașină și a condus până în Fort Marcy Park, aflat

aproape, în Virginia, și-a închis pagerul, s-a așezat pe iarbă, lângă un tun din timpul Războiului Civil și s-a împușcat în cap.

Oficial (după o anchetă care a costat în jur de 30 de milioane de dolari), Foster s-a omorât din cauza depresiei determinate de eșecul său de a-și proteja prietenii, pe președintele William Clinton și pe viitorul senator, doamna Hillary Clinton, de rechinii din Washington, D.C. Unde, spunea Foster, „ruinarea oamenilor a devenit un sport”.

Nicio clădire sau aeronavă n-a fost botezată după el.

Teoriile conspirației îl plasează drept un jucător-cheie în războaiele secrete pentru putere duse în America.

James *Vincent* Forrestal.

Vincent Foster.

Numele meu este *Victor*.

Spuneți-mi că acești trei *V* sunt o coincidență. Îmi plac cheeseburgerii și Coca-Cola, nu Pepsi. Mănânc frecvent bomboane M&M. Scriu poezii. Am fost și cu un jucător în războaiele secrete pentru America. Și-mi fac griji în privința intrigilor pe care „ei” le țes pentru a ne teroriza.

Stabilirea conexiunilor este o condiție a sănătății mintale.

Prima mea sinucidere a avut loc într-o zi însorită la sediul CIA. Purtam un costum negru de bumbac făcut la comandă în Hong Kong. Aveam o cravată argintie cu dungi negre care-mi fusese dăruită de o fostă iubită. Nu Derya. Aveam o cămașă albastră, ca uniforma de la Oxford.

Directorul Agenției Centrale de Informații, șeful CIA care, în zilele acelea, de înaintea incidentului de la 11 septembrie, se ocupa de asemenea personal de republica rebelă, alcătuită din mai multe fiefuri, cunoscută sub numele de comunitatea de spionaj a Americii, tocmai îmi arătase medalia conferită. Spre deosebire de 1 rumân și Forrestal, DCI[29]-ul nu mi-a prins medalia la rever. Spre deosebire de Zane, eu nu o puteam păstra, deși, ca și a lui, medalia mea trebuia să rămână un secret. Noi, cei doisprezece oameni aliați acolo, am dat mâna și am zâmbit. Nimeni nu a făcut fotografii. Eram cu toții spioni, la un nivel sau altul.

Șeful șefului meu m-a privit și mi-a spus:

— Credem că ar trebui să-ți iei liber o perioadă.

— Bine, am zis eu.

— Nu-ți face griji, a spus șeful meu. O să te întorci.

Ca și Vince Foster, am zis:

— Mă voi întoarce.

Niște consilieri ne-au condus spre ieșirea din biroul DCI-ului, aliat la etajul șase.

Simțeam câte o pală de aer răcoros din afară în timp ce stăteam în anticamera DCI-ului, iar șeful meu, șeful lui și alți granguri din

Agenție rămăseseră în urmă să profite de alte câteva clipe prețioase în compania omului care le decidea carierele. Am aruncat o privire către stânga.

Birourile goale ale secretarelor, aflate în anticameră, erau acoperite cu huse.

Niște huse ca niște giulgiuri.

Dinspre ferestrele uriașe încastrate în peretele exterior veneau valuri de aer proaspăt — ferestre fără geamuri. Draperiile erau strânse bine. Cerul era perfect senin, de un albastru intens.

Fără niciun cuvânt, am pornit în viteză către peretele acela de cer. Am sărit pe un birou acoperit cu husă și m-am avântat către întinderea de albastru, la șase etaje deasupra solului.

Am căzut patru metri. M-am izbit de schelăria motorizată care se ridica, aducând alte bucăți de sticlă blindată, care să asigure izolarea fonică pentru ferestre. M-am lovit de platforma de lemn atât de tare, încât cei doi muncitori care țineau noile geamuri le-au scăpat. Șase etaje mai jos, când a lovit pământul, sticla a ricoșat vizibil. Prăbușirea mea l-a împins pe unul din muncitori peste balustrada platformei.

Năucit, fără suflare, l-am văzut căzând și, instinctiv, l-am apucat de cămașă.

Prăbușirea lui m-a tras de pe platforma care se balansa nebunește și am căzut împreună.

M-a prins.

Iar el, bineînțeles, purta un ham de siguranță. Coarda lui de siguranță s-a întins în timp ce picioarele i s-au încolăcit în jurul meu. Am fost aruncați în sus, apoi am căzut din nou, ca un yoyo lângă pereții de sticlă ai CIA

Singurul gând care-mi pârjolea creierul a fost: „Prins”.

18

Pe măsură ce ne apropiam de Bath, am început să simțim că medicamentele își pierdeau din efect.

Zane era la volanul jeepului furat. La radio se auzea emisiunea *Bună dimineața, Mâine.* Prin sistemul de aer condiționat veneau curenți puternici de aer cald, îndreptați mai ales către scaunul din față unde mă cuibărisem eu, în pânza pe care o șterpelise Russell. Jacheta mea de zbor, aflată în portbagaj, umplea atmosfera habitaclului cu un miros de piele udă. Pantalonii mi-i pusesem pe bord, la uscat. Zane nu purta decât boxeri și cămașa lui kaki de armată, veche de câteva decenii. Setarea sistemului de încălzire la maximum era un pas riscant: „Să nu se încălzească prea tare Zane!”

Autostrada cobora către un pod lung de trei sferturi de kilometru care traversa valea în care râul Kennebec se varsă într-un golf. Când tata se întorsese din Corea, Bath era unul dintre orașele industriale ale Americii. Progresul i-a otrăvit această menire, deși, în această

dimineață de aprilie, golful era încă aglomerat de nave care soseau și plecau. Dintre docuri se ridica un imens T fioros, o macara industrială uimitoare, înaltă cât un bloc de paisprezece etaje.

De brațul de oțel al macaralei atârnau cinci cadavre.

Cu frânghii în jurul gâturilor. Cu brațele bălăbănindu-se. Se legănau în înalt, deasupra apei, în lumina răcoroasă a dimineții. Ochii cadavrului meu s-au deschis. Chipurile linșate ale lui Zane și Eric, ale lui Russell și Hailey și-au deschis și ele brusc pleoapele. Ne priveau trecând pe pod.

— Fiți atenți! a spus Zane, în timp ce învârtea butonul de volum al radioului.

… un dezastru rutier pentru oamenii din nord! În primul rând, e vorba de lucrările de degajare a drumului după un accident în care o mamă și doi copii au fost scoși din mașina avariată de un bun samaritean care apoi s-a făcut nevăzut. În plus, poliția statală a blocat Route 703 în timp ce se derulează lucrările de recuperare a unei mașini furate care s-a prăbușit în râul Reiss azi-noapte. Nu avem informații privind pasagerii. Știri sportive…

Zane a învârtit din nou butonul, reducând volumul.

Poveste de acoperire, am zis, după care am continuat în gând: „Nu trebuie să le spun celorlalți despre cadavrele spânzurate. Vor vedea ce vor vedea destul de curând". Firma a reușit să găsească o mușamalizare oarecare.

— Acoperire, a spus Russell. Dar, acum, Agenția trebuie să o mențină. Povestea de acoperire a CIA va trebui să fie ca niște perechi de ochelari de cal pentru toți polițiștii. Agenția nu poate formula minciuni prea diferite de cele turnate oficialilor din afara CIA pentru că la nivelul poliției locale pot avea loc scurgeri de informații către presă.

— Dar nu și pentru noi, a precizat Zane. Avem nevoie de mai multe informații. Sau, cel puțin, de cafea.

Jeepul a coborât pe o rampă lungă de ieșire, a prins verde la semafor, și ne-a purtat printr-o zonă de depozite și fabrici. Săgeata de pe un indicator ne arăta că CENTRUL se afla chiar înainte, așa că, înțelept, Zane a virat la stânga.

Un polițist pe o motocicletă stătea la pândă, blocând drumul din fața noastră. Pe motocicleta sa Harley, parcată perpendicular pe marcajul de mijloc, se vedea o lumină albastră intermitentă. Copoiul purta o cască albă, o jachetă neagră de nailon strălucitor și ochelari de soare cu lentile-oglindă în care se reflecta imaginea jeepului venind spre el.

— Ambuscadă! a strigat Russell.

— Ba nu! Zane a încetinit. Nu aici, nu acum, nu așa. E prea la întâmplare.

Mâna înmănușată în negru a polițistului, probabil cea cu care trăgea, ne-a făcut semn să ne apropiem.

— Pune-ți pantalonii, mi-a spus Zane, dar eu deja îmi trăgeam pantalonii umezi, lipicioși peste picioarele goale și zgâriate.

Mi-a dat pistolul.

Hailey ne-a aruncat pătura ei neagră pentru ca Zane să și-o poată drapa peste picioarele goale.

Polițistul de pe motocicletă ne-a făcut semn să ne apropiem și mai mult.

„Nu o face! îi spuneam în gând polițistului, încercând să-l controlez prin puterea voinței. Nu mă obliga să o fac!”

Pe când jeepul nostru încetinea aproape de tot, Zane mi-a zis:

— Nu-i lăsa să vadă că suferi.

A apăsat pe frână până ce mașina s-a oprit. A deschis geamul de la portiera sa.

Polițistul a venit legănându-se spre noi. Dinspre aparatul de emisie-recepție pe care îl purta la brâu se auzeau hârâituri și frânturi de voci.

Zane a zâmbit.

— Bună dimineața. Cum merge treaba, domnule polițist?

Imaginile reflectate ale lui Eric, Hailey și Russell au alunecat pe suprafața ochelarilor polițistului. Mi-am văzut propriul chip de șobolan înecat în lentilele acelea. Dar, când au încetat să se mai miște, s-au umplut de imaginea unui șofer cu părul și barba albe, îmbrăcat cu o cămașă veche de armată.

Polițistul a indicat o stație de autobuz, marcată cu roșu.

— Parcați acolo, domnule.

— Sigur.

Polițistul a urmărit jeepul nostru pe când intra în spațiul indicat și a făcut semn unei alte mașini să-și continue drumul.

Hailey a spus:

— Domnule?

— Uită-te la oamenii aceia de pe trotuar, a spus Russell. O dimineață obișnuită de miercuri, oameni de afaceri, comercianți care se deplasează de colo-colo. Dar îi vezi pe ceilalți care merg cu toții grăbiți în aceeași direcție? Bărbați, femei uite o doamnă care duce de mână doi copii care ar trebui să fie la școală. Tipul acela arc pantofii proaspăt lustruiți.

— Parcă s-ar duce undeva anume, a spus Eric.

Zane se lupta să intre în pantalonii săi, încă umezi. Lui îi plăcea frigul.

Polițistul a dirijat o camionetă de la Lucrări Publice, plină cu panouri-barieră albe, indicându-i să meargă mai departe. Și-a întors ochelarii-oglindă către noi.

— Coborâți din mașină, am zis eu. Trebuie să mergem unde suntem

așteptați.

— Nu-i bine, a spus Russell, pe când stăteam toți cinci pe trotuar. În plină zi. În mijlocul orașului. Pe stradă. Fără întăriri. Fără o cale de evacuare. Fără să știm ce se întâmplă.

— Nimeni n-o să tragă asupra noastră, am zis eu. Am dat din cap în direcția polițistului. Sau, cel puțin, nu el.

Am intrat în fluxul de străini care se îndreptau către intersecția pe care muncitorii de la primărie o blocaseră cu baricade albe. Ne-am oprit în mijlocul cetățenilor tăcuți care nu aveau cum să fie toți agenți secreți.

— E o paradă, a spus Russell.

— Ba nu, a intervenit o bătrânică amabilă, cu părul grizonant, într-o haină uzată de postav.

Aveau amândoi dreptate.

Mai întâi a apărut garda de onoare. Bărbați de vârsta tatălui meu. Ba chiar și mai în vârstă, dintre care doi împingeau scaunul cu rotile al unui camarad. Purtau sacouri albastre și pălării dreptunghiulare, cu o împletitură aurie; unul își prinsese cu un ac mâneca stângă, goală. Mărșăluiau plini de curaj, nereușind să se sincronizeze cu cei trei membri ai Gărzii Naționale care duceau steagurile statului Mâine și al Americii. În spatele acestei gărzi de onoare mergeau vreo doisprezece bărbați mai tineri și trei femei care purtau un echipament militar amestecat -jachete, cămăși ca a lui Zane, caschete, tot ce le mai rămăsese din uniforme și li se mai potriveau ca mărime. Apoi venea tatăl. Costumul lui albastru era șifonat. Rochia neagră a mamei atârna pe corpul ei ca pe un umeraș. Se țineau de frâul unui cal negru care tropotea în spatele lor, trăgând căruța, în care se alia sicriul acoperit cu steagul american, roșu-alb-albastru.

Ceea ce m-a uimit la strada aceea aglomerată era liniștea. O liniște întreruptă numai de vâjâitul molcom al vântului. De tropotitul copitelor unui cal. De scârțâitul roților căruței.

Deși poate că vorbea despre ceva mai mult decât despre spionaj, Zane ne-a spus în șoaptă:

— Să nu uităm niciodată că ceea ce facem noi contează.

— Trebuie să merite, a murmurat Hailey.

Tremurând, le-am zis:

— Trebuie să plecăm.

Jeepul ne-a dus într-o zonă cu parcuri de rulote, la marginea orașului. Un magazin de cartier bătrânesc avea în fereastră un afiș pe care scria CAFEA. Am cumpărat ziare, pahare de plastic cu cafea caldă și câteva cutii de gogoși. Ne-am organizat picnicul de Comitet de Război în jeepul parcat lângă un cimitir de mașini, unde scheletele de vehicule erau stivuite ca niște clătite.

— Nimic, a spus Zane după ce scrutase titlurile ziarelor. Nimic în

ziarele din Bangor, Portland sau Bath, nimic în *Globe*-ul din Boston. Nimic despre noi. Niciun articol care să se numească „Psihiatru decedat în urma unui atac de cord”. Sau „Crime bizare la un motel din Mâine”. După filtrul rutier, Firma a recăpătat controlul asupra situației.

— Purtarea acelui polițist nu sugera că ar exista un consemn pentru găsirea a cinci ciudați, a spus Russell.

— Ar putea fi decretat mai târziu, a fost de părere Hailey. Chiar dacă Agenția i-a dus de nas pe copoi, vor alerta Securitatea Națională, sau FBI-ul, sau orice altă organizație care se ocupă de situații ca a noastră.

— N-a mai existat niciodată o situație ca a noastră, am zis eu.

Russell a ridicat din umeri.

— Drace, de când comisia însărcinată cu studierea incidentului de la 11 septembrie i-a prins că nu comunicau, pun pariu că Agenția și Biroul sunt și mai circumspecte în a-și împărtăși informații, dar…

A închis gura brusc, cu zgomot. S-au înroșit cu toții de jenă.

Nu i-am luat în seamă și am zis:

— Suntem un secret pe care Agenția vrea să-l păstreze numai pentru ea.

Zane a dat uluit din cap.

— Cine s-ar fi gândit că suntem atât de importanți?

— Nu e vorba de noi, a spus Russell. Poate că e vorba despre păstrarea secretă a existenței Castelului.

— Nu, a intervenit Hailey. Vor să păstreze strict secret faptul că au greșit, au pierdut controlul și că din cauza aceasta au murit doi oameni.

— Plus că au lăsat cinci maniaci să scape de sub controlul lor și să circule liberi prin țară, a spus Russell. Șefii cred că e mai grav să fie găsiți vinovați de o problemă decât de existența efectivă a problemei. Deci, a adăugat, asta înseamnă că noi suntem o problemă care trebuie ascunsă sau făcută să dispară, nu rezolvată.

— Dar, am zis eu, asta ne convine. Mie mi se pare că i-au imobilizat pe luptătorii din spatele birourilor de la FBI sau Securitatea Națională cu ordine de neimplicare și pe polițiști cu minciuni plauzibile care, dacă ajung la urechile presei, nu vor avea efecte secundare neplăcute. Dacă suntem încă un secret, atunci și adevărații noștri urmăritori se ascund și ei. Ceea ce înseamnă că trebuie să respecte niște limite.

— Probabil că au și pus hărți pe pereți, a spus Zane. Cu posibile trasee și estimări în timp.

— Deci noi trebuie să le zădărnicim strategiile, am zis eu. Ei știu că noi fugim spre sud. Așa că haideți să ocolim. Sunt vai de capul meu, tremur de pe urma căzăturii în râu și am tăieturi de la accidentul de pe autostradă. Trebuie să dormim cu toții. Plus că… Ce-ar fi dacă am

face un ocol de recunoaștere strategică?

— Șase zile, a spus Hailey. Nu avem decât șase zile.

— Dacă nu ne folosim inteligent timpul, nici nu contează cât mai avem, am zis eu.

— La ce te referi când spui „ocol”? a întrebat Russell.

— Și ce *recunoaștere?* a vrut să știe Zane.

Așa că le-am spus *unde.* Și *de ce.*

Am găsit un spital unde n-aveam *nicio șansă* de a intra în depozitul de medicamente, dar avea o parcare pe mai multe niveluri. Am luat un tichet de la aparat, bariera s-a ridicat, iar noi am pătruns pe un etaj nepăzit. Eric și Russell au furat o Toyota cu patru uși. Zane a schimbat numerele de înmatriculare ale noii mașini cu cele ale unui Mercedes. Când am ieșit, tot ce au văzut paznicii plictisiți au fost cei doi dolari — prețul care a apărut pe ecranul aparatului.

Hailey arbora un aer stânjenit în timp ce stătea lângă Russell, la motelul aflat la cincisprezece kilometri de oraș. Russell s-a aplecat *relaxat* către funcționarul de la recepție și a cerut *relaxat* două camere alăturate:

— Și să nu fie la același etaj cu restul camerelor pentru participanții la Simpozionul MWA.

Funcționarul nu știa nimic de niciun simpozion. S-a uitat la Russell, după care la Hailey. A luat cartea de credit a doctorului F. Și, *relaxat,* a fost de acord ca, din moment ce Russell plătea cu bani gheață pentru ambele camere „din cauza problemelor cu contul de cheltuieli” să înregistreze cartea de credit ca garanție, fără a scoate vreun ban de pe ea. Hailey și Russell și-au luat cheile de la camere și au urcat la etajul trei cu liftul. Russell a coborât, a parcat Toyota aurie în spate și a urcat din nou la el în cameră.

Eu, Zane și Eric ne-am strecurat prin intrarea laterală, am urcat pe scări până la etajul trei și am așteptat până ce am văzut căruțul femeii de serviciu stând singur pe hol. Am ajuns numaidecât în cele două camere alăturate cu patru paturi. Mai erau opt ore până la lăsarea întunericului.

— Tu ești rănitul, mi-a spus Zane, după care le-a repartizat celorlalți turele de stat de pază și m-a trimis la culcare.

Mă uitam fix pe fereastra camerei de motel, la vârfurile copacilor. Era aproape ca și cum aș fi fost tot în camera mea de la Castel, așteptând ca lacrima singuratică a zilei să mi se scurgă pe obraz.

Numai că aici nu eram singur.

Dincolo de geamul acela aștepta trupul imens și feroce al macaralei.

Cu cadavrele noastre atârnate de el.

19

Scârțâitul lamelor unei foarfeci m-a trezit înainte de a mă lăsa prins de coșmarurile mele obișnuite.

Camera mea de motel era cufundată în întuneric. Pe sub ușa închisă de la baie pătrundea o dungă de lumină. Patul de lângă mine era gol. Hailey stătea de pază la fereastră, supraveghind parcarea și autostrada. Când m-am trezit, s-a răsucit spre mine și a spus:

— Nimic.

Apoi s-a întors să supravegheze noaptea. Aruncând o privire către camera alăturată, despărțită printr-o ușă de a mea, am zărit un pat gol, în timp ce din celălalt se vedeau două picioare de bărbat: Russell.

Țac!

Zane stătea gol pe toaletă, cu șalele acoperite de un prosop alb. Deși trecuse demult de 50 de ani, Zane avea un trup de atlet. Ridurile îi erau întinse de antrenamentele noastre zilnice de *gung fu,* plus că ridica greutăți, ca viețașii din închisoare. În loc de tatuaje, avea cicatrice.

Iar când am deschis ușa de la baie, nu mai avea plete lungi și albe, și nici barbă de Isus.

Eric avea în mână o foarfecă și stătea în spatele lui Zane, care zicea:

— Am luat-o dintr-o trusă de cusut pe care am găsit-o în jeep. Cum arăt?

— Adevărat, mi-a ieșit din gură. Ca un vultur cu capul acoperit de pene albe.

— Aș putea să-l rad pe tot.

— Nu, am zis eu. O căpățână cheală rămâne în memorie la fel demult ca un Isus cu coamă albă.

— O să aruncăm tot părul în WE și o să tragem apa. Hailey și Eric sunt gata. Poți să faci duș după mine.

În spatele meu, Russell și-a făcut apariția în cadrul ușii. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei în oglinda de deasupra chiuvetei. Și s-au oprit asupra armei. A spus:

— E timpul.

20

După șapte ore de când părăsisem motelul din Mâine, orizontul nocturn al orașului New York ni se oferea prin geamul parbrizului. Tijele negre ale zgârie-norilor, punctate de ferestrele luminate, se înălțau maiestuoase pe cerul indigo al nopții, dar, când am intrat în oraș ce ne-a sărit în ochi au fost cei doi stâlpi de cer gol de deasupra Central Park.

Ocolul nostru strategic către NYC prevedea să ne facem munca de recunoaștere înainte ca medicamentele să nu mai aibă niciun efect asupra noastră și înainte ca străzile să fie cotropite de haosul traficului de dimineață, dar, în momentul respectiv, aveam nevoie să coborâm din mașină, să ne întindem și să respirăm aer curat.

Am parcat Toyota pe o stradă aflată la nord de Central Park, în timp ce zorii învăluiau Manhattanul într-o lumină magică, trandafirie.

Trotuarele pe care mergeam erau realmente pustii. Ne-am răsfirat, astfel încât niciun privitor întâmplător nu a văzut „un grup”. Plimbându-mă cu Russell pe o parte a unui bulevard, cu Zane și Eric la o jumătate de cvartal în urma noastră, mi-am aruncat privirea, peste drum de strada pustie, la Hailey.

Aceasta plutea în razele soarelui pe lângă un perete de vitrine în care manechine frumos îmbrăcate pozau în ipostaze idilice. S-a oprit în fața unei diorame care înfățișa o scenă în centrul căreia se afla o mamă cu doi copii perfecți. Hailey și-a dus mâinile la inimă. Palma ei zveltă s-a întins spre ei, dar nu a putut atinge altceva decât geamul.

Hailey a tresărit. Și-a îndepărtat rapid mâna de fereastră. Traversă strada către noi, cu fața luminată de un zâmbet.

— Am un plan! ne-a declarat ea.

21

În iunie 1998, planul CIA *nu* prevedea, în mod sigur, ca Hailey să călătorească la clasa I spre Paris, lângă un bărbat de culoare masiv, care sforăia, pe nume Christophe, îmbrăcat într-un costum Armâni, ministru-adjunct la Ministerul Energiei din Nigeria.

Hailey era agent subordonat la una dintre echipele CIA din Paris, având în vizor urmărirea traficului de arme nucleare, sub acoperirea apartenenței la o rețea de comerț la negru. Echipa își dovedise buna-credință prin racolarea lui Christophe, oferindu-i mită, astfel încât acesta să acorde certificate de folosire din partea statului nigerian, pentru a facilita un transport de arme către un alt agent CIA. Îl atrăseseră pe Christophe prin intermediul unui comision din deturnarea a 100 000 de barili de petrol din caravana clandestină de camioane care trecea zilnic peste graniță din Irakul aflat sub embargou impus de SUA și de Națiunile Unite către Turcia. Acest plan a avut ca rezultat asigurarea de acte pentru petrolul intrat ilegal în țară, care era transformat în benzină nigeriană și ajungea la pompele benzinăriilor aflate de-a lungul autostrăzilor americane. Pentru a unge această afacere murdară, CIA lucra cu Milli Istihbarat Teskilati[30], omologii lor turci care — pe vremea mea — i-au ajutat pe cei de la Agenție să-i facă profilul psihologic lui Derya.

Comerțul cu arme și petrol erau acoperirea necesară pentru a introduce echipa lui Hailey într-un sistem de troc heroină-pentru-plutoniu pe care-l pusese la punct Christophe cu niște infractori ruși care erau mai precauți decât el în ceea ce privea interceptarea electronică. Christophe avea nevoie de fonduri pentru investiții și de o echipă în Europa pentru transportul obiectelor sensibile, voluminoase: noii săi colegi s-au lăsat convinși să participe la această mare afacere.

Dar apendicele conducătorului echipei CIA a explodat la Paris, cu două zile înainte de zborul programat către Lagos cu Christophe, pentru a se asigura că nigerianul nu avea să fugă cu banii dați de

americani. Ceilalți doi agenți experimentați din echipă erau reținuți la Praga, unde stabileau legăturile necesare unor viitoare operațiuni. Americanii știau că Christophe s-ar speria dacă ar introduce în joc un străin chiar atunci, atât de aproape de final. Hailey era singurul chip pe care-l cunoștea Christophe.

„Acesta e motivul pentru care ai intrat în Agenție, își spunea Hailey în timp ce avionul de pasageri zumzăia pe cerul întunecat. Pentru a învinge în numele unei cauze nobile. Controlează-te. Du misiunea la capăt. Oprește traficul de heroină, scoate armele nucleare cu plutoniu de pe piață. E o misiune justă, merită efortul și totul depinde de tine.”

Când avionul ateriză în Lagos, Hailey era teribil de obosită din cauza diferenței de fus orar. Christophe o conduse prin învălmășeala viu luminată din aeroport. Chiar și cu pașaportul lui diplomatic și cu legitimația guvernamentală, trebuise să-l mituiască pe inspectorul vamal.

La ieșire fură întâmpinați de un nigerian cu față de broască.

— Ea cine e? îl întrebă el pe Christophe.

— Nu ești în măsură să pui întrebări, spuse Christophe. Ken, ea este Hailey.

Ken le înghesui bagajele în portbagajul unui Ford albastru. Christophe urcă pe locul din față, iar Ken se strecură în spatele volanului. După un moment de ezitare, Hailey urcă pe bancheta din spate.

Lagos îi înghiți ca un mușuroi uriaș, încadrându-i în traficul său greoi.

— Trebuie să vezi ceva, îi spuse Ken șefului său.

Lagosul înghesuia în limitele sale unsprezece milioane de locuitori. Aerul plin de umiditate mirosea a gaze de eșapament și a gunoaie în putrefacție. Copiii întindeau mâna și incantau: „Binecuvântat fie Dumnezeu!”

Vânzătorii stradali ofereau capace de radiator, sticle cu apă, roșii, casete video cu filme abia lansate la New York, hârtie igienică, tricouri cu portrete ale lui Elvis și vedete NBA. Adolescenții învârteau șobolani morți ținându-i de cozi ca dovadă că vindeau cea mai bună otravă. O ceată de oameni aflați pe trotuar fixau Fordul în trecere cu ochii plini de furie.

— Noi îi numim *băieți de cartier,* îi spuse Christophe lui Hailey.

— *Tan daba,* mormăi Ken. Fiii răului. Fără slujbe. Fără planuri pentru viitor. Fără relații.

— Dar sunt utili uneori, spuse șeful.

Opriră la semafor. Mașinile din jurul Fordului își opriră motoarele.

— Fac economie de benzină, spuse Christophe.

— Dar Nigeria e unul dintre cei mai mari producători de petrol din lume! exclamă Hailey.

— Nu și pentru ei, îi explică Christophe, cu o mișcare din cap în direcția oamenilor de afară.

Pasul smucit al unui bărbat cu pielea de abanos, într-o cămașă albă cu mânecă scurtă aflat de cealaltă parte a străzii îi atrase atenția lui Hailey. „De ce îi imită ceilalți pietoni mersul ciudat în timp ce se deplasează sub flăcările soarelui?” Hailey clipi. Își dădu seama că mulțimea pășea peste un om întins pe trotuar. Pe lângă gura deschisă a bărbatului nemișcat bâzâiau mai multe muște.

— Acolo! strigă Hailey. Bărbatul acela întins la pământ. *E mort!*

Christophe se uită în direcția respectivă. Căscă.

Douăzeci de minute și un kilometru și jumătate mai târziu,

Christophe aruncă o privire prin parbriz și îi spuse lui Hailey:

— Ține-ți pașaportul american în așa fel încât să poată fi văzut. Orice s-ar întâmpla, să nu scoți niciun cuvânt. Și să te miști foarte, foarte încet, ținându-ți mâinile mereu la vedere.

Trei jeepuri parcate blocau drumul. Mai mulți bărbați cu ochelari cu lentile-oglindă, pistoale AK-47 și diverse elemente de uniformă militară se plimbau de la o mașină la alta.

— Poliția Mobilă, spuse Christophe.

— *Omoară-și-Pleacă.* Ken scuipă pe podeaua mașinii.

Un trio de *Omoară-și-Pleacă* cu ochelari-oglindă își îndreptară rapid pistoalele AK-47 spre Fordul albastru. În loc să le ofere mită, Ken le arătă rapid poza de pe actul de identitate și le spuse:

— Serviciul de Securitate a Statului.

Pe când mașinile care blocau drumul se micșorau din ce în ce mai tare în oglinzile retrovizoare, Christophe îi zâmbi americancei:

— Bine ai venit în Țara Zilei de Mâine.

Ken parcă vizavi de o clădire modernă de birouri unde un nigerian îmbrăcat într-o cămașă albă dirija cincizeci de oameni care se adunaseră sub sigla unei companii petroliere multinaționale. De la un casetofon portabil aflat lângă organizator se auzea vocea puternică a unui bărbat care cânta într-o engleză de tip reggae-pidgin[31] pe care Hailey nu o putea înțelege. Manifestanții purtau diverse pancarte: „Vrem salarii corecte!”, „Poluarea ne otrăvește copiii!”, „Dreptate pentru toți!”.

Christophe spuse:

— Uită-te la Bobo cu rahatul lui. Se crede vedetă rock.

Hailey întrebă:

— Ce muzică e aia?

— Prostească! replică tăios Christophe. Muzică prostească de la prostul de Fela Kuti. Dacă era așa deștept, de ce a murit de boala oamenilor albi? De boala poponarilor? Era o târla care se împreuna cu maimuțele. Generalul Abacha a avut dreptate să-i interzică mizeriile prostești.

— Fela e mort, spuse Ken. Dar Bobo… Mulți dintre prietenii noștri își pun întrebări în legătură cu Bobo. În legătură cu măsurile pe care le va lua Ministrul Energiei în privința plângerilor făcute de el la Națiunile Unite.

— Cui îi pasă de Națiunile Unite? spuse Christophe, în timp ce se îndepărtau.

Acasă, Christophe beneficia de cel mai mare lux: spațiul. Trei niveluri și o curte cu o alee la intrare. Christophe o conduse pe Hailey înăuntru unde, sub ventilatorul în perpetuă mișcare suspendat de tavan se afla o femeie care purta o rochie dintr-un material roșu cu portocaliu.

— Aceasta este Janna, spuse Christophe în timp ce trecea pe lângă femeia îmbrăcată în rochia viu colorată. Ea va avea grijă de tine.

Janna o fixa cu privirea pe Hailey.

— Poftim, spuse Christophe, oferindu-i lui Hailey o sticlă cu apă.

Hailey bău apa și îl urmă pe Christophe în camera de zi, în timp ce el îi răspundea evaziv la întrebările legate de programul de livrare, planuri de rezervă și…

Clipi

Hailey mai clipi o dată. *Durere de cap, ceață.*

Era întinsă pe spate, privind fix ventilatorul care se învârtea sub tavan. Clipi din nou și își dădu seama că stătea, plină de transpirație, pe un pat.

„… amintesc, nu pot să-mi amintesc…

Sunt goală. CIA. Christophe, Lagos, sunt… goală."

Simțea durere *acolo jos.* Și-și dădu seama.

Christophe pătrunse în camera inundată de lumina soarelui. Purta o cămașă africană, pantaloni largi, mocasini italienești și luă un teanc de bancnote de pe dulap. Observă că deschisese ochii.

— Era și timpul să te trezești.

— Ce…? M-ai…?

— Femeie, poporul tău te-a trimis cu mine. Nu a fost vorba numai de apendicele bărbatului aceluia. Știu ce voiai, au menționat-o în înțelegere, pentru ca să avem toți încredere unii în alții. Dar când m-ai tot refuzat, schimbând subiectul, mi-am dat seama că aveai să prelungești negocierile la nesfârșit. Cine are timp de așa ceva? Fii recunoscătoare că am trecut de asta.

Hailey sări din pat și ajunse la toaletă înainte să înceapă să vomite.

Icni până la epuizare, după care se ghemui pe plăcile de gresie din baie, cu mâinile în jurul vasului de toaletă din porțelan, în timp ce apa se învârtea sub ochii ei.

Din cadrul ușii, Christophe spuse:

— Să ai grijă să bei apă multă.

— Ce…? Ce ai…?

— În America, i se spune drogul violului[32]. Nu e la fel de profitabil ca heroina.

Îi aruncă un prosop de mâini. Ea îl prinse fără să gândească.

— Nu face pe timida și nu fi proastă. Afacerea a fost pecetluită. Nu poți refuza să mănânci, să bei sau orice altceva… Nu ești decât o femeie slabă. Relaxează-te. Îți place.

— Protecție, șopti ea. Ai folosit…?

— Am încredere în tine. O mângâie cu palma lui de culoarea abanosului peste pielea de diferite nuanțe de pe spatele ei, iar ea aproape că vomită din nou. Nu ne facem griji în privința murdăriei aduse de poponari.

O lăsă singură toată ziua.

Ea avea un telefon mobil. Numere de urgență. Era suficient un telefon și salvatorii aveau să vină.

Dar toată misiunea ar fi fost distrusă.

Lui Christophe n-avea să i se întâmple nimic, cu excepția faptului că a doua oară avea să fie mai greu de prins.

Și heroina avea să ajungă pe străzile din America.

Plutoniul…

Merită. Fă în așa fel încât să merite.

Rămase sub duș până ce apa rece îi amorți tot trupul. Trimise un e-mail „la țintă” către „asociații din rețeaua ei” care nu avea cum să-l alarmeze pe Christophe dacă acesta i-ar fi căutat prin laptop. Găsi mâncare, se forță să mănânce și să bea apă îmbuteliată.

Dădu peste Janna în curte, fumând o țigară cu marijuana și ascultând muzică de pe un CD.

După modul în care o privea Janna, Hailey își dădu seama că știa — și că nu-i păsa.

„Fă-o să-i pese, își spuse Hailey. Creează o legătură afectivă.”

— E Fela Kuti, nu-i așa? o întrebă Hailey. Ce cântă?

Janna răspunse:

— *Profesorule, nu mă învăța lucruri absurde.*

— De când lucrezi pentru Christophe?

— S-a căsătorit cu mine acum zece ani. Janna ridică din umeri. Familia mea era săracă. Cunoștea oamenii potriviți de la o companie străină de petrol. Soția africană o fixă cu privirea pe noua femeie de culoare. Spuse: Ce aveai?

Trecură două ore și, cu ele, căldura zilei. Din dormitor, îl vedea pe Ken, stând pe aleea luminată de soare, discutând cu un *Ucide-și-Pleacă* și doi *băieți de cartier.*

Cu mult după lăsarea întunericului, Christophe veni acasă, puțind a scotch.

„Merită”, își repeta ea întruna, transformând cuvântul într-o mantra care revenea în același ritm cu paletele ventilatorului de sub tavanul

dormitorului. „Merită. Merită."

Dimineața aduse un ziar cu o fotografie a cadavrului lui Bobo, hăcuit cu macetele. Poliția Mobilă declarase că fusese ucis de niște tâlhari.

Apusul aduse în casă patru bărbați care nu-și scoaseră ochelarii cu lentile negre. Vizitatorii lăsară cinci pungi de plastic cu heroină care arătau ca niște pachete de cafea boabe.

După ce aceștia plecară, Christophe îi spuse:

— Trimite-le un e-mail oamenilor tăi. Poimâine plecăm la Praga. Spune-le că trebuie să fie pregătiți să transporte plutoniul. O să-i anunț eu pe ruși. Zâmbi. Și mai avem două nopți.

„Merită, își spuse ea. Merită."

Ventilatorul atârnat de tavan se învârtea în continuare.

Înainte de zori, telefonul sună în întuneric.

Christophe tresări, treaz — Hailey nu era sigură că dormise vreun minut. Bărbatul de culoare, gol și chel, se strecură dintre așternuturi pentru a răspunde la telefon. Dincolo de fereastra deschisă, focurile aprinse în butoaie la fiecare baraj rutier pâlpâiau ca niște lumânări.

— Nu! urlă Christophe în telefon. Asta schimbă tot! A fost otravă? întrebă el. Dar fata?... *Două!* Nici nu mă mir că a murit!... Evident! O să-mi spui tot, așa cum o să-ți spun și eu! Imediat. Cu o mișcare grăbită, aprinse veioza de lângă pat. Să ții minte mereu data de seara trecută, adăugă Christophe în timp ce închidea telefonul.

— 8 iunie 1998, spuse Hailey. În ziua aceea, atât nebunul Unabomber[33], cât și teroriștii de extremă dreaptă care detonaseră o bombă într-o clădire din Oklahoma City mărșăluiseră prin tribunalele Americii.

— Exact! spuse Christophe. Aseară. Azi. Acum se schimbă lumea.

„Nu! voia să țipe Hailey. Trebuia să fie mâine!"

Dar nu spuse decât atât:

— De ce?

— Conducătorul suprem al Nigeriei, generalul Sâni Abacha a organizat aseară obișnuita sa petrecere privată — de data aceasta cu două prostituate indiene. Abacha crapă! Infarct! Dar toată lumea știe că a fost din cauza medicamentelor.

— Ce medicamente?

— Viagra! Dacă anumiți oameni își dau seama că eu am fost...! I-am dat zece pastile de Viagra într-o cutie de argint de la Tiffany's. Prostul! Bătrân idiot! Probabil că a luat câte o pastilă pentru fiecare prostituată, după care a mai luat una, ca să fie sigur! Uite ce mi-a făcut! Era protectorul meu. Hienele vor începe numaidecât să-mi dea târcoale. Îl vor mânca, tot ce are, iar dacă se face vreo legătură între cadavrul lui și numele meu, sau dacă se dă vina pe mine pentru moartea lui...

— Nu contează că a murit Abacha. Tot ce trebuie să facem e să ne urcăm în avionul către Praga, să transportăm heroina în bagajul tău protejat de imunitatea diplomatică și să luăm legătura cu rușii și cu oamenii mei.

Când aveau să aterizeze la Praga, un grup de operații speciale al CIA avea să urmărească prin internet semnalul transmis de unitatea de poziționare globală din laptopul și telefonul ei mobil. În plus, echipa ei avea să fie prezentă în locul unde avea să se facă schimbul. O forță de atac SOG avea să intervină. Să ia heroina și plutoniul. Agenția avea să încheie o înțelegere cu cehii să-i transforme pe Christophe și pe ruși în cadavre, condamnați sau agenți cooptați, legați pentru eternitate de băieții buni. Apoi, știa Hailey, *apoi* totul avea să fie bine.

Când începu să se crape de ziuă, îi spuse lui Christophe:

— Trebuie să ne respectăm planul.

— Trebuie să rămân în viață.

Se îmbrăcă, se urcă în mașină și plecă.

Căldura dimineții transformă casa într-un cuptor.

Se făcu amiază.

Trecu.

Lumina bogată, aurie, a după-amiezii scălda camera de zi de la primul etaj. Hailey era încălțată cu teniși și avea asupra ei bani gheață și pașaportul. Stătea pe canapea cu laptopul, telefonul mobil și cu un cuțit ascuns în elasticul de la pantalonii sport.

Afară se auzi o portieră trântită. Hailey sări în picioare. Pe trepte se auzi tropot de pași.

Christophe năvăli în cameră, cu cămașa udă de transpirație. Se clătină spre un dulap încuiat. Mâinile îi tremurau în timp ce descuie ușa, băgă mâna înăuntru…

Se răsuci, agitând o sticlă de scotch și două pahare înalte.

— Sunt salvat! îi întinse un pahar și i-l umplu cu scotch. Îi făcu cu ochiul. Moartea a făcut o glumă cu planul tău. Așa că am încheiat un alt târg. Cu englezii. Acum o slujesc pe Regină ca spion de mare valoare.

— Cu englezii? Ești… sunt…

— Voi, americanii, credeți mereu că sunteți singura prăvălie din oraș, spuse el. Aproape că m-am dus la americani, dar oamenii lui Abacha îi au practic în buzunar de când asociatul lui a dat 400 000 de dolari grupului din Miami al lui Bill Clinton, numit „Votează acum 1996”. Așa că, acum, dacă încearcă cineva să dea vina pe mine pentru moartea lui Abacha sau încearcă să mă înlăture de la putere, britanicii îl vor opri. Am ajuns la timp, gratie angajaților de la o companie petrolieră care au chemat un tip de la Ambasada Marii Britanii, care mă lasă să-l fac să apară ca un erou în ochii celor de la sediul central din Anglia.

— I-ai…

— I-am dat pe ruși pe mâna lor — deși englezii nu vor pune mâna pe *toată* cantitatea de plutoniu, am aranjat deja, dar nu m-am mai deranjat să le spun și lor. În seara aceasta, la miezul nopții, SAS-ul britanicilor va bate la câteva uși din Praga. Și totul datorită mie. Mă voi fi dovedit neprețuit pentru niște oameni care le pot spune chiar și americanilor să-și vadă de treaba lor. În creierul lui Hailey, ventilatorul atârnat de tavan se învârtea continuu. Nu-ți face griji, spuse Christophe. Din moment ce noi nu mai mergem la Praga, oamenii tăi nu vor intra în vizorul britanicilor.

Hailey spuse în șoaptă:

— Și heroina?

— S-a dus. Am trimis-o la New York, spre vânzare. Oamenii tăi vor câștiga oricum de pe urma ei. Christophe umplu din nou cele două pahare în timp ce stăteau față în față: Ar trebui să bem gin britanic. Gândește-te numai, am intrat într-un parteneriat cu vechii conducători ai țării mele! Ei, oricum… Voi, colonialiștii, sunteți precum cancerul, dar nimeni cu adevărat inteligent nu moare din asta. Ridică paharul: Pentru succes. Până la urmă, totul se rezolvă.

Ciocni paharul de al ei.

Iar mintea ei se zdruncină definitiv.

Hailey îi aruncă scotch-ul în față. El mugi, își duse mâna la ochi și, orbit, încercă să o prindă. Ea simți mânerul cuțitului de bucătărie în palmă. Îl înfipse în vintrele lui. Dintre picioarele lui Christophe țâșni un șuvoi de sânge. O stropi din cap până-n picioare. El începu să se agite și se prăbuși la podea. Ea îl încălecă în timp ce cuțitul de bucătărie îi hăcuia și îi înjunghia fața, corpul, vintrele. Se simțea scăldată într-o fântână sângerie.

Janna îi găsi două ore mai târziu, în camera scăldată de lumina blândă a apusului.

Christophe zăcea pe podeaua din camera sa de zi, o lespede roșie sub ventilatorul atârnat de tavan care se învârtea neîntrerupt.

Plină de sânge, Hailey stătea moale, rezemată de peretele opus. Cu ochii larg deschiși.

Ken răspunse la apelul Jannei. Se înființară amândoi în camera aceea pe care întunericul punea tot mai mult stăpânire, privind lung cele două epave umane.

Janna îi spuse lui Ken:

— E mort, așa că familia lui va veni să ia tot. Pentru ei. Îi zâmbi bărbatului care, în mod clar, îi cunoștea zâmbetul. De îndată ce o să moară.

— Închide fereastra, îi spuse el — cu blândețe. Nu vrem să atragem muștele. Și cu ea ce facem? întrebă el, după ce fusese eliminat orice contact cu exteriorul.

— Partenerii ei știu că e aici. Dacă o lăsăm la o companie petrolieră americană, prietenii ei o să o găsească. Nu poate să spună nimic fără să-și facă singură rău. În plus, uită-te la ea. E ca o păpușă stricată. Ce ar putea spune să fie și crezută?

Hailey mormăia:

— Trebuie să merite. Trebuie să merite.

Când au adus-o acasă, cei de la Agenție au crezut cea mai mare parte a spuselor lui Hailey.

Dar ea nu a putut crede ce i-au spus ei la Langley sau la castelul RAVENS. Dincolo de toate protestele doctorilor, ea auzea doar șuieratul neîntrerupt al ventilatorului care o făcea să nu mai poată urmări un fir logic. „Trebuie să merite", era tot ce știa. Ceea ce făcuse/ceea ce i se făcuse nu putea merita dacă toți scăpau basma curată și erau liberi. Chiar și ea. Mai ales ea. Ratata de ea. Târfa de ea. Criminala de ea. Ceea ce făcuse/ceea ce i se făcuse trebuia să merite prețul suprem, așa că știa că, spre deosebire de Fela Kuti, ea tocmai își câștigase sentința istorică la moarte care li se cuvenea spionilor ratați; că avea SIDA.

22

Am executat o scurtă recunoaștere în Manhattan, în timp ce răsăritul care se apropia ne dădea suficientă lumină ca să vedem în jur și suficient trafic pe străzi încât să nu fim remarcați.

Apoi am declanșat planul-de-stradă al lui Hailey.

Cafeneaua Starbucks pe care o alesese Hailey era o capcană a morții. Situat în mijlocul unui cartier, localul avea o ușă în față, nu avea ieșire prin spate și nu era despărțit de stradă decât de un perete de sticlă.

Singura noastră armă se afla la Zane. Acesta i-a strecurat o bancnotă de 10 dolari unui vânzător de flori de peste drum ca să-l lase să se ghemuiască în cabina lui. Prin fața școlii particulare Marat, din apropierea cafenelei Starbucks, roiau o mulțime de adolescenți, așa că Zane i-a spus florarului că voia să-și urmărească fiica rebelă.

Eric se plimba de colo-colo la celălalt capăt al străzii. I-am ordonat să nu-i ia în seamă pe străini. Eram totuși îngrijorați: dacă se întâmpla să cadă un pian din cer, avea să refuze să se supună îndemnului „Ferește!" rostit de niște civili. I-am încredințat o misiune de supraveghere cu patru sarcini: Unu, să stea cu ochii pe cafeneaua Starbucks. Doi, să se asigure că Toyota noastră era în continuare parcată și în siguranță. Trei, să fie cu ochii-n patru după eventuali urmăritori — soldați de-ai Unchiului Sam, NYPD[34], îngrijitorii sau oricare alte persoane-problemă. Patru, să fie mereu atent la echipa noastră — mai ales la Hailey.

Eu și Russell ne-am sincronizat intrarea la Starbucks în așa fel încât să pară o coincidență. Ga doi străini întâlnindu-se, i-am ținut ușa ca să

poată intra.

El a dat din cap în semn de mulțumesc, și, în timp ce trecea pe lângă mine, mi-a șoptit:

— Poate să o facă?

— Ai o idee mai bună? i-am răspuns.

În cafenea se auzea șuierul aburului și bolboroseala laptelui fierbinte. Mirosea a cafea.

Russell s-a așezat la rând să comande, iar eu m-am dus relaxat în camera din spate, ca să mă asigur că în spatele cutiilor de carton cu boabe de cafea nu se ascundea nicio persoană înarmată care să transforme întreaga situație într-o ambuscadă. N-am găsit pe nimeni în niciuna din cele două băi. Mi-am zărit imaginea reflectată în oglinzile aflate deasupra chiuvetelor: arătam ca o fantomă.

Când m-am întors în sala principală, am văzut că Russell aștepta la barul de unde trebuia să-și ia cafeaua. Am văzut cum o studentă cu șorț verde, adevărată expertă în prepararea cafelei gourmet, i-a întins cu o mână o cafea aburindă, în timp ce, cu cealaltă, i-a făcut semn cu degetul mare în sus.

„Russell! Ce-ai făcut?” voiam să strig, în timp ce el s-a așezat la o masă de lângă fereastră, de unde putea supraveghea strada, ușa și toată încăperea.

Muzica lentă care se revărsa din boxe s-a oprit brusc, înlocuită fiind de acordurile de operă ale piesei *Jungleland* a lui Bruce Springsteen și m-am gândit că Russell o vrăjise pe fata de la bar să pună unul dintre CD-urile sale. În timp ce Bruce cânta despre șobolanul magic, mi-am luat o cafea cu lapte, m-am așezat la o masă sprijinindu-mă de peretele care făcea legătura cu băile, astfel încât să mă pot ocupa de retragere.

Ceasul meu indica 7.37 a.m.

Afară, pe stradă, Hailey a acționat.

I-a studiat pe adolescenții care se înghesuiau pe treptele școlii Marat de la colțul aflat în apropierea tarabei cu flori. Semaforul s-a făcut verde. A traversat strada.

Pe treptele școlii Marat se aflau mai multe de șaizeci de puști, care pierdeau vremea așteptând începerea orelor. Băiatul alb zvelt, pe care pusese ochii Hailey, avea multe coșuri, își purta părul ondulat nepieptănat și nu a răspuns, dar nici nu și-a ferit privirea. Ceea ce-l făcuse să fie remarcat de Hailey era romanul în ediție necartonată pe care-l ținea în mână: *Cheia de sticlă* de Dashiell Hammett.

Hailey s-a oprit în fața școlii. Și-a ațintit privirea asupra iubitorului de Hammett… și i-a făcut semn din cap să se apropie.

El n-a avut nevoie decât de zece secunde pentru a ajunge la ea, pe trotuar. Înainte ca strigătele și chiotele colegilor lui să-i distragă atenția, Hailey l-a abordat:

— Hai să-i faci cinste unei absolvente cu un cappuccino.

Apoi s-a îndreptat către Starbucks, unde el avea să se simtă în siguranță, lăsându-l să aleagă între a rămâne pe trotuar ca un fraier sau să pornească în urma unei exotice *femei mature.* Când el a ajuns-o din urmă, ea i-a spus:

— Ai telefon mobil?

— Da, dar…

— Ca și prietenii tăi care ne privesc acum. Sună-l pe cel în care ai încredere absolută. Ochii sfredelitori ai lui Hailey nu erau dispuși să accepte un refuz. Acum, a adăugat ea.

Băiatul s-a căutat prin buzunare, în timp ce treceau pe lângă vitrinele aliniate ale magazinelor închise, aflate între școală și cafenea. Hailey s-a năpustit cu o altă avalanșă de cuvinte asupra băiatului:

— Știi placa aceea de pe perete, cum te duci spre scările principale? Premiul pentru Literatură? Spune-i prietenului tău să intre și să vadă cine a câștigat în 1993.

În timp ce el transmitea la telefon instrucțiunile primite, au ajuns la Starbucks. Hailey s-a oprit la intrare. A așteptat. Adolescentul a pus mâna pe mâner.

În timp ce trecea prin ușa deschisă, Hailey i-a adresat un zâmbet orbitor.

Doi bărbați îmbrăcați în costume i-au aruncat priviri pline de interes femeii rafinate de culoare care intra în cafenea ca și cum ar fi plutit pe lângă ei. Nu reprezentau nicio amenințare, așa că Russell nu s-a năpustit din scaunul său. Atenția lor s-a mutat asupra însoțitorului ei l-au catalogat drept *adolescent alb tocilar.* Băiatul s-a simțit instinctiv copleșit de un val de triumf, văzând că cei doi lei adulți nu puteau face nimic altceva decât să-l privească fioros și să se îndepărteze.

Apoi ea a intrat, el a ajuns-o din urmă, cu ciripitul prietenului său în ureche. Hailey îi urmărea expresia în timp ce asculta informațiile. I-a

luat-o înainte spunând:
— Clare Marcus.
Băiatul a dat cap în timp ce Hailey rostea numele celei mai bune prietene a ei din timpul liceului.
— Spune-i să aștepte, că o să-l suni din nou imediat. A comandat două cappuccino și s-a întors spre el. Cum te cheamă?
— Nate… Nathan.
— Ei bine, Nate Nathan, ai bani pentru prânz. Plătește la casă.
L-a lăsat căutându-se prin buzunare, obișnuit deja să se *conformeze,* să se *supună,* să *creadă.* S-a așezat la masa de la car*e, printr-o coincidență,* tocmai mă ridicasem eu.
— Adu cafelele, Nathan, a spus ea, în timp ce eu mă îndepărtam. După ce băiatul s-a așezat, Hailey a adăugat: Nu avem prea mult timp. Cine e prietenul tău?
— Ăăă… Brandon.
— Bineînțeles că-l cheamă Brandon. Putem avea încredere în el?
Nathan a dat din cap.
— Uite cum stă treaba, Nathan, iar dacă ești suficient de marfă încât să nu o dai în bară, în cel mai rău caz o să-ți primești înapoi banii pentru prânz. E bună cafeaua?
— N-am avut șansa să…
— Eu sunt șansa ta, Nathan. Asta e șansa ta. Iar tu îți faci griji pentru cafea?
— Nu, eu…
— Concentrează-te. Gândește-te la ce se întâmplă. Ești marfă? Poți să fii marfă?
— Da!
Hailey a continuat:
— Și nu ai de gând să mă întrebi?
— Ce… ce?
— Cum mă cheamă. Nu suntem străini, suntem doi prieteni care-și beau cafeaua împreună.
El a clipit.
— *Clare,* a spus ea. Întreabă-mă: *Ce vrei, Clare?*
A așteptat. Ochii nu i s-au dezlipit de ai lui în timp ce el repeta în șoaptă întrebarea.
— Bravo, Nathan. Poate că ești chiar omul potrivit. Hai să vedem acum dacă poți să-mi faci rost de ce am nevoie.
— Voi…
— Nu face promisiuni. Fără acțiune, sinceritatea e de doi lei. Nu fi o persoană de doi lei.
— În niciun caz!
— Trebuie să marcăm, Nathan. Eu și cu tine.
El a clipit.

— Droguri.

— Cum, te-ai întors la școala noastră pentru…?

— Tine, Nathan. Te căutam pe tine.

— Dar nu mă cunoști! Și… adică, sigur, da, m-am drogat și știu dpi care au iarbă, unii zic chiar că au Ecstasy sau LSD, sau chiar…

Ea s-a lăsat un pic pe spate, îndepărtându-se de el. L-a făcut să se aplece un pic, urmând-o.

— Credeam că știi că toate chestiile ăstea sunt rahaturi. Credeam că știi că să-ți distrugi mintea înainte să ți-o construiești e o prostie la fel de mare cum ar fi să fumezi rahaturi corporatiste știind că singurul fior pe care-l poți obține e cancerul însuși.

— Dar drogurile… Dacă nu vrei…?

— Am nevoie de ceea ce tu ai în buzunar.

Nathan a clipit.

— Iar dacă nu e în buzunarul tău, atunci e în cel al lui Brandon. Plus că voi doi știți o sută de puști din școala asta care au așa ceva. Drace, la liceul vostru nu e vorba de cine se droghează, ci de cine nu o face. Zoloft, Valium, Ritalin, Risperdal, Zanax — șmecherii de pe stradă îi spun ben-zo Prozac, Litiu… voi aveți un întreg curcubeu de „ajutoare” în ghiozdan.

— Dar astea sunt medicamente!

— Euforia e euforie. Vestea bună e că nu încălcați nicio lege. Tu și Brandon dați doi dolari pe pastilă și nu mai sunt decât treizeci de minute până se sună de intrare.

— De ce…?

— Pentru că nu am timp să o fac altfel. Pentru că vrei să o faci. Sau vrei să rămâi mereu un tocilar fraier cu pretenții? Ești marfă? Ești dornic de aventură adevărată, nu doar un fraier care-și trăiește viața într-un joc video? Dovedește-mi că ai curaj și trăiește acum. Nu te mulțumi numai cu promisiunea de rahat a *ui poate mai încolo.*

El privea fix dincolo de ea, către o întreagă constelație nouă de oglinzi.

Ea a întins mâna și i-a atins degetele.

— Deci, cine o să fii, Nathan? Un băiat care freacă menta și bea cafea sau un bărbat marfă?

— Cum?

— Toți vor să fie marfă, Nathan. La asta se reduce totul. Nu la droguri. Nu la bani. Fă-i să vrea să fie la fel de marfă ca tine. Promite-le doi dolari de pastilă și tu o să păstrezi un dolar. Nu avem decât douăzeci și cinci de minute, așa că transformă lucrul acesta într-un avantaj, nu într-o problemă. Acționează atât de repede, încât să-i faci pe toți să te urmeze. Acum, du-te și adu-mi-le mie!

El a privit-o fix timp de atâtea bătăi de inimă, încât Hailey a crezut că a dat-o în bară.

Apoi Nathan a apăsat butonul de apelare a ultimului număr format și a țâșnit spre ușă.

Nu a observat că-l urmăream. În drum spre ieșire, am aruncat o privire către masa de la fereastră, la Russell, care-și bea cafeaua în timp ce de pe CD-ul său se auzea *Come As You Are*[35], piesa trupei Nirvana. Russell dădea din cap în ritmul sălbatic al chitarei, păstrând în priviri vigilența unui spion.

Afară, pe trotuar, am parcurs distanța până la Marat în spatele unui bărbat gras care gângurea în direcția pudelului pe care-l plimba în lesă. Nathan nu a aruncat nicio privire înapoi. El și prietenul lui au început să treacă în grabă de la un adolescent la altul, pe treptele școlii. Puștii puneau câte ceva în paharul curat de plastic pe care Nathan îl adusese de la Starbucks. Ceasul meu arăta 8.17 a.m. Hailey ne spusese că se suna de intrare la 8.30 a.m. Puștii au intrat pe rând în școală. Nathan a țâșnit pe lângă mine.

Am intrat în cafenea exact în momentul în care Nathan s-a așezat grăbit la masă, și i-a dat lui Kailey paharul zornăitor. Am trecut pe lângă ei în timp ce el spunea:

— Șaptezeci și nouă, am făcut rost de șaptezeci și nouă de pastile. Antidepresive, sedative, amfetamină, tot soiul de chestii, nu mai știu! Miranda și-a vărsat tot flaconul prescris, a zis că poate lua pastilele maică-sii. Jenny oricum nu și le ia niciodată. Alex avea două feluri diferite, plus niște antibiotice pe care l-am obligat să le păstreze, și voia să știe dacă mâine… *Am făcut-o!*

— Și chiar bine! l-a asigurat Hailey. A scos niște bancnote din teancul nostru. Dar nu mai ai decât vreo câteva minute ca să ajungi la oră. Trebuie să-ți dau…

— Nu vreau banii tăi.

— Nu sunt ai mei și nici nu sunt toți ai tăi. Trebuie să-i plătești. O înțelegere e înțelegere. L-a determinat să ia bani suficienți. S-a ridicat. Mulțumesc. Chiar m-ai ajutat.

— Ba nu.

Aceste cuvinte au făcut-o să se oprească.

„Hai! încercam să-i transmit prin telepatie. Trebuie să o ștergem din capcana asta a morții!"

— Așa nu te ajut, a spus Nathan. Dar o să o fac. Să te ajut, adică. Orice. Orice, dar nu… nu rahaturi din-ăstea.

Privirea lui Hailey a coborât spre podea. Buzele i se mișcau în mormăieli silențioase.

„Salveaz-o!" Eram la cinci pași de ea. Doi pași…

Femeia de culoare a făcut un efort de voință și și-a desprins privirea din podea pentru a și-o fixa în ochii lui Nathan.

— Spune-mi pur și simplu de ce ai nevoie, i-a spus el în șoaptă, fără să mă observe, eu renunțând la misiunea mea de salvare și

prefăcându-mă interesat de niște căni expuse pe perete, disponibile la vânzare.

— Lucrul de care am eu nevoie, a zis ea, e ca tu să te întorci la școală și să-ți aduci aminte că nu se reduce totul la a ajunge înainte să se sune de intrare. E vorba și de cum o faci. Fă bine, fii fericit, rămâi sincer mereu.

— O să te mai văd vreodată?

Ea a zâmbit.

— Tot timpul.

Apoi l-a condus afară și l-a eliberat.

În timp ce ne îndreptam către Toyota noastră, cu Hailey și Eric mergând înaintea noastră, cu Zane pândind în urmă, Russsell mi-a adresat un rânjet și a spus:

— Toată lumea trebuie să se drogheze.

23

Hotelul la care ne-am cazat în New York era o clădire cu opt etaje, la fel de înnegrită de mizerie ca o monedă de cinci cenți, înghesuită într-un bloc de apartamente care valorau câte un milion de dolari fiecare, de pe 23rd Street, departe de locul unde abandonaserăm Toyota. Intrând în holul de la parterul imobilului am fost învăluiți de un nor de praf și fum de țigară. Cumva, nu credeam că eram prima grupare de suflete disperate venite aici pentru o doză de fericire.

În timp ce urcam treptele, Zane a spus în șoaptă:

— E riscant să intri în vizuină ca grup.

— Ai dreptate, i-am zis eu. Dar nu ne descurcăm prea bine de unii singuri.

Am transformat una dintre camere în Centru de Operațiuni. Soarele dimineții se lupta să răzbată printre storurile pe care le trăseserăm peste fereastra murdară.

Ne-am stabilit rațiile de pilule, am lacul inventarul bagajelor și ne-am construit matricele.

Stabilirea rațiilor de pilule avea prioritate — *trebuia* să aibă prioritate.

Ne bazam pe memorie: Zane și Hailey au sortat cele șaptezeci și nouă de pilule în patru categorii antidepresive, stimulatoare, sedative și necunoscute.

— Le vezi pe astea trei mici și albe? a întrebat Russell. Sunt destul de sigur că sunt ca Ritalinul, vreun fel nou de amfetamină care să calmeze creierele puștilor.

— Adolescenții, a spus Zane. Vârful de lance al culturii americane.

— Vârful *bont* al culturii americane, am precizat eu.

— Nu e niciuna dintre componentele cocktailului meu pentru HIV, a observat Hailey.

Nu i-am stripat iluzia. Nu ar da niciun rezultat, plus că nu conta cât de mult țineam la ea. Minciunile cu care trăim ne privesc numai pe

noi înșine. Sau pe psihiatrul nostru, dar el era prins cu bandă adezivă de un gard metalic.

Mersul nostru pe ghicite ne-a furnizat fiecăruia doze asemănătoare cu cele care ne fuseseră pompate până acum în sânge.

— Cum ne afectează asta timpul rămas? s-a interesat Hailey.

Zane a ridicat din umeri.

— Tot ce poate face amestecul acesta improvizat e să ne atenueze prăbușirea. Să ne asigure o perioadă de grație în care suntem duși, dar nu ne dăm seama de asta. La dracu', poate chiar să mascheze gradul real de distrugere a minților noastre. Sau să declanșeze vreo nebunie pe care n-am mai avut-o până acum.

Russell și-a înghițit rația de pilule cunoscute cu apă plată.

A luat una dintre pastiluțele necunoscute. A înghițit-o și pe ea.

— Haideți să continuăm.

Inventarierea bagajelor a durat cinci minute.

— Mai avem 434 dolari, m-a informat Hailey. Asta nu înseamnă mai nimic în Manhattan.

— Și încă mai ai arma, i-am spus lui Zane.

— Dar încărcătorul nu e plin, a replicat el. Ne lipsesc câteva gloanțe.

— Nu zău! i-am răspuns eu.

Construcția matricelor: esența oricărei operațiuni de spionaj.

Matricele sunt rețele de informații care alcătuiesc o operațiune inteligentă de spionaj. Într-o agenție modernă de spionaj, analiștii de informații folosesc computere pentru a crea „hărți" vizuale cu informațiile cunoscute și presupunerile logice, hărți care umplu ecranele monitoarelor sau sunt proiectate pe panouri pentru a pune în evidență legăturile, posibilele relații cauză-efect, personajele care, cel mai probabil, sunt mai mult decât par pentru că sunt atât de implicate în ițele matricei.

Dar nu suntem într-o agenție modernă de spionaj cum ar fi sediul CIA. Suntem într-un fund de butoi, în hotelul nostru din New York. Laptopul doctorului F. Era singurul computer pe care îl aveam, iar acesta nu avea programele necesare pentru a ne permite să construim o matrice. Trebuia să o facem în stil tradițional.

Russell ne-a împărțit pixuri și hârtie colorată cumpărate de la o papetărie, pe care am decupat-o în mai multe bucățele, destinate să poarte numele unei persoane, al unui loc sau al unui obiect.

Pe bucățele de hârtie mov, Russell a scris Bosnia, Serbia, colonelul Herzgl, trupa sa rock'n'roll și membrii ei, ba chiar și numele ofițerului care se ocupase de cazul său.

Zane a folosit hârtie roșie. A notat numele plutonierului-major Jodfrey. A făcut câte o fișă pentru Vietnam, Laos, Forțele Speciale/ Operațiuni Speciale, Pathet Lao, Vietcong.

Hailey avea hârtie galbenă. A scris Clare, Christophe, Ken, Janna, rușii, Nigeria, Paris și Praga. A dedicat o fișă heroinei, o alta petrolului și o a treia plutoniului. Am pornit de la presupunerea că multe dintre numele pe care le cunoșteam erau false — identități de acoperire sau nume de lucru. Dar aceeași minciună spusă independent la două persoane creează un adevăr.

Eric folosea hârtie verde. A făcut câte o fișă pentru Irak, Saddam Hussein, maiorul Aman, legăturile sale în misiunea sub acoperire, arme de distrugere în masă. El avea cel mai subțire teanc.

— Hai, Victor, m-a îndemnat Zane. Trebuie să-i scrii numele.

Argintii, hârtiuțele mele erau argintii. Russell mi-a dat un pix. Mă priveau cu toții. Așteptau.

Pixul din mâna mea tremura în timp ce scria literele care formau „Derya” pe o bucată de hârtie.

— Bravo, Victor, a spus Hailey.

— Doctorul Friedman, mândru, a fost de părere Eric.

Bucățile mele de hârtie s-au umplut rapid cu alte cuvinte: Malaysia. Al-Qaeda. 11 septembrie. Centrul împotriva Terorismului. Două fișe pentru sinucidere.

Am lucrat împreună la scrierea hârtiilor roz care i se cuveneau doctorului Leon Friedman. Am scris CIA. Colegii săi. Consiliul Național de Securitate. Casa Albă. Eric a intrat în baza de date din laptopul doctorului F. Și a rostit fiecare substantiv, fiecare nume, fiecare adresă.

— Trebuie să aflăm mai multe despre el, a spus Hailey.

— Tocmai de aceea am venit în misiune de recunoaștere în metropolă, a intervenit Russell. De-asta suntem aici.

— Etapa I s-a terminat, a anunțat Zane. Etapa a II-a… va urma.

Sora Moarte a primit bucăți de hârtie maro. Pe permisul ei de conducere eliberat în Maryland se putea citi numele de Nan Porter. Multe dintre rubricile din palm-pilotul ei erau inițiale, fără prefixe sau adrese. În portofel îi găsisem o legitimație cu fotografie care-i conferea statutul de „detașat” la spitalul Walter Reed din Washington.

Numele eminenței cenușii invizibile, ucigașul nostru, *Kyle Russo,* a fost marcat ca o cicatrice pe o hârtie albă.

— În China, albul e culoarea tristeții, am remarcat eu.

— Și aici a purității, a spus Hailey. Ca să vezi!

— Să vezi că domnul *Kyle Russo* ne va explica tot, a fost de părere Zane. Asta când o să-l prindem.

— Stați! am strigat. Am uitat pe cineva — cineva potrivit pentru toate culorile noastre!

S-au holbat cu toții la mine.

— Malcolm, am zis eu. Dacă nu pentru altceva, atunci pentru simplul fapt că ne-a ajutat să evadăm, trebuie să-i alocăm și lui o

bucată de hârtie.

I-am repartizat lui Malcolm o bucată de hârtie gri, pe care am scris numele lui de cod, *Condorul.*

Zane și Eric au lipit cu bandă adezivă peste două sute de hârtii multicolore pe peretele alb al camerei de hotel. Curentul din cameră făcea ca storurile să tremure, proiectând unde de lumină pe tabla noastră de șah în toate culorile curcubeului.

— Uau! a exclamat Hailey.

Russell a scuturat din cap.

— La perete, ticălosule.

— Noi suntem, a spus Zane. Și tocmai acolo suntem.

— Nu, am zis eu, de acolo am început. Acum am ajuns mult mai jos.

— Care sunt punctele de legătură dintre numele de pe perete? a întrebat Zane.

— Păi, noi toți avem în comun Castelul, a răspuns Russell. Și CIA, deși cu, Hailey și Eric am lucrat la Directoratul de Operațiuni[36], Zane a pățit-o într-o misiune în cadrul armatei, iar Victor lucrând atât cu DO, cât și cu Centrul Antiterorism.

— Doctorul F. Lucra pentru Agenție, am spus eu, plus că tocmai fusese promovat la Consiliul Național de Securitate. V-aduceți aminte când ne-a povestit că s-a rătăcit în Casa Albă?

— Principala legătură e între doctoral F., Sora Moarte și Kyle Russo, a spus Hailey.

— Folosește-i numele adevărat, că altfel îl uităm, a rugat-o Zane: Porter. Nan Porter.

— În afară de Mâine, am spus eu, zona comună e Washingtonul.

— Deci am mers în direcția corectă, a intervenit Russell.

— Înțelegerea relațiilor geografice nu înseamnă că știi unde ești, am zis eu.

— În momentul acesta, a spus Russell, ne drogăm într-o cameră de rahat dintr-un hotel din New York, cu câinii din iad pe urmele noastre.

— Dar de ce? a întrebat Hailey.

— Pentru că suntem niște nebuni care au evadat, i-am răspuns.

— Faptul că am evadat e un motiv suficient pentru ca băieții buni să ne urmărească, a spus ea. Dar de ce ne urmăresc băieții răi? Acest *de ce* e același din *de ce* a fost ucis doctorul F.

— Crima nu se reduce numai la *cine* și *cum,* s-a declarat de acord Zane. A dat din cap în direcția peretelui plin de hârtii colorate. Acolo nu se află niciun *de ce.*

— Numai *noi,* a spus Russell.

— Realist vorbind, a început Zane, e…

L-am întrerupt:

— *Realist vorbind?* Chiar ești sigur că suntem capabili de așa ceva?

Zane a continuat:

— Oricum, atacul asupra doctorului F. A fost fie o operațiune din interior, fie una din exterior. Și, din moment ce Sora Moarte nu era altceva decât o marionetă, înseamnă că e vorba de o acțiune colectivă, nu de un atac izolat.

Russell a spus:

— Deci e vorba fie de o lovitură din interiorul CIA, fie de o conspirație externă, anti-CLA.

— Ar putea fi și altceva? am întrebat eu.

Zane a răspuns:

— Poate sunt eu nebun…

— Ești nebun! a izbucnit Eric.

— … dar nu văd ce altceva ar putea fi, a terminat Zane.

— Nici eu, am spus eu. Dar am senzația că mai e ceva mai mult *sau* mai puțin acolo.

— Îmi dă dureri de inimă, a spus Hailey.

— Avem suficientă durere, a fost de părere Eric.

— Am înțeles, a spus Russell. Se simte careva mai bine după ce am luat pastilele astea?

— Nu, i-am răspuns. Dar nu mă mai simt mai rău.

Ne uitam fix la peretele-matrice. N-am mai găsit alte răspunsuri sau întrebări care să ne ajute. Zane și Eric au dezlipit fișele de pe perete, în caz că intra cineva în cameră cât noi eram plecați. Am rămas în hotel, așteptând ca soarele să se cufunde spre apus, ca după-amiaza să aglomereze străzile.

Când ceasul meu indica 4.37 p.m., le-am spus:

— Acum.

24

Stăteam în centrul luminos al unui tunel murdar, de culoarea fildeșului. La ambele capete, întunericul pândea amenințător. Sub tălpile pantofilor ne scârțâiau diverse fragmente prinse între ele și platforma aflată deasupra șinelor de oțel. Aerul stătut rămas blocat acolo, cu noi, mirosea a metal și ciment. Eram pietre într-un râu subteran de mii de străini care curgeau pe lângă noi. Eram *Discreți.* Încercam *să nu fim observați.* Cât timp nimeni nu-și dădea seama că eram impostori evadați în lumea celor întregi la minte, eram în siguranță.

S-a auzit un zăngănit, un muget și un șuierat în timp ce o cometă a trecut în viteză pe lângă noi, dinspre gaura neagră a tunelului. Frânele de metal au schelălăit în timp ce metroul se oprea scârțâind. Ușile vagoanelor s-au deschis rapid, iar aglomerația de la ora cinci ne-a purtat înăuntru.

Hailey și Eric au găsit loc. Eu, Russell și Zane încercam să ne creăm suficient spațiu astfel încât să ne putem menține echilibrul.

Newyorkezii se înghesuiau peste tot. Muncitori în construcții. DJ care lucrează mai mult cu computerele decât cu discurile în sine. Vânzătoare cu tone de cârlionți și machiaj obosit. Două călugărițe. Oameni de afaceri în costume cu nodul de la cravată slăbit. O frumusețe din Brooklyn cu tocuri înalte „trage-mi-o" și o privire fioroasă „să ți-o trag". Un pantof m-a călcat pe picior.

— *Lo siento*[37] a spus o femeie portoricană.

Un puști palid într-un hanorac cu glugă își exersa privirea goală de *gangsta* în timp ce căștile îi vibrau în ritmul muzicii rap. Un copoi de la Poliția Transporturilor stătea rezemat de peretele din spatele vagonului, dar privirea sa plutea peste mulțime și nu și-a dus mâna către stația radio pe care o avea prinsă de umăr.

Ușile vagonului de metrou s-au închis cu un bufnet. Trenul a plonjat în tunel.

Russell mi-a șoptit în ureche:

— Ia uită-te la Zane!

Soldatul acela care se balansase în infernul din junglă se ținea acum atât de strâns de cureaua care atârna de bară, încât i se albiseră articulațiile degetelor. Părul tuns scurt, alb ca neaua, se topea deasupra frunții lucioase. Medicamentele de contrabandă pe care le luase erau fie inutile, fie deosebit de puternice. În orice caz…

— Rezistă, omule! i-am șoptit în ureche. Rămâi neobservat.

— Fierbinte, Victor — fierbinte! Iad!

— Nu, e numai o călătorie spre centru.

Oprirea bruscă a metroului i-a împins pe toți înainte, după care ne-a aruncat spre spate. S-au deschis ușile. În vagon parcă se înghesuiau mai mult de opt milioane de oameni. Nu a coborât nimeni. Ușile s-au închis cu zgomot. Am țâșnit înainte. Căldura corpurilor strânse laolaltă se acumula în metroul care gonea cu viteza unei rachete.

Ultima dată când Zane suferise de căldură într-o asemenea măsură fusese când boilerul Castelului nu mai putuse fi oprit. Își amintise de ziua aceea din junglă și distrusese camera de zi înainte ca un îngrijitor să pună mâna pe un pistol cu tranchilizante.

— Ești în regulă, i-am zis. Ochii îi străluceau ca niște flăcări. (Minciună:) Mai avem puțin.

— Puțin, aici, am ajuns. Nu mai pot suporta. Nu mai vreau.

— *Aaa,* Zane, i-am șoptit. Ai arma la tine?

Metroul zgâlțâitor îl făcu să-și agite speriat privirea și să deschisă gura:

— 'Xact.

— A, bine, am mințit. E bine. Ai grijă de ea, ține-o în siguranță, să nu o vadă nimeni.

Am intrat zăngănind într-o stație. Ne-am oprit cu un scârțâit prelung. Au coborât mai mulți oameni decât au urcat. Presiunea

exercitată de mulțime s-a mai diminuat. Ușile deschise lăsau aerul răcoros să intre în vagon. Timp de un minut. Ușile s-au închis cu un bufnet și au izolat căldura din interior în timp ce ne avântam cu viteză prin tunel.

— Victor, a șoptit Zane, mă simt rău.

— E în regulă.

— N-am de gând să suport. Nu pot să suport. N-o să reușesc. Trebuie să fac, să fac ceva.

În vagonul nostru se aflau o mulțime de străini nevinovați/victime colaterale. Și un polițist.

Metroul zăngănea. Metroul mugea. Se legăna într-o parte și în alta în timp ce înainta cu zgomot în întuneric. Și căldura aceea sufocantă... Căldura tot mai insuportabilă.

O voce rece a sfâșiat aerul înăbușitor:

— Ttttr-rump pump pum, Ttttr-rump pump punt... Russell, Russell rock'n'roll, care se ținea de bara fierbinte a vagonului în timp ce se apleca spre locul în care Zane se refugiase în universul lui. Russell zumzăia și mormăia pe limba lui, ca o tobă: Ttttr-rump pump pum, Ttttr-rump pump pum.

Domnul Șmecher, aflat la șase metri mai încolo și-a înghiontit prietenul.

— Bă, ce dracu'...?

Femeia portoricană nu a văzut nimic. Orbirea pasagerilor din vagon era doar una dintre explicațiile pentru care atenția *martorilor* se focaliză brusc asupra lui Zane, care se agăța de bara metroului de parcă s-ar fi aflat în coronamentul înăbușitor al junglei, și la Russell, care umplea atmosfera cu-un cântec clasic despre trupe paramilitare care cădeau din cer.

La trei metri de mine ședea un bărbat cu părul grizonant care purta o jachetă de piele și avea o figură pe care, aproape ca și cum totul ar fi fost regizat, strălucea o expresie de camaraderie și și-a adăugat goarna la aria lui Russell:

— Ta da-da da.

Tremurând, zdrăngănind și rostogolindu-se, trenul mugea prin întuneric transportând viitoare cadavre și un cântec. Aflați la capete opuse ale vagonului, la capetele opuse ale intervalului de două decenii cu mijlocul la vârsta de 40 de ani, străini unul de altul și de noi, cei doi și-au unit glasurile, iar trâmbițașul a intonat:

— Ta da-da da.

Zane s-a contorsionat și a scos un țipăt mut. În loc să atârne de un copac din junglă, atârna de o bară din metrou într-o căldură infernală. Dar nu putea să-și piardă controlul fără să ne dea în vileag pe toți. Refuza să fie un astfel de trădător. Se ținea de bara aceea din metroul incandescent și zgomotos așa cum se agăța de viața sa plină de durere.

Se ținea și tremura în timp ce corul din vagon intona *Balada Beretelor Verzi,* trezindu-i un sentiment pe care îl căutase pe vremea când nu știa altceva decât să fie tânăr. Zdrăngănitul trenului prin tunelul negru și cântecul. Se agăța de bară. Ținându-se bine până ce trenul a ieșit din întuneric în următoarea stație, ascultă cum îngerii din tunel cântau despre aripile argintii ale celor mai buni slujitori ai Americii și, *în sfârșit,* și-a slobozit durerea într-o cascadă de lacrimi pe care nu le vărsase niciodată, chiar niciodată.

'Xact.

25

Afară, cerul sângera. Pe străzi, taxiurile se înghesuiau unele în altele. Armatele serii mărșăluiau pe trotuare. Din câte ne puteam da seama, niciuna dintre persoanele acelea în mișcare nu erau trimișii urmăritorilor noștri.

Din câte ne puteam da seama.

Și, din câte ne puteam da seama după încheierea etapei I a operațiunii de recunoaștere, nicio echipă de supraveghere nu urmărea imobilul din Upper West Side unde poposiserăm venind din Mâine pentru a demara etapa a II-a. Clădirea de apartamente avea douăzeci de niveluri ale căror ferestre străluceau către noaptea care se apropia. Obiectivul nostru era un apartament aflat la etajul cinci. Am urcat cu liftul chemat de portarul care înghițise „gălușca" pe care i-o servise Hailey, cum că ne duceam la dineul organizat acolo.

Odată ce am tras concluzia că această clădire nu era supravegheată, speram ca apartamentul să fie gol — un jaf care nu aștepta decât venirea noastră dar, când am ieșit din lift, în ușa deschisă a obiectivului nostru stătea un bătrânel care arăta ca un Albert Einstein fără mustață, îmbrăcat într-un costum negru.

— Ați ajuns exact la fix, ne-a abordat el.

Eric s-a grăbit să se supună chemării bătrânului.

Bătrânul s-a năpustit asupra lui.

Russell s-a grăbit să-l salveze pe omul nostru. Mâna dreaptă a lui Zane s-a strecurat rapid sub jacheta sa. Hailey s-a întors pentru a ne supraveghea spatele. Eu m-am aplecat, ținând sub observație toate ușile închise de pe hol.

Bătrânul l-a îmbrățișat pe Eric, așa că Eric i-a răspuns la gest.

— Sunt atât de fericit că ați venit! Bătrânul s-a îndepărtat de Eric și ne-a făcut semn să ne apropiem. Eu sunt tatăl lui Leon, Jules Friedman. Mulțumesc că ați venit.

— N-am fi lipsit. Am aruncat o privire în apartamentul răposatului nostru psihiatru. Foaierul era căptușit cu rafturi de cărți. În sufragerie, mai mulți oameni purtau conversații discrete.

— Îmi cer scuze, dar va trebui să-mi spuneți numele voastre, a spus tatăl psihiatrului nostru.

Eric a rostit, fără să se mai gândească:

— Hailey, Russell, Zane, Victor. Eu sunt Eric.

„Prea târziu pentru minciuna mea”, mi-am zis în gând.

Jules Friedman a spus:

— Și… de unde-l cunoșteați pe fiul meu?

— De la serviciu, a spus Russell, postându-se între Eric, veșnic obedient, și întrebările tatălui. Hailey l-a condus pe Eric în apartament.

— Aha, a făcut Jules.

— Da, a spus Russell.

— Oamenii aceia doi care au venit la liceul meu să… să-mi spună despre Leon, ei nu l-au întâlnit niciodată. Jules și-a întors ochii umeziți spre mine. Poți să-ți închipui cum e să-i spui unui străin că băiatul lui a murit? Cât de teribil trebuie să fie!

— Îmi pare rău, am spus eu.

Ca un copil care e cât pe ce să cadă, și-a înfășurat brațele în jurul meu. Și-a recăpătat controlul și s-a îndepărtat.

— După ce au plecat, n-am crezut că o să vină cineva de la… de la el de la serviciu.

— Pentru noi, era un om special, a explicat Zane.

— Era special pentru toți, a spus tatăl îndoliat. Intrați.

L-a condus pe Russell în apartamentul înregistrat în laptopul fiului său drept „Acasă” și mi-am dat seama că acesta nu era locul unde doctorul F. „locuia”, ci unde se simțea în siguranță. De unde venise și unde, fără nicio îndoială, își spunea mereu că avea să se întoarcă.

Eu și Zane am rămas în hol. Intrase ținându-și haina deschisă, pentru a permite pătrunderea aerului mai rece.

— Ești sigur că ți-e bine? l-am întrebat.

— Da, a spus Zane. Sau nu. Acum e totul… diferit. Mă simt… ușor.

— Tot ce trebuie să facem e să ne păstrăm calmul. Să nu ieșim în evidență. Să ne păstrăm acoperirea. Păstrează-ți sângele rece.

A zâmbit.

— Nu mai sunt *chiar* atât de îngrijorat de temperatură.

— Ar trebui să renunțăm la misiune? Recunoașterea asta e o mișcare deșteaptă? Nu ne pune în pericol?

— N-am idee, a zis și a intrat în apartament.

Unde Russell striga: „Câtă haleală!”

Am intrat în apartament și am închis ușa.

Mi-am găsit camarazii în sufrageria aglomerată. O stampă abstractă de la magazinul unui muzeu domina unul dintre pereți. Vizavi de el, cineva prinsese în piuneze un cearșaf alb deasupra poliței de la cămin, unde o femeie cu părul argintiu îmbrăcată într-un costum bleumarin Armâni punea acum o vază cilindrică de sticlă cu trandafiri roșii. Masa era acoperită cu sendvișuri, broccoli și bucățele de morcovi. Arome

calde se ridicau dinspre o bucată de piept de vită și un curcan măcelărit.

Tatăl îndoliat al psihiatrului nostru ucis mi-a adresat un zâmbet recunoscător.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Domnule Friedman…

— Te rog: *Jules.*

— Jules. Ai… Ce ți-au spus oamenii noștri despre moartea lui Leon?

O autostradă întunecată. Ca de obicei, muncise prea mult. Obosit. Se întorcea cu mașina de la ședințele cu pacienții de la baza aceea militară de lângă graniță. Gheață neagră. A pierdut controlul. Un accident în care n-a fost implicată decât o mașină. Rapid — așa au zis, mi-au jurat că s-a întâmplat repede, că murise înainte… înainte ca mașina să ia foc. Această minciună care-l bântuia l-a făcut să-și ferească privirea. În șoaptă: Ce altceva mai e de spus?

— Nimic, am mințit eu. Numai că a fost un om bun.

Russell s-a năpustit spre noi, cu un pahar de plastic plin cu vin într-o mână, în timp ce în cealaltă agita un copan de curcan.

— Minunată mâncare!

— Mulțumesc, a spus Jules. Cei de la magazinul de delicatese din colț îl cunoșteau pe Leon de când era copil. Iar sendvișurile: clasa de gastronomie industrială de la liceul unde predau…

Dintr-odată, Jules s-a făcut mic, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru lucios, aflat într-o încăpere unde mâncase zece mii de meniuri Happy Meal, prăbușit în el însuși, tremurând, fără să îndrăznească să-și închidă ochii.

Femeia cu părul argintiu îmbrăcată în costumul Armâni închis la culoare stătea acum lângă Zane. A scos un plic alb din poșetă și l-a pus alături de altele într-un coș de pe bufet.

Russell a arătat cu piciorul de curcan în mâna către cearșaful prins în piuneze deasupra poliței de la cămin:

— Ce e aia?

— Am acoperit toate oglinzile, a răspuns Jules.

— Fantastic. Russell ne-a părăsit, îndreptându-se către masa unde se aflau sticlele cu vin.

Femeia cu părul argintiu s-a strecurat în locul rămas liber după plecarea lui Russell. L-a îmbrățișat pe Jules.

— Îmi pare atât de rău!

— Mulțumesc. Jules a făcut un semn în direcția mea. Victor, da? După patruzeci de ani de predat istoria la liceu, înveți să reții numele destul de repede. Aceasta este doamna doctor Clark, a fost mentorul lui Leon la Harvard nu mă contrazice! Și să știi că am văzut plicul acela pe care l-ai pus în coș.

— Cu ce te pot ajuta? Vocea ei era ca torsul unei pisici.

— În momentul acesta, mă poți ajuta scuzându-mă câteva minute, a zis el și a ieșit din încăpere.

Ochii ei, de un albastru intens, s-au ațintit asupra mea.

— Erai prieten cu Leon?

— Nu atât de apropiat pe cât aș fi vrut. Predați la Harvard, doamnă doctor Clark?

— Te rog, spune-mi Yarrow. După două decenii, sentimentalismul m-a adus înapoi în acest oraș. Tocmai am deschis un cabinet aici, deși mai predau câteva cursuri și urmăresc descoperirile din cercetare.

— Cabinet? Sunteți…

— Psihiatru. Și-a pus o lăbuță pe brațul meu. Ghearele i s-au arcuit în jurul oaselor mele. Spune-mi, mi s-au adresat ea în șoaptă. Cum se descurcă?

— Jules? Mi-am lins buzele. Se descurcă cât se poate de bine. Asta e tot ce putem face cu toții.

— Da, știu. Și niciodată nu știm ce să facem în momente de genul acesta.

„Fă-o să vorbească! Nu vorbi tu!”

— L-ați întâlnit pe Leon la Harvard?

— Îi cunoșteam familia. Am fost colegi de școală. Ei bine, eu și Jules. Recunosc că mi s-a părut absurd să faci facultatea la Harvard ca să predai istoria la un liceu public din Harlem! Dar asta i s-a potrivit lui. Dacă se întâmplă să creadă în ceva, atunci pune lucrul respectiv în practică. N-am știut niciodată cât de mult am admirat această trăsătură până ce, ei bine, până ce nu am cunoscut-o pe Marisse, în timpul rezidențiatului meu la Secția de Psihiatrie de la Bellevue. Nimic nu-ți deschide mai bine ochii asupra vieții decât o perioadă petrecută într-un spital de boli mintale!

— Chiar așa.

— Parcă a fost ieri. Yarrow s-a agățat de brațul meu. Azilul acela m-a adus la Leon.

În apropiere, Eric stătea în spatele a doi bărbați atât de adânciți în conversația lor, încât nu au observat nimic nici chiar când unul din ei s-a întors către polița de deasupra căminului unde stăteau mai la o parte un ciocan, un pachet de piuneze și un laț de sârmă, pentru a-și pune paharul cu vin lângă vaza cu trandafiri roșii.

În timpul acesta, Yarrow îmi spunea:

— Mi-aduc aminte când Jules m-a invitat prima dată în apartamentul acesta. La cină. Pentru a o cunoaște pe Marisse. Doi vechi colegi de facultate… Și am văzut-o. Am văzut-o însărcinată cu Leon. Dintr-odată, mi-am dat seama… ce om măreț e — era — vreau să spun, e Jules. Ar trebui să fiu atentă. Ai crede că știu să mă feresc de așa ceva. Dificile actele astea freudiene ratate.

— Dificile.

— Marisse era cea mai onestă și mai fermecătoare persoană. N-aveai cum să nu o iubești. Au trecut doi ani de când ne-a părăsit. Acum, bietul Jules e cu adevărat singur. Eu sunt divorțată de un an, era un bărbat drăguț, dar… Oricum, am vorbit suficient despre mine. Tu cu ce spuneai că te ocupi?

— Poftim?

— Cu ce te ocupi, a ciripit doctorița Yarrow. M-a strâns de braț. Cine ești.

Altele marțiale m-au învățat cum să scap de orice strânsoare asupra brațului. Să o lovesc cu mâna liberă: o lovitură de palmă în tâmplă, o împunsătură cu articulațiile degetelor în trahee, să-i zdrobesc antebrațul cu o lovitură puternică de pumn. Să mă smulg în direcția opusă prin locul slab al strânsorii ei, spațiul unde degetul mare intra în contact cu degetul mijlociu. Să o apuc/să-i desprind degetul mic și să i-l dau pe spate.

— Te rog să mă scuzi, i-am spus lui Yarrow, prietenii mei… au nevoie de ajutor.

M-am strecurat printre străinii din încăperea aglomerată și am reușit să ajung la Zane.

Jules a strigat:

— Vă rog! Am putea să intrăm cu toții în living?

— Trebuie să plecăm de aici! i-am șoptit lui Zane, în timp ce mulțimea se punea în mișcare.

— N-am obținut de aici nimic altceva decât mâncare, a spus el, cu un sendviș cu piept de pui în mână.

— Vorbește în numele tău. Și fii atent la ce spui: bătrânica aceea e psihiatru!

— Și tu ești nebun. Aveți o mulțime de lucruri în comun.

— Dacă-și dă seama ce suntem cu adevărat…

— Îți faci prea multe griji. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? În plus, spuse el, dând din cap în direcția persoanei vizate, nu ea este cea pentru care ar trebui să-ți faci griji.

Russell stătea în ușa sufrageriei dând pe gât un alt pahar de Merlot.

Jules a strigat din cealaltă încăpere:

— Veniți toți, vă rog! Haideți aici!

Russell a pornit spre vocea care-l chema. Am grăbit pasul, ca să-l urmez în living.

Noaptea umplea ferestrele acelei încăperi în care canapelele, scaunele și mesele fuseseră trase la o parte pentru a crea un spațiu gol, delimitat de conturul covorului pe care erau așezate în cerc niște scaune pliante de metal.

Aflat între masa comemorativă și scaune, Russell îl asculta pe Jules spunând:

— … teoretic, ar trebui să tragem draperiile, dar lui îi plăcea la

nebunie panorama oferită de ferestre. Dimensiunile impresionante ale orașului. Senzația că întregul univers se află dincolo de paravanul subțire al pereților.

Russell se holba la cercul de scaune.

— Hei! Știu cum merge treaba cu astea!

— Zău?

— O, da, mereu fac așa ceva.

Am intervenit:

— *Russell!*

Jules s-a încruntat:

— Mereu?

— De două, trei ori pe săptămână, a spus Russell. Depinde cum merg lucrurile.

— Dumnezeule! a exclamat Jules. De două sau trei ori… *pe săptămână!* Săracul de tine!

Russell s-a îndreptat primul către cercul de scaune în timp ce Jules îi spunea:

— Atâta… moarte, și tu ești atât de tânăr.

— Of, omule, a spus Russell. Nu mă face să-ncep. Tot ce văd în urma mea sunt șiruri de cadavre.

Noaptea transformase peretele de ferestre într-o oglindă translucidă care reflecta cercul de scaune pliante de metal. Femeia cu părul argintiu și-a ales un scaun, având probabil în poșetă legitimația de medic psihiatru, în timp ce-și ținea ochii ațintiți asupra mea și mângâia ușurel locul de lângă ea.

Cumva, am reușit să adun suficientă putere încât să ridic o mână rugătoare: „Așteaptă un pic".

L-am tras pe Russell aproape:

— Bătrâna aceea e medic psihiatru!

El s-a smuls din strânsoarea mea slabă.

— Bineînțeles că e.

Gravitația m-a tras în scaunul de lângă doamna doctor Yarrow Clark.

— E mult mai ușor decât să stau singură, a tors ea ca o pisică. Sau lângă un străin.

— Toți sunt străini.

„Taci! Nu vorbi cu ea!"

Ea a clipit.

— Ce… perspectivă interesantă.

Doi profesori s-au așezat lângă Zane. Eric se afla la două scaune mai încolo. Jules aștepta politicos în centrul cercului. Lângă Jules stătea noul său prieten, Russell.

— Perspectiva e cheia, a spus Yarrow în timp ce colegii și prietenii lui Jules se așezau pe scaune. Fac ore de observație la o clinică unde

sunt internați imigranți care nu pot fi tratați dintr-o perspectivă medicală americană. La hispanici se întâlnesc destul de des *ataques de nervios*[38] care-i fac să se prăbușească pe podea, să țipe și să se lovească involuntar cu pumnii în piept. Malaysienii…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Poftim?

Buzele mele stăteau lipite. Capul mi se mișca în semn de refuz.

Ea a ridicat din umeri.

— Oricum, malaysienii au o psihoză numită *Latah* care-i face să-i imite pe alții. Pacienții chinezi se tem adesea de vânt. Ei numesc această teamă *pa-fay*.

— *Pa-feng,* mi-a țâșnit de pe buze.

Doctorul Yarrow Clark a clipit.

— Vorbești chineza?

— Da. Nu. Nu aici. Nu acum.

— Atenție! Jules și-a desfăcut brațele și și-a rotit privirea peste cei prezenți. Russell i-a imitat comportamentul, cu brațele deschise larg și privirea care încerca să-i facă pe toți să tacă.

„Nu Latah!” încercam să-i transmit cu puterea gândului lui Russell.

Care s-a adresat tuturor:

— E timpul să începem — nu-i așa, Jules?

Russell i-a făcut semn gazdei noastre să se așeze pe un scaun, cu spatele la peretele de ferestre. Russell a ocupat un loc cu fața spre peretele de noapte în care erau captive reflecțiile imaginilor celor prezenți.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, a spus Jules. În mod normal, nu se procedează așa…

Russell l-a întrerupt printr-o fluturare a mâinii.

— Ba sigur că da. Noi aici, în cerc, un psihiatru stă acolo lângă omul meu, Vic — încântat de cunoștință, doamna doctor — și suntem gata să începem.

— Leon… a spus tatăl lui, după care a înghițit cu greu. În mod evident, făcea un efort.

— Doctorul F. Era marfa, a spus Russell. Făcea ședințe de grup în regulă.

Zane și-a dres vocea zgomotos, cu subînțeles.

Russell nici măcar nu a clipit.

Tatăl psihiatrului nostru a oftat:

— Moartea lui Leon… Nu a fost așa cum trebuia să fie.

— Omule, a oftat Russell, ce dracu’ e vreodată așa cum trebuie să fie? Cuvântul „dracu’” i-a transformat pe privitorii nevinovați din cerc în stane de piatră. Deci… a continuat Russell, unde rămăseserăm?

— Chiar, unde ești? am zis eu.

Mi-am plasat mâna în dreptul inimii, ascunzându-mi degetul mare

în palmă. Degetele în continuă mișcare au schițat semnele pentru cele trei cuvinte magice ale vieții: „Taci dracului odată!”

— Sunt aici, omule, a spus Russell. Ca și tine. Toți suntem chiar aici.

Hailey a încercat și ea:

— Cu excepția bietului doctor Friedman.

— Da, a spus Russell. Era un om bun. Deși nu înțelegea niciodată ce spuneam. Baia: doctorul F. N-a înțeles deloc.

— Tinere, a spus psihoterapeuta care stătea lângă mine. Ești bine?

— Crezi că vreunul dintre cei prezenți aici e bine? Ce fel de psihiatru ești?

— Îmi pare rău dacă…

Dar o fluturare a mâinii lui Russell a întrerupt-o pe doamna Yarrow Clark.

— Nu, mie îmi pare rău. Of, Doamne, Vic! a spus Russell. Îmi pare rău pentru baia aceea. Am înghețat. Stătea acolo în chiloți și în sutien în… în baie, iar eu… eu n-am putut să mă mai mișc.

Doctorul Yarrow s-a încruntat, dar a spus:

— Bravo.

— *Nu!* În ce fel de lume trăiești tu? Dărâmi ușa cu o lovitură de picior, ea stă acolo pe jumătate goală… Buum! O faci să cadă sau mori prost.

— Ce se întâmplă? a întrebat una dintre profesoare.

— Russ, putem să ne vedem un pic în bucătărie? am zis eu.

— Putem să ne vedem peste tot. A arătat spre peretele de oglinzi. Uite! Fiecare pereche de ochi din încăpere s-a supus îndemnului său. S-au fixat asupra ferestrelor. Imaginile noastre reflectate. Zgârie-norii strălucitori. Noaptea întunecată. Puteți vedea și afară, și înăuntru, ambele imagini împreună, pentru că sunt prinse în sticlă, a continuat Russell. Ca și cum n-ar exista timp. Sau spațiu. Afară, locurile spre care mergem și în care am fost, aici, locul unde suntem, deci ceea ce vedem este…

Cu imaginea aceea reflectându-i-se în ochelari, Eric a spus:

— Frumos.

— Exact, omule! Ai înțeles. Știi. Frumos. Nu-i așa?

Evident, Eric a dat din cap.

— Pastile albe și vin roșu, mi-a șoptit Zane în legătură cu Russell.

Dar eu am scuturat din cap.

— Știe cum să fie drogat.

Cel mai în vârstă dintre colegii lui Jules de la liceu a spus:

— Asta este…

— Nu ești tu șeful lui ESTE! a izbucnit Russell. *Eu vorbeam!* Nimeni nu respira. Nimeni nu se mișca. Stăteam, prinși într-un cerc de oțel. Nu e voie să-l întrerupi pe cel care vorbește în ședința de grup! Dar unde ați trăit până acum? Nu știți nimic? Încerc — îmi cer scuze

acum, așa că nu mă întreruperi. Îmi pare rău și… îmi pare rău, Vic, ar fi trebuit să o pocnesc.

— E în regulă, Russ, i-am spus eu. S-a rezolvat.

Doctorița Spune-mi-Yarrow, cu cicatricele dobândite de cariera ei de psihoterapeut, a avut curajul să intervină:

— E bine că nu ai… E bine că ea nu a fost… pocnită.

— O, Zane i-a dat drumul, a spus Russell. La fix, s-a pocnit singură. Dar aici nu e vorba de cine a ucis-o. Ea nu e decât un alt cadavru. Sunt destule cadavre pentru toți. Aceste cuvinte nu au reușit să-i însenineze câtuși de puțin pe cei care ședeau în cerc. Ideea este, a continuat Russell, că nu poți lăsa pe altul să facă ceea ce trebuie făcut. Îmi pare rău că am făcut-o. Lucrurile se rezolvă, dar, dacă ești acolo, ești răspunzător. Ești părtaș la tot. Trebuie să faci ceva, iar eu n-am făcut și îmi pare rău.

— Russ, am zis eu, zău, nu e nicio problemă. Iar tu ești…

— Baia. Se uita fix la imaginea sa reflectată în fereastră, care era și nu era acolo. Era din nou baia. Baia aceea, așa că nu am oprit-o. N-am putut. A șoptit în direcția ferestrei: Și nu l-am omorât nici pe colonelul acela.

Ceea ce am văzut a fost expresia de surpriză și respect de pe fața lui Russell, reacția lui, în urma acestei revelații.

Ceea ce am văzut a fost *mișcare* în câmpul vederii periferice.

Ceea ce am văzut a fost cum Yarrow Clark și-a dus mâna într-o parte către poșeta de sub scaun, poșeta în care, fără nicio îndoială, se afla un telefon mobil de unde putea apela 911 printr-o singură apăsare.

Ceea ce a simțit ea a fost mâna mea de oțel prinzându-i încheietura în Fălcile de Tigru formate de degetul meu mare și arătător, așa că, acum, ea era dominată de cleștele puterii.

Unul dintre profesorii prezenți la această întrunire îndoliată a întrebat în șoaptă:

— Ce colonel?

— Colonelul Herzgl, porcul acela gras. Nu l-am… nu l-am omorât eu. Ar fi trebuit să-l pun la pământ înainte ca el să fi dat foc la școală. Ați auzit vreodată țipetele copiilor care ard de vii? Ați stat vreodată liniștiți, pe o vreme frumoasă, în timp ce ei toarnă benzina? Fumul te îneacă. Dar ceea ce te doboară e zgomotul. Mai târziu e duhoarea, de carne arsă, dar zgomotul… Răgetul flăcărilor, și te rogi ca țipetele să înceteze. Ești acolo, nu poți face altceva decât să-ți întinzi un zâmbet fals pe față, ca să nu-ți strici acoperirea. Să nu fii omorât. Și nu l-am omorât, n-am putut să aranjez să-l strangulez cu firul de sârmă, și baia…

Un suspin sfâșietor s-a ridicat din pieptul lui Russell. Tremura. Își frământa mâinile încercând fără succes să găsească totuși ceva de care

să se agațe.

— Suntem cu tine, a șoptit Hailey.

— Suntem aici, a spus Zane.

Eric i-a făcut semn cu degetul mare în sus, ca să-l încurajeze.

Tatăl psihiatrului nostru era roșu ca un rac fiert. Oaspeții săi păliseră.

Russell m-a văzut dând aprobator din cap. Nu mai era drum de întoarcere acum. Nu ne mai interesa să rămânem' neobservați. Momentul acesta era adevărat, iar așa ceva nu avea preț. Momentul lui Russell, ani la rând. Doctorul F. Ar fi spus că era vorba despre *un progres spectaculos.*

Russell s-a lăsat moale în scaunul său. Din gura lui, cuvintele cădeau ca stropii nestăviliți de ploaie.

— Herzgl a scos-o din școala aceea. Era profesoară. Avea părul lung, blond. Herzgl a înșfăcat-o. A bătut-o. Copilașii plângeau, așa că a început să-i lovească aprig cu picioarele, la grămadă. I-a legat mâinile. A prins sfoara de curea, de parcă ea n-ar fi fost decât un câine în lesă. Am ieșit, au turnat benzina… A păstrat-o pentru el două zile. Două nopți. Ca pe o jucărie. Ca și cum n-ar fi fost o ființă umană. Am ajuns în orașul acela. Sub bocanci ne scârțâia resturile de beton. De felinare atârnau capete tăiate de sfoară. Cafeneaua… Victor, nu mai știu nimic despre cafenea! Era acolo, eu eram acolo, dar…

— Nu-i nimic, i-am spus în timp ce încheietura doctoriței Spune-mi-Yarrow se zbătea în strânsoarea mea de fier.

— Baia, a continuat Russell. Herzgl o duce acolo. Înainte să plece, mă arată cu degetul și spune: „Dup-aia e rândul tău”. Și o târăște, trăgând-o de lesă. În baie. Știu că și-a lăsat muzica în urmă, pe Elvis care cânta blestemata de *Viva Las Vegas*. Timpul trece greu, poate o jumătate de oră. Așteptam cu gorilele alea două, care nu aveau altă plăcere decât să-i chinuiască pe alții. Herzgl vine înapoi. Își îndreaptă degetul spre mine. Spune: „American, tu următorul. Rândul tău acum”.

Gazda noastră, Jules, începe să nu mai aibă aer.

— Ce puteam să fac? a spus Russell. Trebuia să-mi păstrez acoperirea și să fiu unul dintre ei. În timp ce mă îndepărtam, îl aud pe Herzgl alegându-l pe cel care avea să urmeze. Herzgl spune că suntem la două ore de mers de tabără. O să o dea trupelor din tabără pentru… pentru totdeauna.

Din gura lui Jules scăpă un suspin:

— Oh!

— O atârnase de bara orizontală a cabinei de toaletă. O oglindă. Se poate vedea. O tăiase. Inițialele lui. Crestate. E… goală. Se uită la mine. Ochi căprui și… Nu sunt decât eu acolo, unde dracu' e Dumnezeu? Sunt numai eu și sunt vinovat, sunt acolo și ea e… Ei… O

să fie și mai mult, orori și mai mari și ea va fi… Dar e acum. E atunci. Pe obrazul ei se rostogolea… o lacrimă. Nu mai are decât o singură lacrimă. Vor veni aici, într-un șir nesfârșit să-i smulgă și acest ultim lucru. Pot să las lucrurile să se întâmple și nu pot… nu pot să o salvez. Nu pot să-i opresc. Și tot ce spune ea e… e… *„Te rog”*. Am strâns-o de gât.

— O, Doamne! a exclamat în șoaptă o învățătoare.

— Părul ei blond era ca o rețea de fire de foc în mâinile mele. Pielea ei îmi ardea mâinile și tremura. Se lupta să moară, nu să trăiască și eu… eu nu puteam să o scot de acolo, așa că am strâns-o de gât ca să o salvez de la alte orori. În baie eram numai eu.

Livingul obișnuit, care fusese deja transformat în scena unei ceremonii funebre, era cufundat într-o liniște plină de tensiune. Pe fețele civililor prinși în cercul nostru se citea surprindere și dezorientare. Stăteam acolo, ca sudați de scaune.

Asta până ce Hailey s-a ridicat. S-a îndreptat către Russell care stătea moale, rezemat de spătar, și ea, ucigașa violată, a luat cu blândețe între palme fața ucigașului femeii violate.

— Ai făcut tot ce puteai face, i-a spus ea lui Russell. Tot ce putea spera ea. Ai făcut rău pentru a face bine.

— Nu mă ajută cu nimic.

— Dar așa este.

Zane a spus:

— Ai evadat. Asta contează acum. Ai scăpat.

— Nu, a șoptit Russell. N-am plecat niciodată de acolo.

— Nu, am zis eu. Ai dreptate. N-o să pleci niciodată definitiv de acolo.

Zane a arătat spre noaptea de dincolo de fereastră.

— Dar acum e acolo, afară. Și tu ești aici, înăuntru.

— Oh! s-a auzit vocea plină de jale a lui Jules Friedman, profesor, tată. Din ochi i-au țâșnit lacrimi care au început să-i curgă nestingherite pe obraji. Oh! suspina, cu ochii ca două oceane, înghițindu-ne. Acum știu cine sunteți!

26

— Uau! Ia uite cât e ceasul! am spus către arcul de cerc de fețe uluite. I-am eliberat încheietura doctoriței Yarrow — simțeam că știa *ce și cum* și că avea să-și păstreze calmul — și am sărit în picioare, ca un predicator vesel în Duminica Paștelui.

Nimeni nu și-a desprins privirile de pe chipul meu pentru a se supune îndemnului meu legat de *timp*.

Cu excepția lui Eric, care s-a uitat la ceas și a văzut Tot întuneric.

Jules ne privea fix. Obrajii îi erau străbătuți de șiroaie de lacrimi care-i încadrau zâmbetul.

— Se pare că e timpul să ne luăm rămas-bun! am zis eu.

— Eu mai rămân! a răspuns tăios doctorița Yarrow din spatele meu.

— 'Xact, a spus Zane. Și noi la fel. Avem de făcut chestia aia. Bineînțeles, dacă toată lumea pleacă, cine știe cu cine altcineva se vor întâlni. Sau vor vorbi. Asta dacă nu, a continuat el și, ca și cum mi-ar fi făcut semn, și-a băgat mâna sub betelia pantalonilor, pe sub cămașă, nu organizăm un fel de… petrecere nouă aici…

Dacă îi amenințam pe străinii adunați aici cu pistolul, făcându-i să stea liniștiți și să nu cheme poliția, ar putea deveni victime colaterale sau Să Știe Prea Mult. Dacă le legam mâinile și picioarele și-i lăsam în viață, aveau să fie și mai înclinați să ciripească. Și *în niciun caz* nu eram genul de oameni care să-și reducă martorii la tăcere.

— Nu! Le-am adresat un zâmbet larg. Niciunul nu-mi răspunse cu aceeași monedă. E timpul să ne retragem cu toții, vă mulțumim că ați venit, dar e aproape ora dovleacului.

O profesoară a întrebat în șoaptă:

— Despre ce vorbește bărbatul acela?

— Cenușăreasa, a răspuns profesorul de lângă ea. Și-a îndreptat privirea spre gazda noastră. Jules?

— E totul în regulă aici, nu-i așa, Jules? a strigat Zane.

— E mai bine, a spus el, cu lacrimile curgându-i de-o parte și de alta a zâmbetului. Mai bine.

— Poftiți. Mi-am mișcat mâna orizontal către ușă. Pe acolo.

Niciunul dintre spectatorii nevinovați nu a schițat nicio mișcare. Pentru a ajunge la ușă, erau nevoiți să treacă pe lângă locul în care Russell stătea moale în scaun.

— Eric, am spus, arată-i lui Russell priveliștea cât timp ceilalți își iau hainele.

Toți s-au pus în mișcare. Profesorii s-au îngrămădit în jurul lui Jules. Acesta răspundea cu gesturi din cap șoaptelor îngrijorate. Plângea și zâmbea. Impresia finală e definită de intensitate: impresia finală a serii aceleia s-a format în nu mai mult de trei minute, interval în care salvatorii lui au înțeles că nu voia ajutorul lor. La cinci minute după ce se ridicaseră, se grăbeau să iasă pe rând. Eric și Hailey stăteau lângă Russell, în timp ce acesta își sprijinea fruntea de geamul rece al ferestrei. Dacă oaspeții își făceau griji în legătură cu Zane care-i mâna ca un cioban, erau prea inteligenți sau prea speriați pentru a se plânge. Ușa apartamentului s-a închis în spatele turmei lor bine dirijate.

Doctorița Yarrow Clark a spus:

— Eu nu-l las singur pe Jules.

— Vrei să spui *cu noi,* i-am spus, întorcându-mă spre locul unde ea rămăsese nemișcată, cu poșeta în mână.

— Vreau să spun singur. Și-a pus mâna pe brațul lui Jules.

— Stați un pic, copii. M-am alăturat prietenilor mei, lângă fereastră.

Russell, m-am adresat eu bărbatului care-și sprijinea fruntea de oglinda nopții. Acel panou de sticlă era singurul lucru care stătea între el și o prăbușire lungă. Ești bine?

— Îmi văd imaginea reflectată, a mormăit el.

— Cum arată?

— Distrusă.

— Nu avem timp pentru așa ceva. Adună-te.

— Bine, a spus el. Dar nu s-a îndepărtat de geam.

Din ochii doctoriței Yarrow țâșneau fulgere de furie.

— Cine sunteți?

Jules a mângâiat-o ușor pe mână.

— Nu-ți face griji, Yarrow. Știu cine sunt.

— Sigur, am spus eu, gata să mint și să susțin iluziile pe care le avea pentru a ne proteja acoperirea.

— Sunteți pacienții fiului meu.

— Ei bine, *teoretic*…

Doctorița Clark se agățase de brațul gazdei noastre.

— Dacă vreunul dintre oamenii aceștia este clientul lui Leon…

— Toți, a spus Russell, care se clătina pe picioare, dar stătea lângă mine.

— Bună sincronizare, i-am spus eu. Am crezut că ai terminat cu mărturisirile.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit! Jules mi-a strâns mâna. I-a dat drumul și a început s-o scuture pe a lui Russell. Apoi pe a lui Hailey, apoi pe a lui Eric. Înseamnă foarte mult pentru mine!

Yarrow a spus:

— Înseamnă că ar trebui să sunăm pe cineva.

— Nu! am exclamat eu și Russell în același timp.

— Nu, a spus Jules. Nu vreau să împărtășesc această informație cu nimeni.

Chiar și el a simțit-o tresărind. Era încuiată într-un apartament cu niște maniaci incoerenți și prima ei tresărire a avut loc când cuvintele lui Jules au îndepărtat-o.

— În afară de tine, i-a spus Jules luându-i mâna într-ale sale. Ești aici. Ar trebui să rămâi. Nu înțelegi? a întrebat-o. Oamenii aceștia sunt darul meu.

Privind fața doctoriței, ne-am dat seama că ar fi înțeles orice, atâta timp cât el o ținea de mână.

— Când moare cineva, îți dai seama cât de puțin îl cunoșteai. Leon nu-mi putea vorbi despre munca lui, iar munca reprezintă o parte uriașă a identității noastre. Ajungi să înțelegi o persoană din lucrurile pe care ți le povestește. Între noi… trebuiau să existe mai multe ziduri decât există în mod normal între tați și fii. Jules ne-a zâmbit din nou printre lacrimi. Voi, oameni buni, sunteți părți din viața băiatului

meu. Vă mulțumesc mult că ați venit. Mi-ați adus părți din fiul meu pe care eu nu le-am văzut niciodată.

— Hei, a spus Russell, ți-am fi adus mai mult, dar l-am lăsat prins cu bandă adezivă de un gard metalic.

Ușa apartamentului s-a deschis larg — și, odată cu ea, și ochii lui Jules. Yarrow a rămas cu gura căscată.

Zane a venit spre noi, spunând:

— Nimeni n-a dat niciun telefon cât i-am putut vedea, dar e posibil să o facă din taxi sau în drum spre casă. Musafirii lui Jules se vor calma curând, își vor da seama despre ce e vorba și cineva, destul de curând, o să cheme cavaleria peste noi.

Jules a întrebat în șoaptă:

— Ce vreți să spuneți?

Zane a răspuns:

— Că tre' să plecăm.

— *L-ați prins pe Jiul meu cu bandă adezivă de un gard?*

— Trebuie să plecăm, ne-a îndemnat Hailey.

— Nu, am spus. Ar trebui să stăm un pic de vorbă.

— *Toți?* s-a mirat Zane.

Se holba, Russell se holba, Jules se holba, ne holbam cu toții la doctorița Yarrow Clark.

Aceasta s-a agățat de Jules. Mă pironea cu ochii ei sfredelitori.

I-am spus, cât de blând mi-a stat în putință:

— Îți aduci aminte când ne-ai întrebat cine suntem?

— Crede-mă, cu treizeci de ani experiență în psihiatrie aplicată, plus ce am învățat la grădiniță, știu exact cine sunteți. Sunteți nebuni de-a binelea.

— *În sfârșit!* a exclamat Russell. Un psihiatru care înțelege!

— Cunoașterea nu înseamnă putere, i-am amintit eu. Cunoașterea înseamnă responsabilitate. Și pericol. Dobândirea cunoașterii e o acțiune. Toate acțiunile au consecințe. Dacă teoria haosului ne-a învățat ceva este că fiecare acțiune determină reacții neintenționate, imprevizibile. În placa de marmură de la sediul CIA, au gravat cuvinte precum „adevărul vă va elibera". Odată ce ai aflat adevărul, rămâi cu el.

— CIA? a fost răspunsul ei. Până unde merg halucinațiile tale?

— Se pare că mult mai departe decât limitele acestei încăperi, i-am spus. Iar tu nu ar trebui să fii aici cu noi. Dar aici vei rămâne cât timp noi mergem în altă parte să stăm de vorbă. Apoi, ceea ce o să-ți spună Jules e responsabilitatea lui. Și a ta, dacă asculți.

— Voi aveți nevoie de un tratament medicamentos serios, a constatat Yarrow.

— *Ura, păpușă!* strigă Russell. Ai așa ceva?

Jules m-a prins de braț:

— Voi… Fiul meu prins cu bandă adezivă de un gard! Leon al meu! Bandă adezivă!

Anii în care am practicat arte marțiale m-au învățat diverse metode prin care să mă eliberez de o persoană care mă strânge de braț. Viața m-a învățat când să nu o fac. Nu am fost întotdeauna un învățăcel bun. Chiar atunci, mi-am fragmentat concentrarea pentru a-mi impune să mă eliberez *cu blândețe* de strânsoarea mâinii lui Jules, astfel încât să-i pot controla brațul fără să-mi dezlipesc ochii de la Yarrow și Eric.

— Eric, rămâi cu doctorița Clark. Să nu-i asculți ordinele. Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări. Să n-o lași să plece sau să ia legătura cu altcineva, dar poartă-te frumos. De aici, din living, poți să stai cu ochii pe ea și să observi ce se întâmplă afară — să ne anunți *dacă.*

Evident, capul lui Eric s-a mișcat în semn de aprobare: ordinul era ordin.

— Fiul meu…!

— E timpul ca noi să stăm de vorbă, am zis în timp ce-l conduceam blând pe Jules în camera alăturată, lăsând în urmă cercul de scaune pliante și peretele de ferestre.

Russell, Zane și Hailey au intrat cu noi în biroul înghesuit al lui Jules. Am închis ușa. Jules tremura în spatele biroului acoperit cu lucrări și proiecte de corectat, cu dicționare care defineau cuvinte și atlase care arătau unde te aflai, cu texte istorice despre evenimente și schițe de armate care te făceau să înțelegi unde fuseseși și ce se putea întâmpla mai departe.

I-am spus Tot Adevărul.

— Duceți-vă dracului! a mârâit profesorul. De ce aș crede vreo iotă din ce spuneți?

— Cine ar putea inventa o astfel de poveste? a întrebat Zane.

— Eu predau zi de zi unor clase întregi de adolescenți! Crezi că nu mi se servește decât povestea cu „Mi-a mâncat câinele tema”?

— Ce am avea de câștigat de pe urma unei astfel de povești nebunești? l-am întrebat.

— Credeți că sunt naiv? Mulți oameni nu fac ceea ce e în interesul lor — chiar și atunci când își cunosc interesul. Și, oricum, cei mai mulți dintre ei nu sunt țicniți!

— Nebuni, l-a corectat Russell.

— Du-te dracului!

— Corect, a spus Russell.

— L-ați prins pe fiul meu cu bandă adezivă de un gard!

Hailey a zis:

— Nu l-am lăsat pe pământ.

— În picioare, a precizat Zane. Spunându-le „duceți-vă dracului” celor care l-au doborât.

— La urma urmelor, am reluat eu, nebuni sau nu, spusele noastre se leagă.

— Ai dreptul să știi cum a murit persoana dragă ție, a fost Zane de părere.

— La ce mai servesc drepturile când toată lumea e cu susu-n jos? La ce bun se mai leagă faptele când, până la urmă, rezultatul e nebunie?

Jules se plimba de colo-colo, în spatele biroului, ca o panteră aflată în spatele unor gratii invizibile. Încolo și încoace, încolo și încoace până ce s-a lăsat moale pe scaun.

— Mi-au spus că tot ce puteau face era să-mi trimită cenușa lui.

— Pentru ei, era adevărat, i-am spus. Pentru tine, era o minciună.

Jules s-a uitat la noi.

— Ce putem face?

— Aceasta este mereu întrebarea de bază, am spus eu. Jumătate de răspuns se află în faptul că ne poți ajuta, după care să încerci să uiți.

— Nu-mi place jumătatea aceea de răspuns.

— Cealaltă jumătate e că nu-ți putem spune care e planul nostru.

— În caz că… a spus Russell.

— Pentru siguranța operațională, a explicat Zane.

— Pentru siguranța ta, a adăugat Hailey.

— Voi n-aveți nicio blestemată de idee ce să faceți, a spus Jules.

— Poate că ne poți ajuta tu în privința asta, am spus eu. Cu blestemata de idee.

Jules privea fix prin noi. Dincolo de noi.

— Leon n-a fost niciodată un copil obișnuit. Nu am nimic împotriva muncii lui Yarrow, dar când a ales să lucreze pentru stat, m-a făcut să mă simt și mai mândru. Știam că putea deveni o vedetă pe Park Avenue sau la Harvard, dar să alegi să lucrezi pentru guvernul nostru… Și era o vedetă acolo! Era atât de încântat că avea să lucreze pentru NSC! De un an încoace, fusese mereu pe drumuri și câștigase, în sfârșit, numirea într-un post permanent de vis. Asta e tot ce mi-a spus, inițialele acelea blestemate care controlează tot: NSC, CIA. Micșorăm numele lucrurilor în acronime ca să fie mai ușor de pronunțat, dar apoi lucrurile devin mai greu de înțeles.

— Ce ai înțeles? l-am întrebat.

— Tot ce ți s-a părut ciudat, a cerut Russell. Nu doar greșit, dar nici bun.

— Un lucru pe care l-a zis, l-a ajutat Hailey. Ceva ce a făcut. O glumă pe care nu ai înțeles-o. O schimbare în viața personală. Orice persoană nouă din anturaj sau…

— Sau un apel telefonic, a adăugat Jules.

Am înghețat.

— Un apel telefonic, a repetat Jules. Asta a fost tot. Nici nu l-am luat în seamă. În ziua în care a plecat spre… spre voi și locul acela din

Mâine, acum știu, dar atunci… Atunci am primit un telefon. Noaptea. O voce de bărbat. De la biroul lui Leon — așa spunea. A întrebat dacă Leon avea de gând să se întoarcă la New York. I-am spus că nu avea timp să se oprească aici în drum spre Washington. Bărbatul a zis că o să vorbească atunci cu el la muncă și a închis.

— Iar așa ceva…

— Nu s-a mai întâmplat până acum, a spus Jules. De ce să sune pentru a întreba dacă Leon vine pe aici?

Hailey a ridicat din umeri.

— La New York e ușor să omori pe cineva.

— Aveau nevoie să fie siguri, am zis eu. Nu ar fi avut nimic împotrivă ca el să vină la New York, dar trebuia să știe dacă să o activeze sau nu pe Sora Moarte în Mâine.

— Și totuși, asta nu ne spune dacă a fost o operațiune din interior sau din exterior, a observat Russell. Putem integra apelul acesta telefonic în ambele scenarii.

Jules se uita fix la noi.

— Dar, am zis eu, poate că cel mai important lucru e că acest apel telefonic ne spune nouă că doctorul F. Trebuia să moară înainte de a ajunge la Washington. Poate că nu a fost omorât din cauza a ceea ce a făcut, ci pentru ceea ce avea să facă.

— Lovitură preventivă, a spus Zane. Mereu a fost la modă.

— Am…? Jules nu-și putea rosti temerile.

— Nu, i-am spus repede. Nimic din ce ai făcut tu n-a schimbat cu nimic lucrurile.

Hailey a adus în discuție subiectul Surorii Moarte:

— A menționat vreodată numele Nan Porter?

— Nu.

Zane a rostit numele eminenței cenușii din spatele asasinării fiului său:

— Sau Kyle Russo?

— Nu a…?

— Televizorul! a strigat Zane. Am văzut reclame la televizor… Jules, ai instalat serviciul de identificare a apelantului?

Avea așa ceva, era o cutie mică de plastic alb conectată la telefonul de pe birou.

— Dar nu memorează decât ultimele douăzeci de apeluri primite, a spus Jules în timp ce căuta prin numerele afișate pe ecranul cu cristale lichide. După moartea lui Leon… Tot felul de apeluri de condoleanțe… Telefoane de confirmare a prezenței la comemorare… Nu e niciun număr de dinainte de ieri. Dar îmi amintesc că bărbatul acela suna de pe un număr din Washington, cu prefixul 202.

S-a rezemat pe spătarul scaunului. A scuturat din cap.

— Într-o zi ești anunțat că fiul ți-a murit într-un accident, după care

niște străini îți apar la ușă pentru a-ți spune că a fost asasinat înainte ca ei să-l fi prins cu bandă adezivă de un gard. Să zicem că vă cred, a continuat Jules. Să zicem că am încredere în voi. Totuși, sunteți…

— Nebuni, am spus-o eu în locul lui.

— Cel puțin. Jules a scuturat din cap. Și ce ar trebui să fac eu?

— Să nu vorbești cu nimeni despre noi, a spus Zane.

— Să ne ajuți, a adăugat Russell.

Hailey a luat o carte groasă de pe un raft al bibliotecii, ridicat-o, astfel încât să o vadă Jules.

Un ghid gros, necartonat, pentru prescrierea și administrarea medicamentelor.

— Luați tot ce vă trebuie, a spus Jules.

— Avem nevoie de tot, am spus eu.

— Tocmai mi-am terminat miracolele.

— Dar bani? Chipul său de newyorkez se întunecă, iar eu am zis: Fonduri operaționale. Haine. Rații de alimente. Echipament logistic, tot ce ai. Avem nevoie…

— De tot, a spus Jules. Te-am auzit de prima dată. A scos un teanc de bancnote din buzunarul pantalonilor. Am scos suma maximă permisă de la bancomat pentru comemorare. Ar trebui să fi rămas vreo două sute de dolari acolo. Mâine…

— Mâine e mâine.

— Ei bine… În seara aceasta avem banii donați de invitați. Plicurile acelea albe din coșul de pe bufet. Aveam de gând să înființez o bursă care să-i poarte numele. Copiii de la școală au organizat o chetă în clase, sunt în…

— *Dă-mi drumul!* s-a auzit strigătul doctoriței Yarrow de dincolo de ușa închisă a biroului.

Între noi și-a făcut apariția în fugă Eric, ținând-o de mână pe femeia cu părul argintiu.

— Nu-i face rău! a strigat Jules în timp ce țâșnea pe lângă birou spre ei.

Zane l-a oprit cu o apăsare ușoară a palmei pe piept.

— N-o să o facă.

— Eric! am strigat eu. Ce faci?

Chipul îi era schimonosit de frustrare. A ieșit în goană din cameră, cu noi pe urmele lui.

A ajuns în sufragerie. A încredințat-o pe femeia cu părul argintiu lui Zane, care și-a trecut brațul pe după umerii ei ca să o liniștească și să-i spună că totul era în regulă, pentru a-i arăta lui Eric că avea să se ocupe el de ea.

Eric își ținea capul cu ambele mâini. Cerceta masa încărcată cu mâncăruri. S-a întors cu fața către peretele acoperit cu giulgiul de deasupra poliței căminului. Privirea i-a căzut asupra poliței cu

ciocanul, sârma și piunezele pe care le folosise Jules pentru a acoperi oglinda și asupra vazei cu trandafiri roșii.

— Ce i-ai spus? m-a întrebat Hailey.

Eric și-a vârât repede ciocanul la brâu și a tras cearșaful prins în piuneze deasupra oglinzii.

— Ce faci, Eric? am strigat eu.

Russell mi-a spus:

— Nu-l deranja, omule. E prins.

Eric a luat vaza cilindrică de pe poliță și a învârtit-o, astfel încât trandafirii roșii și apa s-au împrăștiat prin cameră.

— Tare! a spus Russell.

L-a ajutat pe Eric să usuce interiorul cilindrului de sticlă al vazei. Eric a verificat dacă fundul era mai gros pe laterale sau în centru, dacă era convex sau concav. Apoi mi-a pus vaza în mână și a ieșit în fugă din încăpere.

Hailey nu a așteptat să-i fac semn ca să pornească pe urmele lui Eric.

Doctorița Yarrow Clark a spus:

— E ca un robot care a înnebunit.

—” Xact, a spus bărbatul care stătea cu brațul trecut pe după umerii ei.

Am auzit zgomote dinspre biroul lui Jules. Pași venind în goană spre noi.

Eric s-a întors, cu Hailey la doi pași în urma lui.

— A luat niște elastic și o foarfecă, a spus el.

Eric s-a aplecat peste masa plină de tăvi cu legume, de chifle îmbibate de apă, de piept de vită și de resturile de curcan peste care aterizase un trandafir roșu. Chipul i s-a luminat și a pornit în fugă spre ușa batantă de la bucătărie.

Hailey s-a luat după el — a trebuit să sară înapoi, văzând cum ușa de la bucătărie se mișca spre ea, iar Eric s-a întors cu un sul de folie de aluminiu.

Înfășurarea vazei cu folie de aluminiu și fixarea acesteia cu benzile elastice nu i-a luat niciun minut. Mi-a întins vaza acoperită cu folie.

Noi toți îl priveam.

Ca un spadasin samurai dintr-un film derulat cu încetinitorul în ochii noștri și reflectat în dreptunghiul de sticlă de deasupra poliței căminului, Eric a scos ciocanul de la brâu, l-a ridicat deasupra capului și, cu un țipăt tăcut „Kia!”, a lovit cu putere drept în mijlocul oglinzii dezgolite.

Bubuitura puternică a răsunat în tot apartamentul. Peretele pe care era fixată polița s-a cutremurat. Dinspre tavan, bucăți de ipsos plouau asupra noastră și asupra mâncării de pe masă.

Linii frânte, ca firele unei pânze de păianjen, s-au răspândit ca niște

fulgere din centrul pulverizat al oglinzii. Ceea ce fusese o imagine continuă, o reflectare coerentă a noastră tremura acum ca zeci de planuri fragmentate, cu granițe și diferite unghiuri de înclinare. Imaginea noastră era făcută bucățele.

Yarrow Clark, licențiată în medicină, doctor în psihiatrie, Harvard-Harvard-Harvard a spus în șoaptă:

— Băga-mi-aș!

— Probabil că s-a auzit și s-a simțit la vecini, a spus Zane.

— Dă-i dracu', a zis Russell. Jules își plătește chiria, n-are nimeni treabă cu el.

Eric s-a încruntat la mozaicul de oglinzi agățat de peretele aflat deasupra poliței.

A izbit *din nou* epicentrul fragmentat al oglinzii cu ciocanul.

De pe perete au zburat mai multe cioburi de oglindă. Bucățile de ipsos plouau peste noi. Fragmentele de sticlă s-au împrăștiat pe podea.

Bine, a spus Russell, e posibil ca asta să-i fi alarmat pe vecini.

— Eric, l-a atenționat Zane, nu e nimeni în spatele oglinzii aceleia care să se uite la noi.

Ochii lui Eric măsurau resturile de oglindă care se mai țineau încă de perete. A desprins o bucată de mărimea unui trunchi de om și a fugit în living, cu noi toți după el.

Scaunele pliante din living stăteau în continuare în cerc precum căruțele pionierilor în așteptarea atacului indienilor. Eric a pus bucata de oglindă pe un scaun, a aruncat o privire către peretele de ferestre care făceau legătura cu noaptea și cu strada aflată șase niveluri mai jos. A făcut un pas lateral, de-a lungul panoului de sticlă — cu ciocanul în mână.

— Ahh...

— Nu-ți face griji, Victor! a spus Russell. E oarecum frumos.

Și — greșeala mea idioată. Îmi împărțisem atenția între el și tatăl îndoliat. Asta în loc să dau piept pe rând cu câte o forță, indiferent cât de „puțin" timp dedicam fiecăruia. Într-o luptă tai chi în Taipei, o astfel de împărțire a atenției ar fi însemnat că m-aș fi trezit zdrobit de un zid de piatră. Aici, în acest apartament de la etajul cinci, din West Side Manhattan, m-am trezit că-l pliveam pe Eric mergând cu un ciocan în mână de-a lungul unui perete de ferestre pline de noapte.

Eric s-a oprit. A privit pe fereastră. A ridicat ciocanul...

L-a pus pe podea, lângă ferestre, *doar așa.* Își ținea palma în jos. Și-a lăsat-o să alunece orizontal prin aer, perpendicular pe corpul său, pentru a stabili o anumită unitate de măsură a înălțimii.

— Nu atinge nimic! a spus Hailey. Nu uita că e inginer de profesie.

— Și nu de sunet, a adăugat Russell.

Eric a tras draperiile groase peste peretele de ferestre întunecate.

— Nu înțeleg ce facem! a spus gazda noastră, Jules.

Eric a aprins o veioză de masă. A pus un capăt al vazei acoperite cu folie de aluminiu lângă draperiile trase, astfel încât să fie în linie dreaptă cu ciocanul. A apăsat fundul vazei pe draperie la înălțimea pe care o calculase punându-și palma pe lângă corp, a trasat conturul cu o carioca pe draperie — și a tăiat cu foarfecă cercul desenat pe materialul gros.

— Hei, eu trebuie să locuiesc tot aici după ce plecați voi! a intervenit tăios Jules.

— Nu-ți face griji în privința asta. Yarrow Clark și-a smuls mâna pentru a-și acoperi gura.

Eric a introdus fundul vazei acoperite cu folie prin gaura creată. M-a pus să o țin. A privit prin lentila în care se transformase partea de jos a vazei și a înclinat tubul vazei. Mi-a dat de înțeles să nu mă mișc cu o strângere agitată de mână.

— Spune-ne de ce ai nevoie! a spus Hailey.

Eric și-a prins capul în mâini, de parcă avea să explodeze. Mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Bine! am zis. Îmi pare rău dacă te-am făcut să amuțești! Pur și simplu… Hai! Fă-o!

A închis ușa livingului. A stins lumina din tavan. A luat ciobul desprins din oglinda de deasupra poliței. S-a strecurat printre scaunele așezate în cerc pentru a stinge și veioza de pe masă.

Întunericul ne-a înghițit pe toți, întuneric străpuns numai de un fascicul de lumină care curgea prin vaza introdusă în gaura din draperie.

Raza luminoasă a lovit oglinda postată în calea sa și s-a reflectat pe tavanul alb. Lumina aceea s-a refractat în superbitatea reflectată a unui plan de imagine.

Oglinda se înclina pe măsură ce Eric se apropia și se îndepărta, ajustând cu fiecare mișcare distanța focală a vârtejului de lumină care se reflecta pe tavan până ce a căpătat formă și substanță, contur și logică.

— Uau! a exclamat încet Hailey.

Film-fantomă. Strada de jos proiectată pe tavan, ca o dioramă din rai. Scena se desfășura în timp real, cu luminile puternice de la băcănia coreeană de vizavi, deschisă atunci, la 9.35 p.m., poleită de strălucirea lunii pline, de iluminatul public, de clipirile verde-galben-roșu venite dinspre un semafor. Sunet, nu era niciun sunet în filmul acela sau în camera în care ne aflam. Deasupra noastră dansau valurile nopții de afară, unde o mașină parcată staționa de cealaltă parte a străzii, vizavi de blocul unde locuia Jules, iar o persoană aflată la volanul acelei mașini își ținea brațul pe rama geamului deschis al portierei și privea intrarea blocului lui Jules. Sunet, niciun sunet în film, în timp ce umbrele a doi bărbați au apărut lângă fereastra de la

șofer și unul dintre ei a făcut un gest pe care noi l-am recunoscut drept „a da un telefon de pe mobil".

— Despre noi, am șoptit eu.

Ce-i spusesem lui Eric:

— Rămâi cu doctorița Clark. Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări... De aici, din living, poți să stai cu ochii pe ea și să observi ce se întâmplă afară — să ne anunți dacă.

Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări. Să observi ce se întâmplă afară. Să ne anunți.

În sfârșit, după ce luase la cunoștință ordinele, Eric își putea folosi vocea.

— Ăă-ăă, a spus el în timp ce, în filmul mut de pe tavan, cei doi bărbați de lângă mașină s-au despărțit și au dispărut în întuneric. Ăă... ăăă.

27

Chiar și când gonești ca să-ți salvezi viața, acoperișurile New Yorkului sub strălucirea lunii pline sunt o priveliște superbă.

Luasem banii lui Jules, toți banii din poșeta lui Yarrow, plicurile din coșul de pe bufet, am zis „la dracu'", am deschis ușa apartamentului și am găsit holul gol. Ne-am urcat într-un ascensor și am folosit cheia lui Jules pentru a ajunge pe acoperiș.

— Și apoi? ne întrebase el în timp ce noi ne agitam prin apartament, pregătindu-ne să spălăm putina. Sunteți atât de nebuni încât vă închipuiți că puteți zbura?

I-am spus:

— Suntem suficient de întregi la minte încât să știm că putem muri.

Le-am dat lui Jules și lui Yarrow perne și i-am pus să stea pe podeaua din living.

Poate că agenții inamici din mașină erau o echipă de supraveghere. Poate că *afară* se afla o echipă de intervenție pregătită să ne prindă. Poate că aveau să folosească un șiretlic, cum am făcut și noi, pentru a ajunge *înăuntru,* apoi să-l facă pe Jules să-și deschidă ușa. Dacă optau pentru intrarea-fulger prin doborârea ușii cu o lovitură de picior grenadă de diversiune, trupe SWAT în atac, cu veste antiglonț, mitraliere, puști și permisiunea de folosire a forței extreme — atunci cea mai bună poziție în care să fii găsit era întins pe podea, ca un ostatic care avea nevoie să fie salvat sau un conspirator care nu mai avea nevoie de un alt glonț.

— Cât trebuie să stăm așa? întrebase Jules, în timp ce stătea întins, lipit de Yarrow.

— Până la ziuă! a spus Zane, în timp ce-i arunca haina lui Hailey. Dar e numai o presupunere.

— Dar nici măcar nu știm dacă e cineva acolo! a ripostat Jules.

— Întotdeauna e cineva acolo, am replicat eu.

— Mașina oprește vizavi, a spus Eric. Femeia aflată în față, pe locul pasagerului, se dă jos. Merge într-o parte și alta a cvartalului. Se urcă înapoi. Stă și așteaptă. Urmărește.

— Asta ar putea însemna orice! a replicat Yarrow. Poate să fie oricine!

— Au parcat în fața unui hidrant, a spus Eric.

— Polițiști. Urmăritori. Ucigași, a adăugat Russell.

— Sau niște idioți aroganți, a spus Jules. S-ar putea să vă înșelați.

— Fugiți de niște dușmani invizibili, a fost de părere Yarrow.

— Bine ai venit în lumea reală, i-am spus eu.

Ajunși toți cinci pe acoperiș, am luat-o la fugă ca niște șoareci. Dacă am fi fost ca porumbeii pe care i-am speriat, care au uguit și au dat din aripi, propulsându-se către o zonă sigură în noapte, ne-am fi putut metamorfoza în niște siluete proiectate pe fundalul lunii pline ca Peter Pan, Wendy și Băieții Pierduți.

Vic, a spus Hailey în timp ce treceam peste zidul dintre clădirea lui Jules și următorul gigant rezidențial. Cât timp crezi că vor sta întinși acolo Jules și Yarrow?

— Suficient.

Hailey a zâmbit în lumina lunii.

— Drăguț.

— Sper să ai dreptate și că Jules a împiedicat-o să sune la 911 de îndată ce s-a închis ușa în urma noastră, a spus Zane.

Ne-am înghesuit în umbra unui șopron de depozitare de pe acoperiș care mirosea a smoală.

Russell a spus:

— Dacă cei din stradă sunt agenți de curățare…

— Atunci n-o să mai conteze că Jules și doctorița stau întinși pe jos.

Undeva, pe șoselele întunecate de sub noi, un taxi galben a claxonat.

— Consecințe imposibil de prevăzut, am spus eu. Victime colaterale.

— Trebuia să mergem acolo, a spus Zane. Era o mișcare necesară, inteligentă.

— Da. Și uite cu ce ne-am ales toți.

Sub luna aceea plină, eram o parte a orizontului indigo al New Yorkului. Vedeam luminile clădirii Chrysler. Empire State Building. Dar nu și pe King Kong. Nu și turnurile World Trade Center.

— Nu-i face să se îngrijoreze, a spus Russell. N-o să iasă *rău.* Noi suntem țintele.

— Oricine ar fi ei, a precizat Zane.

— Nu contează, le-am spus eu: CIA, îngrijitorii noștri de la Castel, polițiști care acționează orbește manevrați de CIA sau chiar ca urmare a unui apel la 911, agenți implicați într-o conspirație exterioară sau trădători din interiorul sistemului care au preluat controlul urmăririi

oficiale, sau o combinație a tuturor acestor variante.

— În orice caz, a spus Hailey, prins înseamnă prins, mort înseamnă mort.

Eric a deschis o ușă de pe acoperiș cu lovituri de pumn. Am urcat într-un lift și am coborât, după care am ieșit relaxați pe ușa principală, de parcă ne-am fi încadrat perfect în peisajul acela. Eram la o stradă distanță de clădirea lui Jules, și speram că urmăritorii noștri nu adunaseră încă suficienți oameni încât să acopere întregul cartier.

Prima parcare interioară întâlnită folosea un sistem de încuiere electronică și era prea aproape de apartamentul lui Jules. În a doua parcare se putea intra ușor și puteam ieși lejer, dar părea prea aglomerată. La a treia parcare, Zane l-a zărit pe paznic în ghereta lui.

— E dus. Doarme, moțăie sau e beat.

Russell și Eric s-au strecurat pe lângă el fără ca ochii paznicului să se deschidă. Douăzeci de minute mai târziu, când au trecut în viteză pe lângă el, la volanul unui SUV Dodge albastru, genele paznicului nu s-au mișcat.

— Are tot ce trebuie, a spus Russell în timp ce noi ne îngrămădeam înăuntru. CD player, nu are unitate de poziționare globală pe care s-o folosească ei pentru a ne da de urmă, cinci locuri, praf pe capotă, ceea ce, cred eu, înseamnă că nu e folosită în fiecare zi și nu i se va simți lipsa curând și, dacă avem noroc, n-are niciun sistem ascuns de localizare a hoților.

Am parcat în apropierea hotelului nostru din Chelsea, am lăsat-o pe Hailey la volan cu Eric copilot, în timp ce noi trei ne-am asumat riscul de a intra și ieși din clădire, am luat bagajele și matricele, am părăsit clădirea printr-o ieșire de incendiu pe care o scurtcircuitase Russell astfel încât să nu se declanșeze alarma și ne-am întors la SUV fără să fi fost uciși sau prinși. Sau poate nici măcar văzuți.

Hailey a coborât și mi-a ținut portiera mașinii deschisă.

— Tu conduci. Oricât de mare e balena asta, tot e înghesuială pe bancheta din spate dacă stați trei bărbați acolo.

— Scoate-ne din oraș, omule, a spus Russell, aflat în spate. Să dispărem.

— Nu! am zis eu. Nu putem să plecăm pur și simplu.

— Păi, în mod clar n-avem cum dracu' să rămânem! a replicat Zane.

— Gândiți-vă! le-am spus eu, pe un ton convingător. Ne-au luat urma până la apartamentul acela. Nu contează dacă au monitorizat frecvența poliției și au interceptat mesajul de trimitere a unui echipaj pentru a verifica spusele unui participant la o ceremonie de comemorare, au folosit altă metodă sau pur și simplu s-au deșteptat. Îi vor face pe Yarrow și pe Jules să le spună că ne îndreptăm spre Washington. Vor obține informația asta, indiferent *cum.*

— Da, a spus Hailey, dar contează *când.*

— „Când” e chiar acum, am spus eu. Trebuie să conștientizăm că nu o putem lua pe drumul normal. Știu că mergem spre sud, la Washington. Gherete pentru plătirea taxelor de drum, îngustări ale autostrăzii, o capcană mobilă — vor lucra pe un teren care-i avantajează, și sunt cu un pas înaintea noastră.

— Tre' să plecăm de aici, a spus Russell.

— Dar nu așa cum ne-am gândit noi. Am virat SUV-ul printre celelalte mașini. Sau cum își închipuie ei.

Am mers mai departe, aflați încă sub incidența regulilor din Zona de Foc. Agentul de Flanc Russell ținea sub observație străzile care se uneau cu a noastră de pe bancheta din spate. Zane se ocupa de cele de pe partea lui. Hailey a trecut peste bancheta din spate în portbagaj, rămânând cu privirile ațintite dincolo de strălucirea roșie a stopurilor noastre, ca Paznic în Ariergardă. Alături de mine, în față, Eric era Ochitor, concentrându-se asupra mașinilor care goneau spre noi de pe banda opusă, în caz că ei ar organiza o Supraveghere în Cascadă, cu urmăritori mergând circular, venind mereu spre noi și sincronizându-și mișcările cu ale noastre prin intermediul stațiilor de emisie-recepție. Ca Șofer, mă străduiam să fim mereu o țintă în mișcare.

Am intrat în New York pe sus, traversând un pod.

Apoi am riscat, coborând într-un tunel.

Am gonit prin tubul acela lung, cu lumina lui vie, refractată și reflectată ca cea captată și transmisă prin telescopul improvizat al lui Eric. Dacă niște urmăritori ne-ar fi organizat o ambuscadă în tunelul acela, am fi sfârșit la știri, iar tipul acesta de incident cu mare grad de expunere făcea imposibilă orice mușamalizare. Am plătit taxa de drum, conștienți că imaginea noastră, îndreptându-ne spre sud, exact așa cum s-ar fi așteptat vânătorii noștri, a rămas înregistrată de camerele de luat vederi.

Dar, la treizeci de secunde după ce am ieșit din tunel, am cotit brusc SUV-ul pe o arteră de ieșire.

— Autostrada Long Island, a anunțat Zane. L-I-E[39].

— Chiar așa e.

Ne-am ascuns în urma unei camionete care rula șuierând. Prin parbriz nu puteam vedea altceva decât partea din spate a remorcii. Cu ceva noroc, pe camerele de supraveghere sau Urmăritorii în Cascadă n-aveau să vadă nimic altceva decât farurile camionetei.

Zece minute mai târziu, Hailey raportă că nu observase nicio pereche de ochi galbeni și flămânzi care să ne supravegheze. M-am îndepărtat ușor de camionetă și am lăsat-o să alerge zgâlțâindu-se spre miezul nopții fără noi.

Din nou la drum. Autostrada întunecată și singuratică. Noapte de jur-împrejur. Zumzetul cauciucurilor rulând pe asfalt. Miros de banchete străine, un rest de suc lăsat de vreun puști, mirosul

propriilor transpirații.

— Ce se întâmplă cu noi? a întrebat Russell în șoaptă.

Fără să apuc să gândesc, din gura mea a ieșit un singur cuvânt:

— Totul.

— Nu, omule, a spus el. Vorbesc serios. Zane… Ajunge în sfârșit să se înfierbânte atât de tare încât se răcorește. Eu… am priceput. Am făcut-o. Toți anii aceia petrecuți în spital… Mă simt…

— Gol, i-a luat Zane vorba din gură. Ușor.

— Da, a spus Russell. Credeți că medicamentele noastre de contrabandă încep să-și facă efectul?

— Doctorul F. Spunea că medicamentele nu sunt decât niște unelte, am spus eu. Că munca adevărată o facem noi.

— Sau ni se face, a spus Hailey.

— Mai e și asta.

Niște indicatoare imperceptibile pentru mințile noastre au licărit preț de o fracțiune de secundă pe lângă parbriz.

— Crezi că mai suntem nebuni? a întrebat Russell.

— O, da, am răspuns eu. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Credeam că ești de părere că schimbarea este singurul lucru constant în viață, a spus Hailey.

— Ce nebunie, am zis eu. Dacă am dreptate înseamnă că în curând o să mă înșel.

— Dar unde mergem? a întrebat Russell.

— Washington, D.C., a răspuns Eric.

— În cele din urmă, am completat eu.

— Kyle Russo, a spus Hailey. O voce la telefon. Litere negre pe o foaie albă de hârtie.

— Cum vă simțiți, tu și Eric? a întrebat-o Russell.

— În curând, n-o să mai conteze cum mă simt, a suspinat ea.

— Deci ești la fel, a spus Zane. Iar Eric… Cum te-ai purtat la Jules… Ești tot ca înainte. Dar Victor începe să se poarte haios.

— Eu mereu am fost haios!

— Nu, a spus Russell. Doar crezi că ai fost. Ai fost prea chinuit de amintiri, prea războinic, dar acum… Te eliberezi.

— Așa? Mi-am luat rapid ambele mâini de pe volan.

În timp ce goneam cu 92 de km/h pe autostrada înecată în întuneric.

— Uau! a țipat Russell.

De pe bancheta din spate, Zane s-a aruncat înainte.

Dar mâinile mele au ajuns înaintea alor lui înapoi pe volan.

— Credeți că e haios? i-am întrebat. Haios *ha-ha-ha* și nu haios-ciudat?

În oglinda retrovizoare, Zane s-a încruntat.

— Eric? a zis el.

Chiar și un ordin implicit trebuie respectat. De pe scaunul pasagerului, de lângă mine, Eric a spus:

— Vic ținea volanul cu picioarele.

— Apropo. Hailey a început să caute prin bagajul ei. A aprins o lanternă. Paginile din cartea groasă pe care i-o dăduse Jules foșneau în timp ce erau întoarse. Da, așa cum credeam. Russell, îți aduci aminte pastiluțele alea mici, albe?

— Da, am luat una.

— Sunt anticoncepționale.

— *Ce?*

— Acum nu mai trebuie să-ți faci griji când îți spune cineva „să ți-o trag”, i-am spus eu.

— Vedeți? a strigat Zane. Vic *chiar* e din ce în ce mai haios!

— Și mi-au cam tras-o!

— Păi… i-am răspuns eu lui Russell.

— Dacă ție ți-au tras-o, a spus Zane, atunci gândește-te la adolescenta de la școala de lângă Starbucks, care ne-a dat anticoncepționalele ei pentru câțiva dolari!

— Nebuni amatori, am zis eu cu un oftat.

— Și noi? a spus Russell. Am fost profesioniști, dar acum…

— Ne rămâne statutul, a spus Zane. Doctorul F. Spunea că, indiferent de ce traumă ne-a făcut să înnebunim, nu ne-am fi prăbușit atât de tare, dacă nu am fi fost predispuși la așa ceva prin niște gene defecte sau chestii din copilărie.

— Deci, ca să înnebunești, trebuie să fii deja nesănătos la minte? am spus eu. Pare prea absurd.

Cauciucurile noastre zumzăiau în contact cu drumul, în timp ce noaptea gonea pe lângă noi.

Russell i-a dat unul dintre CD-urile sale lui Eric. Inginerul nostru l-a băgat în aparatul din bordul mașinii furate și, de pe albumul „Nebraska”, Bruce Springsteen a început să cânte despre cum mergea și el într-o mașină furată și-i implora pe polițiști să nu-l oprească.

„Toată lumea încearcă să scape, să fugă, mi-am zis eu. De ce ne simțim atât de singuri?”

Eric stătea în lumina răspândită de indicatoarele de pe bord.

— Hei, i-am spus eu. Acolo, în oraș. Ea Jules. Ai fost minunat. Am simțit cum se îmbujorează. Că ți-a venit ideea cu telescopul acela.

— Leonardo da Vinci, a explicat el. *Camera obscura.*

— Poftim?

— S-a mai făcut. Aproximativ. De către el.

— Ei bine, asta schimbă total lucrurile și te rog să mă ierți că am crezut că simplul fapt că ți-a venit o idee așa extraordinară într-o situație de criză a fost uimitor. L-am simțit zâmbind. Și iată-mă aici, conducând o mașină furată ocupată de o echipă de nebuni, cu demonii din iad pe urmele noastre, iar lângă mine se află Leonardo da Vinci. Am zâmbit. Unii oameni au mereu noroc.

28

„Ăăă… ăăă" vuiau gândurile lui Eric în ziua aceea îndepărtată, când începuse distrugerea vieții sale, când îl trântiseră într-un scaun, prinzându-i încheieturile în niște brățări de oțel cu un clic electronic. Fusese destul de rău când gorilele de la poliție ieșiseră din valurile de nisip de pe șantier și îl trăseseră din grupul celorlalți străini care se urcau în camion. Fusese destul de rău când îi puseseră cagula neagră. Îl urcaseră într-o mașină. Merseseră ore de-a rândul. Destul de rău când îl conduseseră, cu capul acoperit de cagula neagră, într-o fortăreață care mirosea a ulei de curățat arma și a beton, a rugină și a urină. Destul de rău că se împleticise, incapabil să vadă pe unde mergea, că auzise strigăte. Țipete. Focuri de pistol. Fusese destul de rău când îl împinseseră în jos pe scări. Dar *apoi* l-au aruncat într-un scaun de metal și l-au prins de el cu cătușe de ultimă generație *pregătite de dinainte.* Asta, *asta* era chiar rău.

— Ești la Leul Alb. O voce de bărbat. Engleză. Accentul: irakian.

Cagula neagră zbură de pe capul lui Eric. Lumina orbitoare îl făcu să strângă din ochi.

„Ochelarii! își spuse Eric. Oare ochelarii mei sunt la el?"

Vedea neclar. O celulă. Nicio fereastră. Niște clești îl țintuiau de un scaun de metal aflat cu fața la un birou de lemn pe care se afla o lampă cu gât flexibil, ca de șarpe. În spatele biroului trona silueta încețoșată a unui bărbat îmbrăcat cu o uniformă măslinie.

Eric strigă într-o engleză cu accent berlinez:

— Vreau să iau legătura cu consulatul german!

Zbang!

„O, Doamne, o, Doamne, o!" se cutremură Eric din cauza *vibrației dejoc* care, știa, trebuia să fie tratamentul cu șocuri transmise prin scaun, șocuri electrice.

— 17 august 1990, spuse bărbatul din spatele biroului. Ieri, măritul nostru conducător, Saddam, și-a extins protecția asupra voastră, a muncitorilor din Kuwait și Marea Britanie, Franța și Germania. V-a oferit adăpost, ca să fiți în siguranță față de americanii însetați de

război. Ați fost aduși aici. La Basra. La Leul Alb. La mine.

— Numele meu…

Zbang!

Saliva, Eric știa că saliva. Nu apucase să-i spună numele de acoperire. Inginer, fără soție, fără copii — *asta* era adevărat, și adevărul era inima oricărei minciuni reușite.

Gardienii îl târâră pe Eric pe un coridor către o ușă neagră de oțel pe care o deschiseră. Îi puseră ochelarii. Debaraua care i se deschidea în fața ochilor era ca o cutie în permanentă vibrație. Din loc în loc, cărămizile se mișcau, ridicându-se și coborându-se ca un val. De un perete era prins un raft de metal de un stat de om. Pereții erau mânjiți cu lacrimi imense de roșu, albastru și verde.

— *Ceka,* spuse bărbatul de la birou, îmbrăcat în uniformă militară. Avea mustață. *Ceka* noastră. Numită după strategia secretă a țarului. Sovieticilor care i-au sfătuit pe rebelii din Spania le plăcea arta voastră modernă. Kandinsky și Klee. Miro. Pavlov. Măritul nostru conducător îl admiră pe Stalin, așa că am făcut rost de rezultatele anumitor cercetări din trecutul Vestului.

— Mă numesc Hans Wolfe. Sunt cetățean german, ajuns aici cu o viză specială de muncă.

Gardienii îl conduseră pe Eric în celula *ceka.* Închiseră ușa trântind-o cu un bang metalic sec. Eric auzi clancul unei încuietori electrice.

Nu putu să se ridice. Nu vedea nimic pe lângă el. Nu avea niciun fel de perspectivă. Pereții, tavanul și podeaua se năpusteau spre el ca niște avioane în derivă. Eric se împiedică de o cărămidă, căzu pe patul de metal care atârna de perete. Se rostogoli de pe el. Planurile înclinate, podeaua ondulată, exploziile de culoare, luminile orbitoare: era prins în capcană într-un tablou suprarealist.

Mai târziu. Gardienii l-au târât din celulă. L-au bătut cu niște bastoane de poliție în formă de L, provenite din programul american de ajutor pentru țările străine din deceniul trecut. L-au aruncat în *ceka.* A făcut pe el. L-au scos din nou cu forța. L-au dezbrăcat tăindu-i hainele cu cuțitul. L-au spălat cu furtunul de pompieri. L-au târât, gol, pe scaunul acela.

Bărbatul cu Mustață stătea la birou.

— *Care sunt cele trei întrebări?*

— Nu știu!

Curentul electric îl zgâlțâi atât de tare, încât ochelarii îi zburară de pe nas.

Din spatele biroului, bărbatul cu silueta neclară își mișcă mâna în fasciculul de lumină răspândit de lampa cu gât flexibil, ca de șarpe.

— Pașaport. Viză. Șiruri de coduri binare pe un computer. Informațiile nu înseamnă nimic. Nu contează decât ceea ce dă rezultate. O mașină trebuie să se supună. Or, *inginere,* noi nu reușim

nimic aici. Și eșecul e de neacceptat. Trei întrebări. Prima întrebare: *Cine ești?*

Un val rostogolitor de electricitate îl lovi atât de tare pe Eric, încât își pierdu cunoștința.

Se trezi zvârcolindu-se. În *ceka.* Gardienii îi fixară brutal ochelarii pe nas și îi împinseră capul către două castroane de lemn. Primul castron conținea un terci pe care Eric începu să-l mănânce cu degetele. Apoi, sorbi apa murdară din cel de-al doilea castron.

Știa că tortura n-ar fi trebuit să înceapă imediat. „Ar fi trebuit să aștepte până ce-mi spuneam povestea de acoperire și să o desființeze — și pe mine odată cu ea."

„Fă calculul, își spuse. Forțe aliate se adună la granița dintre Kuwait și Irak. Langley va alia că am fost ridicat din grupul de ingineri din Occident de la șantierul unde se construia fabrica de uraniu îmbogățit. Știu că am dispărut. Vor afla că sunt aici. Tancurile vor năvăli peste granița irakiană pentru a mă salva.

Dar nu îndeajuns de repede.

Leul Alb mă va devora până la moarte.

Trei opțiuni:

Să renunț la acoperire — la dracu', să spun tot ca să-i conving că sunt mai valoros în viață.

Să mor fără să mărturisesc nimic.

Sau să evadez.

Nu o să mor. Nu o să cedez. N-o să fiu un trădător."

Un gardian strigă ceva în arabă. Lovi cu măciuca în formă de L în piciorul lui Eric. Amicul lui îl izbi pe prizonierul gol cu o găleată de lemn. „Bunicului Claude din Ohio îi plăcea cântecul lui Hank Williams despre o gaură din găleata lui."

Gardienii începură să-l lovească metodic cu bastoanele și picioarele. El începu să-i implore în germană, în engleză. Gardienii aveau grijă să nu-i spargă ochelarii. „Vor ca eu să văd ce-mi fac, își spuse, după care-și dădu seama că *nu: au nevoie,* ca eu să văd această cutie rotitoare de culori și fascicule de lumină. Vor să mă țină prins aici, incapabil să-mi scot *locul acesta* din minte."

Nu îi observară privirile căutând undeva dincolo de bâtele și bocancii lor. De tavanul sub formă de consolă atârnau de niște fire diferite forme de metal, unele mai mici decât palma lui, altele mai mari decât o minge de baschet. Printre firele care porneau din tavan, Eric zări o cutie de metal.

Un suport de cameră. Dar nicio cameră. Niciun ochi mereu atent, fără să clipească.

Un gardian îi ridică ochelarii; pumnul se năpusti spre ochii lui ca o ceață.

Se trezi. Prins într-un scaun. Cu ochelarii lipiți cu bandă adezivă de

fața umflată. Simțea gust de sânge uscat și plombe sfărâmate. Obrajii îi erau acoperiți cu tuleie dese. Coastele, picioarele, abdomenul toate pulsau, în flăcări. Gol. Frig. Prins, în scaunul acela, în fața biroului la care nu stătea nimeni. Singur.

„Concentrează-te”, își spuse Eric. Joacă-te cu Leul Alb de parcă ai fi nevinovat. Hans Wolfe, nu Eric Schmidt. Universitatea Heidelberg, nu Universitatea de Inginerie Youngstown. Inginer dintotdeauna.

Se deschise o ușă. Bărbatul cu Mustață intră și se așeză la birou.

Spuse:

— Care e prima întrebare?

— Cine… cine ești?

Bărbatul cu Mustață dădu aprobator din cap.

— Numele meu este maiorul Aman.

Pe pielea lui Eric se rostogoleau picături de sudoare, care picau pe jos. Pleoscăituri infime pe pardoseala de ciment.

Maiorul Aman spuse:

— Care este a doua întrebare?

„O, Doamne, nu știu, o să mă electrocuteze, o să mă…”

— Nu știi? întrebă maiorul Aman, ridicând din umeri. *Hmmm…* Maiorul de poliție secretă se apleacă, venind mai aproape: A doua întrebare ne-a adus aici.

„Pregătește-te, nu, pregătește-te… nu… când…”

— Dar prima întrebare e cheia. Maiorul Aman trecea în revistă conținutul unui dosar: Hans Wolfe. Inginer închiriat nouă de compania de construcții Volksgotten. Așa se pronunță? Eu nu vorbesc germană, așa că avem noroc că vorbești tu engleză, *ya?* Maiorul Aman își permise să-și onduleze mustața într-un zâmbet. Un inginer dintr-o firmă cu sute de ingineri. Fără copii. Fără soție. Fără familie. Fără legături. *Cine ești?*

Zbang!

„O, Doamne, te rog nu, ooo. Alia. Sfârșit, s-a sfârșit acesta.”

— Răspunsul la „cine ești” e „singur”, iar asta e cheia motivului pentru care te afli aici.

Eric clipi: „Acoperirea mea, minciunile plus viața mea adevărată… reprezintă cheia… acestei situații?”

— A doua întrebare e: Cu ce te ocupi?

Totul se cufundă într-un întuneric fulgerător, sângeros.

Își recăpătă cunoștința pe când era târât, gol, peste cimentul gri. Riscă să deschidă o pleoapă: Un coridor lung. Uși închise. Nicio cameră. Niciun post de pază. Nicio santinelă.

Gardienii îl lăsară să se prăbușească. Eric îl văzu pe unul dintre gardieni tastând ceva pe un panou montat în exteriorul unei uși negre de oțel, cu un mâner oblic, în formă de C. Bâzâit electric și ușa se deschise cu un clac. Din *ceka* năvăli un șuvoi rotitor de culoare. Eric

își închise ochii. Îl târâră înăuntru, iar el nu se mișcă. Nu tresări când ușa se închise cu un bang, iar încuietoarea electronică se declanșă cu un clanc.

„Numără fiecare respirație. Păstrează controlul asupra timpului. Gândește-te că trebuie să se ducă la baie, să fumeze o țigară, să șteargă băltoacele de pe pardoseală, de lângă scaunul acela, să mănânce. Sunt aici. Singur."

Bătăile, șocurile electrice și celula cu șuvoaie rotitoare de culori îl amețeau atât de tare, încât trebui să se târască până la ușă. Mâinile sale găsiră placa încuietorii. Găsiră capetele șuruburilor.

Se ridică încet, lipit de ușa rece de metal. Placa încuietorii se mișcă sub palma lui: desprinsă. Viața pe timp de război, mai ales în Irak. Ce merge merge. Ceea ce nu merge e pur și simplu așa cum stau lucrurile.

Când gardienii împinseră ușa pentru a o deschide, el se mai sprijinea încă de ea. Forța lor îi proiectaseră trupul gol prin aer, lovindu-se de haosul de cărămizi.

Nu l-au bătut.

Și nici nu l-au dus la maiorul Aman și la scaun.

În loc de asta, l-au dus în camera de spălare cu furtunul, în care se afla și un butoi de lemn. „Ca o găleată de ploaie", se gândea Eric datorită asocierii cu bunicul Claude. Gardienii îi ținură capul în apa din butoi. Îl traseră ca să inspire gâfâind aerul ud, cu miros de beton, al închisorii. Îl cufundară din nou. Și iar. Îl aruncară înapoi în *ceha.*

Dar, *la naiba,* asta era *minunat!*

Acum, *în sfârșit,* mulțumită bunicului Claude, Eric întrezărea speranța.

O luă cu el în scaunul din fața maiorului Aman.

— Există adevăruri, spuse torționarul. Oamenii sunt oameni. Sunt ceea ce sunt. În plus, poetul american Bob Dylan are dreptate: Toată lumea trebuie să slujească pe cineva. Sau ceva. Mărețul nostru Saddam slujește binele Irakului. Cu toții slujim pe cel pe care-l numim Dumnezeu. Tu ne slujești pe noi, îi spuse maiorul Aman bărbatului gol prins în scaun. Noi suntem motivul pentru care ești aici. Restul este ignoranța ta. *Care este cea de-a doua întrebare?*

Eric tresări și spuse repede:

— Cu ce te ocupi!

— Și cu ce *te ocupi?*

Știa ce avea să urmeze înainte de a se întâmpla, dar șocul electric îl izbi pe Eric din plin.

— Cu ce te ocupi? Te supui ordinelor. Lucrezi pentru noi. Ești singur. Și totuși, când secretara aceea șoptea despre cum ea și soțul ei urăsc viața în Irak… Cine a conspirat cu ea? Tu, Hans Wolfe.

„O, te rog, Doamne, nu! Au prins-o! I-au prins! Vor fi încuiați într-un loc ca acesta, sau aruncați într-un șanț…!"

— Nu ești tu acela, spuse Aman. Nu e inginerul nostru singuratic.

„Nu e misiunea mea! își spusese Eric zi după zi, la șantierul secret, în timp ce o vedea pe secretară tremurând. Nu am venit aici să salvez pe nimeni! Nu am venit aici ca să recrutez pe nimeni. Am venit să joc rolul tocilarului scurt și îndesat pe care-l văd oamenii când se uită la mine. Am venit aici să spionez, să obțin date, să fur informații."

— Îl cunoaștem pe bărbatul la care ai trimis-o. Voi, străinii care vă amestecați prin bazar, veniți în contact cu gunoaie ca bărbatul acela care se ocupa cu scoaterea pe furiș a câinilor trădători din Irak.

„L-au prins și pe Sa'ad — sau îl vor prinde în curând, el a știut mereu că sunt pe urmele lui. Biata familie! Dacă nu aș fi încălcat ordinele Agenției, dacă mi-aș fi văzut de misiunea mea și nu m-aș fi implicat să salvez…"

Joaca de-a salvatorul nu se potrivește cu profilul tău. Ceea ce te face interesant, dincolo de statutul tău izolat. Mai ales din numărul de muncitori străini din care am avut de ales. Înseamnă că ești flexibil. Din fericire, actul tău de flexibilitate a fost să „salvezi" echipa noastră de contraspionaj.

— Po… poftim?

— Echipa noastră nu era pe urmele tale. Îi monitorizau pe oamenii noștri de știință care gândesc prea mult și le vin idei cum ar fi să fugă în America sau la Marsillia. Faptul că te-au agățat pe tine a fost mâna destinului care te-a adus aici. *Cu ce te ocupi?*

Eric spuse:

— Soțul și soția… Făceau parte din poliția secretă? Am fost atras în capcană de ei pentru că… pentru că eram… *băiat bun!* Numai *atât?* De asta sunt aici?

Zbang!

Trezindu-se pe podeaua din *ceka,* Eric își aminti: „Nu am urmat ordinele. M-am abătut de la misiune. Am încercat să fiu băiat bun. Am fost fraierit. Am ajuns aici".

Găsi un perete. Se ridică în picioare. Văzu patul de oțel.

Eric puse un picior pe pat și sări, cu brațele ridicate deasupra capului. Prinse…

A reușit! Sârma de oțel taie pielea când o apuci. Însângerate, mâinile lui Eric alunecară până atinseră o bucată mobilă de metal care se desprinse de tavan, iar el se prăbuși pe cărămizile de jos ca o morsă cu ochelari.

Eric îndoi foaia subțire de metal de mărimea unei cărți, până ce se rupse în două. Bucata cea mai mare avea firul sudat de ea, iar cea mai mică arăta ca un cuțit de chituire.

Folosindu-și rahatul pe post de chit, Eric lipi lama mică de metal de partea de jos a unei cărămizi din pardoseală. Mânji restul celulei cu mâinile sale pline de sânge. Ascunse adevărata intenție a acelor răni

cu tăieturi superficiale la încheieturi.

Leșină.

Se trezi cu capul ținut sub apă de gardienii care agitau bucata de metal în fața chipului său contorsionat de efortul de a inspira, înainte de a-i cufunda din nou capul. Ca bonus, îl bătură cu bastoanele lor de poliție în formă de L. Apoi i se rupse filmul până se trezi din nou în scaun.

Maiorul Aman îi șterse fața cu un prosop cald.

— Pot să-ți spun un secret?

Ținea la buzele lui Eric o ceașcă plină cu cafea amestecată cu zahăr și lapte.

— Nu poți să-i omori pe toți. Maiorul Aman oftă. Poți încerca, dar e contraproductiv. Lumea nu are nevoie de oameni morți. Avem nevoie de oameni folositori. Care se supun. Și așa, lucrurile ar merge ca pe roate, nu-i așa, inginere?

Așteptă până ce Eric termină de băut cafeaua dulce cu lapte din cana de tablă, după care îi șopti în urechea dreaptă:

— Sinuciderea este o alegere, iar alegerile contrazic supunerea. Nu vei mai încerca să te sinucizi din nou decât dacă ți se ordonă așa ceva. *Care este a dona întrebare?*

— C'ce te o'upi, îngăimă Eric.

— Și cu ce se ocupă toată lumea?

— Se supune ordinelor.

„Dar eu nu m-am supus! își spuse Eric în gând. Am încălcat ordinele CIA și uite ce s-a întâmplat!"

— Data viitoare, îi promise maiorul Aman, putem înainta.

„Niciun șoc electric", își spuse Eric în timp ce gardienii îl târau înapoi în *ceha.* Îi dădură de mâncare. Îl loviră odată cu bâta, din politețe. Închiseră ușa cu un bang și un clanc.

Fiecare celulă a corpului său implora uitarea în inconștiență. Eric se târî până ce găsi cărămida căutată și lama de metal lipită cu rahat. Își trase cu greu corpul peste cărămizi până la ușă. Avu nevoie de 232 de respirații pentru a îndepărta cele patru șuruburi care fixau placa încuietorii electronice de ușa de oțel.

Bine că îi lipiseră ochelarii de față. Bine că luminile pulsau în continuare.

Eric aruncă o privire atentă în haosul de componente de metal al încuietorii electronice. Găsi cele două fire, dar în mijlocul încuietorii: *La naiba,* nu avea cum să-și folosească lama de metal pentru a termina treaba.

„Sper că mergem în curând la găleată, își spuse Eric în timp ce înșuruba la loc placa încuietorii. Sau n-o să mai rămână mare lucru din mine, ca să evadez".

Data viitoare, l-au dus direct la scaun.

Maiorul Aman spuse:
— Sunt trei întrebări. Prima întrebare?
— Cine ești.
— A doua întrebare?
— Cu ce te ocupi.
— Ești ceea ce faci. Și vezi? Te supui. Ceea ce avem noi aici e șansa de a...
Bzzzzzz!
„Ce se întâmplă? Nu simt electricitatea! Nu pot...”
Lampa cu gât ca de șarpe de pe biroul maiorului Aman *înnebuni* dintr-odată. Scântei albastre și fire de fum începură să țâșnească din ea în timp ce forța curentului făcea ca lampa să sară și să se clatine ca un robot scăpat de sub control. Maiorul Aman se îndepărtă de birou printr-o săritură speriată. Un gardian se năpusti din spatele lui Eric și lovi lampa înnebunită cu bastonul său de poliție în formă de L.
Forța de inerție propulsă lampa de pe birou, înconjurată de scântei. Gardianul manevra bastonul de poliție ca pe o crosă de golf, lovind lampa de alamă care căzu zăngănind pe pardoseală. Scoasă din priză, lampa rămase tăcută și nemișcată în timp ce gardianul o lovea încontinuu. Gâfâind, plin de transpirație, gardianul trecu pe lângă bărbatul gol imobilizat pe scaun și nu se putu abține să nu-i adreseze prizonierului un rânjet triumfător.
— Scuze, spuse maiorul Aman în timp ce-și ocupa scaunul din spatele biroului. Necazurile unei țări asediate. Se întâmplă prea des ca lucrurile noastre, mai ales tehnologia performantă, să... cedeze. Mereu trebuie să prevedem și să ne pregătim pentru astfel de incidente supărătoare.
Zbang!
— A, bine, încă mai funcționează. Unde eram? A, da. A treia întrebare. Dar, înainte de asta, spuse maiorul Aman, gândește-te: *Cine ești* e o persoană. Toată lumea slujește. Supunerea este cheia slujirii. Unii oameni nu-și dau seama că ar trebui să-l slujească pe mărețul nostru conducător. Această neștiință este destul de des întâlnită printre cetățenii cu potențial productiv. Oameni de știință. Ingineri. Inventatori. Directori. Avocați. Profesori. Scriitori. Provocarea cu care ne confruntăm noi este să eliminăm ignoranța fără să scădem productivitatea.
Maiorul Aman gesticula cu o lampă cu gât mobil măcelărită spre camera în care se afla un bărbat gol prins de un scaun.
— Acesta este un experiment destinat înlăturării acestei provocări.
— Spălarea creierului.
— La ce ne folosește un creier spălat bine? Avem nevoie de un creier care să accepte logica supunerii fără să-și piardă potențialul creativ. Nu putem risca să pierdem niște creiere irakiene cu niște

simple experimente. Dar avem muncitori străini. Te avem pe tine. Avem mintea potrivită. Te-ai dovedit flexibil, deschis la schimbare. Ești singur-singurel. Nu ești decât un obiect închiriat. A treia întrebare, spuse maiorul Aman, mișcându-și brațul pentru a pune în evidență poziția degetului său în timp ce ochii lui Eric gravitau spre el. A treia întrebare este…

Zbang!

Ședința aceea deveni un șoc arzător, chinuitor, în timp ce-l auzea pe maiorul Aman spunându-i că *cine suntem* înseamnă că slujirea este inevitabilă. Cum inima slujirii este supunerea. Cum formula aceea perfectă duce către utilitate. Utilitatea înseamnă sfârșitul durerii și al singurătății. Utilitatea era răspunsul la a treia întrebare despre cum faci ca această viață să merite trăită. Prima întrebare însemna că *identitatea unei persoane* crea problema a *ceea ce trebuia făcut,* iar acest aspect aducea utilitatea, care să facă ideea asta numită viață *să merite* trăită.

Când se trezi pe pardoseala din *ceka,* Eric plângea.

Dar nu era suficient, suspina. „Am nevoie de o găleată de lacrimi!”

După alte două ședințe pe scaun — sau poate patru — gardienii l-au târât la butoi.

Trezirea sufocându-se aproape că-l făcu să-și schimbe gândurile, dar, a treia oară când gardienii îi băgară capul sub apă, își aminti. „Am o gaură în găleată, nu lăsați apa să se scurgă.”[40] I-au tot scufundat capul până ajunseră să se simtă prea epuizați pentru bătaia obișnuită, așa că *las-o dracului,* se mulțumiră să-l târască înapoi în *ceka* lui cu șuvoaiele de culori/exploziile de lumini și îl aruncară pe jos.

Bang! se auzi ușa trântindu-se.

Clac! urmă și încuietoarea electronică.

Acum sau niciodată. Eric se târî pe burta umflată de apă. Găsi cărămida de care lipise cu rahat șurubelnița lui secretă. Găsi ușa. Deșurubă placa încuietorii.

„În picioare. Sunt eu. Sunt un om. Stau în picioare. Gol. Port ochelari.

Ce bine ar fi fost să am niște galoși. Drace, chiar și niște tenişi — ar fi *perfecți* pentru *ce urmează!*

Ai ce ai. Ești ce ești. Trebuie să faci *Nu!*

Ce naiba, nu e vorba decât de o dată în plus.”

Cu cea mai mare precizie din toată viața sa, Eric urină o găleată peste încuietoarea electronică.

Zbang! Descoperi că fusese proiectat tocmai în celălalt perete.

„Iese fum din încuietoarea electronică! Am scurtcircuitat-o! Am rezistat la șoc. Am făcut-o!”

Ca un bețiv buimac, Eric merse în patru labe către ușa din care ieșea fum. Își băgă degetul în orificiul ud al încuietorii. „Dus, sunt dus de

aici." Trase cu toată puterea.

De cealaltă parte a ușii, acolo în *țara aceea asediată* unde *se întâmplă des ca lucrurile, mai ales tehnologia performantă, să cedeze,* unde viața însemna *să prevedem și să ne pregătim pentru... astfel de incidente supărătoare,* acolo în holul gol, gardienii puseseră un baston de poliție în formă de L prin mânerele de oțel ale ușii, ca o bară medievală, pentru a întări încuietoarea electronică de ultimă generație, dar imprevizibilă.

Eric trase. Și trase. Trase. Se prăbuși suspinând în marea de șuvoaie de culoare și lumină.

Gardienii și maiorul Aman nu erau deloc încântați. Și nici nu se lăsară descurajați.

Toată lumea începu să muncească mai mult.

Până când Eric își aduse aminte de zâmbetul ridicol de triumf al gardianului.

Stând pe spate în *ceha,* gol, cu ochelarii lipiți de față, mâna dreaptă a lui Eric zvâcni și îl lovi în față. Își puse palma peste gură pentru a nu striga noul său secret:

„Uneori, victoria înseamnă să bați o lampă până moare."

Supunerea la ordine. Asta voia Aman/Saddam/Irakul de la el.

Supunerea la ordine. Asta voia CIA de la el.

Întrebările despre autoritatea căreia trebuia să i se supună nu-i aduceau decât durere. Ordinele Băieților Buni versus ordinele Băieților Răi: ecuația se rezolvă dacă toate forțele sunt egale. Supunerea față de toți este egală cu supunerea față de nimeni. Atunci nu mai există niciun pic de durere. *Cine sunt* este inginer, *cu ce mă ocup* este mă supun tuturor ordinelor.

Ceka se învârtea. Zidurile îndoite și culorile îndrăznețe se calmară către linii drepte, cu unghiuri corecte și modele normale. Stătea cu fața la raftul de metal. Ori de câte ori încercase să se culce în patul acela, se rostogolise jos.

Eric se întinse pe suprafața de oțel. Mâna sa stângă prinse marginea, pentru a putea sta întins pe un plan înclinat, sfidând realitatea gravitației.

Să facă totul să meargă, să pună totul cap la cap — cu un zâmbet absurd — pentru propriul triumf.

Trei zile mai târziu, maiorul Aman urlă la el:

— Ești inutil! Te supui tuturor!

Eric stătea în fața scaunului, de cealaltă parte a încăperii. Stătea drept, gol, într-un picior, cu un deget în nas, cu barba și părul mirosind a ars.

— Trebuia să ne aparții numai nouă! O să am probleme pentru ratarea acestui experiment!

Gol, Eric stătea mai departe într-un picior, cu vârful degetului în

nas, așa cum îi spusese un gardian oarecare. Maiorul Aman *nu îl întrebase* dacă numele lui adevărat era Hans Wolfe sau dacă lucra pentru CIA. După revelația avută în celulă, Eric i-ar fi spus, *bineînțeles,* maiorului Aman adevărul, pentru a se supune ordinelor implicate de întrebări. Dar torționarul nu-l întrebase. Chiar și cu degetul băgat în nas, Eric simțea mirosul victoriei.

— Stai în ambele picioare, îi ordonă maiorul Aman în ultima lor zi împreună. Scoate degetul din nas — ține-ți mâinile pe lângă corp. Vei fi eliminat de pe lista problemelor mele. Gata cu *ceka.* Spală-te. Mănâncă, dormi, fă în așa fel încât să arăți bine în fața camerelor de televiziune. În curând, Saddam vă va trimite pe toți muncitorii străini înapoi acasă, un act pentru o imagine pozitivă. O să te îmbarci pe un avion către Germania. Când ajungi acolo, nu ne interesează ce faci, pentru că, în mod clar, ești nebun.

Eric se supuse și supunerea se dovedi eficientă: durerea se oprise. O echipă de recuperare a CIA îl ridică de pe stradă, în timp ce aștepta schimbarea culorii unui semafor de lângă aeroportul din Bonn. Echipa de recuperare îl aduse la Castel.

Unde se supusese fiecărui ordin. Unde-și dezvoltase un ritm care-i permitea să ducă o viață bunicică. După ce Hailey apăruse în Salon, Eric începuse din nou să gândească singur, să-și exprime gândurile, să aibă dorințe. Dar nu și-a încălcat niciodată condițiile victoriei sale prin sclavie absolută.

29

Rece. Ud. Întuneric.

Cuvinte despre mine, în timp ce stăteam pe plajă, ascultând valurile în noaptea neagră.

Rece. Ud. Întuneric.

Cuvinte despre spioni.

Rece. Ca în Războiul Rece. Ca în nemilos. Ca în lumea de bătălii invizibile de dinaintea loviturilor publice cu bombe și gloanțe. Ca în „rece ca un mormânt”.

Ud. Ca în „mâini pline de sânge”. Ud ca în *sânge.* Ceea ce serviciile de spionaj ale prăbușitei Uniuni Sovietice numeau neutralizări, asasinări, crimă.

Întuneric. Ca în „acoperit”. Ca în „negru”. Ca în „buget/operațiune/lume neagră”. Ca în „locul negru”, Zona 51.

Hailey îndreptându-se spre mine peste nisipul tasat. Luna plină făcea ca zâmbetul să-i strălucească, iar ochii să-i fie plini de lumină. Priveam lung noaptea unduioasă în timp ce valurile înaintau, udându-ne picioarele și stropindu-ne fețele cu picături fine, sărate. Deasupra noastră străluceau un catralion de puncte albe.

— Câte dintre stelele acelea crezi că au murit deja? a întrebat ea. Iar noi stăm aici, așteptând ca întunericul să prindă din urmă raza de

lumină.

N-am spus nimic.

— Știi de ce e mereu acolo? a mai întrebat ea. Oceanul?

N-am răspuns nimic.

După mai mult de zece valuri care s-au spart la picioarele noastre, ea a spus:

— Dacă nu ar fi acolo, ne-am îneca aici.

Valurile acopereau pământul de sub picioarele noastre.

— Te provoc să zâmbești, a spus ea.

— Mi-e prea frig.

— Du-te înapoi la SUV. Și-a înclinat capul în direcția în care se afla parcată mașina noastră furată, pe plaja luminată de luna plină. Zane stă primul de pază, ascuns, cu arma, după grămada aceea de bolovani. Russell o să-l înlocuiască în două ore. Având în vedere cât de mult își dorește Russell să simtă arma în mână, sigur n-o să doarmă peste ora cuvenită. Vino înapoi cu mine. Prefă-te că-ți place să dormi înghesuit într-o mașină, pe plajă.

Ascultam amândoi valurile.

— Ce te îngrijorează? a întrebat. Deja am făcut pasul cel mare în prăpastie.

— Vreau pur și simplu… Cuvintele s-au oprit.

— Hai. Spune-i fetei învăluite în razele lunii ce vrea să audă.

— Vreau să meargă. Chiar dacă ce am făcut noi e o nebunie. Suntem nebuni.

— Și suntem toți în aceeași barcă, spuse ea.

L-am aruncat un șir de cuvinte, ca un stol de pumnale:

— Din *proprie voință?*

— Nu contează, a ripostat ea. Asta nu e problema ta.

— Ba sigur că e.

— Nu contează, a repetat ea. Care e adevărata ta problemă acum?

— Și dacă am dat-o în bară rău de tot? Toată tărășenia asta. Evadarea. Saltul pe plaja asta blestemată din Long Island, așteptând plecarea unor eventuale echipe de ambuscadă din New York. Dacă medicamentele de care ai făcut tu rost nu-și fac treaba, nu mai avem decât trei zile până ne prăbușim. Suntem de trei zile pe drumuri și nu am ajuns nicăieri. Și dacă nu am deloc dreptate?

— Doctorul F. E în continuare mort? a întrebat Hailey. Sau nu a fost vorba decât de o isterie generatoare de halucinații în masă?

— Ăăă, e mort. Am fost la ceremonia de comemorare.

— O petrecere pe cinste, nu? Nu a zărit nicio urmă de zâmbet pe fața mea. A murit sau a fost ucis?

Tăcerea mea a confirmat ipoteza crimei.

— Și, în loc să picăm țapi ispășitori, așa cum se planificase, am evadat. S-ar putea totuși să o pățim, dar măcar nu ne predăm pur și

simplu. Și mare parte din toate astea ți se datorează ție.

— Și dacă o dau în bară? Nu-mi pasă de mine, dar voi, restul…

— Toată lumea e responsabilitatea ta, nu-i așa? a întrebat ea. Poate. Dar numai în ceea ce poți schimba tu. Ce nu poți…

— Plătești, am spus eu.

— Toată lumea plătește.

Valurile se perindau în noapte.

— Asta o știm cu toții, a spus ea. Noi toți ne-am declarat de acord cu asta.

— Poate că ar trebui să vă gândiți cu toții să renunțați.

Valurile scăldau malul.

— Știi că Russell a luat o pilulă anticoncepțională din greșeală? a spus ea.

— Da.

— Ei bine, nu vrea să le arunce pe celelalte două.

— Asta e…

— O nebunie? a spus ea.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Russell crede că una dintre ele s-a sacrificat pentru el — chiar dacă a fost sortită să fie o pilulă. Poate că asta l-a făcut să progreseze. E logic, ca ceva atât de absurd să dea roade după nenumărați ani de tratament potrivit, dar inutil. Oricum, Russell refuză efectiv să le arunce pe celelalte două și să uite. Să uite de ele. Asta ar fi ceva greșit.

— Ce o să facă?

Ne-am întors, să ne privim în lumina lunii.

— Russell n-o să renunțe la cele două pastiluțe ciudate pentru că e posibil ca prietenul lor să-l fi ajutat, a spus Hailey. Chiar dacă nu a fost așa, chiar dacă are de suferit, loialitatea e indispensabilă pentru Russell. Deci, ce te face pe tine să crezi că ar renunța vreodată la misiunea noastră?

— Nu e genul de om care să renunțe.

— Niciunul dintre noi nu este.

Valurile se așterneau, unul peste altul.

— Așa că nu-ți face griji despre lucrurile pe care le-ai făcut greșit. Suntem toți în aceeași barcă.

Am stat acolo ceva vreme. Era ca și cum oasele mi s-ar fi transformat în gheață.

— Te gândeai la ea? a întrebat Hailey.

— *Nuu,* am rostit eu, spunând adevărul cu inima secată. Am redus chestia cu „gânditul la ea” la trei momente pe zi. O dată când mă trezesc. Apoi când mă relaxez, adorm și zbang: mă năpădesc toate amintirile acelea.

— Și a treia oară când e?

— O dată pe zi. Când e lumină și îmi dau seama că mai sunt încă în

viață. E ca… o singură lacrimă.

Am pornit spre jeep.

Am spus:

— Și dacă nu ești cu adevărat pe moarte? am întrebat.

— Da, sigur. De parcă e adevărat.

— Nu, am spus eu. Și dacă presupunem că toată chestia asta a ta cu *sunt pe moarte* e o nebunie?

— Bine, a admis ea. Să presupunem. Și apoi?

— Și atunci ai ce-a rămas.

— Da, a spus ea. Minunat.

Nisipul scârțâia sub tălpile pantofilor noștri.

— E adevărat ce mi-ai spus despre Russell și pastiluțele albe? Sau aveai pur și simplu nevoie de un argument?

— Tu ce crezi? a întrebat Hailey.

30

Ceața gri lumina plaja pe care stăteam în cea de-a patra zi. Fluxul de dimineață rostogolea valuri de culoarea oțelului către mal. Jeepul nostru furat stătea pe nisipul bătătorit. Puteam vedea cei circa cincizeci de metri de plajă care urcau către iarba rară de lângă autostradă. Frigul mă făcea să tremur. Fiecare inspirație mirosea a nisip ud și a ocean rece, fiecare expirație dădea naștere unui nor muribund.

În ceața în care era învăluită autostrada, s-a auzit o portieră trântită.

Un motor de mașină: torcea netulburat.

Din ceață și-a făcut apariția o siluetă singuratică, într-o haină lungă.

Dintr-odată, am uitat că mă durea tot corpul, că mi-era frig, foame și somn.

Zane și Russell s-au oprit de-o parte și de alta a mea.

— Ținta unu stă în refugiul de pe autostradă, am zis.

— ’Xact, a rostit Zane.

— Deci e adevărat, a spus Russell.

— „Adevărat” e ceea ce vedem cu toții.

— Omule, sper că ai dreptate, a zis Russell.

— Victor, cu mine, a spus războinicul-șef Zane. Russell, bocanci și desagi.

Russell a pornit în fugă spre SUV.

Eu și Zane ne-am depărtat, astfel încât o singură rafală de mitralieră n-ar fi putut să ne doboare pe amândoi în timp ce mergeam spre autostradă.

— Ce dracu’ faceți voi doi acolo? a strigat silueta spectrală.

O femeie: o femeie *bătrână.* Purta un impermeabil bej și un capișon de plastic legat peste părul ei vopsit negru. Ridurile îi brăzdau chipul ca de cretă cu văile lor rubinii. Stătea dreaptă pe prundul refugiului de

lângă autostradă, cu mâinile palide încleștate ca ghearele unei păsări.

— Priveam oceanul, a spus Zane când am ajuns lângă ea.

— De ce? Trei sacoșe cu mânere rotunde și o poșetă de umăr cât o raniță de campanie așteptau pe pietriș, lângă ea. Nu contează. Care autobuz?

— Poftim?

— Care... *autobuz.*

Zane s-a încruntat.

— Autobuzul nostru e... albastru?

— De parcă ar conta, a spus ea. Mai ales dacă hoinăriți pe plajă când vine. Sunteți fie în autobuz, fie în ceață. Cel de Atlantic City oprește acolo. Vălătucii de ceață s-au ridicat un moment pentru a scoate la iveală două femei care stăteau mai încolo, lângă drum. Autobuzul NJMM oprește chiar aici.

— NJ...

Gestul ei de lehamite m-a redus la tăcere.

— Bine, are un nume nou, simandicos, dar e tot North Jersey Mega Mall. Voi vreți și oferta de noapte la motel?

Norocul înseamnă să recunoști șansele care ți se oferă.

— Cât de departe... cât de lung e drumul cu autobuzul la Mall? am întrebat eu.

— Nouăzeci de minute, deși pe ceața asta afurisită... Nu se vede nimic.

— Păcat, a spus Zane. L-am zărit încruntându-se.

— Cum funcționează? am întrebat eu. Restul... familiei noastre — am parcat departe de autostradă, de unde nu puteam fi loviți până ce...

— Sunteți mai mulți, acolo jos? Femeia-Pasăre scruta ceața.

— *Frate,* am spus eu, du-te și spune-i... spune-i Unchiului Sam să vă aducă pe toți cu mașina aici.

— Dacă vine și unchiul tău, să știi că e o parcare mai sus. Dacă pui 10 dolari sub ștergătorul de parbriz, băieții de la poliția drumurilor te lasă să parchezi mașina acolo vreo două zile.

Pe când cobora în grabă pe plajă, către mașină, Zane a spus:

— Să nu pleci fără noi.

Femeia-Pasăre m-a bătut pe umăr.

— Stați cu Bernice, o să fiți în siguranță.

— Pe asta mă și bazez, am spus eu. Lucrezi pentru cei de la compania de transport?

— A, nu, a zis ea. Așa ar trebui să las ca lucrurile să se întâmple după cum vor ei.

Bernice privea batjocoritor lipsa noastră de pregătire, dându-ne sacoșe în care să punem prada care, în mod clar, nu avea să încapă în gentile noastre. Alți călători au venit lângă noi. Cupluri de pensionari.

Mami și Mătușica împreună cu o viitoare mireasă vorbăreață, de vreo douăzeci și ceva de ani; miroseau a fixativ. O femeie coreeană.

În timp ce Russell se îndepărta de SUV-ul abandonat, autobuzul de Atlantic City și-a făcut apariția din ceață. Caroseria îi era acoperită cu reclame la diferite cazinouri. Vreo doisprezece jucători se urcară grăbiți la bord. Autobuzul a pornit mai departe și ne-a lăsat acolo, la marginea drumului.

Autobuzul nostru argintiu a intrat în refugiu la zece minute după plecarea amatorilor de jocuri de noroc.

— Să nu-mi dați mie banii! a strigat Bernice în timp ce ordona mica noastră mulțime într-o coadă șerpuită. O să luăm bilete în autobuz. Ocupă un loc, dragă. Nimeni nu vrea să garanteze pentru noi.

Noi cinci am ocupat locurile rămase libere în spatele autobuzului.

— Ar fi bine să fie mai bine așa, a mormăit Russell.

— Suntem mai în siguranță într-un autobuz unde avem bilete decât într-o mașină furată, am spus eu. Ascunzându-ne aici, în mulțime… Întrerupem șirul de fărădelegi după care putem fi urmăriți. Suntem atât de discreți, încât efectiv dispărem.

Zane își adulmeca hainele.

— Suntem cum nu se poate mai pregătiți pentru transportul în comun.

— Avem nevoie să ne întindem și să dormim ca lumea, a spus Hailey.

Eric a aprobat printr-o mișcare din cap.

Autobuzul nostru zumzăia prin ceață în timp ce Bernice își croia drum pe culoarul dintre locuri.

— Edna, ți-ai luat pantofii aceia comozi? Janice, nu i-a plăcut nurorii tale cuvertura aceea? I-ai spus ce ți-am zis despre doctori? Să nu te aud că te vaiți, Melvin: ai tot timpul din lume să stai pe-o balustradă din Mall și să te uiți după fete. Agnes, ai nevoie de bilete sau ai cupoane? Oscar! a strigat Bernice în direcția șoferului. Vrei să încep să strâng banii? Bineînțeles că da, și-a răspuns singură. Tu ocupă-te să ajungem mai repede la destinație.

Până să ajungă la noi, aflasem suficient ca să spun:

— Nu avem cupoane și vrem tot pachetul, cu cameră la motel.

Bernice își lăsase capișonul de ploaie și impermeabilul bej pe scaun. Purta un trening roz. O țigară neaprinsă pusă după urechea dreaptă îi ieșea printre cârlionții negri lucioși.

— Primiți și micul dejun, a spus ea, în timp ce ne dădea tichetele. Autobuzul oprește în fața motelului înainte să se deschidă Mallul, așa că puteți da iama în bufet. Șunca dispare rapid.

Ochii ei verzi, aspri, s-au ațintit asupra grupului nostru.

— Aveți camerele de la 17 la 21, vă prindeți voi cum stă treaba. Să dați chitanțele acestea la recepție.

— Vor și un număr de carte de credit? a întrebat Zane.

— Nu contează. Nimeni nu urcă mâine în autobuz dacă nu și-a achitat vreo cheltuială la motel. A aruncat o ocheadă piezișă către părul alb al lui Zane. Ai nepoți?

— Ăăă… nu.

— *Așa-s copiii:* când crezi și tu că nu-ți mai mănâncă zilele, îți acordă un bis. La cât de des îi văd, pot să nici nu mai am vreo altă problemă.

Privirea ei a plutit peste cinci străini care stăteau în partea din spate a autobuzului ci: Tipul acela cu păr alb, fără nepoți. Femeia de culoare care nu părea a fi sora vreunuia dintre bărbați. Tipul scund și îndesat cu ochelari groși care stătea pe marginea locului său. Rockerul rebel cu părul neîngrijit pe care nicio bunică nu ar fi vrut ca nepoțica ei iubită să-l aducă acasă. Poetul cu ochii plini de stafii și zâmbetul tăios.

— Sunteți o familie ciudată.

— Care familie nu e așa? am spus eu.

Bernice a început să miște țigara neaprinsă de după ureche încolo și-ncoace în mâna ei ca o gheară.

— Familiile, ne-a spus Bernice. Mamele ne stresează mereu cu lucrurile pe care nu le spun. Tații sunt plecați chiar și atunci când stau în blestematul acela de fotoliu din camera de zi. Frații și surorile, nici să nu mai vorbim. Le duci necazurile în cârcă, iar ei îți ocupă timpul. Copiii nu vor să audă cum a fost, așa că nu știu nimic despre cum stau lucrurile în prezent.

Tubul alb dintre degetele ei de veterană.

— Credeam că s-a interzis fumatul în autobuze, a spus Zane. Incendii, cancer…

— N-am fumat de ani buni. Ruloul ucigaș s-a strecurat înapoi după urechea ei.

Armăsarul nostru argintiu gonea pe o autostradă largă.

Bernice privea fix pe fereastra autobuzului.

— Când eram mică, mergeam dintr-un magazin într-altul ieșind pe trotuar. Apoi au apărut mallurile, așa că nu mai trebuie niciodată să ieși în soare sau să te uzi în ploaie. Acum există și computerele, dacă ai priceperea și banii necesari. Nici nu mai trebuie să ieși din casă sau măcar să vorbești cu cel care se ocupă de livrare. Ești liber să stai încuiat acolo unde ești. Magazinele adevărate organizează tururi cu autobuze pentru a ne atrage pe noi, oamenii care avem nevoie de un motiv și un loc unde să mergem.

I-am întors cuvintele:

Ești fie în autobuz, fie în ceață.

— Da, a spus ea. Dar nu îi plăcea.

Două ore mai târziu, eram toți cinci în camere de motel alăturate, îmbuibați cu un mic dejun în stil suedez, Russell băuse suficientă cafea

ca să facă primul de gardă și să ne ducă hainele la spălătoria hotelului, în timp ce noi aveam să ne prăbușim în paturi adevărate. În holul de dincolo de ușa mea, Bernice îndemna pe cineva „să-i dea bice”, în timp ce eu mă cufundam într-un somn fără vise.

Șapte ore mai târziu, aruncam în aer mașina de poliție.

31

Șase ore și nouă minute după ce Bernice traversase drumul către mallul de piatră albă, echipa noastră stătea în fața ușilor oglindă. Căram sacoșele donate de Bernice, matricele și bunurile noastre. Chipurile noastre, reflectate pe suprafața oglinzii, păreau odihnite, dușate și bărbierite și, în mod clar, știau ce făceau în lumina soarelui aproape de asfințit.

— Ia uite, a exclamat Russell. Cinci nebuni în inima realității.

Uitându-se lung la imaginile noastre reflectate, Hailey i-a spus:

— Credeam că ai făcut un progres uimitor.

— Da, dar se pare că e nebunie și în partea cealaltă.

— ’Xact.

— Haideți, să ne vedem de treabă, i-am îndemnat eu. Ochiul electric ne-a surprins înaintând și a deschis ușile oglindă.

Pupilele noastre au absorbit lumina oceanică din interiorul mallului în același timp în care ea ne absorbea pe noi. Respirația ne-a adus mirosul de mall. Parfumul industrial reducea la tăcere milioane de subsuori și picioare obosite. Cămășile și fustele de pe rafturile magazinelor răspândeau iz de țesătură. Cu cât pătrundeam mai adânc în centrul comercial, cu atât devenea mai dulce mirosul de cornete de napolitană și grăsime prăjită. Lespezile bălțate în alb și negru înghițeau sunetul pașilor și nu afișau nicio urmă de pantof. Auzeam frânturi de conversații, șuieratul aspiratoarelor, zumzăitul aparatelor de aer condiționat, *discrete și aparent pretutindeni,* instrumente înregistrate torturau cu voioșie un cântec vag familiar.

— Nu! a strigat Russell. E Beatles! Din albumul *Sgt. Pepper’s*[41]. *O zi din viață* se referă la felul în care vor să ne atragă, nu să ne vândă porcării!

— Data trecută când am intrat într-un loc ca acesta era pe vremea lui Nixon, a spus Zane.

Două femei în vârstă îmbrăcate în treninguri șic ne-au depășit în pas vioi, cu gurile întredeschise, cu brațele agitându-li-se pe lângă corp, cu pantofii lor de un alb pur mișcându-se în cadență.

— Au venit să-și antreneze inimile, am răspuns eu privirii fixe a lui Zane.

— Aha.

— Am venit să ne echipăm și o tăiem, am spus.

Eric s-a înghesuit lângă Hailey și a spus:

— Să nu mă lași singur!

— Nu te las, i-a spus ea.

Am ajuns încet la un chioșc cu o hartă luminată și o listă cu locurile unde se aflau bancomate.

— Mallul acesta are cinci magazine diferite de teniși! s-a mirat Russell.

— Toată lumea aleargă de colo-colo, am remarcat eu, pentru a doua oară în mai puțin de o zi.

Eric a spus, cu un efort:

— Cel puțin noi avem o țintă.

Dar mergeam de parcă am fi pierdut-o, rătăcind purtați de curent de-a lungul lanțului de vitrine în care manechinele fără cap purtau pantaloni și pulovere făcute în fabricile zgomotoase din China comunistă sau la zece pași periculoși la sud de Texas. Etichete, nume de mărci, accesorii și francize se năpusteau asupra ochilor noștri ca niște gloanțe trimise de țeava unei mitraliere. Un magazin promitea să ne ofere vitamine vegetale care să combată *în mod natural* bolile suferite de indivizii plini de viață din reclame, care știau că, de fapt, erau chei, grași, aveau oasele slăbite, boli de piele, arterele înfundate, probleme de potență și sufereau de anxietate. Următorul magazin oferea kilometri de lanțuri de aur, inele, brățări, ceasuri de firmă care, pe lângă altele, îți indicau cât era ora. Pe geamurile din apropiere se vedeau vânzători care le arătau clienților cum să programeze opțiunile de masaj ale fotoliilor din piele sau cum să conecteze un telescop video de curte la un laptop, astfel încât să poată sta relaxați în living și să cerceteze stelele.

— Când s-au întâmplat toate lucrurile acestea? a întrebat Zane.

— Chiar în fața ochilor noștri, am spus eu.

— Ei bine, a spus Russell, nu chiar în fața ochilor noștri. Am fost închiși.

Hailey a intervenit:

— Nu cred că asta înseamnă că suntem nevinovați.

Am mers mai departe.

Pe laturile unui chioșc erau afișe hollywoodiene cu filmele care rulau la cinematograful din mall. *Actori frumoși* care sfidau probabilitățile pentru a găsi dragostea. O lume vulcanică unde numai *magia* din sufletul unui băiat nefericit putea stăvili victoria răului. *Polițiști rebeli,* prieteni devotați, care trăgeau teatral către băieții răi pe care nu-i putea atinge nicio lege. O blondă sexy, îmbrăcată în piele neagră și sextetul ei de ajutoare impresionante care dădeau *lovitura* secolului. Familia *teribil-de-pierdută* de albi total dezorientați salvați de înțelepciunea de stradă a unui guru negru și incomod. *Un film de animație* plin de aventuri nebunești care avea să devină, în mod sigur, o peliculă clasică pentru toată familia, în care nu se întâmpla absolut nimic, și apoi venea sfârșitul.

— Mi-ar plăcea să văd un film pe care să vreau să-l văd, a spus Russell.

Ne uitam fix cu toții la strălucirea minunată a unei librării.

Hailey a oftat.

— Mi-ar plăcea să-mi vizitez șinele meu mai bun.

— Mi-ar plăcea să-mi vizitez vechii prieteni. Imagini din Faulkner, Lewis, Steinbeck, Camus, Hammett, Marquez, Emily și Williams îmi dansau în suflet. Să-mi fac unii noi.

— S-ar putea să aibă hărți care ne pot fi de folos, a spus Russell. Sau CD-uri grozave.

Zane a scuturat din cap.

— Sigur ne caută prin locurile care ne plac.

Eric a clătinat din cap.

Am dat să plecăm…

— *Înghețați!* a spus în șoaptă Russell, corectându-se rapid: Nu! încercați să păreți firești!

Era prea mult. Eric a început să tremure.

Hailey l-a luat de braț:

— Stai calm!

— Ce s-a întâmplat? Mâinile lui Zane s-au apropiat de curea, în care era vârât pistolul.

— Camere de luat vederi.

Russell ni le-a arătat ridicându-și privirea către cer.

Camere de securitate, dintr-un metal alb, stăteau atârnate de tavan, mișcându-se încet dintr-o parte în alta, măturând constant întregul complex cu ochi ciclopici de sticlă.

— Și la bancomatul din peretele acela! a spus Hailey.

— Și-n spatele tejghelei din magazinul acela cu lenjerie sexy, a spus Zane.

— Peste tot, a concluzionat Eric.

— Și ce dacă, am spus eu. Camerele de aici nu vor sesiza ceea ce contează. Caută scandalagii și hoți, nu nebuni evadați în lumea oamenilor sănătoși mintal.

— Dar va exista o dovadă că am fost aici, a spus Eric.

— Dacă și când se va uita cineva la una dintre casetele acestea, am spus eu, noi vom fi plecat demult. În plus, atâta timp cât nu există niciun motiv de a verifica înregistrările, e ca și cum nu am fi fost văzuți.

— Tot nu-mi place, a zis Russell. Tot nu e bine.

Hailey a întrebat:

— Ce o să se întâmple cu țara când Securitatea Națională o să reușească, în sfârșit, să instaleze camere de supraveghere în timp real pe tot teritoriul?

— Psihiatrii ca doctorul F. Vor trebui să redefinească paranoia, a

comentat Zane.

— Prea târziu, am spus eu, conducând aparent relaxat echipa sub frunzișul verde al unui palmier care se înălța dintr-un ghiveci. Toți oamenii care nu sunt nebuni sunt deja paranoici.

— Cei de la The Animals au spus-o, a intervenit Russell. Trebuie să plecăm de aici.[42]

— Dar nu am luat lucrurile de care avem nevoie! a spus Zane.

— Nu au așa ceva aici, i-am răspuns. Dar ne au pe noi.

— Dar nu suntem decât de o jumătate de oră aici! a spus Hailey.

— Timpul a expirat, am spus eu, îndreptându-mă către o cabină deasupra căreia scria „Informații”.

— Ce v-ar interesa să aflați? m-a întrebat femeia cu părul cărunt.

— Totul, am răspuns eu. Sau drumul cel mai scurt către cea mai mare parcare.

— Ca să ajungeți la cea mai apropiată ieșire mi se pare că trebuie să treceți prin farmacia non-stop.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama și singur, a spus în șoaptă Russell.

Am pornit în direcția indicată de femeie până ce am zărit farmacia aflată lângă un magazin care vindea tricouri de fotbal, mingi, jachete de piele NASCAR Team Viagra, și teniși.

— Toaleta e lângă magazinul de articole sportive, am spus eu. Intrați cu toții.

— Furtul unei mașini din parcarea unui mall e o idee proastă, a spus Russell. Lăsând la o parte faptul că am putea fi filmați. Nu se știe niciodată când o să iasă cineva, să descopere că i-a dispărut mașina, să sune la 911 și să introducă numărul de înmatriculare în sistemul de mașini furate. Mai mult, să furăm o mașină cât timp nu s-a înserat încă…

— Așa stau lucrurile, l-am contrazis eu. Și trebuie să plecăm de aici.

— Amin, a spus Eric.

Zane a scuturat din cap.

— Uitați-vă cum vă tremură mâinile. Mai întâi, trebuie să ne luăm doza.

O sticlă de apă de la un automat. Hailey a deșertat pilulele liceenilor pe care le ținea într-un borcan împrumutat de la Jules. Singurul care a luat mai mult de trei pastile a fost Russell, iar Numărul Patru a lui era mică și albă. În timp ce el și-o înghițea, Hailey mi-a adresat un zâmbet. Aveam nervii prea întinși pentru a-i răspunde cu o mișcare din cap sau un rânjet.

— Tre’ să ieșim, am spus eu, în timp ce treceam de pe culoar în farmacia unde mirosea a sirop. Luminile din tavan și rafturile cu scutece pentru adulți, absorbante menstruale și substanțe de îndepărtare a țânțarilor se năpustiră asupra mea. Luați ce ne trebuie, eu mă duc să pun ochii pe o mașină.

Russell a încercat să mă oprească:
— Nu te pricepi la șutitul de mașini.
— Cât trăiește, omul învață.
— Lasă-l pe Eric, cel puțin să… a propus Zane.
— *Hei!* Trebuie să… trebuie să ies de aici *singur!*
Și am ieșit în grabă în parcare.
O tentă rozalie îmblânzea lumina soarelui de după-amiază. Mă luptam să nu pierd controlul. Să am o înfățișare obișnuită. De parcă aș fi fost în mediul meu obișnuit.
„Trebuie să fie vreo două mii de mașini acolo.” Am pornit-o la întâmplare printre două șiruri de mașini, întorcându-mă printre alte două. M-am uitat la toate mașinile SUV și la dubițe. Niciuna dintre încuietori nu părea ușor de deschis.
Nu erau prea mulți în parcare. Ca și cum ființele umane erau absorbite direct din mașini în *experiența cumpărăturilor* de un aspirator-mamut aflat în centrul comercial. Poate că aspiratorul acela era în zumzăitul muzicii la conservă și cântecele măcelărite din tinerețea noastră.
„Trebuie să existe un astfel de aspirator, mi-am zis. Încă mai aud zumzăitul undeva, în spate. *Acum* concentrează-te: Ce mașină să furi? Abia dacă putem să încăpem toți cinci în Toyota aceea roșie. Dubița cu abțibildul «Mămică antrenor de fotbal» are cauciucurile cam dezumflate, izul poluat al scutecelor de anul trecut și guma de mestecat de anul acesta. SUV-ul acela auriu are încuietorile încastrate… dar fereastra de la șofer e deschisă câțiva centimetri! Poate…”
În spatele meu, glasul unei femei m-a făcut să înghet pe loc, spunând:
— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?
Avea părul scurt, deschis la culoare. Bluză și pantaloni bej, pantofi negri. Pe sânul ei stâng purta o insignă argintie, iar la șold avea prins un Glock de 9 milimetri. Mașina de poliție, oprită, zumzăia în spatele ei. Am văzut microfonul radio prins de epolet, cutiuța de piele unde se aflau cătușele, dar ceea ce m-a dat cu adevărat gata erau ochelarii de soare cu lentile negre, tip oglindă, care reflectau globul roșu, incandescent, al soarelui care apunea. Și pe mine.
— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? Al doilea avertisment.
— Absolut! I-am adresat cel mai nevinovat zâmbet de care eram în stare.
Deși eram absolut conștient că-și dăduse seama. Că-și dăduse seama că eu știam că ea știa. Stăteam acolo, jucându-ne fiecare rolul, încercând fiecare să scriem finalul acestui scenariu. Trăind fiecare învățătura universală cum că aceasta era o scenă de terminat, nu de început. Această alegere ne făcea să stăm politicoși acolo, până

celălalt făcea o mișcare incriminatoare.

— Care e problema? După uniformă, mi-am dat seama că făcea parte din poliția locală.

— Care dintre ele?

— Cea care v-a făcut să vă plimbați printre șirurile de mașini, de parcă ați vrea să cumpărați una.

— E vorba de noroc. Mașina mea e la reparat, așa că am venit cu mașina soției.

— Și asta este? Ochelarii făcură o mișcare către SUV-ul auriu.

— Da. De obicei luăm Fordul meu când ieșim, așa că eu nu merg cu SUV-ul ei decât de vreo câteva ori pe lună. În ziua de azi, sunt SUV-uri peste tot și arată toate la fel.

Ochelarii negri s-au mișcat dintr-o parte în alta în timp ce ea-și folosea vederea periferică, fără să-și dezlipească ochii de la mine.

— Unde e soția dumneavoastră?

— Nu e aici.

— Și totuși, dumneavoastră sunteți aici.

— Păi… sigur că da.

— Aveți un permis de conducere pe care să mi-l arătați?

— Nu conduc eu.

— Eu încerc să vă ajut. Dacă ați greșit mașina? După cum ați spus, arată toate la fel. Voi verifica prin radio numărul de înmatriculare al mașinii, ca să mă asigur dacă se potrivește cu adresa de pe carnetul dumneavoastră de conducere. Locuiți cu soția, nu?

— Dacă nu eu, atunci cine?

N-a râs.

— Nu am permisul la mine. Ei bine, îl am, dar… e în mașină.

— În mașină.

— Cu portofel cu tot, am spus eu. De-aia sunt aici, afară. Să-mi iau portofelul.

— Ați intrat într-un centru comercial, dar v-ați lăsat portofelul în mașină.

— Sunt un optimist, am spus eu. Dar soția mea…

— Soția dumneavoastră nu se află aici.

— E înăuntru. La coadă la casă, de fapt. Așteaptă să mă întorc cu portofelul, ca să folosim cartea mea de credit, nu a ei.

— E o poveste bună, a spus polițista.

— Numai dacă ar avea și un sfârșit fericit.

— Haideți să luăm portofelul, după care ne putem continua treburile fericiți până la adânci bătrâneți.

— Vedeți, aici e problema.

— Aha. *Deci asta* e problema.

— *Chiar așa!* Adică una e să-mi las portofelul în torpedoul mașinii ei, cu toate chestiile alea care trăiesc pe acolo, dar apoi să mă trimită

aici să-l iau…

— Ca să folosiți cartea de credit.

— … ca să folosim cartea mea de credit, și să uităm amândoi că am nevoie de chei, e alta.

— Deci totul e încuiat bine acolo.

— Exact. Am ridicat din umeri și am zâmbit. Am început să mă rog în gând.

Ochelarii ei negri-oglindă țineau prizonieră imaginea mea în timp ce ea spunea:

— Și ce *o să* facem?

O flacără albastră-oranj a apărut în spatele mașinii ei oprite — *sticlă spartă.*

Polițista s-a întors în așa fel încât să nu mă piardă din ochi în timp ce se uita în stânga și-n dreapta și nu a văzut nimic care să semene cu un geam spart. Ochelarii i s-au mișcat rapid înspre mine, în același timp în care, peste umărul ei, am zărit un fir de fum negru ridicându-se, în spirală, din partea opusă a capotei mașinii ei și am simțit miros de cauciuc și trandafiri *arzând.*

Flăcările de la cocteilul Molotov improvizat din produsele cumpărate de la farmacie cuprinseseră cauciucul din față al mașinii de poliție.

Acesta explodă cu un vum! Polițista s-a întors rapid, scoțând arma. Fumul negru se înălța dinspre mașina ei. Explodând, cauciucul proiectase amestecul Molotov în compartimentul motorului. Flăcările au ajuns la o conductă de injecție a combustibilului.

Zbang! O răbufnire de flăcări a împins capota, lăsând motorul la vedere.

Cu pași nesiguri, polițista s-a retras către mine, în canionul format între mașinile parcate.

Buum! Rezervorul de combustibil al mașinii ei a erupt într-o minge de flăcări.

Suflul exploziei a făcut-o să-și piardă echilibrul.

Ca și pe mine, lovit de un val de fierbințeală furioasă care-mi biciui chipul.

Întins pe spate pe pavaj, între două mașini, am văzut un stâlp în continuă mișcare de flăcări portocalii și fum negru înălțându-se rapid spre cerul serii. Explozia a declanșat zeci de sisteme de alarmă, care creau un adevărat vacarm.

S-a zis cu operațiunea sub acoperire. Cât de mult din operațiunea noastră o fi fost filmată?

„Ridică-te!” Focul ardea nebunește lângă canionul format de două SUV-uri. Polițista năucită era întinsă la picioarele mele, cu fața și palmele mai roșii decât mi le simțeam eu pe ale mele. Din toate părțile venea o duhoare de cauciuc topit, benzină arsă, metal încins și… păr

ars. Din cauza exploziei, pistolul sărise din mâna polițistei. Am văzut-o căutându-și arma pierdută.

„Încearcă să ducă lupta cea dreaptă."

Așa că am târât-o departe de mingea de foc. Era buimacă, încercând să se ridice în genunchi și, smulgându-i microfonul stației radio pe care o purta la mijloc și aruncându-l, am strigat:

— Mă duc după ajutoare!

Și am pornit în fugă spre farmacia din mall.

De îndată ce am ieșit în goană din norul spiralat de fum negru, Zane — care făcuse și aruncase cocteilul Molotov — a lovit fereastra din partea șoferului de la un BMW sedan cu o lovitură de picior. Fereastra s-a crăpat într-o pânză de păianjen de sticlă securizată. A doua lovitură de picior a împins bucățelele compacte de sticlă în interior. Russell a dezactivat sistemul de încuiere, a lovit sistemul de pornire de la baza volanului și a folosit o șurubelniță pe post de cheie. Motorul a pornit cu un muget. Russell și Zane au accelerat vehiculul prin parcarea în care se strânsese o mulțime de oameni care priveau fascinați mașina de poliție incendiată. Hailey și Eric au venit în fugă spre mine, care goneam cu pași grei. BMW-ul cu geamul spart s-a oprit suficient demult pentru ca noi să urcăm cu tot cu echipament, după care a demarat într-un nor de fum negru, în zarva făcută de sistemele de alarmă ale mașinilor parcate și văicăreala sirenelor mașinilor de pompieri care se apropiau, părăsind în viteză stâlpul de foc de lângă centrul comercial.

32

— Uită-te la mine! am strigat la Zane de pe bancheta din spate a BMW-ului furat, în timp ce Russell conducea prin întunericul lăsat peste suburbiile New Jersey-ului.

De lângă mine, Hailey a spus:

— Mai ai cam juma' de sprânceană la fiecare ochi.

— Plus o strălucire rozalie, sănătoasă, a completat Russell.

Din locul din dreapta-față, Zane nu a scos niciun cuvânt.

Vântul năvălea prin fereastra spartă cu lovituri de picior, de pe partea șoferului.

— Mă descurcam de minune! am strigat.

— Ba nu, spuse Russell, în timp ce vira la stânga, la întâmplare. Tu mereu crezi că te descurci de minune când vorbești cu o femeie, dar lucrurile nu stau chiar așa.

— Nu era o femeie! am strigat eu.

— Vezi? a spus Russell. Ca să vezi cât de dezorientat erai!

— Era o polițistă!

— 'Xact, a spus Zane. Și se pregătea să te bage la zdup.

Zane a scuturat din cap.

— Bine că i-am pus pe Hailey și pe Eric să te urmărească. Dacă

Ofițerul Ochi-Oglindă te-ar fi băgat în mașină, eram distruși toți. Sau ar fi trebuit să o inviți la masă când te percheziționa.

— Aproape că mi-ați dat foc!

— Da, am aruncat un pic pe alături. Am vrut să nimeresc în fața mașinii, unde mingea de foc ar fi reprezentat o diversiune fără pagube de care te-ai fi putut folosi.

— Dar explozia era metoda clasică, a spus Eric.

— Tare, a spus Russell.

— Acum oamenii legii știu…

— Nu la fel de multe pe cât ar fi știut dacă te-ar fi înhățat pe tine, a remarcat Zane. Nu au decât descrierea unei polițiste năucite despre un cetățean care i-a salvat viața când s-a dezlănțuit iadul pe pământ.

Și anunțarea ulterioară a furtului acestei mașini.

În New Jersey au început să se aprindă lumini. Traficul era destul de aglomerat, dar mergeam într-un ritm constant.

— Ce bine ar fi fost să luăm o hartă a zonei, a spus Russell, uitându-se atent la cartierele împrăștiate în labirintul de drumuri orășenești, districtuale, statale și federale pe care mergeam.

— Fii atent să ai mereu oceanul în stânga, a spus Zane, arătând către o săgeată care anunța că plaja era la numai un kilometru și jumătate, în direcția respectivă.

Seara s-a transformat în noapte, aruncându-și aerul rece prin fereastra spartă cu lovituri de picior a BMW-ului furat. Lucrările de reparație a drumului ne deviau cursul într-o parte și-n alta. Ne orientam după instinct, aproximând direcția în care se afla oceanul. Uneori eram siguri că întunericul apei pândea printre clădirile punctate cu lumină, care curgeau dincolo de fereastra spartă a lui Russell, siguri că în aerul nopții se simțea mirosul de mare. Uneori treceam pe lângă magazinașe și fast-fooduri care ar fi putut fi în Kansas, prin cartiere care ar fi putut fi în Ohio.

Plecaserăm de patruzeci și cinci de minute, rulând *cumva* spre sud pe un drum cu sens unic, trecând pe lângă clădiri înalte de apartamente și case dărăpănate. Poate că era din cauza aerului rece al nopții care pătrundea prin fereastra fără geam în timp ce Russell conducea, poate era conștiința mea care realiza că „ce dracu'", era vorba numai de niște sprâncene, dar mă calmasem și tocmai mă pregăteam să-i zic ceva amuzant *și* drăguț lui Zane, când Russell și-a aruncat ochii dincolo de un teren viran din direcția unde ar fi trebuit să fie oceanul.

— Drace! a strigat șoferul nostru.

O privire spre stânga: niciun girofar rotitor de poliție.

În spate: nimic decât drumul gol și noaptea.

Aceeași priveliște și prin parbriz.

— Dreapta liber! a strigat Hailey de pe bancheta din spate.

Russell a îmboldit BMW-ul înainte numai pentru a apăsa frâna și a lua un viraj în derapare către stânga la primul colț. Am străbătut în viteză un parc părăsit, am virat din nou la stânga cu scârțâit de cauciucuri, am gonit pe o stradă goală cu sens unic care se întorcea pe unde veniserăm…

Russell apăsă pe frână atât de tare, încât am zburat cu toții înainte, după care am fost proiectați pe spate.

Eram într-un punct mort, în mijlocul unei străzi cu sens unic care mergea în direcția opusă celei din planul nostru. Parcul gol se întindea la stânga noastră. La dreapta se ridica spre stele o clădire cu ziduri de piatră care continua pe toată lungimea străzii, pe lângă stâlpii singuratici. Marea era, probabil, chiar dincolo de creasta acesteia.

Russell a oprit brusc BMW-ul, a apăsat butonul de avarie, a deschis repede portiera și a ieșit pe jumătate din mașină pentru a se uita mirat la acoperișul clădirii.

Câteva secunde mai târziu, s-a lăsat pe spate și a spus:

— Ooo… Doamne!

Apoi a apăsat pe accelerație. BMW-ul a țâșnit înainte. Russell l-a cârmit pe aleea în formă de potcoavă a unui spital al Marinei de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial transformat într-un hotel bântuit de o mare doamnă.

— Așteptați aici! a strigat el și a zbughit-o în holul hotelului.

— Aha, am spus eu, fără nicio expresie, în timp ce Russell dispărea dincolo de ușile hotelului. Bine.

Am ieșit din automobil. Masa întunecată și ondulatorie aflată dincolo de clădiri trebuia să fie Oceanul Atlantic. La stânga oceanului se întindea un trotuar înălțat de lemn, în stare jalnică. Spre dreapta se afla uriașul castel abandonat. Mi-am ridicat privirea către lucrul pe care poate că-l zărise Russell și-l făcuse să se poarte ciudat și am văzut o reclamă, formată din becuri neaprinse:

BINE AȚI VENIT LA…

— Urcă! a strigat Russell, alergând către BMW.

Fără să irosesc nicio clipită pentru a termina de citit, m-am executat: el era șoferul.

— E la numai cinci cvartale distanță!

Russell ne-a scos rapid de pe alee și a pornit în direcția în care mergeam înainte de a vedea *ce-o fi văzul.* Mergeam nebunește prin noapte cu șoferul nostru. Cu încredere.

BMW-ul furat a luat curba la stânga, mergând cu viteza unei rachete de-a lungul unei străzi largi cu mașini parcate oblic pe partea din mijloc. O mașină a ieșit în trafic: Russell a ocupat rapid spațiul lăsat liber. A coborât din BMW și a gemut ca și cum s-ar fi bucurat de o plăcere de natură sexuală. A traversat clătinându-se de cealaltă parte a străzii către o clădire lungă, cu un singur nivel, cu pereți gri ca niște

clătite cenușii și marchiză albă. Eram în spatele lui când s-a lăsat în genunchi și și-a întins mâinile, în gestul de mulțumire al celor care au ajuns pe tărâmul făgăduinței.

Utere negre pe marchiza albă a clădirii: Poneiul de Piatră1 [43].

Literele albe, strălucitoare pe un fundal negru, anunțau: Cafenea și Bar.

Chitare electrice scoțând sunete văicărețe și prelungi, ropot de tobe și vocea răgușită a unei femei se scurgeau ca un val de sânge către noi în timp ce Russell stătea îngenuncheat pe stradă.

— Nu, am spus eu.

— Ce naiba, a exclamat Zane. Trebuie să mâncăm.

— Bine, m-am învoit eu oftând. Știam acum că becurile electrice neaprinse de pe clădirea care amintea de un castel formau BINE AȚI VENIT LA ASBURY PARK, NJ. Trebuie să mâncăm. O să fie bine.

Eric a acoperit fereastra spartă a BMW-ului cu husa de la roata de rezervă. Am plătit o taxă de intrare la ușa barului și am intrat într-o fabrică de vise cu pereții vopsiți în negru, plină de vapori de bere, fum de țigară și lumini colorate. Un ponei alb uriaș decora peretele acoperit cu mochetă neagră din spatele formației care se dezlănțuia pe scenă în fața unei mulțimi de două sute de studenți și tineri care-și fluturau pletele, vreo douăzeci și ceva de funcționari din cabinetele de avocatură și fabricile de ciment, pentru chipuri care se apropiau de patruzeci de ani, la fel ca mine, Russell și Eric. Un bărbat de culoare mai în vârstă decât Zane a trecut șchiopătând pe lângă noi, sprijinindu-se în baston. Ne-am croit drum cu greu către barul din spate. Barmanița cu părul de culoarea nisipului, ten bronzat, bluză fără mâneci și inel în buric a ridicat un deget: „Așteptați”.

Chitarele se armonizau cu o demonstrație de măiestrie a toboșarului, pentru a încheia cântecul care trâmbița de pe scenă.

Mulțumim mult! a spus conducătoarea trupei, care purta o chitară agățată cu o curea care-i trecea pe după gât. O cascadă de cârlionți negri se revărsau pe lângă chipul ei ivoriu către bluza neagră, decoltată și mulată. Purta jeanși negri și pantofi cu baretă și tocuri înalte, groase. Vă mulțumim că ați venit să ne ascultați în seara aceasta, sper că v-a plăcut ultimul cântec pe care l-am scris, se numește „Sex într-o mașină furată”. Câțiva oameni au aplaudat. Ea vorbea în continuare: Acum o să luăm o pauză, dar o să ne întoarcem cu coveruri ale melodiilor voastre preferate și câteva piese de-ale noastre, care știm că vă plac. Ați face bine să vă placă, pentru că altfel o să vă frângem inimile. Buzele ei sângerii schițară un zâmbet pentru a arăta că glumea, dar zâmbetul acela demonstra că vorbea serios. Nu uitați, după cum scrie și pe marchiză, noi suntem Terri and The Runnaways [44].

Barmanița s-a aplecat spre noi și ne-a întrebat:

— Cu ce să vă servesc?

Gestul pe care l-am făcut cu mâna i-a alungat zâmbetul de pe buze.

— Fără alcool!

Zane i-a spus:

— Eu vreau o bere.

— Și eu, a spus Russell.

— Patru cu totul, a spus Hailey. A dat din cap în direcția lui Eric cel scurt și îndesat. Ale noastre să fie slab alcoolizate.

— Bine, am cedat eu, dar numai un rând!

— Putem să luăm și mâncare? a întrebat Zane.

— Orice, numai să fie rapid și sățios, am spus eu. Mai ales rapid.

— Foamea, omule, a spus barmanița, e o pacoste. Bucătarul a făcut paste. Cu sos de roșii, cârnați și ardei. Se mănâncă repede, dar dacă verși pe tine, o să arate ca niște pete de sânge.

În timp ce se îndrepta către paharele goale stivuite în fața steagului american care ocupa peretele din spate, transmise comanda noastră de mâncare în microfonul căștii pe care o purta.

I-am șoptit lui Zane:

— Ce facem dacă sparge cineva BMW-ul? Dacă-l fură?

— Să ne fure mașina furată? a făcut semn cu capul către cântăreața-compozitoare Terri, care mergea prin sală, îmbrățișându-se cu câteva prietene de la serviciul ei de peste zi. Pentru sex?

— Nu suntem o glumă! Și nici subiect de cântece!

— Ba sigur că suntem, a spus el, dându-mi o bere. Relaxează-te.

Russell și-a făcut loc între noi.

— Știți unde suntem?

— Am văzut destule indicatoare, i-am spus eu.

— Nu, omule: Dacă știți *unde suntem!* Există unele locuri, spuse el, unde magia acționează. Unde arta se întâlnește cu publicul și transcend împreună. Ca scena de la Festivalul din Newport, Cotton Club din Harlem, Cavern Club din Liverpool unde s-au format Beatleșii sau cabaretele din Texas de unde au ieșit Hank Williams și Buddy Holly — sau, la naiba, Teatrul Globe în trecutul îndepărtat.

— Nu exagera limitele unei teorii Inimoase, am contrat eu. Se pierde relevanța când compari un bar îmbibat în bere, niște lumini colorate, studenți beți, muncitori melancolici de la fabrici și o rockeriță sexi ca aia de pe scenă, cum-o-chema-o, cu Shakespeare.

— Hei, poeții Americii au lăsat condeiul și au luat chitara.

— Și dacă nu pot cânta?

— Ca Bob Dylan?

— William Carlos Williams a scris poezii adevărate după transmisiunea la televizor a detonării Bombei Atomice…

— Tipul acela din Jersey, nu? a spus Russell. Căruia îi plăcea Sinatra? Care-a dat ortu' popii pe undeva prin zonă?

— Poftiți, băieți! Pe bar au fost așezate rapid farfuriile cu spaghete cu sos roșu, din care ieșea un abur gros.

— Iar locul acesta, a zis în șoaptă Russell, locul acesta… Sunetul clasei muncitorești revoltându-se împotriva funcționarilor în costume pe când eu eram doar un bebeluș, în anii 1970… Scena aceea… Springsteen. Russell a scuturat din cap. Poate dacă nu mi-ar fi păsat că lumea avea să explodeze. Poate dacă aș fi crezut că muzica și cuvintele mele ar fi suficiente, în loc să mă gândesc să-mi pun fundul la bătaie în slujba Unchiului Sam… Adică vreau să spun că eram un rocker bun — *sunt bun,* iar asta i-a convenit de minune Unchiului, întrebările mele *cu-ce-pot-să-ajut-și-eu* care i-au slujit *scopurile înalte* în alei întunecoase și… Dar poate, a continuat el, încântat de imaginea scenei unde instrumentele așteptau în fața uriașului ponei alb. Poate. Dacă.

Zane l-a convins să părăsească meleagurile triste a *ceea ce ar fi putut să fie.*

— Mănâncă.

În timp ce Russell se executa, Zane m-a întrebat în șoaptă:

— Câți bani mai avem?

— Nu mulți, am spus eu. Biletele de autobuz, camerele de la motel, ce-au cheltuit la mall…

— Ei, nu contează. Dă-mi o sută de dolari. Privirea lui mă țintuia cu o expresie de „taci și la-o”. A luat bancnotele pe care i le-am strecurat, a chemat-o cu un semn pe barmaniță și a întrebat-o: Unde e șeful?

Barmanița a arătat către o femeie îngrijită cu părul de culoarea alamei.

Zane și-a croit drum cu coatele prin mulțime până a ajuns la șefă. Aceasta l-a lăsat să vorbească, după care și-a întors privirea pragmatică și serioasă către noi. I-a spus ceva.

Hailey m-a întrebat în șoaptă:

— Ce face?

Zane a pornit prin mulțime, i-a spus ceva cântăreței Terii, și s-a așezat la masă cu prietenii și colegii ei de formație. Femeia a spus ceva. Zane a vorbit și el, mai mult decât ea. Ea a ridicat din umeri, în semn că „da”.

Zane i-a dat cei o sută de dolari din fondul nostru operațional/ de supraviețuire.

S-a întors la noi și i-a spus lui Russell:

— În regulă, am plătit. Ia o chitară. E șansa ta.

— Poftim? s-a mirat Russell.

— Scena de la Poneiul Alb e acum a ta, a explicat Zane.

Russell se holba la el. La mine.

Cuvintele mi-au izvorât din inimă. A trebuit să spun:

— Fă-o. Nu irosi timpul.

Pentru o secundă înghețată în suma eternității, Russell a rămas holbându-se pur și simplu la noi, cu ochii plini de lacrimi.

Apoi s-a întors și a început să-și croiască drum împingând cu umerii prin mulțime.

Spre stânga mea, am văzut-o pe șefa cu părul de culoarea alamei vorbind cu tehnicianul care lucra în cabina de sunet aflată lângă peretele din fața scenei. Odată pauza terminată, a revenit la muncă.

Russell stătea lângă scenă. Ezita. Schiță pasul lung și hotărâtor care-l aduse acolo sus, lângă chitare și tobe, lângă clapele și poneiul alb de pe perete.

De cealaltă parte a camerei, Terri și colegii ei stăteau cu ochii pe instrumentele lor scumpe.

Russell și-a lăsat degetele să alunece peste chitarele zvelte, electrice. O chitară clasică, cu cutie de lemn, utilată cu un microfon, i-a atras atenția. A luat-o în mână.

— Și dacă nu cântă deloc bine? am întrebat-o eu pe Hailey.

— Atunci se prăbușește cântând. E mai bine decât nimic. Toată lumea se prăbușește, până la urmă.

Dar ne-am golit cu toții berile dintr-o înghițitură.

Tehnicianul de sunet a îndreptat fasciculul alb către Russell. A setat microfonul pe live.

— Uuuu! a strigat barmanița din spatele nostru și a început să aplaude. Bravo, bătrânelule!

I-am spus lui Zane:

— Pentru tine.

Mi s-a răspuns:

— Pentru noi toți.

Pe scenă, Russell a scos un șir de note chinuite, false, din cutia de rezonanță a chitarei.

Stânjeneala a redus mulțimea la tăcere. Oamenii se mișcau de pe un picior pe altul pe ringul de dans, sperând că tipul de pe scenă avea să plece dacă tăceau cu toții.

Apoi, ah! Russell le-a deturnat visele.

Cu corzile vibrând în ritmul bătăilor inimii, aplecându-se peste instrument și oferindu-le ceva ce nu mai auziseră niciodată, focul rapid stârnit pe strunele chitarei acustice se închegă într-o melodie clasică a lui Richard Thompson:

Mă simt atât de bine încât o să frâng inimi în seara asta,

Mă simt atât de bine încât o să mă retrag cu cineva în seara aceasta.

Ajuns abia la al treilea vers, Russell îi avea pe toți la degetul mic în timp ce degetele îi zburau pe corzi, un crescendo de poezie.

Zane a pornit către șefa cu păr de culoarea alamei. Am văzut-o râzând, ridicându-și mâna stângă, arătând către cel de-al patrulea deget și dând din cap în semn *că-i părea rău* de ceva.

„Zane! mi-am spus în gând, plin de o admirație fericită. *'Xact!* Mergi pe valul progresului! Profită de șansă."

Russell a scos un ultim acord. A făcut un pas înapoi dinspre microfon pentru a-și trage răsuflarea.

Mulțimea s-a dezlănțuit în țipete sălbatice, aplaudând și chiuind.

De partea cealaltă a încăperii aglomerate, i-am văzut pe Terii și pe colegii ei stând în picioare și ovaționând.

Russell a stârnit o cascadă de note. Anunță bine-cunoscutul „Totul pentru tine", al unei trupe numite Sister Hazel. Dar în loc să-l cânte din gură, a continuat să smulgă de pe corzi sunete-cascadă, repetând secvențele și amplificând refrenul într-un ritm pe care plutea ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva. Mă întrebam de ce, din toate cântecele pe care le cunoștea, Russell îl alesese tocmai pe acesta.

Terri a pornit în fugă de lângă colegii ei, a traversat barul în viteză pentru a îndesa banii în buzunarul cămășii lui Zane, a ajuns pe scenă și a luat un microfon. Russell a zâmbit înspre noaptea din fața lui, nu și-a îndreptat privirea spre ea, s-a aplecat spre microfon și a cântat primul vers al melodiei, după care s-a oprit în timp ce Terii îl îngâna, cântând al doilea vers. Abia atunci a privit-o. Iar ea și-a dat seama că era un cântec perfect pentru un duet replică-răspuns, fiecare din ei cântând pe rând versurile despre dragoste și timpuri pierdute.

Colegii ei au ajuns pe scenă, iar o a doua chitară a început să îngâne melodia în spatele lui Russell, în timp ce tipul de la clape i-a întins o chitară lui Terii, iar toboșarul a luat bețele, a marcat ritmul…

Și toți și-au reunit glasurile într-o melodie plină de bucurie, în timp ce mulțimea era în delir.

Barmanița din spatele meu a strigat:

— Dezlănțuiți-vă!

Eric a sărit în mijlocul mulțimii, ca să execute ordinul ei.

Hailey a sărit pe urma lui, comandându-i:

— Stai lângă mine! Nu te supui decât ordinelor mele!

Și dansau amândoi, Eric agitându-și brațele într-un extaz absolut în timp ce Hailey, cea mai bună femeie pe care ar fi putut-o iubi vreodată, dansa cu el, râzând chiar dacă era pe moarte.

Două sute de oameni dansau înghesuiți pe ring. Față în față cu scena se afla cabina de sunet, o platformă fixată pe peretele din spate cu un banc de sunet, comutatoare și indicatoare pentru lumini. Tehnicianul mi-a făcut un semn smucit din cap să urc și eu acolo, pentru a mă bucura de o priveliște mai bună.

Pe scenă, formația muncea mai departe la ultima parte din *All of you.*

Russell s-a detașat cu rifful dan-dan, da, da, dan de deschidere care-i apăruse în vis lui Keith Richards, pentru melodia *(I Can't Get No) Satisfaction* a formației Rolling Stones.

Terri îl privea pe Russell cu o strălucire aparte pe chip. Cârlionță ei de abanos îi cădeau în cascade pe umeri. Își arcuia șoldurile către bărbatul îmbrăcat cu jachetă neagră de piele în timp ce duceau mai departe un cântec despre ceea ce nu puteau *obține*.

Pe ringul clubului, Zane, Hailey și Eric dansau rock, dezlănțuiți.

De pe platforma cabinei de sunet, mi-am aruncat privirea pe deasupra mulțimii către ușa de la intrare pe unde — ca și Derya — a intrat o femeie și mi-a zguduit întreg universul.

Seara aceea a fost legată de Poneiul de Piatră, nu Kuala Lumpur sau Malaysia înainte de 11 septembrie.

Femeia aceea era Cari, nu Derya.

Cari a plutit în sala de la Poneiul de Piatră. Era însoțită de doi bărbați cu jachete lungi care stăteau de-o parte și de alta a ei. În jurul ei pocneau scânteile unei magii familiare, de la părul blond filat, la chipul ei de animal de pradă, la jacheta de culoare închisă și pantofii negri. Apoi cosmosul a făcut să i se deschidă un pic jacheta, așa că am zărit arma în toc, dându-mi seama, împietrit, că fusese trimisă de Agenție. Mi-am dat seama că ea și echipa ei erau asasinii perfecți trimiși pe urmele noastre.

33

— *Sa-tis-faction!* cânta Russell pe scena de la Poneiul de Piatră. Părul negru al lui Terri se mișca rapid în timp ce ea mângâia coardele chitarei electrice, iar formația ei ducea mai departe cântecul.

Cari și pistolarii ei s-au oprit la câțiva pași de intrare pentru a da răgaz ochilor lor de vânători să se adapteze la strălucirea albastră a luminilor stroboscopice din bar. Amândoi ucigașii care o însoțeau purtau jachete lungi. Cel îmbrăcat cu o haină de piele maro era chel, tipul masiv cu jachetă din fibre asemănătoare cu cele folosite la costumele spațiale afișa o tunsoare scurtă, modernă.

— *Hey, hey, hey!* cânta Russell.

Mulțimea de pe ringul de dans se lăsa purtată de ritmul cântecului.

Eric „se dezlănțuia” după cum i se ordonase, *un tip alb,* scund, îndesat, cu ochelari care sărea mereu în contratimp, agitându-și brațele deasupra capului, ca și cum ar fi vrut să amestece stelele. Dansul cu Hailey infuza supunerea lui Eric cu un fior de fericire. Grija pentru Eric justifica prezența lui Hailey pe ring, dar zâmbetul de pe fața ei arăta că se și distra de minune.

Formau un cuplu ieșit din tipare: un tip alb, cu figură de tocilar și o femeie rasată cu piele de culoarea abanosului.

Cari i-a zărit de la o distanță considerabilă, în mulțimea înghesuită în spațiul clubului.

Am coborât rapid de pe platforma cabinei de sunet. Un picolo stivuia farfuriile goale de paste pe o tavă. I-am îndesat câțiva dolari în buzunarul de la cămașă și am luat tava în mâna mea dreaptă.

Ținând tava la nivelul feței, urmăritorii nu puteau vedea în persoana mea decât un picolo.

Zane stătea lângă șefă. În magazia armei lui erau trei gloanțe, câte unul pentru fiecare asasin, deși nu-i putea vedea de cealaltă parte a camerei din cauza mulțimii de dansatori. Mi-a simțit *mișcarea tensionată* și s-a întors să mă privească, cu tava în echilibru pe palma mea dreaptă, în timp ce cu arătătorul mâinii stângi îi făceam semn, ca și cum mi-aș fi tăiat gâtul.

Pe scenă, Russell și Tern improvizau un refren alcătuit din cântarea alternativă a acelorași cuvinte, spate în spate, zgâlțâind microfonul. Erau departe, în lumea lor.

I-am arătat lui Zane trei degete. Am ridicat arătătorul în sus, după care mi-am mișcat palma orizontal, pentru a-i sugera imaginea sânilor: „o femeie". Degetele mele formară un V ca lamele unei foarfeci, arătând în jos: „doi bărbați".

Mișcarea din cap a lui Zane mă anunță „am înțeles", iar pumnul lui încleștat mi-a spus: „Du-te!"

Pe scenă, chitaristul Russell s-a lăsat într-un genunchi în fața lui Terri. Șoldurile ei îi ascundeau chipul de urmăritorii noștri și îl făceau și pe el să nu-i vadă pe ei.

Tehnicianul din cabina de sunet a stins toate luminile din sală, scăldându-i pe cei doi cântăreți de pe scenă în razele unor reflectoare roșii și albastre. Mi-am croit drum împingând civilii transfigurați de ceea ce vedeau. Tava îmi ascundea chipul în timp ce mă învârteam prin sală în căutarea unei poziții potrivite, rugându-mă ca nimeni să nu-și dea seama că picolii nu purtau jachete de piele și nici nu duceau vasele murdare *în direcția opusă* celei în care se afla bucătăria.

La șapte-opt metri distanță, Cari a pus palma la urechea asasinului masiv cu tunsoarea modernă pentru a-i striga un ordin. Acesta s-a scotocit prin haină și s-a întors către ieșirea din față.

„Telefonul mobil: e prea mult zgomot aici, așa că se duce afară pentru a chema grosul cavaleriei!"

M-am lovit de un tip care a strigat:

— Fii atent!

Am ocolit mesele aflate lângă vitrinele unde erau afișate tricourile disponibile spre vânzare și am pornit în grabă spre ieșirea din față.

Trenciul lui Tunsoare Modernă plutea în urma lui în timp ce mergea hotărât spre noaptea de afară. Nu l-a băgat în seamă pe picolul care a trecut prin dreapta lui.

Tehnicianul barului a aprins niște lumini stroboscopice albe. Am devenit cu toții imagini bâlbâite într-un film cu o coloană sonoră plină de furie și sex. Viața se arăta în fulgere albe chinuitoare, punctate de întunericimi orbitoare.

Fulger alb Tunsoare Modernă își ridică mâna cu telefonul.

Fulger negru orbit, nu pot vedea nimic.

Fulger alb Tunsoare Modernă are telefonul aproape de față.

— Vaaai! am strigat eu, prefăcându-mă că mă împiedic înspre Tunsoare Modernă.

Am lăsat tava să cadă înainte. Vasele murdare s-au răsucit în aer, către el. El a făcut un salt înapoi în timp ce farfuriile și sticlele au aterizat cu zgomot lângă pantofii lui.

Încheieturile degetelor mele s-au înfipt în gâtul lui.

Ochii lui se răsuceau nebunește în orbite. Palma mea l-a lovit puternic în tâmplă. Creierul său a înregistrat un șoc amețitor. I-am răsucit trupul inconștient către un scaun aflat lângă o masă goală. I-am tăiat gâtul ca să fiu sigur.

Pe scenă, în genunchi, Russell cânta aplecat pe spate, ca un briceag desfăcut.

„Pe podea: găsește telefonul mobil! Gata, l-am găsit, să-l închid!"

Tunsoare Modernă zăcea moale pe scaun. Am desfăcut capsa care fixa tocul unei arme automate de cureaua lui și l-am prins de a mea și am ascuns pistolul pe care-l avea într-un toc de umăr la spate, aproape de coloană. Două magazii de muniție din tocul de umăr au ajuns în buzunarul de la pieptul jachetei mele, o trăistuță cu gloanțe fixată de cureaua lui a ajuns să fie prinsă de a mea. Într-unui din buzunarele trenciului se afla o grenadă, într-un altul un pistol cu electroșocuri: le-am îngrămădit în jacheta mea. Cele trei acte de identitate, portofelul și un teanc de bani peșin și-au găsit locul în buzunarele înguste ale pantalonilor mei. I-am simțit vesta antiglonț de sub cămașă: „Pe asta nu pot să o iau".

I-am încrucișat brațele pe masă, i-am rezemat fața de ele, lângă farfuriile de spaghete și sticlele de bere. Arăta ca un tip care avusese o seară proastă într-un bar bun.

Croindu-mi drum cu greu prin mulțime, am zărit partea din spate a siluetelor ucigașului chel și a lui Cari. Hailey dansa cu spatele la ei. În ochii lui Eric nu se vedea decât bucurie.

Hailey a aruncat o privire către mulțimea de dincolo de Eric. *L-a* văzut pe Zane ținându-și mâna cu care trăgea lipită de șold. *Și-a dat seama.* S-a îndreptat dansând către Eric, i-a strigat ceva în ureche. Expresia lui s-a schimbat rapid.

Mai aproape, eram mai aproape, la trei metri în spatele Ucigașului Chel.

Tehnicianul barului a trecut de la lumini stroboscopice la fascicule rotitoare de lumini colorate. Hailey se învârtea într-un dans singuratic, ca și cum s-ar fi aflat pe scenă, Terri îl încălecase pe Russell. Se lăsa mai jos de fiecare dată când cânta „*Tried.'*" Mulțimea nu îi mai vedea decât pe ei.

Cari și partenerul ei și-au fixat privirea asupra lui Hailey.

În vârtejul de lumini colorate, Hailey le-a arătat asasinilor degetul mijlociu.

A pornit în fugă către indicatorul roșu „Ieșire de incendiu” aflat deasupra ușii care făcea legătura cu coridorul.

Cari și Cheliuță au țâșnit după ea.

În spatele lor, mă luptam să înaintez printre dansatorii frenetici, care săreau și ovaționau.

Eric alerga pe urmele celor doi gonaci din iad care-o urmăreau pe Hailey.

Cheliuță s-a întors pentru a para atacul lui Eric. L-a curentat pe Eric cu un pistol cu electroșocuri și apoi s-a grăbit să-și ajungă șefa și Ținta Doi din urmă.

Eu și Zane l-am prins pe Eric. I-am pus pistolul ascuns în betelie în mâna lui Zane și l-am lăsat acolo, susținându-l pe inginerul nostru electrocutat, dar *obișnuit-cu-senzația,* iar eu am pornit în goană spre ieșirea de incendiu.

Am ieșit pe ușă — bucătăria puternic luminată, un frigider imens, briza răcoroasă a nopții de afară…

Satisfaction răsuna în timp ce eu zburam în noapte. Panourile de lemn ale gardului delimitau un teren dreptunghiular cât jumătate de teren de fotbal. Din asfalt se ridica o scenă, o scenă cu trepte pe care le urca în fugă Hailey, cu Cari pe urmele ei. În spatele lui Cari fugea Cheliuță.

Care a simțit pericolul și s-a întors fulgerător pentru a da piept cu mine.

În bar, pe scena aceea, Russell și Terri cântau în cor:

— … *can’t get no!*

Ea a făcut un salt înapoi, renunțând la postura provocatoare de înainte, el a sărit în picioare mai bine decât la antrenamentele noastre de *gung fu.* Mulțimea în extaz, zgomotoasă, l-a făcut să-și ia ochii de la ea…

Și l-a zărit pe Eric stând moale într-un scaun.

Terri și formația ei au atins ultimul acord al piesei.

Aplauzele au izbucnit prin ușa din spate către spațiul îngrădit luminat de stele, unde nicio persoană din public nu-l putea vedea pe Cheliuță țâșnind spre mine cu o lovitură înaltă de picior.

„Înapoi/parează — parează-i lovitura de pumn cu care continuă, prinde-l — Ratat!”

Cheliuță a lansat o lovitură de picior îndreptată către glezna mea, dar piciorul meu a încasat șocul ca o minge legată de un stâlp și a țâșnit în sus. Talpa mea a coborât în linie cu piciorul lui înainte ca el să și-o redreseze pe a sa și nr-am avântat ușor înainte, izbindu-mi tibia în piciorul lui. A urlat de durere, dar s-a îndepărtat, răsucindu-se, înainte să apuc să-l rănesc serios. Mâinile i-au dispărut în interiorul

hainei.

„Arme!” l-am sărit în spate să-l apuc de revere, să i le trag peste umeri și în jos, prinzându-i brațele în propria haină.

În loc să se împotrivească eliberării de haina de piele și să-mi dea secunda de care aveam nevoie pentru a-l lovi puternic în cap, el a sărit înainte, cu brațele drepte, lăsându-se dezbrăcat.

Nu a irosit nicio clipită pentru a-și încrucișa brațele și a-și trage pistoalele din tocul dublu de umăr de pe vesta sa cu arme. Mâinile i-au țâșnit către mine. Am lansat o serie de croșee, mai mult pentru a-i ține mâinile departe de arme decât pentru a-l lovi. El a parat…

Zane l-a lovit din spate cu un tomberon de aluminiu.

Cheliuță s-a prăbușit cu fața în jos pe beton. Cu brațele îndoite.

Zane l-a izbit din nou.

În timp ce eu urcam în fugă treptele care duceau către scena în aer liber.

Unde mă aștepta o priveliște copleșitoare. Noapte neagră pe malul mării. Un miliard de stele deasupra. Un orizont întunecat de ocean rece ca gheața, în continuă mișcare ondulatorie. Blocuri de apartamente aflate la trei cvartale distanță unde luminile însuflețeau ferestrele pensionarilor. O briză înghețată. Două femei extraordinare care se băteau pe viață și pe moarte pe o scenă goală de lemn.

Cursul standard de luptă corp la corp urmat de Hailey în cadrul Programului de Pregătire o învățase suficiente manevre pentru a-l fi imobilizat pe Christophe înainte de a-l hăcui cu o furie nebunească.

Dar Cari era o luptătoare-artistă. O forțase pe Hailey să se retragă către marginea scenei de lemn, la trei metri și jumătate de sol. Mâinile lui Hailey se repliau în gardă în timp ce lansa serii de lovituri directe de picior, urmate de un croșeu, după cum fusese învățată. Blonda Cari pur și simplu nu se mai afla în același loc, pentru ca loviturile ei de picior să-și atingă ținta. A blocat lovitura de pumn a lui Hailey și a lansat o directă în spate, care a nimerit chipul de abanos. Hailey s-a prăbușit pe podeaua de scânduri ca un sac de nisip.

Lovitura mea neașteptată cu latul palmei între omoplații lui Cari ar fi trebuit să o lase fără aer și să-i fi depărtat mâinile de locul unde avea arma, ca și cum ar fi fost crucificată.

Dacă nu s-ar fi răsucit, parând și lovindu-mă între picioare.

Numai că i-am deviat lovitura, astfel încât piciorul ei s-a izbit de șoldul meu drept.

Am lansat o lovitură către fața ei, astfel încât ea să pareze/să nu apuce să-și scoată arma. Pumnul ei a pornit spre mine într-un croșeu pe care l-am deviat în timp ce mă feream de o lovitură de picior care trebuia să mă nimerească în genunchi. Am încercat un atac simulat, ea nu s-a lăsat păcălită și a lansat o directă fulgerătoare pe care am parat-o cu palma mea stângă și m-am lăsat înapoi/înainte într-un *kao t’ai*

chi, izbindu-mi umărul în sternul ei. Ea a fost aruncată înapoi, cât pe ce să cadă de pe scenă. Am prins-o de mână. Atârnam acolo, suspendați în timp. Mână în mână și împrăștiați ca un cuplu dansând *jitterbug* într-un club din anii 1950. L-am smucit brațul și ea a zburat spre mine, cu picioarele pășind rapid pe scenă în timp ce am tras-o într-un *o-goshi,* o aruncare de la șold din judo care a făcut-o să se învârtească prin aer, pe spatele meu — din nou, ca o dansatoare de *jitterbug* -și i-am izbit spatele de scândurile de lemn ale scenei. I-am văzut ochii verzi, năuciți, rozul ușor al obrajilor. Înainte să apuce să tragă aer în piept, am întors-o, lipindu-i chipul de lemnul scenei, i-am desfăcut larg brațele și mi-am înfipt genunchiul în coloana ei vertebrală.

Zane a ajutat-o pe Hailey să se ridice în picioare și mi-a oferit o armă cu șocuri electrice care căzuse din buzunarul lui Cari.

— Stinge-i beculețele!

— Nu! Am smuls o armă cu toc cu tot de la șoldul ei. Ostatică!

— Ești nebun! a spus Hailey.

— Da, dar nu de asta.

Am găsit o pereche de cătușe în buzunarul stâng al jachetei lui Cari și niște chei în cel drept. În timp ce-i prindeam cătușele de încheietură și-i îndoiam celălalt braț în spate, m-am temut preț de o fracțiune de secundă că ar putea fi polițistă, dar apoi am găsit trei acte de identitate și un amortizor pentru pistol. Zane mi-a dat o mână de ajutor să o ridic în picioare.

Ochii aceia verzi ni-au fulgerat.

Am coborât toți trei treptele scenei.

Cheliuță zăcea împrăștiat pe pământ, cu buzunarele pantalonilor întoarse pe dos. Coastele i se mișcau, dar Zane a raportat:

— E dus, deocamdată.

Zane a ridicat haina de piele maro a lui Cheliuță, un gest care-i făcu jacheta să se deschidă. Am văzut că vesta asasinului era acum pe Zane. Acesta a învârtit haina maro în aer și a așezat-o pe umerii lui Cari, pentru a-i ascunde mâinile încătușate. A închis nasturele de la guler, transformând haina în pelerină. Pistolul lui s-a strecurat pe sub capa improvizată, pentru a-i săruta coloana.

— Dacă alegi să ne faci probleme, i-a spus el, primești un scaun cu rotile.

E greu să-ți închipui cum ar fi să mori. Dar un glonț care să-ți zdrobească vertebrele…

Zane a pornit cu ea în fața noastră, ca un scut.

Înăuntru, prin bucătărie, pe lângă frigiderul cât o debara, după colț, înapoi în club, cu aerul său plin de aburi de transpirație, unde Russell îl ajuta pe Eric să se ridice în picioare. Petrecăreții îl loveau din când în când prietenește pe Russell pe spate. Pe scenă, Terri și Fugarii

ovaționau. Walther PPK-ul Surorii Moarte stătea țeapăn în buzunarul din spate al pantalonilor lui Eric. Russell l-a ajutat să se alăture paradei noastre către ieșirea principală.

Pe scenă, lui Terri nu-i venea să-și creadă ochilor.

Russell: *Plecând.* Întorcându-se pentru a o mai privi pentru o ultimă oară. Și pentru a ridica din umeri.

Zane a șoptit în urechea lui Cari:

— Dacă e vreun trăgător în stradă, nu câștigi altceva decât haos.

Ea a continuat să meargă, fără vreun „da”, fără vreun „nu”, sau „te rog”. Foarte detașată.

Uuușșș și am ajuns afară, în lumina rece a becurilor de pe stradă, înconjurați de noapte.

Nicio rafală de mitralieră. Niciun megafon. Niciun fascicul de lumină orbitoare ațintit asupra noastră.

Cu mâna liberă, Zane i-a întins cheile mașinii lui Cheliuță lui Eric.

Clinc-clanc! Străfulgerare de faruri dinspre o mașină parcată în apropierea BMW-ului sedan furat de noi.

— Nu putem să luăm mașina lor! am spus eu. S-ar putea să aibă vreun dispozitiv de localizare prin GPS pe undeva.

Russell a luat cuțitul lui Cheliuță și s-a repezit spre sedanul urmăritorilor noștri. Fâsss a șuierat cauciucul pe care-l înjunghiase. Am grăbit pasul către BMW-ul nostru, unde Zane a împins-o pe Cari spre mine. A dat numaidecât la o parte husa de la roata de rezervă din fereastra spartă cu piciorul de pe partea șoferului. A folosit aceeași manevră pentru a sparge și fereastra pasagerului. Sticla securizată s-a crăpat într-o rețea complexă, ca o pânză de păianjen. Zane a lovit din nou cu piciorul și, de data aceasta, sticla s-a împrăștiat în interiorul BMW-ului. A băgat mâna înăuntru și a acționat sistemul electric pentru a descuia portierele. Eric s-a aplecat, a meșterit ceva la volan și a păcălit motorul să se trezească la viață. Zane o împinsese pe Cari pe bancheta din spate. Hailey s-a așezat de-o parte a ei, Eric de cealaltă. Zane s-a strecurat lângă Hailey în timp ce Russell s-a grăbit să ocupe locul mortului. Am sărit în spatele volanului, am băgat în marșarier, după care am țâșnit înainte, în noapte.

Pete de întuneric și lumini stradale neclare goneau pe lângă noi.

— Unde suntem? am strigat.

— *În New Jersey!* a strigat Eric.

— *Nebuni!* a strigat Russell.

— *Urmăriți!* a strigat Zane.

— *În viață!* a strigat Hailey. Și s-a întins peste femeia luată prizonieră pentru a-i da un pumn în umăr lui Eric: Ce e cu tine?

Eric s-a făcut mic în timp ce Hailey s-a aplecat din nou:

— Ți-ai *recăpătat mințile?* Ți-am dat un ordin și tu nu te-ai supus! înainte s-o atrag afară pe Blondină, aici de față, ți-am spus să ai grijă de tine. L-a lovit din nou în umăr. Și tu ce ai făcut? Ai avut grijă de tine? Nu, nu ai ascultat, și te-ai purtat prostește! Ai pornit după ei să mă salvezi, prostește — să nu mai îndrăznești să te arunci ca să te lași ucis ca un *cavaler pe un cal alb!*

Eric s-a chircit.

Dar ea nu s-a oprit din țipat:

— Explică-te!

— Am executat ordinele, a recitat el, menținându-și răspunsul standard.

— Rahat!

— Nu… nu pot… încerc…

— Nu, nu *o face,* ai făcut-o deja, cu răspunsul tău de rahat.

— Ordinul a fost, ai zis: „Ai grijă de tine”. Nu pot să fiu *eu* dacă tu ești… dacă tu…

Zane a izbucnit:

— Am înțeles.

Așa că Hailey putea trece peste, să se lase pe spătarul banchetei și să-și continue — mai blând — discursul adresat lui Eric:

— O, Eric…

În oglinda retrovizoare, i-am privit ochii umezindu-se și capul mișcându-se dintr-o parte în alta, negativ.

— La dracu' cu toate rahaturile astea! Russell s-a întins peste spătarul locului din față pentru a țipa la ostatica noastră. Ai idee ce ai făcut? Venele de pe frunte îi pulsau violent. *Urma să mi-o trag!* Totul era perfect! Iau anticoncepționale, iar ea era deosebită! Apoi ai apărut tu și ai stricat tot!

— N-aveai să primești rolul acela, i-a spus Zane.

— Ba da!

— Ba nu!

— Zane face mișto de tine, am strigat eu.

Russell s-a întors fulgerător cu fața spre mine.

— Victor! Nu poate să facă așa ceva, ce dracu'!

— Se pare, a spus Zane, că pot.

— Ba nu! a strigat Russell.

— Atenție la mine! am spus eu. Cele cinci cuvinte magice! Toți nebunii *să tacă dracului din gură.*

Drumul vâjâia sub roțile noastre. Vântul năvălea peste noi prin ferestrele sparte din față. Am dat drumul la sistemul de încălzire, dar, oricum, în mașina noastră era la fel de frig ca la Polul Nord.

Cari a rostit primele ei cuvinte:

— Să-nțeleg că am găsit mașina potrivită.

34

— Cum ai reușit să ne găsești? a strigat Russell către prizoniera noastră în timp ce rulam cu viteză pe un drum districtual cu trei benzi.

Cari privea fix noaptea care străfulgera spre ea prin parbriz.

— Mașina! a spus Russell. Vic, mașina asta are sistem de localizare a vehiculului în caz de furt!

— Nu, a spus Zane, folosind lanterna-stilou a lui Cheliuță pentru a citi ceva de pe o hârtie găsită în vesta antiglonț. Asta e o listă cu cluburi și baruri aflate la sud de New York. Poneiul de Piatră e numărul nouă, iar patru dintre ele sunt bifate cu pixul, plus că li s-a notat de mână numele șefului și numărul de telefon.

— Procedura standard, am spus eu. FBI, CIA localizează fugarii sau

obiectivele folosindu-se de ce au făcut în trecut, de ce le place. Abonamente la anumite reviste, persoanele pe care le sunau în trecut și poate că și acum, cărora le-au scris mesaje electronice sau locurile de unde s-au conectat la internet, cei cu care-și petreceau timpul în trecut, locurile de unde ar putea obține genul de slujbă pe care au avut-o în trecut.

— Cineva ți-a urmărit visurile, i-a spus Zane lui Russell.

Zane a aruncat bateria telefonului lui Cari pe fereastra din partea lui Russell, iar telefonul pe cea de lângă mine.

Nu-i frumos să arunci gunoaie pe jos, a zis Eric. E împotriva legii.

— Ăă… păi suntem în *mare* necaz, a spus Zane. Vic, vezi niște faruri în oglindă?

— Nu încă.

Russell i-a aruncat o privire furioasă lui Cari, care era nevoită să stea pe bancheta din spate.

— Care e planul de căutare al echipei tale? Câte echipaje…

— Dacă ne păstrăm cu toții calmul și mă lăsați să vă ajut… a început Cari.

Râsul nostru a făcut-o să-și înghită restul cuvintelor.

— Vic? a spus Zane. Cât de bine ai percheziționat-o?

— Ăăă… superficial, numai de securizare. Trag pe dreapta ca să…

— Mergi în continuare.

În oglinda retrovizoare o vedeam pe Hailey murmurând cuvinte adresate unor persoane care nu erau de față. Zane a făcut schimb de locuri cu ea ca să stea lângă Cari.

— Pot s-o fac ușor, i-a spus el femeii capturate, sau pot s-o fac dur.

— Ce-ar fi să nu o faci deloc?

Zane a dezbrăcat-o de haina maro și a întins-o către locul din față, unde Russell i-a verificat buzunarele, a pipăit pielea scârțâitoare și a aruncat-o pe fereastră.

Haina a zburat în noapte din mașina noastră rapidă ca un liliac cu aripile larg deschise.

— N-am simțit niciun sistem de localizare, a spus Russell.

— Dacă are vreun transmițător… cea mai bună ascunzătoare sunt pantofii, a spus Eric.

Un pantof negru a zburat pe fereastra lui Russell, iar tovarășul lui și-a luat zborul pe cea de lângă mine.

Drumul și oglinda retrovizoare se întreceau pentru a-mi capta atenția. Liniile albe goneau către parbriz în timp ce mâinile lui Zane masau talpa dreaptă a lui Cari, schițând un cerc în jurul gleznei, alunecând spre…

Marcaj galben, care anunța o curbă, iar eu am strigat:

— Las-o pe Hailey!

— *Tre'să merite. Tre'…*

— E ocupată, a spus Zane. Palmele sale au pipăit cu mișcări circulare coapsa lui Cari, au alunecat înspre…

O pereche de faruri galbene, ca niște ochi, au străfulgerat pe lângă noi de cealaltă parte a liniei albe.

În oglinda mea, Cari a încremenit când palma lui Zane a ajuns între picioarele ei, iar degetele lui sondau suprafața, cu palma stângă în spate, pentru a-i cuprinde rotunjimea…

— Uau! Palma lui stângă a alunecat în interiorul taliei pantalonilor ei, la spate.

„Zaaap!” Sunet de bandă adezivă dezlipită de piele.

Zane a întins un pumnal către mine și Russell, să-l vedem în lucirea difuză dată de luminile de pe bord.

— Plastic, cu teacă de pânză. Lamă dublă, vârf ascuțit, insesizabil pentru orice detector de metale, iar dacă are mâinile legate la spate…

— Mi-a scăpat, am zis eu. Îmi pare rău.

Ochii mei o urmăreau pe Cari în oglindă, dar nu au văzut decât umbre.

Farurile din sens opus ne loveau ochii ca niște făclii în noapte.

Zane nu a găsit niciun toc de umăr. Mâinile sale au început să-i exploreze abdomenul.

— Hailey! am țipat în timp ce, în fața noastră, stopurile unui camion au clipit pentru a anunța un viraj la dreapta.

— E în continuare dusă.

Palma lui Zane era lipită de spatele lui Cari, iar el a spus:

— Acesta e…?

— Sutienul. Închizătorile.

— Eric? a spus Zane.

Au trecut în viteză pe lângă ieșirea pe care o luase camionul pentru a se pierde în necunoscut.

— Posibil, a răspuns Eric. Sârmele.

— Nu, a spus Cari.

— Dacă nu merg până la capăt, i-a spus Zane, n-o să mă respecți.

— Ba sigur că o să te respect.

Zane a ridicat pumnalul de plastic la nivelul ochilor ei.

— Acesta e *sigur*.

Pumnalul în mâna lui, strecurat pe sub bluza ei fucsia.

Autostrada întunecată. Dungi albe care goneau spre mine.

Sunete de pânză sfâșiată în noapte, în mașina noastră furată.

Un sutien tăiat a zburat pe fereastra lui Russell.

Pe sub bluză, mâinile lui Zane au trecut ușor peste sânii goi ai lui Cari.

— Nu-i nicio problemă dacă plângi, i-a spus el.

— De parcă ai ști. De parcă ți-ar păsa.

Autostrada întunecată gonea spre noi. Vântul amar urla prin

ferestrele sparte.

35

— Gândiți-vă, pleda Cari în timp ce mașina noastră zumzăia printr-un cartier întunecat din suburbii. Sunt șansa voastră perfectă! Ați avut mare noroc că m-ați găsit!

— Așa au decurs lucrurile? a întrebat Zane. Am încetinit la o intersecție. O lumină roz, de neon, lucea în stânga noastră. Nu pe acolo.

Putea la fel de bine să-i răspundă ei sau să-mi dea mie sfaturi. Am intrat într-un cartier construit în urma programului G.I. Bill[45], care a pus bazele clasei de mijloc din America, aflată acum în plin proces de destrămare.

— Trebuie să furăm o mașină nouă, a spus Russell.

Cari își continua argumentarea:

— Nu! Eu sunt șansa voastră de a rămâne în viață. De-asta sunt aici, nu-i așa? Vom suna la Linia de Panică, punem la punct operațiunea de salvare. Fără echipe SWAT sau ale marinei. Putem să ne folosim oamenii din Mâine. Puteți explica tot.

— Hei, a spus Zane. Vă crede cineva vreodată când explicați ceva?

— Opt zile pe săptămână, a citat Hailey, care-și revenise din starea de prostrație.

— Bine, lăsăm la o parte *explicațiile,* a replicat tăios prizoniera noastră. Gândiți-vă la supraviețuire. Înainte de oprirea la Poneiul de Piatră, erați urmăriți pentru două decese ciudate și se credea că aveți un pistol asupra voastră. Vreți să știți misiunea echipei mele? *Poate mințind, poate nu,* a spus: Localizare, neutralizare, recuperare. *Fără zgomot, fără probleme,* așa voiau Șefii, dar cel mai mult îi interesa ca toată lumea să fie în siguranță.

— În ce direcție? am întrebat eu la următorul colț de stradă. Nu văd nimic altceva decât case.

— Acum sunteți evadați fugari, criminali cunoscuți drept violenți, disperați, paranoici, a continuat Cari. Dotați cu armele echipei mele și cu suficientă muniție, grenade…

— O recuperare *fără zgomot, fără probleme* pe cinste, asta plănuiai pentru noi, a spus Russell.

— Grenadele sunt din cele de diversiune, a spus ea. Nimic, în comparație cu ce urmează. Pistolul cu tranchilizante și săgețile din vesta noastră cu arme? Următoarea echipă n-o să se mai deranjeze cu așa ceva. Ați eliminat doi agenți. M-ați răpit pe mine. Șefii mă vor considera rănită sau moartă. Iar acum vă vânează ca pe niște câini turbați.

Mergeam prin întunericul unde America dormea.

— Ei bine, a spus Russell, nu eram chiar *cei mai buni.*

— Ba sigur că erați, a spus ea.

Luminile unei case ne-au făcut cu ochiul pe când treceam pe lângă ele.

— Tocmai de aceea e atât de greu, a spus Cari. Pentru toți. Tocmai de aceea, dacă nu mă lăsați să vă ajut să vă predați, ei vor fi nevoiți să vă vâneze rapid și tare.

— Cum îmi place mie, șopti Zane.

„Recunoaște Cari ironia aspră a glumei lui Zane? mă întrebam. Știe că *tare* e visul și coșmarul lui? Știe că teama de un viol pe care o simțise din cauza atingerilor lui în timpul percheziției, e o fantomă din cauza nebuniei lui? Știe că nebunia mea nu m-a oprit pe mine să…"

— *Dreapta față!* Am apăsat frâna, riscând străfulgerarea stopurilor de pe spate. Russell: casa aia veche cu garaj imens și gard de lemn. Cu ziarul pe verandă. Cutia poștală plină.

— Am văzut-o!

— Noi pornim în cerc, spre stânga. Recunoaștere în profunzime: du-te!

Eric a deșurubat becul din plafonul BMW-ului. Russell s-a strecurat afară, închizând portiera din față cu un zgomot ca de briceag deschis. Nu a intrat în raza de acțiune a farurilor noastre, s-a topit în noapte și a dispărut din oglinda mea retrovizoare înainte să virez stânga la colț.

La a șaptea tură de cartier, Russell s-a materializat dintre tufele gardului viu de lângă casa pe care pusesem ochii, mi-a făcut semn să parchez BMW-ul de cealaltă parte a străzii și a alergat la fereastra mea când a văzut că farurile se stinseseră.

— Tare! a șoptit el. Trebuie să vedeți asta!

— Hailey, am spus eu, oprind motorul zgomotos. Treci la volan. Eric, verifică-i cătușele.

Eu și Russell ne-am strecurat între garajul lipit de casa veche și gardul de lemn al vecinilor. Nu se auzea niciun câine lătrând. Ușa din spate a scârțâit când am deschis-o cu precauție, după care am trecut de ușa interioară și am intrat încet în bucătăria cu linoleum.

— Nu era încuiată, mi-a spus el în șoaptă.

— Așa e în suburbii, i-am răspuns eu șoptit, dar totuși…

— Am verificat și etajul, mi-a spus el încet, strecurându-se pe lângă frigider. Trei dormitoare goale, o baie. Aici jos e un living aglomerat, o cameră de studiu cu un birou vechi, cu capac glisant, bucătăria asta. Credeam că sunt singur.

Dintr-odată, pistolul pe care-l purtam la brâu mi s-a părut de o tonă.

A deschis ușor ușa care făcea legătura cu un hol. În bucătăria întunecată a pătruns o suliță de lumină. Nările mi-au fost inundate de mirosuri specifice garajelor: benzină, anvelope, ulei, pardoseală de ciment, praf, unelte de metal, iarba din vara trecută rămasă pe lama oțelită a mașinii de tuns peluza.

Poate și un alt miros.

— Am verificat deja, a spus el. Nu are ferestre.
— Ce…?
— Intră.
Eticheta de „garaj" nu reușește să descrie în totalitate încăperea care mi se înfățișa. Să o numim o peșteră luminată de neoane suspendate. Era camera de vis a oricărui mecanic, cu o suprafață suficientă pentru patru mașini. Doi pereți acoperiți cu bancuri de lucru. Cufere imense, roșii, cu unelte. Un cric hidraulic pentru mașini. Lumini mobile. Vase cu ulei. Numere de înmatriculare din fiecare stat prinse în cuie de un perete.
În mijlocul garajului se afla un Cadillac din 1959, ca un rege pe tron. Patru uși. Aripioare curbate pe spate. Capota ridicată îi dădea mașinii lucioase aerul unei bestii uriașe răgind.
Bărbatul mort stătea moale, în genunchi. Fruntea îi era rezemată de niște bidoane de ulei stivuite. Avea părul rar și alb. Purta un cardigan gri peste o cămașă de denim și jeanși albaștri.
— Atac de cord, a spus Russell. Pun pariu.
Deasupra noastră circula un curent de aer cald provenit de la o aerotermă aflată în colțul opus.
— Am verificat, spuse Russell, și e rece.
Mi-am ațintit privirea asupra lui Russell.
El mă privea pe mine.
— O să meargă, a spus.
Iar eu am schițat mișcarea aprobatoare din cap.
Russell a alergat prin bucătărie către noaptea de afară. Am stins luminile. Întunericul a înghițit garajul, și pe mine odată cu el. În vidul negru înotau zeci de mirosuri. Mirosuri de benzină și metal rece, de ulei și beton, de aer cald care-mi mișca firele de păr aflate lângă gulerul jachetei de piele. Nu-mi auzeam decât respirația, bubuitul dinăuntrul cutiei mele toracice. Sunetele făcute de inima mortului îngenuncheat în fața mea. Moartea, în fața mea, pusese stăpânire pe mașina aceea albă, ca o bestie, cu gura căscată pentru a mă înghiți chiar în momentul în care întunericul ne înghițise pe amândoi. Fiara era o formă pe care o simțeam, dar nu o puteam vedea. Știam că era acolo. Știam că știa că stăteam pe betonul ei. Știam ce voia. Știam că nu o puteam refuza.
Și atunci mi-am dat seama că până și medicamentele noastre de contrabandă începeau să nu mai aibă efect.
„Dacă eu încep să-mi pierd mințile, ce s-o întâmpla cu ceilalți?"
Mai mult de patru zile pe drum. Chiar și fără medicamentele noastre de contrabandă, aș fi crezut că mai avem încă două zile *până la.* Dar acum…
Ciocănit: în ușa metalică a garajului. Secvența-parolă pe care o foloseam ciocănind în ușa căptușită a celulei la Castel, pentru a-l

anunța pe Malcolm că venisem să-l vedem.

Am apăsat pe un comutator.

Un motor electric a urnit ușa garajului. BMW-ul lenevea pe alee — cu farurile stinse. De îndată ce BMW-ul s-a strecurat în garaj, am coborât ușa garajului cu un clanc sec. Hailey a oprit motorul mașinii furate.

Luminile din garaj s-a aprins.

Stăteam cu toții nemișcați, privind cadavrul prăbușit, cu părul alb.

— Aș putea fi eu în locul lui, a spus Zane.

— Da, a răspuns Russell. Dar nu ești. Se pare că Domnul Moarte l-a pus pe bătrân să îngenuncheze și l-a luat în stil execuție.

— Întotdeauna e stil execuție, a spus Hailey.

— Nimeni să nu-l atingă, a ordonat Zane. Și fiți atenți la tot ce faceți. Nu vrem să atragem atenția vecinilor sau a patrulelor de poliție.

— Eric, am spus eu, oprește aeroterma garajului.

Russell a luat un colac de frânghie pentru rufe dintr-un cârlig de pe perete. El și Zane au condus-o pe Cari înăuntru. Hailey stătea de pază la o fereastră întunecată din living. M-am strecurat afară să iau corespondența și ziarul de pe verandă. Am verificat casa. Am stins luminile de care nu era nevoie.

— Numele lui e — a fost — Harry Martin, am comunicat Consiliului nostru de operațiuni din living.

La etaj, Russell o păzea pe Cari, aflată în dormitorul cel mai îndepărtat de orice ieșire. Iar eu nu aveam nimic împotrivă. Russell și Cari, singuri într-un dormitor. Din punctul de vedere al operațiunii, era perfect logic. Nu mă deranja.

— Avea 71 de ani, am spus eu despre bărbatul pe ale cărui scaune stăteam. Din câte-mi pot da seama, nu a fost niciodată căsătorit și n-avea copii. Era proprietarul unei benzinării. Îi plăcea să joace bowling. I-am verificat ultimele apeluri primite. Cinci telefoane în șase zile, dintre care trei dintre ele de la numere neidentificabile.

— Agenți de vânzări prin telefon, a spus Eric.

— Celelalte două sunt de acum câteva zile. O farmacie din localitate și un telefon personal.

— Probabil că sunt răspunsuri la mesajele lui. Zane a scuturat din cap.

— Deci nu știe nimeni că a murit pentru că nimănui nu-i păsa că trăia, am concluzionat eu. Chiar dacă a mai observat și altcineva în afară de noi că ziarele și corespondența nu au fost aduse în casă, nu i-a păsat.

— Și vecinii? a spus Hailey.

— Sunt trei desene prinse cu magneți de frigider, am spus eu. Dar m-am uitat la numele scrise chinuit de doi puști, după care am văzut

diplomele de absolvire pe peretele cu fotografii.

— Copii din vecini, a spus Russell. Continuă.

— Celelalte fotografii sunt cu părinții și bunicii lui. Prieteni din anii 1960 și 1970. Un câine golden retriever cu un coif de petrecere, la el în living, cu președintele Clinton la televizor în fundal. Nimic mai recent de atât.

Hailey a spus:

— Calendarul de pe peretele din bucătărie nu are prea multe lucruri notate pe el. Programarea la optician, la dentist... Nimic pentru următoarele câteva săptămâni. Cât de mult o să rămânem aici?

— Cel puțin până mâine, am spus eu. Cari are dreptate...

— Dacă acesta o fi numele ei adevărat, a zis Hailey.

— Are dreptate, am continuat eu. De îndată ce tipii aceia pe care i-am bătut măr vor raporta eșecul misiunii, întregul sistem intră în alertă de gradul I și vor trimite potere după câinii turbați.

— Cât de mult vom putea sta aici înainte ca...? Hailey dădu din cap în direcția garajului. Și nu mă refer numai la miros.

Am ridicat din umeri, cu inima și mintea în dormitorul de la etaj.

36

— Îmi pare rău pentru toate acestea, i-am spus lui Cari.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor pe care le răpești.

Stătea întinsă pe cearșaful alb de pe patul îngust, cu părul ei blond răsfirat pe perna albă. Bluza fucsia, pantalonii negri, picioarele goale. Își ținea mâinile încătușate pe abdomen. Kilometri de frânghie albă de rufe o legau de pat, formând un adevărat cocon. Arăta ca o mumie. Își ținea ochii ațintiți spre tavan.

— Cari Rudd e numele tău adevărat?

— De ce?

— O să-ți spun cum vrei. Dar vreau să știu cine ești.

— Tot ce mi se cere să fac e să-ți dau numele, gradul și numărul meu de înregistrare.

— Dacă nu faci decât ce ți se cere, înseamnă că nu ești nimic mai mult de atât.

— A mers până acum.

— Da, i-am spus femeii prinse într-un cocon de frânghie de pat. Se vede.

— Cum îți place nebunia? a întrebat Cari.

Am ridicat din umeri. „Să nu-i spui că medicamentele încep să-și piardă din efect."

Poate că-și dăduse deja seama că ne apropiam de roșu.

— Russell nu ți-ar face niciun rău — adică, dacă nu...

— Introducând „dacă nu" într-o ecuație, ajunge echivalent cu „cine știe".

— Noi încercăm.

— Încercați să ce?

Așa că i-am povestit despre doctorul Friedman. Despre sângele din urechea lui. Despre Sora Moarte și Russell care înghețase, și despre lovitura de picior dictată de instinctul de conservare al lui Zane care o ajutase pe Sora Moarte să-și încheie viața. Despre matrice. Despre cum o păcălisem pe operatoarea de la telefoane. Kyle Russo.

— Cel puțin tu și Russell vă coordonați halucinațiile, a spus ea.

— Tu erai femeia din fața apartamentului din New York?

— Sigur că da, a spus Cari.

— Mi-aș dori să-mi dau seama când minți.

— Mi-aș dori să-mi dau seama când ești nebun.

— Cum mai e acum să lucrezi pentru Agenție? am întrebat.

— Ce te face să fii sigur că lucrez pentru CIA?

— Nu sunt naiv. Lichidatorii și legitimațiile de la mai multe agenții nu se potrivesc cu modul de operare al FBI-ului. În plus, dacă Agenția ar fi lăsat Biroul sau alte instituții să pună mâna pe toate informațiile și să plece în urmărirea noastră, ar fi existat o poveste de acoperire pe toate canalele de știri. Nu, tu și echipa ta ați fost trimiși de la vechea mea Firmă, și e o operațiune secretă.

— Un loc pe cinste, Firma. Mi-a oferit un zâmbet conspirativ, camaraderesc. Doamne, am avea nevoie de unul ca tine! De la 11 septembrie încoace, am angajat mai mulți administratori, mai mulți funcționari rigizi în costume și directori la cravată, mai mulți doctorași în relații publice în loc să angajăm mai mulți câini de stradă. Dar, acum, toată lumea ajunge să-și dea în sfârșit seama că tipii ca voi sunt prea valoroși pentru a fi pierduți.

— Bună încercare.

Ea a ridicat din umeri în coconul ei de sfoară.

— Acum e faza aceea în care tu încerci să storci informații de la mine?

— Singura întrebare pe care o am pentru tine e una la care s-ar putea să nu știi răspunsul și, dacă-l știi, o să minți, așa că n-are niciun rost.

A avut nevoie de trei minute ca să muște momeala.

— Bine, mă dau bătută. Care e întrebarea aceea unică și importantă?

— Lucrezi cu bună știință pentru un agent trădător din cadrul Agenției? am spus eu. Acesta e singurul scenariu care te transformă într-un dușman clar. Dacă doctorul F. A fost ucis de forțe exterioare înseamnă că întreaga Agenție — și tu — sunteți de treabă. Doar niște gloanțe neștiutoare lansate pe lângă țintă. Dar dacă doctorul a fost ucis de un agent trădător înseamnă că fie ești una dintre ei, fie ești marioneta lor. Dar o marionetă nevinovată.

— Voi sunteți ăia care m-ați prins în sfori.

— Nu le voi desface pe astea ale noastre. Și nu am nici timpul, nici… structura necesară pentru a găsi alte sfori legate de corpul tău.

— Deci crezi că sunt și eu un agent trădător?

— Nu.

— De ce?

— Ești prea bună.

— Nu sunt chiar atât de bună. M-ați neutralizat.

— N-am zis că ești perfectă. Am ridicat din umeri. Vorbeam despre… instincte, încredere.

Ea și-a ferit privirea.

Aparent relaxat, am zis:

— Ce părere ai despre mașina din garaj?

— Cadillacul acela alb?

„Da! E adevărat!"

Cari a spus:

— Vă gândiți că e atât de rar, încât oamenii vor observa mașina, nu și ocupanții ei. Dar n-o să meargă.

— Lucrăm și noi cu ce avem, am spus eu.

Cari s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat cu sprâncenele tale?

— Nu-ți face griji! Sunt bine. Doar o chestie cu un incendiu.

— Dar n-ar trebui să-mi fac griji.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău. N-o să permit să suferi, înainte, când Zane…

— Nu m-a atins ca pe o femeie. N-ar face așa ceva, ai încredere în el.

— Absolut! am zis. În mod clar, n-a făcut-o. N-ar face așa ceva. E un om bun.

— Dar tu?

— Am momentele mele.

— Da, a încuviințat ea. Văd.

„Asta trebuie să însemne ceva! N-ar zice degeaba așa ceva!"

— Victor? Victor?

— Ăăă? Da?

— De ce faci asta? Știu că ești… tulburat, dar ai dreptate, nu ești naiv, ai școala vieții și inteligență pură. Viziune. Și toate chestiile astea…

— La vremea aceea, mi s-a părut o idee bună.

— Dar acum?

„Da, mi-am zis, cum e acum. Patru zile pe drumuri și deja șovăi. Și ceilalți… S-ar putea să nu mai rezistăm împreună toată săptămâna asta până la prăbușire."

Cari a continuat:

— Ce o să faceți cu mine?

— Hmmm…
— Ne putem înțelege, a spus ea.
— Bine.
— În primul rând, trebuie să mă dezlegați.
— Ahh… nu. N-o să meargă.
— Și ce o să meargă?
— Aș vrea să mă crezi dacă ți-o spun.
— Vic… Ne-au pus la curent cu toate informațiile legate de voi. Știu despre Malaysia și despre femeia aceea…
— Derya, am zis eu.
Cari a scuturat din cap.
— Se deschide o ușă și BUM.
— Așa te prinde dacă e bună.
Cari a ridicat din umeri.
— Presupun că da. Mă privea fix. Acum ce ai?
— N-ai auzit? i-am spus, știind că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a-i spune totul: Sunt nebun.
— Știu despre cele două tentative de sinucidere. Îți înțeleg durerea.
— Sper că nu, i-am spus eu în șoaptă.
— Dacă vorbim despre…
— Culcă-te, am spus, iar ea sesiză accentul de temnicer din glasul meu. Sunt primul de pază. O să fiu chiar aici. O să am grijă să fii în siguranță.
— Sau ceva de genul…
— Da, am zis eu. Da.
Și am stins lumina, cu ea stând întinsă acolo. M-am așezat pe un fotoliu. Mi-am strâns aripile de înger și m-am prăbușit în întuneric.

37

Ploaia mitralia internet-café-ul Bladerunners din Kuala Lumpur, în după-amiaza aceea din decembrie 1999. Emigranții din interiorul acelei oaze malaysiene nu luau în seamă furtuna. Cântăreața peruană Tania Libertad murmura ceva în spaniolă din boxele unui casetofon aflat pe bar, lângă niște bețișoare parfumate care ardeau mocnit. Vârcolacii erau împroșcați cu focuri de armă într-un computer manevrat de un *Honky* — un cowboy virtual chinez din Hong Kong cu ochelari de soare. Afară erau 26 de grade și avea să fie mai cald când ploaia avea să se transforme într-o ceață însorită.

Stăteam la o masă, sugând dintr-o bere, cu fața la ușă și coloana vertebrală spre doi australieni care se văitau că ar fi trebuit să se ducă în Thailanda să fumeze opiu, în loc să-și irosească vacanța de Crăciun pe *blestămat'plictisitoari' ast* de Malaysia. Tânjeam să pot citi ziarul lor din Melbourne cu titlul lui despre niște adolescenți narcisiști care-și masacraseră colegii de la liceul din Colorado unde învățau, ca și cum viața ar fi fost un joc pe computer. Dar știrile publice nu reprezentau

punctul fierbinte al operațiunii mele.

Ceasul meu indica 16.17.

„Din moment în moment", mi-am spus în gând.

Clopoțelul de deasupra ușii a zdrăngănit.

Derya a intrat în grabă din ploaia de afară, lăsându-și umbrela în jos și râzând cu cele două colege care o însoțeau. Părul ei de culoarea scorțișoarei s-a răspândit ca un evantai când s-a scuturat de picăturile de ploaie și am știut până-n măduva oaselor că eram pierdut.

Derya și colegele ei au pus stăpânire pe o masă. Păreau să nu mă fi observat, dar femeile sunt adevărate iluzioniste ale discreției.

În cafenea și-a făcut apariția brusc Peter Jones, atât de ud, încât nimeni nu și-ar fi dat seama că nu făcuse altceva decât să traverseze strada în fugă. Și-a șters ochii cu un gest dramatic.

În mod evident, le-a observat mai întâi pe Derya și pe cele două colege ale sale.

— *Dragele mele!* a exclamat Peter. Sunteți atât de previzibile! În drum spre muncă, vă opriți să beți ceva *lung* și *răcoros* sau *cald* și *ud* și… *Ooo Doamne!* Victor!

Femeile de la masa unde se oprise Peter și-au întors privirile către mine.

— Victor! Ce cauți aici? Nu, stai un pic: Ce cauți *acolo* când eu sunt *aici* și azi, azi sărbătoresc! Ia loc aici.

Peter mi-a indicat un scaun înghesuit între el și Derya.

Englezoaica blondă pe care Peter avea să mi-o prezinte mai târziu drept Julia a spus:

— De ce ești atât de fericit, Peter?

— Pentru că, a spus el, lăsându-se pe spătar cu un rânjet, pentru că, *mai mult ca sigur,* voi pleca acasă!

Shabana era cea mai în vârstă dintre femei și vorbea o engleză britanică, dar cu accent de Bombay:

— Dar ce faci cu legea din New York? Evident, tu ești nevinovat, n-ai face niciodată trafic cu Ecstasy.

— Nu sub formă de *pastile!* a întrerupt-o Peter, cu o expresie de oroare simulată ironic.

— Dar, a spus Shabana, cum se face că, după doi ani, acum te poți întoarce acasă?

— Hai să spunem numai atât, a zis Peter, făcând semn chelnerului să-i aducă o bere, că știu din surse sigure că judecătorul a văzut, în sfârșit, lumina adevărului.

— Și totuși, am intervenit eu, dacă nu ești atent cum te miști, luminița de la capătul tunelului s-ar putea stinge și să te lase în ape și mai tulburi decât înainte.

— Absolut corect! Peter și-a îndreptat spatele. Ai absolută dreptate. Ne cunoaștem cu toții?

Într-o vraiște de nume rostite și gesturi, s-a asigurat că ne cunoșteam, încheind cu:

— Și, Victor, aceasta este Derya Samadi.

Părul de culoarea scorțișoarei îi încadra chipul subțire, maxilarul pur. Pielea ei bronzată avea nuanța mierii Tupelo[46], iar ochii îi înotau în lacuri de albastru.

— Ești american, mi-a spus.

— Unele lucruri nu pot fi ascunse.

Derya a ridicat din umeri.

— Oamenii încearcă.

Peter s-a grăbit să-mi sară în apărare.

— Nu și Victor. E un tip cu verticalitate. Adică, n-am trecut decât printr-o călătorie teribilă cu autobuzul la dracu-n praznic, dar…

— Calmează-te, Peter, i-am spus eu.

— … Dar, a continuat el cu emfază, probabil însuflețit în prealabil de ceva *yaa baa* adusă ilegal din Bangkok, ne-am înțeles de minune, chiar dacă Victor merge hai-hui prin Asia rupând oasele oamenilor.

— Tipic american, s-a auzit vocea Shabanei.

— Nu, am spus eu. Artele marțiale înseamnă integritate și trecerea dincolo de violență. Am venit prima dată aici cu o bursă pentru literatură. Mi-am petrecut ultimii cinci ani în Taiwan. Predau limba engleză și mă fac de râs într-o mulțime de școli clasice. În ultimii câțiva ani, am practicat în principal tai chi.

Iar vocea dezinhibată de droguri a lui Peter a intervenit:

— Și am uitat că e poet!

— Zău? s-a mirat Derya.

Ga și ea mai devreme, am ridicat din umeri.

— Poți să spui că-s un optimist.

Englezoaica Julia a rânjit.

— Poate că aș putea să-ți spun ori de câte ori am probleme.

Expresia mea neutră, dar politicoasă, i-a arătat că nu eram interesat. A luat o înghițitură de bere.

Astfel am reușit să mă întorc din nou la Derya.

— Ești din…?

— Turcia. Am înjghebat o școală pentru femei cu donații de la ONG-uri organizații nonguvernamentale, fundații, fără interese politice, fără probleme de religie…

— O, *nu!* a glumit Shabana. Dacă nu faci altceva decât să le dai putere femeilor, atunci, bineînțeles, nu intervii în chestiunile politice și religioase ale nimănui!

Derya și Shabana au zâmbit larg și și-au ciocnit ceștile de ceai.

Peter a aplaudat.

— Am o idee *perfectă!* M-ați tot bătut la cap să vă ajut să mutați mobilă în școala voastră… E o școală mică și drăguță; Victor, fetele

fac un lucru foarte bun, și nu e deloc ușor într-o țară oficial musulmană — și cu problemele mele cu spatele…

Cele trei femei au oftat zgomotos.

— Nu fiți cățele! a spus Peter cu un zâmbet vinovat. Dar Victor, ei bine, el e puternic ca un taur.

Julia și-a arătat zâmbetul tăios ca un pumnal.

— Asta da idee interesantă. Să folosești o musculatură antrenată pentru altceva decât dominarea altora prin forță.

I-am parat lovitura.

— Exact. Nu e vorba de ceea ce știi, ci de cum îți folosești cunoștințele.

Peter a deturnat conversația, s-a duelat cu Julia și a glumit până ce toată lumea a izbucnit în râs.

Derya râdea din adâncul sufletului.

În zori, țipetele maimuțelor de lângă balconul meu m-au găsit treaz. Apartamentul în care mă cazase Agenția era într-un cartier mărginaș din Kuala Lumpur. Semne ale așa-zisei mele vieți erau împrăștiate peste tot, pentru a-mi susține acoperirea. Laptopul meu ocolea rețelele cenzurate de guvern cu ajutorul uneia dintre sutele de antene parabolice de pe acoperișul apartamentului. Calculatorul meu avea un program de codare a mesajelor electronice. De la mine: „Stabilit legătura pentru a accesa agentul. În grafic”. Răspuns de la Langley: „înainte cu toată viteza. Severitate maximă”.

Maimuțele țipau în copaci, destul de aproape de balconul meu pentru a putea sări să mă muște. Sau să arunce un șarpe de acolo pentru a le face treaba murdară.

Cu o seară înainte mutasem mobilă până la zece — deloc târziu pentru K.L., unde mare parte din viața „de zi cu zi” înseamnă să te ferești de soarele arzător. „Noi” însemna Julia, Shabana, Peter cu problemele lui de spate. Și Derya și eu. M-am întors în apartament înainte de miezul nopții. Zorii ar fi trebuit să mă găsească repetând mișcările de tai chi în foișorul din grădina clădirii, introducând pe ascuns și alte forme de artă marțială în *funcțiile ascunse* ale acelui balet cu încetinitorul. În loc de asta, stăteam în picioare pe balcon, cu o ceașcă de cafea în mână în timp ce maimuțele țipau.

— Vorbești cu mine? am șoptit eu, într-o reluare a unei replici de film, către aerul gros al dimineții.

Pe cer se rostogoleau nori purpurii de furtună.

Agenția ascunsese pentru mine o Toyota hodorogită în garajul subteran al clădirii și o motocicletă într-un atelier de reparații TV aflat în cartierul de emigranți Bangsar, dar am plecat spre oraș cu autobuzul, pe o autostradă care începea la aeroportul din Kuala Lumpur, unde pistele fuseseră construite de o companie de construcții care avea legături cu un arab saudit bogat, erou al războiului susținut

de americani împotriva invadatorilor sovietici veniți din Afghanistan, un bărbat slab, cu barbă și figură mesianică, pe nume Osama ben Laden.

Ploaia se năpustea asupra autobuzului. Acesta rula cu un șuierat către inima Kuala Lumpurului. Pe fereastră, vedeam șanțul de scurgere paralel cu drumul. Dincolo de șanțul util în caz de furtună se afla un canal acoperit. Dincolo de canal era un zid, deasupra căruia se aflau spirale de sârmă ghimpată. Înăuntrul perimetrului delimitat de acel zid cu proprietăți chinuitoare pentru oricine ar fi încercat să-l escaladeze se aflau orașe sordide de cocioabe, unde ploaia care cădea pe acoperișurile de tablă producea un bubuit înnebunitor, iar toată puterea politică era deținută de școlile musulmane *madrasa*.

Derya și colegele sale au intrat în Bladerunners la 16.19. Ea purta o bluză albă și pantaloni largi kaki. Shabana și Julia mi-au făcut semn cu mâna și nu și-au aruncat nicio privire când Derya a venit la masa mea. În fond, cărțile pe care i le ofeream aveau legătură cu limba engleză, pe care o preda (plus exerciții de scris la tastatură și procesare de texte). Shabana preda programare, se ocupa de contracepție/problemele de sănătate ale femeilor. Julia era specializată în contabilitate.

Fără bere azi. Beam Coca-Cola. Derya a comandat un ceai, fără zahărul pe care malaysienii îl iubeau atât de tare, încât ar fi fost în stare să-l presare și pe floricele.

Prima carte pe care a luat-o era o traducere în engleză a unor poezii chineze clasice pe care o putea folosi cu elevele ei chinezoaice. Apoi a luat o carte cu copertă necartonată.

— N-am auzit de William Carlos Williams acesta, a spus ea.

— Poet american, a murit înainte de a ne fi născut. Era doctor ziua, poet noaptea. Ca un erou de benzi desenate. Una dintre dizertațiile pe care n-o să le duc niciodată la capăt e despre el.

Chipul ei strălucea când a ridicat o carte pe care băieții de la CIA o „îmbătrâniseră” folosind apă și un uscător pentru rufe.

— Ai o ediție engleză a lui Rumi! Mi-a schimbat întreaga existență! Le spun tuturor! Într-o zi, pe când eram la colegiu, mă plimbam în Ankara și, de la un radio dintr-un apartament de deasupra mea, aud vocea aceea, poezia lui Jalal ad-Din Rumi! Magie! Mi-a deschis inima!

— Mare noroc.

— În America, ascultați poeți la radio?

Russell nu era pe atunci decât o figură din viitor, așa că am spus:

— Nu.

— Ce trist. Și-a coborât privirea pentru a sorbi din ceai. Chiar ești poet?

— Nu și dacă numeri persoanele care mi-au citit poeziile.

— Nu numărul lor contează. A strâns din buze cu o ușoară viclenie

în timp ce făcea semn din cap către geanta mea neagră de umăr. Ai poeziile acolo?

Am ridicat din umeri.

— *Aha.* Înțeleg. Exact, *ești american.* Normal, trebuie să... da, să mă inviți în apartamentul tău să-ți văd — cum se cheamă — tatuajele...

— *Schițe,* vrei să spui?

— Da! Exact! *Schițele.* A izbucnit într-un hohot de râs din toată inima. Dar cred că, pentru genul acela de întâlnire, vorbim de fapt despre tatuaje.

— N-am niciunul.

— Poți să-ți închipui? Să-ți inscripționezi corpul cu ceva până la moarte. Cine ar putea fi atât de sigur de ce va fi important pentru totdeauna? A sorbit din ceai. Deci, asta ai de gând să faci? Să mă inviți într-un apartament să-ți văd poeziile? Acesta e șiretlicul tău?

— N-am niciun șiretlic pentru tine.

— Dovedește-o.

Jurnalul pe care l-am scos încet din geanta neagră era uzat de-adevăratelea, cu o copertă albastră, ca de carton: *Northern Review*[47]. Spre deosebire de bursa mea în Asia, conținutul lui nu trebuise aranjat de CIA

Derya a spus în șoaptă:

— Eu doar... Nu. Mă bucur că nu ai avut-o în altă parte, unde să mă duci. Că ai știut despre tatuaje. Că ai adus-o oricum. Arată-mi!

Așa că am deschis la prima pagină, cu prezentarea mea, și ea a citit „Acasă”, poezia mea cu 24 de versuri despre păsările care, de neînțeles, și-au construit cuiburile în copaci condamnați la moarte.

Eram tânăr, am răspuns privirii ei. Le știam pe toate.

— Apoi? a întrebat ea.

Am dat pagina.

— Am scris asta câțiva ani mai târziu.

Iar ea a citit cele opt versuri ale poeziei „Tristețe la fereastră” despre cum „toate poemele pe care nu le-ai scris au titluri minunate și înțeles”.

— Vestea bună e că începe să-ți treacă impresia că ai multe lucruri *importante* de zis, mi-a spus ea. Dar ești prea tânăr pentru a avea atâtea regrete.

— Crezi?

— Pentru voi, *americanii...* cred că da. A închis ziarul. Mi l-a dat înapoi. Zâmbetul ei era larg și dulce. Acum ți-am văzut tatuajele.

S-a ridicat, să plece. A pus cele trei cărți de poezie în geanta ei de umăr, alături de caiete, manuale și burka neagră care-i acoperea corpul și fața, pe care o purta dacă avea nevoie să viziteze cartierele musulmane tradiționaliste.

— Când te mai pot vedea?

— Atât de curând mă întrebi? a spus ea.

— Nu suficient de curând, mi-a scăpat adevărul din gură, înainte de a-l putea opri. Și... numele meu nu e „americanul”. E *Victor*.

— Știu, a spus ea și a dat să plece. A adăugat: Mâine. Chiar aici. La aceeași oră.

A doua zi, a venit singură.

Timp de douăzeci de minute, am vorbit despre milioane de nimicuri până ce, dintr-odată, Bladerunners a devenit prea... restrictiv. Ploaia se oprise. Aerul orașului ne mângâia brațele goale cu răcoarea celor 22 de grade, suficient de înviorător pentru a ne inspira să luăm un autobuz, apoi un altul, să coborâm râzând la grădinile centrale din Kuala Lumpur, într-un cartier de afaceri numit Triunghiul de Aur. Pe când ne plimbam printre florile tropicale, orașul strălucea.

Două turnuri negre de sticlă și oțel, legate printr-un tub susținut de un triunghi se înălțau către altitudini amețitoare, către cerul de deasupra grădinilor și dealurilor din Kuala Lumpur.

— Turnurile Petronas.

— Adevărat, a încuviințat Derya. Au pus firmele de construcții japoneze și coreene să le facă mai înalte decât orice alte turnuri existente la voi, în New York.

— World Trade Center.

— Da. Mare satisfacție să câștigi o asemenea competiție. E mult mai edificator decât să vezi care cultură reușește mai bine să-și hrănească, să-și educe poporul și să promoveze justiția. Recunoști ceva în arhitectura lor?

După ce am scuturat din cap, ea a spus:

— Planul la nivelul solului e bazat pe steaua cu opt colțuri a islamului și cele cinci niveluri reprezintă cei cinci stâlpi ai islamului. Proiectul Turnurilor voastre pe ce este bazat?

Am ridicat din umeri.

— Profit pe metru pătrat.

— Ce ciudat!

Ne-am retras în umbra răcoroasă a celor două turnuri.

— De ce Malaysia? am întrebat-o. Pentru tine.

— Dacă tot ai de gând să-ți părăsești casa... *Te tot duci.* În plus, spuse ea, mi-am dat seama că guvernul nu se ocupă cu rezolvarea problemelor, ci cu administrarea lor. E vorba despre proces, nu despre soluții. Nu conta că aveam un viitor în politică — Turcia e mult mai progresistă decât SUA: am ales o femeie prim-ministru, deși nu cu votul meu. Dar am vrut să... să...

— Să ai contact cu viața reală.

— Da! Și să-i ajut pe oameni chiar acum, nu...

Și-a îndepărtat cu degetele câteva fire de păr de pe pielea bronzată pentru a mă privi fix.

Nu am putut îndura tensiunea, așa că am zis:

— Deci, Malaysia…

— Prietenul unui prieten cu o idee măreață, fără bani și fără suficienți oameni.

— Și departe, *hăt-departe* de casă.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Nu practicăm ipocrizia, a spus ea, nu cu femeile care apelează la noi. Le ajutăm și nu le obligăm să se încadreze în anumite condiții ca să obțină lucrurile de care au nevoie. Iar dacă asta le face viețile cu puțin mai bune… înseamnă că, cel puțin, am făcut și noi ceva.

— Nu poți face decât ce poți.

— Și uneori poți și trebuie, cum spuneți voi… să forțezi nota.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Experții în evaluare psihologică ai CIA aveau dreptate, iar eu eram pe calea cea bună.

Ne-am plimbat pe o alee nisipoasă, cufundați în tăcere.

Până ce ea a spus:

— L-am citit pe doctorul Williams al vostru. Nu este poetul meu american favorit.

Nisipul scârțâia sub pantofii ei.

Zece pași mai târziu, n-am mai putut suporta:

— O să mă faci să întreb?

— Bineînțeles.

Am izbucnit într-un râs atât de puternic încât aproape că ne-am pierdut echilibrul. Derya și-a pus mâna rece și moale pe brațul meu gol ca să ne recăpătăm stabilitatea, prima noastră atingere. Ne-am oprit și ea mi-a zâmbit.

— Emily Dickinson, a spus.

Râsetele noastre sfâșiară albastrul cerului.

Un bărbat cu barba tunsă scurt, îmbrăcat într-un costum lejer foarte popular printre oamenii de afaceri din Kuala Lumpur, a trecut pe lângă noi. Ne-a aruncat o privire urâtă. Ar fi putut fi malysian, dar și mexican sau evreu, arab sau central-european. Avea barbă, slujbă, pas ferm și o inimă de piatră.

„Memorează-i chipul.” Pentru a suta oară, îmi doream ca operațiunea aceasta să permită trimiterea de întăriri și echipe de reacție. L-am urmărit cu privirea pe străinul încruntat și am întrebat:

— Care o fi problema lui?

— Râsul îi sperie pe oameni. Oamenii care râd nu pot fi controlați — de către ei, de către noi, de iluzia că oricare dintre noi putem controla lucrurile în timp ce planeta noastră rătăcește prin spațiu. Și poate, doar poate, râd de tine. Derya și-a ferit privirea. Sau poate că tocmai noi suntem problema. Occidentalii. Care ne purtăm de parcă am fi egali. M-a întrebat direct: Ești creștin?

— Nu eu mi-am completat rubricile certificatului de naștere, i-am

răspuns. Iar alegerea pe care o fac acum nu se încadrează în nicio căsuță, sub vreo etichetă sau într-o rubrică a unui formular.

— Allah să ne păzească de oamenii cu arme și formulare cu căsuțe, a spus ea, dovedindu-mi că evaluatorii CIA avuseseră dreptate și, totodată, frângându-mi inima. Ai de gând să mă întrebi? a spus ea.

— Nu-mi pasă — nu la modul acesta.

Ea a zâmbit.

— Dar poate că trebuie să știi. Cei mai mulți dintre americani cred că musulmanii sunt de un singur fel, a spus ea. Nu le vine să creadă că sunt femeie, că fac ceea ce fac și totuși, mă văd ca fiind o... musulmană seculară, așa am auzit că se numește. Alte căsuțe. Dacă, într-adevăr, *e scris,* atunci sunt unde trebuie să fiu, și voi fi judecată de onoarea inimii și a mâinilor mele.

Am grăbit pasul în timp ce bolta întunecată începea să duduie.

— Victor? Nu știu acum, cu Crăciunul care se apropie, planurile tale...

— Profesorul de tai chi pentru care am venit aici ia o pauză până după Anul Nou. În ceea ce privește sentimentele pe care mi le trezește Crăciunul... am nevoie de zăpadă pentru ele.

Am ajuns într-o stație de autobuz acoperită. Știam amândoi că trebuia ca, într-un final, să luăm autobuze diferite dacă era să ajungem în locurile unde trebuia să dormim fiecare.

Ea se uita fix spre mine, nu la mine.

— Mă întreb însă... Ploaia intră prin acoperișul școlii, mai multă cu fiecare zi ce trece. Clădirea nu e a noastră, bineînțeles, iar situația cu proprietarul e foarte complicată, nefiind deloc conformă cu aparența. Proprietarul nostru oficial este un *bumiputra* — un „fiu al pământului", malaysian get-beget. Administratorul său, cu care discutăm noi, e indian, ceea ce e bine, deoarece are o slăbiciune pentru Shabana și chiar și-a adus fiicele la noi să le învățăm despre prezervative și testul Papanicolau, dar credem că adevăratul proprietar e chinez, suficient de viclean să știe că, dacă răspunsul la cererea noastră de a face reparații e *nu,* le vom face noi înșine și-i vom îmbunătăți starea proprietății pe banii noștri. Chiar când autobuzul se apropia cu zgomot, m-a întrebat: Te pricepi să bați cuie?

— Și dacă nu, i-am spus eu în timp ce autobuzul oprea huruind, ușile se deschideau și, la mii de kilometri distanță, la Langley, strategii CIA se felicitau unii pe alții, mă voi preface.

— N-avem cum să te plătim, a spus ea, băgând mâna în buzunar, pentru a achita biletul.

— Nici nu e cazul, am spus eu, urcând pe scara autobuzului în spatele ei: Crăciun fericit!

Lucrările la acoperiș presupuneau să fiu mereu cu ochii pe cer. Era ușor să-mi găsesc alte sarcini în „școala" cu trei niveluri, pereți găuriți

de beton și țevi din care se prelingeau mereu picături de apă. În mod normal, nu trebuia să mă las văzut în interiorul acestei instituții exclusiv feminine, dar în ciuda acestei interdicții am fost nevoit să trec prin clasa în care preda Derya chiar în prima mea zi la „locul de muncă”.

S-a creat o atmosferă extrem de tensionată când m-am strecurat tiptil în camera aceea. Toată lumea se prefăcea că nu existam. Elevele stăteau la mese de lemn pe care se aflau calculatoare ce se puteau încadra în categoria „dinozauri”.

Cam șase dintre elevele Deryei erau indiene, unele cu punctul acela roșu al castei în mijlocul frunții, unele îmbrăcate în sari. Patru erau chinezoaice, care vedeau cum se apropiau cu repeziciune de statutul de *bătrâne respectate* și sperau că însușirea unor abilități noi avea să amâne inevitabilul. Altele îmbrăcate în pantaloni largi, fuste sau în portul malaysian care arăta că proveneau din tați *bumiputra.* Șase femei în burka negre, ca niște saci care le acopereau din cap până-n picioare, numai cu niște fante pentru ochi, puteau fi oricine. Una dintre ele purta pantofi verzi.

Deja în Ziua Cinci a operațiunii mele, eu și profesoarele formam o echipă. Mâncam împreună, mergeam la Bladerunners, ne uitam la filme piratate la aparatul lor video. Locul meu era întotdeauna lângă Derya. Își folosea degetele pentru a-și îndepărta părul de pe față și umplea aerul cu parfumul de mosc al trupului ei.

„Confirmă progresul”, am primit mesaj de la Centrul de Control al Operațiunilor.

„Progres confirmat”, a fost răspunsul meu. La naiba, știam ce făceam.

Programul din Ziua Șapte nu conținea decât două cursuri, dimineața. Shabana a urcat pe acoperiș la mine după ultimul curs și m-a chemat jos, la o gustare.

— Dar mai avem vreo trei ore până începe ploaia, am spus eu.

— Mereu mai avem vreo trei ore până începe ploaia, mi-a răspuns ea. Hai.

Shabana m-a condus până în biroul aglomerat. În încăpere, pe o masă, se aflau o rămurea de pin din plastic și niște pachete învelite în ziar. Masa era acoperită cu mâncare cumpărată de la o cafenea *kedai kopi:* bețe de kabob cu *satay* fierbinte de pui, pâinea nedospită și prăjită cu sos de curry numită *nod canai,* tăițeî prăjiți *meegoring.* Găleata roșie de plastic folosită înainte pentru colectarea picăturilor din tavan era acum plină cu gheață și sticle de bere thailandeză.

Derya a adus-o pe Julia.

— Drăcia dracului! a izbucnit Julia. Ce-i cu toate acestea?

— Crăciun vesel! a spus Derya.

— Fericit, a corectat-o Shabana.

Julia a făcut un efort să-și înghită lacrimile, prefăcându-se supărată:

— N-ar fi trebuit să vă chinuiți atât pentru doi păgâni blestemați ca mine și yankeul acesta deșirat. Niciunul din noi nu ține prea mult la chestiile cu crucea și ieslea. N-ar fi trebuit să vă deranjați atât… și… La naiba, doar atât ați găsit?

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Mulțumesc, le-am spus celor două femei. Deryei i-am spus: Mulțumesc.

Ea a roșit.

— Deschideți cadourile! a ordonat Shabana în timp ce împărțea berile. Două cadouri fiecare.

— Julia prima, am insistat eu.

Derya i-a întins un pachet învelit în ziar care conținea un impermeabil Gortex.

— Este… este…

— Cel mai probabil, furat, a spus Shabana, având în vedere că a costat mai puțin decât o cină. Acum nu mai ai niciun pretext să vii udă fleașcă.

Cel de-al doilea cadou al Juliei s-a dovedit a ascunde două casete video, piratate, pe care scria „1 și „2”.

Derya i-a spus:

— Știm că ți s-au aprins călcâiele pentru actorul acela, Sam Neill, chiar dacă e bătrân și australian. E un film TV pe care l-a făcut pe când noi eram mici. Despre un spion britanic, înainte de Primul Război Mondial.

— Aaa, vremurile bune de-altădat', a comentat Julia, încercând să-și mascheze un zâmbet cu o expresie dură. Când Marea Britanie era stăpâna acestor pământuri. Și conducea și orașul tău de baștină, Shabana, și Afghanistanul până la toate câmpurile acelea petroliere din țări pe care mai târziu le-am numit Arabia Saudită, Iran și Irak, din Israel în Africa, chiar și peste ocean până în țara ta, afurisitule de yankeu.

Am ciocnit sticlele de bere, un toast de Crăciun care nu părea să anunțe decât lucruri bune.

— *Slavă Britaniei,* a început ea. Soarele apune asupra Imperiului Britanic. Noi și romanii, Alexandru cel Mare și Genghis-Han. Trebuie s-o spun, deși îmi lipsesc gloria și bunătățile, mă bucur că o să fie vărsate *sângele și mațele* altora care se prefac că participă la progresul lumii. Deși, dacă avem noroc, acesta este ultimul imperiu pe care o să-l mai vedem vreodată.

— Atât militar, cât și ideologic, a spus Shabana, care-mi ținuse prelegeri despre panourile publicitare pentru Coca-Cola sau Pepsi, pentru starlete pop siliconate și pe jumătate dezbrăcate, pentru Microsoft.

— Acum e rândul lui Victor, m-a îndemnat în șoaptă Derya.

Primul meu pachet învelit în ziar s-a dovedit a conține o primă ediție subțire, uzată, cartonată a *Poeziilor alese* de William Carlos Williams.

— În anticariate, e în cutia cu cărți la alegere pentru numai doi *ringiți,* m-a informat Shabana, contracarându-mi mulțumirile năucite. Nu toată lumea prețuiește poezia americană pe aici.

Cel de-al doilea cadou era un glob transparent de plastic în care se vedea New Yorkul — Empire State Building, Statuia Libertății, Turnurile World Trade Center. Globul umplea mâna Deryei și, când l-a scuturat, o furtună de fulgi albi a acoperit orașul în miniatură.

— Crăciun fericit, mi-a spus. Zăpadă. A întors globul cu susul în jos pentru a-mi arăta abțibildul cu „Fabricat" în Malaysia: Credeai că aici nu se produc decât componente de ultimă generație pentru apărarea americană sau medicamente pentru bolnavii voștri?

Șoapta mea i-a răspuns:

— Nu știu ce să mai cred.

— Ceea ce cred eu, a spus Shabana, e că voi doi ar trebui să plecați de aici înainte să înceapă ploaia. Duceți-vă să vedeți un film într-un cinematograf adevărat, cum povestiți mereu. Lăsați-ne pe noi, fiicele Reginei, să avem parte de un cadru intim în care să salivăm după un actor cu accent ciudat — și să nu îmi spui să tac, turcoaică sălbatică ce ești! Tu ai văzut deja casetele, să fii tu sigură că-s bune. Și tu, *dulgherule:* Ce-ți pasă ție de niște povești cu spioni în care joacă bărbați arătoși?

N-au vrut să ne lase să le ajutăm la curățenie.

— Timpul nu stă-n loc, așa că nici voi n-ar trebui să faceți asta!

Julia ne-a spus ce autobuz trebuia să luăm pentru a ajunge la un cinematograf cu preț redus din Bangsar. În timp ce ne grăbeam să ieșim pe ușă, mi-a dat o palmă peste fund.

— De ce-a făcut una ca asta? am întrebat-o pe Derya în timp ce ieșeam în fugă, cu gentile pe umăr.

— E englezoaică.

Ceea ce nu avea nicio logică, dar ne-a făcut să râdem atât de tare, încât nu ne mai puteam opri…

… Și-aproape că am fost uciși traversând intersecția pe verde, fără să fim atenți, până ce am auzit un zăngănit puternic și am văzut un roi ca de *albine ucigașe* — mopede și motociclete — mergând rapid printre benzile pentru mașini, ca întotdeauna, dar acum pe strada umedă, cu cauciucurile derapând spre noi, spre Derya…

Am ridicat-o în brațe, iar ea a colaborat ca o adevărată parteneră de balet când am sărit și am tras-o *în siguranță* pe celălalt trotuar în timp ce albinele ucigașe derapau pe pavajul unde ne aflaserăm cu o secundă în urmă. *Carnagiu evitat* cu ajutorul unei inteligențe vioaie și a

unei acțiuni hotărâte.

Ochii ei albaștri erau larg deschiși, iar pulsul i se zbătea sub pielea fină a gâtului neted.

Picături de ploaie ne scuipau în timp ce urcam în autobuz.

Am împărțit un scaun de plastic în mijlocul călătorilor care citeau ziare și cărți. Muzica proastă care se revărsa din boxele casetofoanelor se reverbera de pereții de tablă ai mașinii. Coapsele ei străluceau lângă ale mele. Fiecare cartier care se legăna pe lângă ferestrele autobuzului ne umplea aerul cu fum de benzină și miros de trupuri străine. Ne uitam în toate părțile, mai puțin unul la celălalt. În poală ne țineam gentile de umăr; brațele noastre goale nu se atingeau. Mergeam cu autobuzul. Ploaia s-a transformat dintr-un răpăială ușoară într-o furtună bubuitoare. Traficul abia se țâra. Mașinile își aprinseseră farurile. Tunetul bubuia. Am șters umezeala condensată pe fereastră și am văzut că ne aflam în cartierul Bangsar din Kuala Lumpur.

Ochii Deryei s-au fixat într-ai mei.

— Dacă nu coborâm din autobuzul acesta, o să explodez!

— Știu… știu eu un loc. Nu-i departe de aici. Atelier de reparații, al unui prieten, e plecat și-mi dă câțiva dolari să verific că e totul în regulă și… e gol. Știu combinația de la ușă.

A scos o umbrelă rabatabilă din poșetă. A tras de manetă. Autobuzul s-a oprit, iar ușile din spate s-au deschis brusc. Am sărit într-o lume lichidă. Lipiți unul de altul. Umbrela abia dacă ne adăpostea capetele. Pantofii făcuți leoarcă după nici cinci pași. Trebuia să respirăm pe gură pentru a nu ne îneca în ploaia care se prăvălea peste noi.

Numai voința pură ne-a ajutat să ne putem orienta prin potop către o străduță laterală. Pe zidul de beton al unui atelier se deslușea o firmă de neon neaprins pe care scria REPARAȚII TV, deasupra unei uși dotate cu un panou cu cifre, protejat de o ușiță. Derya a ținut ușița de metal deschisă în timp ce eu, cu mâna rămasă liberă, tastam codul de intrare. Încuietoarea s-a deschis cu un clic, am împins ușa grea și am ajuns *înăuntru.*

Mai târziu avea să observe mesele de la parter, pline de televizoare eviscerate, rafturile pline cu diferite piese, cutiile de scule. Avea să simtă mirosul de ulei, aliaj de lipit și cauciuc, de grăsime, praf ars de electricitate și, în adâncurile peșterii aceleia, avea să vadă motocicleta sprijinită pe cric.

Mai târziu avea să se întrebe cum de reușiserăm să urcăm treptele șubrede către mansarda cu baia despărțită de restul spațiului printr-o perdea. Un pat aștepta sub luminatorul care împărțea cerul în romburi, cer care se dezlănțuia cu ploaia bubuitoare, un cer cenușiu acum.

Mai târziu.

Înăuntru, cu ușa grea încuindu-se în spatele nostru în timp ce ne aruncam unul asupra celuilalt, izbindu-ne mai mult decât îmbrățișându-ne. Umbrela s-a rostogolit pe podeaua atelierului. Mâinile mele răvășeau părul de culoarea scorțișoarei, gura ei îmi atingea cămașa. Ne-am desprins din îmbrățișare pentru a ne vedea imaginea în ochii celuilalt. Apoi, *ah,* apoi ne-am sărutat, cu gura ei fierbinte, flămândă, lipită de a mea.

Am dansat/am urcat împleticindu-ne la etaj. Ne-am aruncat gentile de umăr în direcția patului mototolit.

Tremurând, neîndrăznind să o ating, ca nu cumva să o sperii și să plece, pluteam în timp.

Derya și-a coborât privirea. A început să-și desfacă nasturii bluzei albastre, îmbibate cu apă. Doi nasturi de sus, după care și-a tras-o peste cap. Un sutien bej pălea pe fondul pielii de culoarea mierii. Brațul ei drept dispăru în spate. Sutienul s-a supus forței gravitaționale.

Sânii ei erau lacrimi de înger.

Și mi-a apăsat palmele de corpul ei. Mi-a umplut căușul lor cu secretele ei. Și-a arcuit spatele, lăsându-mă să-i cuprind carnea catifelată, cu sfârcurile umflându-i-se. Am lipit-o de perete. Am acoperit-o cu sărutări. Ea și-a împins pantalonii în jos, folosindu-și picioarele pentru a-i înlătura de pe ea. Mâinile mi s-au desprins de pe sânii ei și mi-am aruncat cămașa, în timp ce-mi scuturam din picioare pantofii uzi. Derya tremura în timp ce-mi desfăcea catarama de la curea, *goală,* am dansat cu ea până la pat.

Eram cu adevărat acolo, în timp ce-i sărutam gura de un milion de ori, îi înconjuram sânii cu buzele și le sugeam mugurii de catifea. Ea țipa, cu coapsele lipite de ale mele și gemea:

— *Acum!*

Dar eu îi sărutam abdomenul, buricul care-o hrănise în drumul ei dinspre ultima lume către aceasta. Aerul din încăpere avea un parfum sărat, marin și moscat. Pielea ei avea gustul pe care îl ghicisem după culoarea ei caldă, mierie. Degetele ei s-au înfipt în părul meu în timp ce-și arcuia șoldurile, pentru ca eu să-i dau jos chiloțeii. I-am sărutat partea interioară a coapsei, am deschis gura să-i primesc umezeala marină, caldă și să-mi eliberez limba.

Strigă, țipă ceva în turcă, rostindu-mi gâfâit numele. Se zbătu, mă trase în sus. Își găsi geanta și prezervativele pe care i le dăduse Shabana și am făcut-o, era o parte firească, nimic stânjenitor. Sărutându-ne, cu mâinile mele modelându-i sânii, cuprinzându-i semiluna udă în timp ce ea-și mișcă picioarele, mă împinse pe spate, mă încalecă și mă ghidă *înăuntru. Înainte și-napoi,* cu mâinile mele pe spatele ei, cuprinzându-i șoldurile, cu părul de culoarea scorțișoarei acoperindu-mă ca ramurile unei sălcii în timp ce ea-mi incendia fața

cu sărutări *frecându-și șoldurile înainte/înapoi.* Părul ei zbura prin aer în timp ce se mișca *sus/jos, cu șoldurile izbindu-se* sus/jos *de mine,* nu-mi puteam desprinde palmele de sânii ei, iar ea îmi apăsa mâna peste partea cu inimă, zdrobindu-și sfârcul de carnea mea și ajunse la orgasm înaintea mea.

Gâfâind. Întorcându-se din *atunci* în *acolo.* Îngenunche, deasupra mea, cu părul revărsându-i-se peste fața mea, cu respirația ei fierbinte lângă partea laterală a gâtului meu. Picăturile de ploaie împroșcau geamul luminatorului. Sudoarea ei picura pe pielea mea în timp ce ea mă legăna la sân, mă ținea *înăuntru* cât mai mult posibil.

Stând întinși, față în față, îmi mângâia obrazul.

— Mă bucur că n-a fost nimeni acasă, a spus.

— Eu sunt acasă.

Degetul ei s-a lipit de buzele mele.

— Asemenea cuvinte au nevoie de un moment potrivit.

Ochii ei albaștri străluceau.

— Nimic din ce ne leagă nu trebuie să fie nepotrivit.

Gura ei mi-a udat coastele, deasupra inimii melc și mi-a pecetluit soarta.

Ne țineam în brațe.

— Îți plac cadourile pe care le-ai primit de Crăciun? a întrebat ea.

Am ridicat globul cu zăpadă din geanta de pe podea. Întins pe spate, mi-am așezat globul pe piept, nu departe de bărbia ei. Am privit zăpada răscolită așezându-se peste orașul minuscul, prins în bula de sticlă.

— Îmi plac la nebunie cadourile primite de Crăciun. *Adevărat* și *sigur.* Și îmi place la nebunie numele tău: Derya.

— Înseamnă *ocean.* Marea.

— Da.

Ea și-a lipit obrazul de corpul meu și mi-a ascultat inima bătând.

— Ce părere au părinții tăi despre asta? a întrebat Derya. Adică, nu *asta…* Am izbucnit în râs și aerul din încăpere a devenit mai respirabil… Despre tine. Despre artele marțiale: înțeleg partea cu *transcenderea,* cu a face uneori mai mult, uneori mai puțin decât văd ceilalți. Și despre poezie. Despre faptul că tu nu ești… că tu nu faci ceea ce se presupune că fac toți americanii, adică să-ți iei o slujbă, să te însori cu o blondă.

— Blondele sunt supraevaluate.

M-a înghiontit.

— Ai face bine să zici asta! Dar ce cred părinții tăi despre…

— Sunt morți. Tata a făcut infarct, iar mama a avut cancer. Bolile Americii.

— Îmi pare rău!

Am sărutat-o pe creștet.

— Tata primul. Un an mai târziu, am luat avionul spre casă pentru un alt sicriu care se cufunda în pământ. N-am surori, n-am niciun frate. Dar părinții mei au apucat să vadă… ceea ce vezi tu.

— Și ce părere au avut?

— Că sunt nebun.

Râsul a reverberat printre umbrele din ce în ce mai lungi din cameră. Ploaia cădea pe suprafața luminatorului.

— Întotdeauna am fost… diferit, i-am spus. Poate că mereu am fost nebun.

— Rămâi așa.

— Bine. Am sărutat-o din nou pe păr.

— Părinții mei locuiesc în Ankara, a spus ea. Două surori, un frate, toți mă iubesc.

— Bineînțeles.

— Dar își fac griji. Nu în privința mea, ci a lumii de aici, atât de departe de casă…

Am aprins lampa de lângă pat, iar Derya s-a ridicat ca o leoaică în lumina răspândită de ea.

— Locul acesta, a spus ea, privind în jur. Prietenul tău…

— Nu se va întoarce câteva săptămâni de-acum încolo.

— Deci e o casă sigură.

„Un accident! Nu e altceva decât că nu cunoaște atât de bine engleza, o metaforă! Nu e jargonul spionilor!”

— Suntem în siguranță aici, am spus eu. E ca și cum ar fi…

— Locul nostru.

M-a sărutat. A prelungit sărutul, a deschis gura pentru a-l face mai profund, cu piciorul frecându-se de vintrele mele. Am întins mâna și i-am condus coapsa în sus, trăgând-o peste mine.

Șoapta ei căpăta accente răgușite, în timp ce-i simțeam sfârcul întărindu-se.

— Nu.

Da, am făcut din nou figura cu prezervativul.

— Acoperă-mă!

Și am făcut-o. Brațul meu stâng, sprijinit de saltea, îmi susținea greutatea, mâna dreaptă îi mângâia sânii în timp ce o sărutam, îi șopteam numele. Picioarele ei se depărtară pentru a mă prinde în strânsoarea lor, cu călcâiele apăsate peste șoldurile mele în timp ce mă aruncam iar și iar, adânc în miezul ființei ei.

Am avut cinci zile la dispoziție pentru minciuna noastră.

Cinci zile. Predând, bătând cuie cu ciocanul, strângându-ne de mână când ne întâlneam pe hol. Râzând. Fotografiile de supraveghere făcute de Divizia Specială a politiei malaysiene mă înfățișau stând la un colț de stradă, singur, dar incapabil să-mi ascund zâmbetul larg.

Derya mă îndemna să exersez pe acoperișul școlii:

— *Nu poți ignora ceea ce ești.*

Ura violența, și totuși m-a pus să-i arăt forma Yang a tai chi-ului pe care se presupunea că venisem în Malaysia să o studiez, plus *gung fu* și diferențele dintre karatele japoneze și tae kwan do-ul coreean, l-am arătat cum să transforme lovitura unui ticălos într-un braț fracturat, cum o lovitură cu palma deschisă dată fără forță musculară îi putea cauza o contuzie, cum o lovitură orizontală cu picior ul îi putea transforma un pas greșit într-o căzătură.

Un pas greșit și cazi.

Pe acoperișul acela făcuse Julia fotografia aceea a Deryei, cu părul plutindu-i în văzduh.

Am petrecut o noapte în apartamentul pe care-l împărțea cu Julia și Shabana. Noutatea romantică de a fi „ah, atât de tăcuți" a dispărut cu mult înaintea zorilor.

Ne-am petrecut o noapte în apartamentul „meu", după o călătorie cu autobuzul pe care eu o făceam în fiecare zi teoretic ca să „verific corespondența gazdei mele", practic ca să răspund cererilor insistente de la Langley pentru a înregistra un „progres".

Celelalte trei nopți am stat la atelierul nostru, care era mai aproape de serviciu. Casa sigură. Nu doream să fim altundeva decât acolo, unul cu altul, cu miliardul de subiecte de discuții, luminatorul și patul. Nopți de scorțișoară și miere Tupelo.

În a șasea zi lucram în șopronul de pe acoperiș când mi-a sunat mobilul.

În urechea mea s-a revărsat un șuvoi de cuvinte în chineză:

— *Wei! Wang hsien sheng zao hong zu chi se ma?*

— Îmi pare rău, am spus eu în engleză, semnalul WILCO. Greșeală.

Am apăsat pe buton pentru a-mi închide telefonul. Nu conta ce ar fi putut auzi vreo persoană indiscretă. *Wang* era un loc, nu un om, și nu voia vopsea. Culoarea era *hong:* roșu.

Mi-am pus uneltele la loc, am coborât în fugă și le-am găsit pe Derya și Julia întocmind o cerere de donații.

— Trebuie să plec, le-am spus. S-ar putea să nu mă întorc azi.

Derya a pornit grăbită cu mine în timp ce eu mergeam pe hol, spre ușă.

— Diseară, du-te la locul nostru, i-am spus. Știi codul de la intrare. Așteaptă-mă.

— E totul în regulă?

Am strâns-o de mână.

Două cvartale mai încolo, am găsit un șofer de albină ucigașă dispus să câștige un onorariu uriaș din partea unui turist american nebun care *trebuia* să ajungă în uriașa Piață Centrală construită în stil art deco, de lângă Orașul Chinezesc, probabil pentru a se întâlni cu vreo americancă înaltă. M-am agățat de partea din spate a vehiculului

zgomotos care fulgera prin trafic și mi-am dat seama că goneam într-un coșmar.

În noaptea aceea indigo, norii acopereau stelele. Peste bălțoacele de pe carosabil și de pe trotuare plutea o ceață ușoară. Stăteam nemișcat, în umbrele care învăluiau trotuarul aflat față în față cu atelierul de REPARAȚII TV. Din interiorul casei sigure străluceau lumini. Una de la parter, două de la etaj, din spatele draperiilor trase. Întreaga mea existență aștepta acolo.

De ce n-am putut să fug? De ce am traversat strada aceea?

Ușa grea a atelierului s-a închis cu un clic și s-a încuiat automat în urma mea.

Ca un copil, capul Deryei a apărut deasupra marginii scării șubrede. A venit grăbită spre mine, cu cămașa ei scoasă din pantalonii negri, cu tălpile goale.

— Îmi făceam griji pentru tine! M-a sărutat. Am lăsat-o să mă conducă sus, la mansardă. Ai plecat și apoi mi-am dat seama că ai plecat cu mâinile goale, a spus ea. Nu ți-ai luat geanta de umăr, impermeabilul și — îmi pare rău, știu că nu ar fi trebuit, dar… a făcut semn către grămada cu lucrurile mele de pe pat. Dar, aducându-le aici, ți-am băgat impermeabilul în geantă și, când am ajuns aici, am scos-o ca s-o întind și, când am făcut-o, a căzut asta.

Derya ținea în mână bucățica de hârtie pe care o recuperasem. Cele mai multe dintre versurile pe care le mâzgălisem erau tăiate. Știam amândoi pe de rost cuvintele supraviețuitoare.

PULS

Nu mă gândesc decât la tine în lumina soarelui sau a stelelor sau ori de câte ori respir.

— E frumos, a șoptit ea. A roșit și a încercat să-și ia un aer de profesionistă. Trebuie să-ți luăm un caiet pe care să scrii, să lucrezi, poți să-l ții în…

— Nu mai scriu poezii.

— Știu, e un haiku, nu? E atât de…

Mâna mea s-a lipit de gura ei și, la început, ochii ei albaștri nu s-au tulburat de nicio licărire de frică.

— Șșș!

Sărutul ei mi-a udat palma. Și totuși, i-am încarcerat cuvintele. Priveam fix ochii ei albaștri astfel încât să nu uit niciodată cum arătau și cum se uitau la mine *înainte*.

— Nu primim niciodată dreptul să ne alegem momentul, i-am spus. Nu putem alege decât ce facem.

Un rid i-a încrețit fruntea. Dar nu a dat înapoi. *Atunci.*

— Sub toate lucrurile acestea, două lucruri sunt cât se poate de adevărate: Te iubesc.

Derya a curs în mâna mea, cu ochii umeziți și, la fel de sigur pe cât

tai chi-ul mă învățase să simt centrul greutății unui adversar, am simțit-o deschizându-se și lăsându-se în voia mea cu bucurie.

— Și sunt spion CIA.

Palma mea a coborât în timp ce zâmbetul ei se topea, fruntea i se umplea de cute ca niște cicatrice, iar ochii i se îngustau pentru a înțelege ceva ce nu putea.

— *Ce?*

— Spionez pentru CIA. De când m-am retras de la doctorat. Aici voiam să vin oricum, știam mandarina, practicam arte marțiale de la vârsta de șapte ani, așa că aveam motiv să fiu aici, să hoinăresc, să mă amestec printre localnici și… Să fac ce puteam să fac. Lucrez sub acoperire strictă. Numai ambasadorul și șeful delegației știu că mă aflu aici. Am fost prin toată Asia. În terminologia Agenției, sunt NOC[48] — Agent sub Acoperire Neoficială. În jargonul străzii sunt Scandalagiu sau Șmecher. Eu…

— Ești spion? a făcut un pas înapoi.

Eram între ea și scări. Am dat din cap, confirmând.

— Nu e o glumă. Nimic de toate acestea nu e o glumă, a șoptit ea.

Chipul ei s-a înroșit, a pălit, s-a asprit.

— Eu! Noi! Totul e legat de faptul că tu ești spion?

— Nu trebuia să fie așa! Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine.

— Oh, e bine de știut că nu ți-o tragi ca să-ți câștigi pâinea!

A pornit brusc spre scări, la naiba cu pantofii, pleca, alerga către un loc unde lucrurile erau clare. I-am luat-o înainte. I-am blocat ieșirea.

Am zărit teama dând la o parte expresia trădată din ochii ei.

— Derya, îți spun tot ce vrei să afli, am spus, încălcând, din nou, toate regulile. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ți spun ce *trebuie* să știi.

Am mutat un scaun în apropierea scărilor. I-am făcut semn din cap să stea jos. Temându-se să mă refuze, ea s-a așezat pe suprafața lui dură. M-am așezat pe pat. Iluzia pe care o păstram era că ea putea reuși să coboare scările și să iasă înainte ca eu să ajung la ea. În stabilirea încrederii, fiecare iluzie e importantă.

— Ceea ce o să-ți spun sună ca un film prost, dar e adevărat. Există o organizație teroristă internațională numită al-Qaeda. Fundamentaliști islamici, dar nu au legătură cu islamul și nici nu reflectă adevărata sa esență. Se leagă de puterea pământească. Al-Qaeda este condusă de un bogătaș din Arabia Saudită pe nume Osama ben Laden. Acum se află în Afghanistan cu talibanii care au transformat țara aceea într-un fel de lagăr de concentrare. Fără libertăți. Fără legi în afara sentințelor date membrilor ambițioși ai clerului. Femeile sunt închise. Obligate să poarte burka, tratate ca niște… bivoli: bune numai la muncă și pentru reproducere. Violate și bătute de orice om cu influență în rândul clerului. Și asta vor pentru întreaga lume. Pretind că au un drept divin, exact ca regii sau

dictatorii care s-au afirmat în lume de la Cruciade la Inchiziție, la naziști sau comuniști. Ca ei sau moartea. În 1998, Ben Laden le-a declarat război tuturor americanilor, pentru el nu există noncombatanți. Al-Qaeda ne-a aruncat în aer ambasadele din Kenya și Tanzania. Președintele Clinton a contraatacat cu rachete de croazieră și l-a ratat la mustață pe Ben Laden. Al-Qaeda e motivul prezenței mele în Malaysia.

Mi-am prăbușit capul în mâini. Mi-am ridicat privirea, sperând că vedea adevărul în ochii mei.

— Te iubesc. Știu că nu trebuia, dar te-am iubit de când… de când te-am văzut râzând.

— Ce vrei? Nu pot ajuta CIA-ul american — voi aveți mâinile extrem de curate! Știu despre falșii musulmani care sunt teroriști *și* știu despre Chile, Congo, Vietnam și… nu te pot ajuta. Sau, a spus ea, căutând o cale de ieșire. Trebuia să-mi spui lucrurile acestea pentru că mă iubești cu adevărat și pentru că, dacă nu suntem sinceri unul cu…

— Divizia Specială malaysiană știe mare parte din ceea ce se întâmplă. Când facem presiuni asupra lor, când punem întrebările potrivite… Ne-au ajutat să punem cap la cap că… Tu ești calea mea de acces.

— La ce?

Așa că i-am spus.

— Nu, a spus Derya douăzeci de minute mai târziu. Nu te voi lăsa să mă folosești. Nu te voi lăsa să-i faci una ca asta. N-o să o dau pe mâna voastră.

— Care e cealaltă variantă? Evenimentele au apăsat pe trăgaci. Nu pot da înapoi. Va trebui să abordez problema într-un alt mod. Asta înseamnă necazuri și durere. Tu ai spus-o: uneori trebuie să forțezi. Toată lumea alege o tabără prin acțiunile sale. Mulți oameni scapă fără să facă mare lucru. Nu și noi. Dacă nu facem asta, câți oameni nevinovați o să moară sau o să fie transformați în sclavi de ucigași pioși, cu tribunalele lor?

Mi-a luat o oră, dar, la sfârșit, ea s-a lăsat moale pe spătarul scaunului. A dat din cap, dar a spus:

— Nu o să te las să-i faci vreun rău.

— Nimeni n-o să aibă de suferit. Nimeni n-o să știe măcar ce s-a întâmplat. Așa se întâmplă în cazul unei operațiuni de succes.

Ea a închis ochii. Când i-a deschis din nou, am văzut că erau plini de lacrimi. Pe care și le alungă.

— Și apoi? Vocea ei era tăioasă, ca lama unei săbii.

— Apoi se termină, și termin și eu. Gata. Mă retrag.

— De ce? Vei fi vedeta CIA-ului.

— Există un singur motiv pentru care sunt aici, pentru care fac asta… Vreau o lume în care să avem o șansă.

— Sau așa pretinzi.

Acea ultimă noapte ne-a lăsat în întuneric, cu hainele pe noi.

3 ianuarie 2000, dimineața. M-am ascuns în șopronul de la școală. Sudoarea îmi curgea pe corp.

Pași, apropiindu-se afară, pe acoperiș.

Derya a intrat conducând o femeie acoperită de faldurile informe ale burkăi negre.

Am închis ușa în urma lor.

Mâinile femeii în burka s-au împreunat deasupra inimii ei. Prin fanta dintre văluri, ochii i s-au lărgit.

— Suntem închiși aici, am spus eu.

— Nu, e numai... a zis Derya.

— N-o lua în seamă pe domnișoara Samadi, i-am spus elevei ei malaysiene. Nu mai e implicată în povestea asta acum.

Am pornit să înșir numele elevei, pe al soțului ei, adresa lor de acasă, numele magazinului lor de ceramică, numele *madras*-elor în care se transferase fiul lor după ce părăsise sistemul public de învățământ.

Frica a făcut-o să se așeze pe un scaun. Într-un act de sfidare, pentru a-și păstra un strop de individualitate, purta pantofi cu vârful întors, acceptați de religia ei, de culoare verde.

Derya se plimba de colo-colo în umbră. Pentru ea, imaginea de ansamblu conta.

Pentru această femeie, viața fusese sfâșiată până la nivelul personal.

— Divizia Specială știe că aveți legături cu al-Qaeda.

— Ba nu!

— În urmă cu o lună, ai început brusc să porți burka. Divizia Specială v-a urmărit pe tine, casa voastră, comerțul vostru cu ceramică manuală în toată lumea. Știau că vărul soțului tău face parte din al-Qaeda. Acum al-Qaeda a pus stăpânire și pe voi. V-au amenințat, nu-i așa?

Ea și-a ferit privirea.

— Divizia Specială ne-a spus. Poliția americană. Vor să vă aresteze pe tine și pe soțul tău. Nu le pasă dacă sunteți nevinovați. Îi putem opri. Vă putem salva. *Dacă.*

— Vă rog! a spus ea. Aveți milă!

— Agenții al-Qaeda din toată lumea vin aici, în Kuala Lumpur, în următoarele câteva zile. Pentru o întâlnire secretă.

— Nu sunt decât o femeie! Soțul meu e ca un prizonier! Dacă îi refuzăm...

— Îți vor ucide întreaga familie.

Ea a cedat în fața terorii care-i sfâșia inima. Suspina.

— Noi, americanii, suntem biletul vostru de ieșire din situația aceasta. Sunteți prinși între Divizia Specială și al-Qaeda. Una din ele

vă va distruge. Asta dacă nu vă eliberăm noi.

— Numai Allah ne poate salva.

— Poate că Allah ne-a trimis pe noi.

Derya s-a întors, dezgustată.

— Te-ai înscris aici ca să înveți despre calculatoare. Ai o conexiune de mare viteză la internet. Treci dincolo de controlul guvernamental. Ucigașii al-Qaeda folosesc internet-café-urile, dar știu că nu reprezintă un mod sigur de comunicare. Oamenii lor din oraș au tot venit în magazinul vostru. Au urcat în apartamentul de la etaj. Acolo se află computerul tău cu conexiune rapidă. Acolo vor veni ucigașii din străinătate. Avem nevoie să știm ce fac prin intermediul computerului tău.

— Nu știu nimic!

Am deschis palma lăsând la vedere trei dispozitive, fiecare mai mic decât degetul meu mare.

— După ce au folosit computerul… acestea sunt niște codoare de date. Nu seamănă cu cele disponibile pe piață. Conectează unul la aparat. Vor descărca automat mesajele electronice, site-urile vizitate, documentele create. Am rupt un codor în trei. Programare geografică. Această bucată mică, dreptunghiulară, stochează informațiile. Asta e partea care contează. Codurile de operare sunt în alte părți. După ce rupi codorul, nimeni nu-l poate folosi pentru a afla ce ai făcut.

— De ce-mi faceți asta? De ce faceți asta familiei mele?

Derya a venit lângă mine. S-a aplecat spre ea.

— Soră, ești prinsă în capcana lui. Dar nu în același mod cum ești prinsă de al-Qaeda. El ne-a prins pe amândouă cu adevărul. Nu vei fi singură. N-o să te las să fii singură. Trebuie să avem încredere în el că o să ne ajute.

„N-o contrazice, dar păstrează controlul situației!”

— Numai mâinile tale te pot elibera.

Femeia aceea nevinovată, înfrântă, își trase burka peste cap pentru a respira aerul stătut din șopron.

Era a noastră.

5 ianuarie 2000: Douăzeci și patru de agenți al-Qaeda din toată lumea au sosit în Kuala Lumpur. S-au întâlnit pentru câteva zile de discuții strategice într-o clădire din suburbii.

Eu și Derya mergeam înainte în falsitate. Ne petreceam nopțile în casa noastră sigură. Ne țineam suficient de aproape încât să nu ne scăpăm reciproc din ochi. Nu ne atingeam.

— Tu ești America. Ploaia bătea darabana pe luminatorul de deasupra patului unde stăteam întinși, fără să ne atingem, îmbrăcați. Tehnologii complicate.

— Uită toate prostiile pe care le vezi în filmele hollywoodiene. Nu putem intra în memoria acelui computer. Nu e conectat când nu e

folosit. E apărat de firewall-uri puternice. Al-Qaeda locală insistă asupra acestei măsuri. Plus că procedura lor standard e să distrugă memoria calculatorului când se despart. Folosirea unui codor înainte de asta e singura noastră șansă.

Divizia Specială a poliției malaysiene îi urmărea pe membrii al-Qaeda. Le fotografiau fiecare mișcare, li urmăreau pe străzi suficient de aproape încât să identifice internet-café-urile unde intrau. Se țineau la o distanță suficientă încât să-i lase și pe cei mai paranoici dintre ei să se simtă în siguranță. Și să vină la magazinul de ceramică. Divizia Specială a reușit să-și încropească un post de observație chiar vizavi de acesta.

7 ianuarie. Telefonul mobil al Deryei a început să sune. A răspuns. A ascultat. A închis.

— *Mâine,* mi-a spus.

SĂRUT. SĂ Refuzi Utopiile Teribile. Simplu, prostule. Un ingredient fatal apăruse în rutina agentei noastre al-Qaeda, purtătoare de burka. Cursurile serale la școala eretică unde o simplă femeie învăța despre tehnologia decadentă a Occidentului, pe care războinicii sfinți o puteau folosi pentru jihad.

SĂRUT. Avea să schimbe două autobuze. Mai întâi cel care făcea legătura între o stație din apropierea magazinului de ceramică până la o stație de legătură. Putea sta acolo până venea celălalt autobuz, care o aducea până aproape de școală. Sau putea porni pe jos, pe o stradă laterală, pe lângă un atelier cu o firmă pe care scria REPARAȚII TV, să se apropie de o tarabă cu ceai și să cumpere o băutură caldă, după care să se întoarcă și să ia cel de-al doilea autobuz.

SĂRUT. Rupt în bucăți sau nu, codorul de date putea încăpea cu ușurință prin fanta din ușa atelierului de REPARAȚII TV. În ploaia care se prevedea a cădea în șiroaie la ora aceea, chiar dacă ar fi fost urmărită, nimeni n-ar putea-o vedea băgând ceva prin fantă, gata, liberă, și-ar putea continua drumul către înțelegerea de relocare oferită de noi și de Divizia Specială.

SĂRUT. Apelul ei telefonic prin care-i spunea profesoarei că avea să ajungă la curs era semnalul prestabilit că dusese la bun sfârșit partea periculoasă, conectând și deconectând codorul de date când în magazinul de ceramică nu se afla niciun personaj al-Qaeda cu priviri bănuitoare. Acum nu mai trebuia decât să se urce în autobuz și să facă o mică plimbare.

Pe lângă mine.

Ploaia se abătea furioasă asupra orașului. Estompa lumina serii cu miliarde de picături gri care se ciocneau cu zgomot de geam, prelingându-se ca niște diamante cu suprafață neregulată. Mașinile erau parcate peste tot, din loc în loc se vedeau cărucioare abandonate până la întoarcerea vremii favorabile. Pe stradă aproape că nu se

vedea niciun trecător.

Stăteam sub arcada rotunjită a intrării, atins ocazional de picăturile care se prelingeau pe zidul de piatră, de cealaltă parte a străzii, între stația de autobuz și atelierul de REPARAȚII TV. Un impermeabil Gortex gri antracit, cu glugă, mă proteja de potop. Haina întunecată mă camufla perfect în umbră. Prin vălul de picături de ploaie, nu puteam fi zărit nici de femeia purtătoare de burka pe care o silisem să spioneze pentru mine, nici de vreun eventual urmăritor al acesteia.

O ceață luminoasă a trecut lin prin ploaie, oprindu-se în dreptul stației de autobuz.

Mi-am șters picăturile de ploaie de pe față.

„Nu văd nimic, nu încă, nu sigur, nu…”

Mișcare prin ploaie, de cealaltă parte a străzii.

O umbră neagră: o burka. Fără umbrelă. Alergând. Alergând pe lângă postul meu de observație.

„Nu ieși de sub acoperire. Așteaptă. Așteaptă.”

O albină ucigașă zgomotoasă a dat brusc colțul, a derapat pe strada laterală și s-a ciocnit de o mașină parcată. Conducătorul a fost proiectat în aer, s-a împleticit, s-a clătinat, și-a recăpătat echilibrul…

A pornit în goană în urmărirea femeii îmbrăcate cu burka. Purta un impermeabil verde de cauciuc.

Aproape, era atât de aproape și erau la numai doi metri de ușa de la REPARAȚII TV când, din spate, prin ploaia torențială, l-am văzut lovind-o cu pumnul în spate.

Ea s-a clătinat, s-a întors rapid, lovind cu ceva ce semăna cu o funie în direcția atacatorului ei, iar eu am sărit din cadrul ușii și am apucat o țeavă contorsionată de oțel de vreo doi metri dintr-o grămadă de resturi de materiale de construcție.

Bărbatul în impermeabil verde a prins frânghia aceea și a tras: smucitura lui i-a smuls frânghia din mână și a izbit-o de pumnul lui. Ea a pornit împleticindu-se către ușă. El a lovit-o. Ea a căzut cu fața în jos pe trotuar.

Pașii mei grăbiți împrăștiau apa strânsă în băltoace în timp ce am aruncat țeava. Aceasta s-a învârtit prin ploaie ca o elice desprinsă. Țeava a ricoșat într-o mașină parcată și a planat peste capul Impermeabilului Verde pentru a se izbi de perete. Acesta s-a întors brusc și m-a văzut îndreptându-mă în goană spre ei.

Atunci a luat-o la fugă pe strada laterală, în furnicarul întortocheat al cartierului.

Am ridicat-o pe femeia îmbrăcată în burka din lacul format pe trotuar. Vălul care-i acoperea capul a căzut:

Derya.

Trăgând cu greu aer în piept din cauza loviturilor de pumn, cu ploaia spălându-i chipul vopsit, a bolborosit:

— S-a blocat în piață. M-a sunat. M-am deghizat, am luat codorul… un membru al-Qaeda din oraș, chiar' acolo, la piață, a… a văzut, îi știa pantofii verzi. Ea s-a speriat și el a venit după noi. L-am luat, am alergat la autobuz și l-am prins exact înainte să se închidă ușile. El a bătut în ele, dar șoferul nu l-a lăsat să urce. L-a lovit pe un conducător de albină ucigașă, a furat-o… a pornit după autobuz.

— Celular! am țipat eu. Are telefon mobil?

— S-o omoare, o s-o omoare… Oprește-l!

— Du-te înăuntru!

În timp ce mă îndepărtam în fugă, am zărit obiectul care îmi păruse mie a fi o funie. Poșeta ei de umăr, un accesoriu purtat numai de femeile occidentale. Asta, plus faptul că agenta cu pantofi verzi s-a blocat, nici nu era de mirare că ucigașul al-Qaeda le observase. Fusese suficient de deștept să o urmărească pe străina căreia i se dăduse ceva. Știa prea bine că iepurele autohton putea fi ucis oricând.

Alergam printr-o perdea de ploaie.

Strada laterală era un traseu șerpuitor cu obstacole — dubițe, camioane și sedanuri parcate, albine ucigașe drapate în teci de plastic, cărucioare abandonate ca niște baricade de-a curmezișul trotuarului, în timp ce proprietarii lor stăteau înghesuiți în ceainării. Impermeabilul Verde ar fi putut să se cufunde într-una dintre acestea, în orice magazin care nu-și încuiase ușa din cauza furtunii, dar nu mi se părea prea probabil. Era Bangsar, înțesat de emigranți. Occidentalii, ca întreg, reprezentau dușmanul. Căuta un teritoriu familiar, în care să se simtă în siguranță, unde să se ascundă sau să-mi țină piept.

„Să nu aibă telefon mobil, te rog, fără telefon!”

Oricât de deasă era ploaia, ceea ce-mi încețoșa câmpul vizual era îngrămădeala de vehicule și obstacole de pe trotuar. Știam că strada aceasta înainta sinuos circa un kilometru și jumătate înainte de a ajunge la drumul principal. Din ea se despărțeau mai multe alei: din câte știam eu, erau fundături.

Acolo! Mai sus — chiar *sus:* un schelet abandonat al dezvoltării explozive a Kuala Lumpurului din anii 1990.

Pe când bursa creștea vertiginos și banii cădeau ca picăturile de ploaie, guvernul din K.L. Decretase necesitatea unei „întineriri” a Bangsarului prin repararea burlanelor, astfel încât cumpărătorii străini să nu-și ude pantofii. Acest plan se soldase cu înălțarea unor schele atașate unor clădiri de pe strada aceasta, înainte de orice reparație efectivă a burlanelor, economia se prăbușise și nu mai lăsase în urmă *ringiții* necesari pentru dărâmarea schelelor.

În seara aceea de ianuarie, tenișii mei erau uzi leoarcă pe când am apucat o țeavă din schelă și m-am ridicat pe bordajul de lemn.

Am privit în jos către trotuare și carosabil. Singurul element care-mi stânjenea perspectiva asupra traseului cu obstacole de dedesubt era

ploaia necontenită. Am alergat pe bordajul nesigur, scanând strada de mai jos ca o pasăre neagră de pradă.

Plafoane de mașini. Camioane. Un cerșetor își întindea castronașul pentru bani în ploaie. Trei turiști uzi leoarcă adăpostindu-se lângă niște vehicule abandonate. Niște copii săreau într-o băltoacă. O firmă cu neon albastru clipea continuu. Vârfuri de umbrelă mișcându-se ritmic sub mine: el nu avea umbrelă, așa că nu am deslușit poalele unui impermeabil verde de sub niciuna. Nicio…

Jumătate de cvartal în față: Impermeabilul Verde dădea târcoale unei mașini. S-a întors. Nu a văzut nicio ființă umană care să-l urmărească. Nu a ridicat privirea să vadă pasărea de pradă care-l vâna din ceruri.

Avea mâinile goale: dacă avea telefon mobil, era în vreun buzunar.

Câteva secunde mai târziu, eram cu două etaje deasupra lui. Îi puteam vedea barba încâlcită de ploaie.

Prin sânge îmi curgea un calm straniu. Eram un înger mergând pe valurile de ploaie.

Strada întortocheată se îngusta. Puteam vedea că, mai încolo, se lărgea. La nivelul străzii, Impermeabilul Verde credea că se îndrepta către o fundătură.

Impermeabilul Verde își șterse fața pentru a privi prin ploaie. Se uită în spate, de unde venise, nu văzu niciun urmăritor pe urmele sale. Porni pe o alee.

Ca Batman, am coborât de pe schelă. L-am urmat *înăuntru.*

Ploaia curgea în canionul îngust format de pereții de beton și cărămidă. Aleea mergea în zigzag, un drum pietruit, cu gropi. Scurgerile de furtună se învâltoreau cu zgomot. Un șobolan trecu pe lângă mine, nu se deranjă să ridice privirea sau să mă salute.

În față, am auzit zgomot de pași nimeriți în băltoace și o înjurătură răgușită.

Am trecut lin după colț.

Fundătură. Ziduri care formau un canion de ciment și clădiri de cărămidă. Și, întorcându-se să mă vadă în mijlocul singurei căi de ieșire: Impermeabilul Verde.

Cu mâna stângă mi-am dat gluga neagră de pe cap.

Poate că a avut impresia că voiam să știe cine sunt. Poate așa și era, dar mi-am dat jos gluga ca să nu-mi stânjenească întoarcerile bruște și să nu-mi limiteze câmpul vizual. Ploaia îmi lovea ritmic craniul. Eram aici. Eram acum. Nu venisem în aleea aceea să *transcend.*

El nu-și dădu jos gluga. Dreptul lui. Mâna lui dreaptă alunecă în buzunarul impermeabilului.

„Armă, nu, fără armă! Armele sunt rare în Kuala Lumpur, risc maxim să ai una, dacă are armă sunt mort!”

Pumnul Impermeabilului Verde a ieșit din buzunar cu un clic și o

străfulgerare argintie.

„Briceag! Are un briceag — trebuie să fie vreun cuțit-banană filipinez, suntem într-o alee lăturalnică din Kuala Lumpur, nu în Tijuana, el e din al-Qaeda, nu dintr-o bandă mexicană. N-ar trebui să fie un briceag."

Trebuie nu conta. Nu în aleea aceea.

Poate că Impermeabilul Verde se antrenase într-una dintre taberele de teroriști din Afghanistan. Poate că pe dealurile prăfoase dintre Moscova și Kabul spulberase soldați sovietici cu vreun AK-47 sau un RPG. Poate că pusese bombe în Algeria sau în Filipine. Poate că petrecuse săptămâni la rând antrenându-se în tehnicile de luptă corp la corp.

Toți acești *poate,* ploaia și pavajul alunecos, cronometrele zgomotoase ale al-Qaeda și ambițiile americane, toate acestea intrau în ecuația aleii. Plus deceniile petrecute de mine în zeci de *dojo, dajang, kwoon,* orele în subsolul magazinelor cu CD-uri rock'n'roll și deasupra magazinelor de pești, în grădini și parcări japoneze, în parcurile din Nacogdoches, Texas și Taipei și arenele de luptă ale armatei americane. Plus că asta nu era prima mea alee.

Luptă cu cuțitul măsurată în microni și fracțiuni de secundă. Prea puțin/prea mult, încolo prea repede sau prea încet, lama îți rămâne curată și tu primești o lovitură de picior între picioare.

Impermeabilul Verde a atacat rapid, cu picioarele depărtate mult, cu fața spre mine, mai degrabă ca un judocan decât ca un boxer. S-a avântat spre mine cu mișcări de înjunghiere, dar se menținea suficient de rezervat încât să nu se întindă prea mult, astfel încât să se poată feri de loviturile mele către ochii lui, de loviturile de picior țintite spre genunchiul lui.

Mi-am avântat rapid mâna stângă către el; el a atacat precum un scrimer.

Fără să mă gândesc, fără niciun plan, fără premeditare, am „curs" ferindu-mă de lama lui, am alunecat spre dreapta — ajungând, brusc, perpendicular cu el, ca să-l fac să se lase „deschis", cu mâna și piciorul în linie dreaptă cu vintrele, inima, gâtul și ochii lui.

Impermeabilul Verde a schițat o lovitură orizontală, în arc, pentru a mă înjunghia în plin atac.

Numai că nu eram *acolo.* Pumnul meu drept a țâșnit, iar corpul meu a părut să se arunce în față când, de fapt, m-am lăsat pe spate, ferindu-mi partea stângă a corpului de croșeul lui tăios.

Și *acolo* se și abătu cuțitul lui în plină mișcare arcuită. Trecu dincolo de ținta aleasă.

Mâna mea stângă se strecură rapid în spatele cotului mâinii cu briceagul, se contopi cu oasele lui și le transmise un impuls care-l destabiliză. Mâna mea pe cotul lui se alinie cu inima sa.

El se lăsă pe spate ca să-și recapete echilibrul, apoi inerția îl făcu să curgă spre…

În timp ce plutea între punctele de echilibru, i-am împins centrul de greutate.

Impermeabilul Verde zbură pe spate și se izbi de zidul de cărămidă.

Ricoșă cu cuțitul în mână, transformându-și mișcarea panicată din brațe într-un atac disperat.

Am făcut un pas pentru a ieși din raza alonjei lui, i-am întâlnit/prins încheietura mâinii cu briceagul, am tras…

Mi-am izbit palma de cotul lui întins la maximum. Briceagul a zburat din strânsoarea lui în timp ce i-am auzit cotul rupându-se cu un zgomot sec și țipătul. Antebrațul meu i-a zdrobit gâtul.

Bolborosind/luptându-se să tragă aer în piept, cu brațele agitându-se inutil, Impermeabilul Verde se clătina.

În momentul acela, i-am văzut ochii.

L-am lovit cu piciorul atât de tare, încât s-a lovit de zid și a ricoșat. I-am apucat capul, l-am aruncat peste umăr. I-am auzit/simțit coloana vertebrală rupându-se.

Într-o băltoacă din alee, valurile se agitau înjurai unei insule umane. Gluga Impermeabilului Verde îi acoperea capul, cu fața ascunsă. Suprafața apei nu era tulburată nici măcar de o bulă de aer.

„Timp! Gât timp mai am? Cât o să dureze până o să vină cineva aici?”

Mâinile mele au început să caute cu înfrigurare prin buzunarele Impermeabilului Verde. I-am îndesat lucrurile în jacheta mea.

„Niciun telefon mobil. Mulțumesc, Doamne, n-avea telefon mobil!”

Pe când mă îndreptam în fugă spre stradă, am cules briceagul de pe jos.

Ploaia se abătea asupra pământului. Undeva dincolo de nori, soarele apunea. Până când am ajuns în stradă și la REPARAȚII TV, alergam orbește printr-un întuneric ud, curgător.

Am găsit un obiect în balta de pe trotuar, lângă ușa încuiată: poșeta ei, tot acolo, o uitase — furtuna era prea puternică pentru ca vagabonzii/hoții să mai fi trecut pe acolo. Am căutat cu degetele prin băltoacă și nu am găsit niciun obiect care să fi căzut din ea. Strângându-i geanta la pieptul care mi se mișca agitat, am introdus codul încuietorii, ușa s-a deschis cu un clic și am ajuns înăuntru.

Întuneric, nu aprinsese luminile. *Bine!* M-am lăsat să alunec jos, cu spatele la ușă în timp ce mă luptam să-mi recapăt controlul respirației și mi-am strecurat mâna în interiorul poșetei ei.

Am găsit un ambalaj gol de la un prezervativ, patru confrați de-ai săi, sigilați, o sticlă goală de apă, telefonul mobil, peria de păr, o eșarfa și agrafe pentru părul de culoarea scorțișoa…

Niciun codor de date, nici întreg, nici rupt în părți.

Sus, e sus și o să fie acolo, spunea că e la ea și totul o să fie în regulă.

Eu sunt! am strigat eu, cu glas slab, către întuneric.

N-am primit niciun răspuns.

Am înaintat prin beznă pipăind peretele de-a lungul palierului de trepte, le-am urcat, folosindu-mi picioarele și mâinile, ca un cimpanzeu. Apa de ploaie care se rostogolea de pe corpul meu cădea cu zgomot pe treptele murdare, lipicioase.

Sus, mi-am dat seama că, probabil, ea stătuse în întuneric cu o bâtă de baseball în mână, pregătită să lovească și să se lupte până ce avea să-și dea seama că eram eu, că era în siguranță.

Mâna mea a pipăit de-a lungul peretelui din capătul scărilor și a aprins lumina din tavan.

Derya zăcea pe podea, cu spatele lipit de patul nostru. Burka ei îmbibată de apă stătea între noi. Cămașa ei era bălțată cu pete de rugină.

„Toate bluzele, cămășile ei sunt albe sau albastre."

Capul i s-a rotit dinspre podea, cu părul de culoarea scorțișoarei străbătându-i chipul palid, în timp ce ochii i s-au deschis ca niște fulgi de nea.

— Nu doare atât de mult, a venit șoapta ei.

Impermeabilul Verde: nu o lovise. Nu cu pumnul. Cu ceea ce era *în* pumnul lui.

Nu lovise: *înjunghiase.*

Luând-o-n brațe, găsind rănile din care ieșea sânge, de pe spatele ei, de pe abdomenul ei.

— Ea, ea e…

— În siguranță, e în siguranță, îți promit, Derya! Iar el — fiul de…

L-am prins. Nu o să, nu va mai, nu mai poate răni pe nimeni acum, nu te mai poate că…

— Credeam că o să mă prindă, în autobuz, el era pe albina uciga' furată, în spate… Inteligentă, trebuia să fiu mai inteligentă dec't… Am rupt codorul. Am aruncat două părți pe podeaua autobuzului. Miezul, miezul e atât de mic, atât de mare — știai că mărimea unui obiect depinde de moment? Prezerv'tiv, Shabana ar fi atât de mândră de mine, prezervativul izolează perfect! L-am înghițit, îmi spuse ea. Apă, trebuia să beau… Scârbos, m-a durut pe tot coșul pieptului, da', dac' m-ar fi prins, nu găsea n'mic, chiar dac' sunt femeie, nu sunt a lui s-ar fi tre'uit să mă lase.

Părul forma o rețea de scorțișoară peste fața ei. Mâna ei a încercat să-l îndepărteze; a căzut înapoi în poala ei udă. Am înlăturat șuvițele mate de scorțișoară din ochii ei, iar ea m-a privit fix cu strălucirea albastră a ochilor ei și mi-a mărturisit:

— Aș fi un traficant de droguri îngrozitor.

Am înșfăcat telefonul mobil.

— Nu vrei să vorbești cu mine?

Pielea ei de culoarea mierii Tupelo începu să pălească.

Pe cine aș fi putut să sun.

— O să vorbesc cu tine totdeauna, pentru totdeauna!

Îi țineam fața în mâini, astfel încât privirile noastre se puteau întâlni.

— Și-o să-mi spui adevărul?

— Întotdeauna! Pentru totdeauna, tot adevărul, te iubesc, te iubesc, te…

— *Olacag'vannis.* Proverbul turcesc pe care mi-l spusese, pe care i-l întorsesem, în glumă, cu traducerea sa inexactă: Asta-i viața.

De pe buzele ei s-au mai auzit bolborosit alte cuvinte în turcă, atât de nedeslușite, încât probabil că nici familia ei nu le-ar fi înțeles.

A tras aer adânc în piept, era din nou cu mine, complet prezentă, *aici,* cu fața în mâinile mele, era *ah, atât de albă,* iar eu tremuram. Și-a lăsat mâna să plutească între noi, și-a lăsat degetele să-mi mângâie fruntea, cu pielea lor lipicioasă trasând dâre stacojii, pe care le-a văzut și atunci a spus în șoaptă:

— Tatuaj.

Dusă, cu mâna căzându-i în timp ce se ducea.

Nu, nu *dusă;* era moartă.

Suspinele și țipetele mele mi-au înecat credința.

Dar nu și furia.

Și atunci mi-a venit în minte: „Nu toate lucrurile acestea pentru nimic".

Nu tot ce văzusem desfășurându-se în jurul meu ca într-un teatru holografic în care eram pe scenă, privindu-mă cumva din afară cum

mi-am tras iubita în baie, privindu-mă cum am ridicat-o în cada aceea, așezând-o pe spate cum stătea când nu eram și eu cu ea, când bulele de săpun și apa fierbinte formau eternități pe care le numeam *Italia* pentru că, atunci când o priveam îmbăindu-se era ca o scenă dintr-un film italian. Dar în piesa aceasta ea nu făcea nimic altceva decât să zacă acolo. Mi-am închipuit zorii în timp ce străbăteam străzile pustii din Kuala Lumpur pe motocicletă, cu ploaia spălându-mă pe mine și pachetul legat de șa, în spatele meu, un pachet de mărimea unei saltele, un pachet învelit în perdeaua unei căzi unde Derya, pe care aveam să o iubesc întotdeauna, zăcea cu ochii ei morți deschiși, ca în după-amiaza aceea de iulie pe când aveam nouă ani și în care Unchiul meu, care nu se numea Sam, nu, el se numea Jerry, Unchiul Sam stătea cu mine lângă izvorul cu păstrăvi, cu greutatea aceea vie în mâini, iar el a zis: „Hai, băiete, ai prins-o, trebuie să mergi până la capăt, hai că n-o să simtă nimic".

Dar multe dintre lucrurile acestea erau în viitor, pe când m-am aplecat peste cada în care zăcea iubirea mea. Multe erau într-un mâine când experții Diviziei Speciale au detectat moartea unei femei ucise de un șofer care a fugit de la locul accidentului, care-i explodase existența într-o masă împrăștiată care a trebuit închisă într-un coșciug de oțel și transportată cu avionul înapoi acasă, în Ankara, un zbor care le ducea și pe cele două prietene care se agățau de un american care *mințise, mințise, mințise.* Mințise ca și Divizia Specială care, pentru dolari și prietenia cu o americancă înaltă închiseseră cazul unui alt accident din noaptea aceea de ianuarie, din anul 2000. În incidentul acela ciudat, un fost hoț care pretindea că-l găsise pe Allah, furase o albină ucigașă și sfârșise într-un accident, rupându-și gâtul lui afurisit. Toate persoanele acelea din piață care-l văzuseră furând motocicleta nu înțeleseseră de ce făcuse ceea ce-l văzuseră făcând.

Dar acum eram aici. Nu în viitorul acela în care aveam să-mi strecor mâinile printre chestii ude și alunecoase ca să-mi duc la capăt misiunea patriotică. Nu în viitorul apropiat în care aveam să apelez Numărul de Panică al operațiunii, să-mi deconspir acoperirea, să sparg iluzia creată, să fac lucrurile să se întâmple și *să prezint rezultate.* Eram aici, acum, înstrăinat de sentimentele mele, aplecat peste marginea de oțel a căzii unde iubirea mea zăcea, moartă.

„Pune dopul la scurgere."

Am făcut-o. Mi-am închipuit fuga unei familii malaysiene în Kuwait; nu aveau să fie de acord să plece în America. Ca un violator josnic, am sfâșiat cămașa albastră a Deryei, care începea să se întărească.

Briceagul s-a deschis cu un zgomot metalic. Șocul electric îi propulsă lama-oglindă care împunse pielea Deryei în dreptul *la t'ien*-ului ei, punctul acela minunat, de sub buric, care este lăcașul chi-ului fiecărui bărbat sau femei vii. Mi-aduc aminte că insistam asupra ideii

că nimeni nu era acasă acolo, sub vârful cuțitului meu. Îmi aduc aminte că am țipat. Că tremuram. Că încercam să-mi transform țipătul în *Kia*! —ul pe care-l rostesc karateka atunci când sparg plăci de lemn, dar țipătul meu *transcendea* dincolo de acesta și, în timp ce-mi uitam ultimul gând sănătos, am înfipt cuțitul.

38

Cea de-a doua tentativă a mea de sinucidere a început cu o plimbare cu elicopterul, într-o după-amiază de 11 septembrie, de la Castel. Cei doi soldați care veniseră în Mâine după mine s-au asigurat că sunt legat bine în elicopter. Pădurile de pini din Mâine alunecau pe sub noi în timp ce vehiculul nostru zgomotos se zbătea să rămână în aer. Privind în jos, am văzut o căprioară alergând printre copaci. Am observat cerul înroșit când am aterizat la o bază a armatei unde un individ morocănos, cu fața mânjită cu vopsea de camuflaj se plimba pe lângă o rachetă Stinger sol-aer, aidoma celor pe care le trimiseserăm luptătorilor antisovietici din Afghanistan. Însoțitorii mei ne-am îmbarcat într-un avion al armatei. Ne-am înălțat într-un cer în care nu era altceva decât fum, păsări și războinici americani. Stelele s-au aprins clipind înainte ca noi să aterizăm la baza aeriană Andrews, lângă Washington, D.C. Am coborât din avion. Punctele roșii ale puștilor cu lunetă ne dansau pe piepturi. Soldații m-au predat în grija a doi bărbați în costume. Aceștia au deschis portiera din spate a unui sedan, iar eu m-am ghemuit între brațele lor de halterofili. O femeie care nu răspândea nicio aromă de parfum, aflată la volan, ne-a scos din incinta bazei.

Am ajuns în Maryland, undeva lângă centura Washingtonului. Puteam ajunge la Casa Albă cu mașina, în numai patruzeci și cinci de minute; la sediul CIA sau la Pentagon puteam ajunge și mai repede, deoarece nu era nevoie să intrăm în oraș. Zona de distrugere a unui dispozitiv nuclear calculat detonat în oricare dintre aceste trei centre de comandă nu se întindea până în acest cartier. A unui dispozitiv calculat.

Agentul CIA din dreapta mea era stângaci sau cel puțin așa am presupus, după felul în care arma aflată în partea aceea a curelei sale îmi apăsa rinichiul. A scuturat din cap.

— Am impresia că mergem printr-o lume cu totul și cu totul nouă.

— Așa și este, a spus agentul aflat de cealaltă parte.

— Așa a fost și când l-au împușcat pe JFK? a întrebat roșcatul.

— Nu mă născusem pe atunci, a replicat partenerul lui.

„Niciunul dintre noi nu se născuse încă”, mi-am spus eu în gând. Mi-am amintit ceea ce ne povestise Zane, care era în clasa a IX-a pe atunci, pe când priveam la televizor turnurile gemene arzând. I-am spus mașinii care înainta prin noapte:

— E mai grav acum.

Mergeam către o clădire care, în mod evident, era o fortăreață a sistemului public de învățământ al Americii.

— Școala asta s-a închis primăvara trecută, a spus șoferița. Reducere de fonduri. Acum duc copiii cu autobuzul la o școală la vreo treizeci de minute distanță, unde au rulote pentru clasele supraaglomerate.

Am trecut pe lângă doi bărbați care stăteau într-o mașină parcată, prefăcându-se că nu erau agenți de pază sub acoperire. Șoferița noastră a trimis prin stația radio parole și cuvinte-cod și a primit permisiunea să intre. Am oprit într-o parcare plină de camionete, sedanuri și camioane verzi cu inscripții pe portiere, acoperite cu bandă adezivă gri. Pe acoperiș se vedeau mișcându-se fasciculele mai multor lanterne, în timp ce operatorii tehnici instalau antene clasice și parabolice. O arcadă cu detector de metale pândea lângă ușile de sticlă care marcau intrarea în sala de sport. Mă gândeam că era o probabilitate de 50% ca detectorul de metale să aparțină efectiv fostei școli.

Luminile s-au aprins în panourile de deasupra terenului de baschet. Suprafața de joc fusese încercuită cu platforme și bănci albe. Peste podeaua de lemn deschis la culoare treceau trupurile reptiliene ale cablurilor. Poate patruzeci dintre birourile instalate pe teren erau deja folosite de femei și bărbați îmbrăcați în tot soiul de stiluri, de la trening la uniformă militară de camuflaj, și care vorbeau la telefon, loveau tastele computerelor și ale laptopurilor, aplecați peste teancuri de documente. Dulgherii asamblau pereți verzi de plastic în jurul birourilor, transformând tabla de șah de spații de lucru într-un labirint de nișe. Pe ecranele televizoarelor se vedeau transmisii în timp real cu imagini ale grămezilor de moloz din New York, cu Pentagonul din care ieșea o coloană de fum și un câmp luminat din Pennsylvania. Telefoanele zbârnâiau. Ciocanele bocăneau. Oamenii strigau. Atmosfera din sala de sport era atât de încărcată, încât era gata să se aprindă.

— Acest stup nu exista azi-dimineață la 9 a.m., a spus Roșcatul.

Un bărbat cu un clip board ne-a condus către băncile albe de pe marginea terenului. Un bărbat gras, într-un costum mototolit stătea la cinci banchete distanță de noi. Doi bărbați, aflați cu douăsprezece rânduri mai sus, stăteau cu ochii pe el cât se poate de discret, iar când Roșcatul mi-a spus să iau un loc pe banchetele albe de lângă teren, bărbații zvelți m-au inclus și pe mine în câmpul lor de observație.

Mi s-a părut că ar fi fost nepoliticos să nu mă așez lângă bărbatul gras. Și așa am și făcut. Mă întrebam dacă jucase vreodată rolul lui Moș Crăciun. Bineînțeles, ar fi avut nevoie de o barbă albă și de niște ochi care să nu fie injectați. „Plus bomboane mentolate”, m-am spus când el a oftat, eliberând un miros acru de whisky.

— Uită-te la ei, a spus el.

„Vorbești cu mine?” a trecut fulgerător prin mintea mea, ca o replică a nebunului jucat de Robert De Niro.

— Se grăbesc de colo-colo ca niște furnici, a continuat grasul. Unde erau ieri? îți spun eu unde, a continuat el înainte ca eu să fi avut ocazia să-i răspund. Într-un loc nepotrivit, acolo erau. Și știi de ce? O să-ți spun eu de ce. Pentru că luptătorii înarmați cu cuttere pentru deschis cutii și planuri pioase n-au nevoie de avioane noi de luptă. Forțele Aeriene nu vor avioane, ci împing banii colectați din taxe pe gâtul bestiei birocratice a „complexului militar-industrial”, despre care ne-a avertizat președintele Eisenhower. Apoi, bestiile acestea varsă bani pentru campanii în tot Washingtonul.

— Pare logic, am spus eu, limitându-mă la a face conversație.

— La dracu’ cu logica.

— Făcut, am spus eu, înainte de a-mi putea reprima impulsul.

Atunci ne-am privit pentru prima oară cu adevărat.

— Nu trebuie să spunem cine suntem, mi-a zis. Eu-s de la Birou. FBI. Și să știi că ne descurcăm mai bine decât ce vezi tu aici.

Gestul lui cuprinzător a înglobat roiul de oameni de pe teren, cuierele de pălării transformate în bastoane de pavilioane pe care erau afișate etichete mâzgălite cu carioca: FBI, CIA, Vamă, DEA, Serviciul Secret, SAC, DOT, Poliția, CTC, FAA, DIA, CDC, NSA, Paza de Coastă, NCIS și alte vreo zece alăturări de litere.

— Sau ne-am fi putut descurca mai bine de atât, a spus grasul. Numai că nimănui nu i-a venit să creadă ceea ce știam cu toții.

Anul trecut, aveam un informator, yemenit, născut în Jersey, care nu voia decât să dovedească faptul că putea fi patriot, astfel încât părinții lui să nu aibă probleme cu cei de la Imigrări. S-a oferit să se ducă în taberele teroriștilor ca să-mi aducă informații, *să ne aducă informații,* să afle *ce și cum, cine cu cine* în Afghanistan. Funcționarii de la sediu au spus „nu”. Nu era „rentabil” să scoți niște amărâte de trei miare pentru cheltuieli. „Nu e o prioritate.” Plus că spionajul adevărat îi sperie pe birocrați pentru că se lasă cu mizerie, și modul fricoșilor de a-și păstra mâinile curate și de a nu intra în necazuri nu e să-și dea seama cum să facă operațiunile de strângere a informațiilor bine, ci să nu le facă deloc.

Colegul meu de bancă mi-a oferit o înghițitură din sticla pe care o ținea în buzunarul de la piept al costumului.

— Nu, mulțam.

— Ești împotriva consumului de alcool sau iei ceva pastile?

Ratasem seria de pilule de după ședința de grup. Ei, nu-i bai.

Dar lui i-am spus:

— Nu mă omor după whisky.

S-a strâmbat la mine. A dat din cap în direcția terenului de baschet plin de uniforme, insigne și arme.

— Dacă aprinzi o țigară cu droguri, măcar *pe aia* știu cum să o stingă.

N-aveam cum să nu râd. Cum să nu râdem.

— Nu beau ca să uit sau ca să prind curaj, a spus grasul. Beau ca să-mi amintesc că nu pot face orice, chiar dacă ei mă lasă. A continuat în șoaptă: Așa că nu are cum să fie numai vina mea.

Dar cuvintelor acelora le lipsea convingerea. A luat o înghițitură. A pus sticla la loc.

La 11 p.m., am împărțit o pizza cu de-toate-mai-puțin-fericire oferită de un soldat. L-am urmărit pe un agent până la una dintre toaletele publice.

Mi-am dat cu apă rece pe față la chiuveta de la baie, mi-am ridicat capul și mi-am văzut imaginea reflectată, cu picăturile de apă picurându-mi de pe nas și de pe bărbie, în oglinda de perete.

„Liceu. Sunt înapoi la liceu. Cu tot ceea ce știu acum."

Ne-au condus înapoi la banchetele din jurul terenului, pentru a urmări acțiunea de pe teren.

Miezul nopții. Șase bărbați și femei, în haine scumpe, au intrat în sala de sport. Emanau ideea de putere. Spionii, polițiștii și tehnicienii care se agitau zgomotos pe teren și-au îndreptat pozițiile, ațintindu-și ochii asupra sarcinilor primite, extinzându-și, în același timp, câmpul vizual pentru a-i urmări pe nou-veniți mergând pe marginea terenului de baschet.

— Doamnelor și domnilor, episcopii și-au făcut apariția, a spus amicul meu corpolent.

Pe când cei șase ajungeau la linia de la mijlocul terenului, l-am recunoscut pe unul dintre episcopi, cel mai tânăr dintre bărbații grizonanți. Acesta s-a oprit; a privit lung terenul de baschet. Oprirea lui i-a făcut și pe ceilalți cinci să se oprească. Doi soldați, aflați în apropiere, lucrau conștiincioși la instalarea unui avizier, transformat în depozit de echipament, cu stingătoare și măști de gaz atârnate ordonat.

Bărbatul grizonant a smuls un topor de pompier de pe avizier și l-a ridicat deasupra capului în timp ce alerga pe terenul de baschet, apoi, în fața întregului personal uluit din sala de sport, a lovit cu toporul cel mai apropiat perete despărțitor.

Peretele de plastic s-a sfărâmat.

Vreo zece oameni țipară în timp ce episcopul grizonant porni în fugă pe spațiul dintre șirurile de birouri de pe teren. Ținea toporul ca pe o bâtă de baseball și făcu bucăți un al doilea perete despărțitor, se întoarse să lovească scurt cu reverul un perete verde de plastic pe care era lipit un grafic. Femeia din cubiculum se strecură pe lângă el și se îndepărtă grăbită, dar el nu o luă în seamă, îi distruse încă unul dintre pereți și sări pe biroul ei, transformând toporul într-o crosă de golf

pentru a crea o gaură în perete, între nișa ei și cea alăturată.

Stătea drept pe birou, cu securea în mâini.

Toți ocupanții sălii de sport erau înmărmuriți. Telefoanele sunau prelung, fără să răspundă cineva.

— *Nu înțelegeți?* mugi el. Pereții ne-au adus în situația asta! Paravanele! Nu ne-a păsat decât de ce se afla în interiorul nișelor noastre afurisite. Nu am privit în afara lor. Nu ne-a plăcut dacă, într-un fel sau altul, oamenii ne aduceau lucruri din afară — mai ales dacă nu se potriveau cu părerile noastre, cu specializările noastre, cu ceea ce eram. Nu am împărtășit ceea ce aveam sau ce știam pentru că nu conta decât teritoriul nostru. Am construit pereți de plastic, iar ticăloșii au mers de-a lungul lor și au ucis bărbați, femei și copii care au avut încredere în noi că le vom asigura siguranța, iar noi n-am făcut-o, la dracu', iar ei au murit! Aruncă toporul pe podeaua terenului de baschet. Gata cu pereții ăștia afurisiți!

Păr Grizonant a coborât de pe birou dintr-o săritură și și-a condus colegii episcopi în vestiar.

— Să-l urmăm pe tip în iad, a mormăit amicul meu gras.

— Sunt deja acolo.

Treizeci de minute mai târziu, tovarășul meu a fost chemat în vestiar.

M-a lăsat singur pe banchetă.

M-am pierdut.

„Mă zgâlțâie de umăr, cineva mă..."

— Ești în regulă? Roșcatul, agentul CIA.

— La fel de întreg la minte ca întotdeauna. Ceasul de pe perete indica 2.10. A.m. Sau p.m.?

— Sunt gata să te primească, a spus el, după care a adăugat: E dimineață, dar e întuneric.

Am mers de-a lungul banchetelor și ne-am întâlnit cu partenerul lui de mai devreme, plus încă un tip, a cărui ținută fără sacou/fără cravată mă ducea cu gândul la sistemul medical. Medicul ținea în mâna stângă ceea ce, inițial, am crezut că era un Glock automat în toc, dar, la o privire mai atentă, s-a dovedit a fi un pistol cu șocuri electrice — un pistol care arunca doi electrozi prinși de sârme la cinci metri în carnea țintei, cu suficientă intensitate încât să neutralizeze și un taur.

Am intrat în vestiarul plin acum de fentei și bărbați așezați la birouri improvizate. Pe când mergeam, am auzit o femeie spunând:

— Am jurat că n-o să mai permitem niciodată să se întâmple ceva asemănător atacului de la Pearl Harbor. Dar, în fiecare an, nu contează care președinte e la putere, l-am auzit pe directorul CIA spunându-le membrilor Congresului că ne mai trebuie câteva miliarde de dolari pentru a avea un program antitero bun și, de fiecare dată, nu

ni se alocă suficiente…

Cuvintele ei s-au pierdut pe măsură ce mă depărtam. Cabinele de duș fuseseră transformate într-un panou pentru hărți, una a lumii, cealaltă a Statelor Unite. Telefoanele mobile ciripeau. Laptopurile, faxurile și celelalte minuni ale tehnicii împrăștiau o energie statică în aer. Această încăpere cu pardoseală de gresie mirosea a jambiere, tricouri de fotbal și perne de umăr îmbibate cu sudoare, a unguente și glorie adolescentină.

Roșcatul a bătut la ușa biroului cu pereți de sticlă care până de curând aparținuse antrenorului. Înăuntru se afla episcopul grizonant, mânuitor de topor și alți cinci directori, inclusiv un bărbat și o femeie care, ca și Grizonantul, fuseseră prezenți la ceremonia de decorare care precedase prima mea tentativă de sinucidere.

Grizonantul ne-a făcut semn să intrăm, dar nu puteam încăpea și eu, și însoțitorii mei în spațiul mic al încăperii. Am ajuns să stau pe scaunul pliant de lângă biroul antrenorului, cu fața la episcopul cu păr sur. Bărbatul cu Pistolul Electric stătea în cadrul ușii, sprijinit de toc. Roșcatul și celălalt însoțitor așteptau dincolo de peretele de sticlă. Ceilalți cinci episcopi ai catedralelor secrete ale Americii stăteau în picioare, într-o rână, și mă priveau din interiorul perimetrului de sticlă.

— Ce mai faci, Victor? a întrebat bărbatul sur, mânuitor de topor care stătea pe scaunul antrenorului.

— Sunt aici, domnule Lang.

— Nu m-ai uitat.

— Sunt nebun, nu senil. M-ați remarcat la seminarul acela de arte marțiale, pe când eram student la colegiu în Georgetown. N-am știut că dumneavoastră erați cel care m-a recomandat celor de la Recrutări până ce nu m-au adus în biroul dumneavoastră după absolvire.

A zâmbit.

— Erai agent sub acoperire neoficială. N-am putut să te aducem la Langley.

— Alta.

— Acum, fii atent, a spus Lang. Trebuie să te concentrezi. Trebuie să-ți amintești. Trebuie să fii cu adevărat, cu toate mințile, aici. Poți face asta, Victor?

— Poate.

Lang a deschis un dosar. A scos o fotografie color a unui bărbat, apoi o alta și le-a pus pe birou, ca să le văd.

Doar chipuri — surprinse fără acordul respectivilor și scoase din context.

Doi bărbați din Orientul Mijlociu, unul cu mustață, unul bărbierit.

— Poate, am spus eu. Nu i-am văzut niciodată față în față, dar…

— Bravo.

Lang puse peste cele două portrete o fotografie lungă, un instantaneu reprezentând șase bărbați. Cei doi pe care-i văzusem anterior apăreau și ei, iar fotografia mi-era cunoscută.

— Aceasta este o fotografie făcută de echipa de supraveghere a Diviziei Speciale, cu ocazia întâlnirii al-Qaeda din Kuala Lumpur, din ianuarie 2000. Am văzut-o într-o ședință ulterioară de informare.

Lang mi-a spus numele bărbaților din imagine. Ridicarea mea din umeri i-a dat de înțeles că numele lor nu însemnau nimic pentru mine.

— Mai multe agenții i-au ținut sub urmărire, înregistrându-le aparițiile chiar înainte de întâlnirea aceea din Kuala Lumpur. Mai apoi, aveam să-i identificăm drept ucigași adevărați. Am căpătat informații concrete despre ispràvile lor. Unul a venit în SUA imediat după întâlnirea de la Kuala Lumpur, celălalt în iulie. Chiar dacă foloseau cărți de credit cu numele lor adevărate, chiar dacă aveau legătură cu atentatul sinucigaș cu bombă care a scufundat distrugătorul Cole al Marinei Americane, niciun agent nu i-a luat în vizor pentru că Agenția nu a oferit Biroului toate informațiile de care dispunea. Tăcerea lui Lang m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, după care a spus: Nu voiam să apelăm la oamenii pe care i-am mutat în Kuwait înainte să putem discuta cu tine.

— N-o să vă ajute. Ea și familia ei s-au dat la fund și nimic n-o să-i convingă să mai iasă la suprafață, să ne ajute din nou.

Femeia-episcop a spus:

— Nu ne subestima puterea de convingere. Nu acum.

— Nu mi-a spus niciodată nimic din ce nu știam deja. A fost nevoie… a fost nevoie de toate resursele mele pentru a o convinge să fie de acord cu codorul de date.

Lang a dat din cap afirmativ.

— Cine sunt tipii ăia? am întrebat eu.

Dar știam esența răspunsului înainte ca Lang să spună:

— Erau membrii echipei care au deturnat avionul care s-a prăbușit asupra Pentagonului.

— Ce era pe codorul de date pe care l-am… recuperat?

— Se pare că ar fi putut fi codul codurilor, a mormăit un episcop, iar expresia lui Lang i-a transmis un „Ține-ți gura!" cât se poate de imperativ.

Celălalt episcop era prea copleșit de furie sau de amărăciune pentru a recepta mesajul tăcut al lui Lang, așa că a continuat:

— Membrii al-Qaeda veniți la întâlnirea aceea din Kuala Lumpur au folosit computerul contactului tău pentru a intra pe site-uri cu orarele companiilor aeriene, informații despre școli de pilotaj, la dracu', informații tehnice despre avioane, despre turnuri și un tur virtual al…

— Ai făcut o treabă pe cinste, l-a întrerupt Lang. Noi am fost cei care am dat-o în bară. Nu am recunoscut importanța informațiilor și

— parțial pentru a ne proteja sursele și metodele folosite — n-am comunicat aceste date Biroului sau oricărei alte agenții de securitate.

— Nimeni nu a…

— Nimeni nu a văzut ce țineam noi închis în căsuțele noastre secrete.

— Dumnezeu să ne apere de oamenii cu căsuțe, am murmurat eu, dar auzeam vocea Deryei.

Cel mai tânăr dintre episcopi a spus:

— Compartimentarea este secretul securității informaționale!

— Mă simt foarte în siguranță acum.

— Mulțumesc pentru toate acestea, Victor. Ceea ce ai făcut în Malaysia a fost… dincolo de eroism, foarte important. Faptul că ne ajuți azi, în ciuda… Ești un adevărat profesionist.

— Tre' să merite, am murmurat eu, ca Hailey.

Lang și-a pus mâna pe brațul meu, încercând să mă îmbărbăteze. Anii de antrenament mi-au deviat brusc atenția către atingerea lui și, fiind la rândul lui expert în arte marțiale, a simțit schimbarea stării mele de spirit.

— E timpul să mergi acasă, a spus.

Răspunsul meu a reverberat în biroul acela cu pereți de sticlă:

— Da.

Tipul cu Pistolul Electric m-a dat pe mâna Roșcatului și a partenerului său. M-au escortat toți trei în vestiar, înapoi în sala de sport, cu pereții nișelor zdrobiți. Roșcatul mergea în stânga mea, cu brațul său drept mai vulnerabil ținându-mi cotul stâng ca și cum ar fi ajutat un pensionar ramolit să traverseze un câmp minat. Partenerul său mergea în partea mea dreaptă. Tipul cu Pistol Electric — *undeva în spatele meu?*

Spionul din mine a găsit replica perfectă și tonul potrivit:

— Mă întreb dac-o să-l mai văd vreodată pe tipul acela gras.

— Habar n-am, a spus Roșcatul. Priza pe cotul meu s-a mai relaxat.

Ne apropiam de ieșirea din sala de sport. Drept avangardă a grupului nostru, era normal ca eu să fiu cel care a deschis ușa sălii. Ușile de sticlă care făceau legătura dintre școală și lumea exterioară erau la vreo zece metri în față. Lângă detectorul de metale stăteau cinci agenți de securitate.

Cu toți gardienii aceia înarmați și toate aparatele acelea de ultimă generație, cine nu s-ar simți în siguranță?

— Elvis a părăsit clădirea, am glumit eu.

Roșcatul și partenerul său au izbucnit în râs. Păreau mai puțin vigilenți.

Piciorul meu stâng a țâșnit înainte, împreună cu brațul meu stâng — și Roșcatul care-mi ținea cotul. În momentul în care pantoful meu a atins gresia din școală, mi-am lăsat toată greutatea pe piciorul acela,

răsucindu-mi talia către dreapta. Acea răsucire mi-a propulsat mâna dreaptă, ca un bici, către celălalt însoțitor de la CIA. O bombă incendiară i-a explodat în nas. Mi-am rotit mijlocul înapoi, o schimbare care mi-a mișcat piciorul drept pe sub pantoful lui, aflat pe jumătate în aer, și l-a făcut să cadă pe gresie.

Chiar înainte de a-i fi doborât partenerul, Roșcatul a reacționat, trăgând de cotul meu stâng — o forță pe care am folosit-o rotindu-mi talia, cu brațul drept eliberându-se din priza lui la cot, în timp ce palma mea dreaptă, stropită cu sânge, s-a răsucit într-o lovitură de jos în sus către ochii lui.

Trebuie să-i recunosc meritul: era iute. Palma lui stângă s-a arcuit într-un blocaj încrucișat — pe care l-am lăsat să vină în contact cu lovitura mea, lăsându-mi mâna dreaptă să se contopească rapid cu a lui, în timp ce eu m-am lăsat pe spate. Palma sa dreaptă a venit spre mine într-o directă joasă, pe care am interceptat-o și i-am tras de pumn, simțindu-l cum încerca să se retragă. Am curs înainte, unind energiile amândurora prin forța mea de împingere. În mod normal, ar fi curs înapoi, numai că am ținut de el cu mâna stângă. Prin schimbarea bruscă a centrului de greutate și prăbușirea către podea, și-a simțit coloana aproape dislocându-se. Pe când se împleticea, împotrivindu-se căderii, mâna mea dreaptă i-a smuls pistolul din tocul aflat în partea lui stângă, după care cu stânga i-am împins centrul de greutate, făcându-l să zboare efectiv.

Pistolul' în mâna mea dreaptă, un Sig Sauer automat. Mi-am pus degetul mare pe trăgaci în timp ce-mi deschideam gura, simțind *acreala uleiului alunecos*. Mi-am lipit țeava de cerni gurii am apăsat pe trăgaci.

Clanc!

„Perfect!" mi-am zis în timp ce mi-am smuls pistolul din gură, cu mâna stângă în zbor pentru a prinde pistolul în mișcare ca să verific magazia armei. „Mare agent CIA, pistol super, dar niciun glonț pe țeavă."

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost mecanismul Sigului împingând un glonț în poziție de tragere, după care pistolul cu electroșocuri m-a trimis *înapoi în lumea cailor verzi pe pereți* cu un miliard de volți de șoc și uimire.

39

În cea de-a cincea zi a fugit noastre de la azilul de nebuni, dimineața m-a găsit stând într-un dormitor întunecat din New Jersey care mirosea a praf și haine îmbâcsite de sudoare. Îmi sincronizam respirația cu mișcările ritmice ale coconului de pe pat.

Afară, ziarul a *căzut cu un zgomot surd* pe veranda de lemn.

Zane a apăsat pe comutatorul de pe peretele dormitorului. S-a aprins lumina.

A zâmbit.

— Până acum, toate bune și frumoase.

Cari se prefăcuse că doarme. Lumina aprinsă de Zane însemna că nu se mai putea preface.

— Mereu ești atât de afurisit de fericit când te trezești?

Zane a ridicat din umeri.

— Să sperăm că da.

Ochii ei verzi injectați m-au găsit.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Am schimbat-o pe Hailey mai devreme ca să fiu aici când te trezești.

Cari a închis ochii.

— Spuneți-mi vă rog că ce simt eu e miros de cafea! Promit că n-o să evadez sau să vă iau prizonieri cât timp cobor până-n bucătărie și beau o ceașcă de cafea, numai una.

— Bineînțeles că poți să bei o cafea! am spus eu.

— Nu promite ceea ce e evident, i-a spus Zane. Ești mai pricepută de atât.

— Apropo de lucruri evidente, a zis Hailey, în timp ce intra în încăpere, dimineața, toată lumea trebuie să se ducă la baie. Ca femeie, eu zic că trebuie să aibă și ea parte de intimitate — cu mine.

Ne-a luat un sfert de oră să desfacem coconul care-o ținea nemișcată pe Cari. Am desfăcut frânghia care-i lega încheieturile încătușate de talie, dar i-am lăsat gleznele legate una de alta: putea merge, să urce și să coboare trepte, dar orice încercare de a alerga s-ar fi transformat imediat într-un film de comedie, orice lovitură de genunchi n-ar fi avut forță și singura manevră vătămătoare pe care o putea duce la capăt era împingerea prin săritură cu genunchii îndoiți, uimitoare în filme, dar prostească în orice confruntare reală.

Hailey mi-a întins pistolul ei, a urmat-o pe Cari în baie și a închis ușa.

Zane s-a sprijinit de peretele lângă care stătea.

M-am sprijinit și eu de cel opus.

Puteam auzi cuvintele schimbate în baia închisă. Puteam sesiza orice semn de pericol.

Zgomot de fermoar desfăcut, de haine lăsate să cadă pe pardoseala băii.

Lichid curgând.

— Deci, a spus Zane.

— Da, am spus eu.

— Ai dormit vreun pic?

Schema noastră de pază prevedea gărzi de două ore la ferestre, după care două ore în camera lui Cari. Ce interesa pe cineva că nu respectasem programul?

— Da, i-am răspuns lui Zane. Tu?
— Cred că da.
Apa trasă la toaletă.
Am ridicat din umeri.
— Vise ciudate.
— ’Xact.
Apă curgând în chiuvetă.
Ușa de la baie s-a deschis. Cari a ieșit cu pași târșâiți pe hol.
Hailey a aruncat o privire către mine și Zane.
— Gata, băieți?
Am coborât cu toții la parter.
— Și… m-am tot întrebat, a spus Russell douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stăteam toți șase în livingul decedatului, de ce am luat-o pe ea cu noi?
„Ea” stătea pe canapea, cu o expresie impenetrabilă, cu o cană aburindă de cafea în palmele încătușate, calculând cum putea transforma lichidul fierbinte într-un proiectil, să sară în picioarele priponite și să audă focurile de armă care i-ar anunța moartea iminentă.
A sorbit din cafeaua căreia îi adăugase lapte. Exact ca mine.
— Nu putem zice că e ostatică, a spus Hailey. Dacă ne prind din urmă… Agenția nu negociază cu câinii turbați.
— Nu putem zice că e prizonieră, a spus Russell. Misiunea noastră nu prevede capturarea dușmanilor.
— N-ar trebui să facem planuri de față cu ea, a fost Eric de părere.
— Nu, am spus eu. Trebuie să facem toate acestea de față cu ea. E martorul nostru.
— Ce? s-a mirat Russell.
— Singura noastră cale de a scăpa de tot e ca Agenția să ne creadă, am spus eu.
Hailey a scuturat din cap.
— Suntem *câini turbați.*
— ’Xact, a spus Zane. Deci Victor are dreptate. Nu putem să fugim la infinit și n-o să conteze dacă punem mâna pe Kyle Russo sau pe oricine altcineva ar fi ucigașul doctorului F. Băieții buni ne vor vâna oricum.
— Dar dacă avem un martor… am spus eu. Cineva în care Agenția are încredere, atunci…
Gestul lui Russell a scos la iveală pistolul pe care-l purta la brâu.
— Atunci ce?
— Nu am ajuns încă până acolo, a spus Zane. Dar măcar există un „atunci”.
Cari și-a dres vocea și a intervenit:
— Sau…

— Ai vreo ofertă pe care n-am mai auzit-o până acum? a întrebat-o Russell.

Cari a scuturat din cap.

— *Atuuunci,* a concluzionat el, prelungind cuvântul, nu ai nimic de spus.

Eric i s-a adresat lui Hailey:

— Încă mai e furios pentru ce s-a întâmplat aseară.

— *Urma să mi-o trag!*

— Nu a fost nimic personal! am zis eu. Acum discutăm despre noi și despre ce trebuie să facem.

— *Despre noi?* a spus Russell. Atunci de ce nu votăm? La dracu', toți am jurat că ne vom dedica viețile promovării adevărului, dreptății și democrației americane.

Hailey a ridicat din umeri.

— Mi se pare logic.

Din gura mea nu a ieșit niciun cuvânt. Ce-aș fi putut să zic fără să distrug unitatea echipei?

Zane îmi împărtășea temerile. A ridicat din umeri.

— Suntem cu toții șefi.

Eric a oftat:

— Nu pot... să votez. Și-a pus mâinile la urechi și și-a închis strâns ochii. Aș auzi ordine de la toți, iar votul meu... Mă rupe-n două.

Hailey l-a mângâiat pe braț.

— Deci, a spus Russell: Toți cei care sunteți de părere că ar trebui să o transformăm în martorul nostru...

Eu și Zane am ridicat mâinile drepte.

— Și toți cei care se opun...

Russell și Hailey și-au ridicat și ei mâinile drepte.

Eric și-a apăsat ambele mâini și mai tare peste urechi.

— Egalitate, a spus Russell. Și ne întoarcem de unde-am plecat.

— Și eu? Eu nu pot să votez? a întrebat Cari.

Cei cinci temniceri ai ei s-au uitat lung unul la celălalt.

Hailey a ridicat din umeri.

— Un studiu științific din anii 1970 a dovedit că persoanele bolnave mintal sunt la fel de capabile să ia hotărâri electorale ca și votanții americani obișnuiți. Având în vedere împrejurimile, i-a spus ea lui Cari, tu, o războinică blondă, încătușată, cu picioarele legate, cu o cafea aburindă și așezată pe canapeaua unui bătrân decedat, îmi pari destul de obișnuită.

— Tare, a spus Russell. Deci tu votezi dacă ești de acord sau nu să fii martora noastră.

— Mă scuzați, băieți, a zis Cari. Dar... ce se întâmplă dacă cei care au zis „nu" au câștig de cauză?

Frunțile s-au încrețit. Gurile s-au strâmbat.

— Ei bine, a spus Zane, cel mai probabil „nu” nu va include crima.

— Ce liniștitoare e o astfel de eventualitate! a exclamat Cari.

— Așa e politica, am spus eu.

— La naiba, eram pe cale de a fi promovată, dar, dacă vreți, o să fiu eu martora voastră.

— Tare, a spus Russell — dar sarcastic, plin de ranchiună, nu ca și cum ar fi spus „marfa”.

— Deci… acum îmi puteți da cătușele jos? Cari ne-a adresat un zâmbet angelic.

Care ne-a făcut pe toți să izbucnim în râs.

— Să fii martor e una, a spus Zane. Dar libertatea e cu totul altceva, și va trebui să ți-o câștigi.

— Suntem nebuni, a intervenit Russell, nu proști.

— Aha. Cari a ridicat din umeri. Bine. Dar unde mergem? Și când?

— Nu plecăm nicăieri decât după ce se întunecă, i-am spus eu.

— Mi-a venit o idee, a zis Hailey. Dar nu o putem pune în practică decât înainte să plecăm.

Cari ne-a privit:

— Deci… în seara asta?

Eu și Zane am ridicat din umeri.

Martora noastră a spus:

— Și ce o să facem până atunci?

40

Mi-o imaginam pe Cari făcând duș.

În baia de la etaj. Eric bătuse fereastra în cuie. Cari nu putea sparge geamul sau să smulgă bara de la perdeaua de duș din perete fără să facă zgomot. Partea de sus a rezervorului de la toaletă e numai bună pentru a lovi pe cineva de la spate, dar prea grea pentru lupta față în față. Am luat toate tuburile de spray ale bătrânului și toate sticlele cu detergenți caustici.

Stăteam așezat, cu spatele rezemat de perete, în holul de la etaj, cu ochii lipiți de ușa închisă a băii care era suficient de aproape ca să-mi permită să aud apa curgând/țipete/zgomot de sticlă spartă/sunete trădând vreo încăierare, dar suficient de departe pentru ca un atac-surpriză din interiorul băii să nu mă prindă cu garda jos. Pentru că-mi păsa de ea, aveam cu mine pistolul cu tranchilizant, nu Glockul 45 din tocul atârnat la șold sau Sig Sauerul vârât în cureaua pantalonilor mei.

Mi-o imaginam pe Cari făcând duș.

Nu puteam opri filmul care rula în mintea mea.

Și dacă aș fi putut, nu l-aș fi oprit.

Hailey era înăuntru, ca măsură suplimentară de precauție. Hailey stătea pe măsuța de toaletă de lângă ușa închisă, dincolo de raza de acțiune a persoanei aflate în cada de la duș, a persoanei aflate în cabina aceea delimitată de perdelele transparente de plastic, o masă

cu contururi neclare de carne roz, întorcându-se și contorsionându-se în ceața aburilor.

Cari și-a ridicat fața spre ploaia care curgea din para dușului. Apa grăbită îi întuneca părul blond. Picături de apă ca niște perle curgeau pe spatele ei gol. Ploaia fierbinte se abătea asupra chipului ei, peste ochii închiși, aburii curățându-i sinusurile, o boare purificatoare care i se așeza în broboane pe umerii goi, pe gât, care se scurgeau pentru a uda…

Zdrăngănit ca de șarpe cu clopoței!

Zane: urca pe scări, agitând o cană albă de cafea.

Amicul meu s-a apropiat și a rămas lângă mine, spunând:

— Credeam că asta e sarcina lui Russell.

— Era, am zis eu. Nu m-am ridicat. Mi-am păstrat un aer relaxat. Dar cu toată furia lui, cu ce se întâmplă aici…

Am făcut semn din cap către ușa închisă a băii.

— Nu e cazul să-ți faci griji, a spus Zane. Nu e genul lui.

— Da, dar a trecut ceva vreme și, dacă nu poți să fii cu cea pe care o iubești…

— Aștepți.

„Bietul de tine”, i-am spus în gând.

Apa curgea cu presiune la duș.

— Crezi că am convins-o? am întrebat eu.

— Nu. Dar merge cu noi.

Zane agita cana pe care o ținea la nivelul ochilor mei, făcând-o să zornăie ca niște monede într-un pahar.

— Hailey le-a ales pe astea înainte să intre în baie, a spus el, arătând înspre camera închisă, privind amândoi fugitiv spre ea.

În cană se aflau trei pastile colorate.

— Ultima doză pentru toți, a spus Zane.

— Și apoi?

— ’Xact.

Am dat pe gât pastilele, luând o înghițitură din sticla de apă a lui Zane.

Apa de la duș s-a oprit cu un zgomot înfiorător de țevărie.

S-a auzit gâlgâitul scurgerii

— Trebuie să vezi ce-am găsit. Zane a făcut semn din cap către scări.

— Minunat, am spus eu. Vin — venim imediat jos. Ia-o înainte.

— Nu-i nimic, aștept. S-a sprijinit de perete. Stau și eu aici. Să nu rămâi singur. A dat din cap în direcția ușii închise, pline de aburi: Trebuie să fii atent, e periculoasă.

Când ușa s-a deschis cu zgomot, m-am ridicat instantaneu.

Cari purta o cămașă albastră de denim din dulapul decedatului, pantalonii ei negri și niște tenişi cu două numere prea mari. Își

suflecase mânecile lungi, lăsându-și la vedere brațele goale.
— Mă simt ca un clovn, a spus.
— Toată lumea se simte așa, a zis Zane.
— Arăți bine, i-am spus eu. Și miroși minunat. A curat. A proaspăt.
— Bine că tipul avea o periuță de dinți în plus.
Hailey a ieșit și ea din baie și a rămas la ceva distanță de Cari.
Am prins brățările de oțel de încheieturile lui Cari. I-am legat gleznele. Am fixat frânghia care-i atârna de cătușe de sfoara de la picioare.
Când am terminat cu legatul, Cari a spus:
— Prefer să păstrez o înfățișare naturală.
Simultan, eu și Zane am spus:
— Bravo ție.
— Și eu.
Hailey a scuturat din cap.
— Aveți voi grijă de ea acum. E rândul meu să fac duș.
Am pus-o pe Cari să coboare treptele înaintea noastră, târșâindu-și picioarele încet, îndreptându-ne toți trei spre parter.
În timp ce Zane îmi spunea:
— Dacă adunăm toți banii pe care-i avem noi, cei 123 de dolari pe care i-am găsit aici…
— Lasă-i câțiva dolari în portofel, am spus eu. Când o să-l găsească polițiștii, nu vrem să-și dea seama că a fost cineva pe aici și că l-a jefuit.
— Poate, dar n-o să-și dea seama c-am fost noi. Cu fișicurile luate de la colegii lui Cari, avem 4 100 de dolari, plus un borcan de monede. N-am găsit nicio armă.
— Dar ce fel de american era? s-a mirat Cari.
Am privit-o coborând încet treptele, una câte una.
— Eric a găsit suficiente alimente pentru a înjgheba câteva mese gătite, a spus Zane. Putem să luăm niște sticle cu apă, batoane de cereale, sendvișuri cu unt de arahide și jeleu. Vitamine.
— N-ați găsit și niște Valium? Niște Prozac, sau Libriunt, sau Sonatas, sau…?
— Nu.
Repetând cuvintele lui Cari, am spus:
— Dar ce fel de american era?
Apropiindu-ne de baza scărilor, Zane i-a făcut semn lui Cari să o ia la dreapta. Am urmat-o în biroul mic al bătrânului. Un pupitru vechi, cu capac rulant se afla față în față cu ușa.
Zane a luat o cutie de pantofi care a zdrăngănit când mi-a întins-o.
— Are o mulțime de pastile pentru dureri de cap și actele pe care le-am găsit în sertarele biroului se potrivesc cu acestea.
Ochelari de soare. Zeci de perechi. Ochelari de aviator cu lentile-

oglindă și cu lentile negre, simple. Ochelari cu elastic cu rame solide din epoca beatnicilor[49] și cu rame metalice groase, care-ți dădeau un aer futurist. Ochelari de soare luați la reducere de prin supermagazine, cu rame maro, imitație de carapace de țestoasă, sau negre, ieftine. Ochelari bărbătești ca de bunicuță sau ca ai lui John Lennon. Ochelari de cântăreț orb de blues, cu elastic, ca aceia pe care-i pun optometrii pacienților lor după un consult oftalmologie. Ochelari care se prindeau cu clame de cei de vedere, pentru a proteja ochii de lumină.

— Avea Degenerescență Maculară Nespecifică[50].

— Ce?

Zane a arătat din cap, dincolo de Cari, către pupitrul cu capac glisant și teancurile de hârtii de pe el.

Avea o boală numită NULL. Asta dacă ne luăm după diagnosticele puse de doctori, formularele de asigurare, analize…

— Totul e alb sau negru, sau o combinație între ele, a spus Zane. Ca ziua și noaptea, sau simbolul acela chinezesc yin-yang cu două lacrimi semicirculare încolăcindu-se una după cealaltă.

— Simbolul *T'u* din tai chi, am spus eu. Dar fiecare extremă conține un punct din cealaltă.

— Nu și dacă suferi de NULL. „Macula" este partea cea mai neagră a zonei întunecate. În ochii tăi — în ochii noștri asta înseamnă partea cea mai neagră a spațiului de intrare a luminii — și intrarea luminii respective. Își pierdea macula.

— Era pe cale să orbească?

— Da, dar nu prin întunecarea vederii. Pe zi ce trecea, vedea lumina din ce în ce mai puternic. În curând i-ar fi anulat orice percepție a contururilor, a diferențelor de nuanță. Ochii săi n-ar mai fi putut vedea decât un alb arzător.

Cari și-a mutat greutatea de pe un picior priponit pe celălalt. Ne privea.

— Orbit de lumină, am spus eu. Dar asta înseamnă…

— Hei, a spus Cari. Vă deranjează dacă mă așez?

A arătat cu o mișcare din cap către un scaun de lemn cu rotițe, de lângă pupitrul cu capac glisant.

I-am aruncat o privire lui Zane. Acesta mi-a întors privirea.

— Uitați ce este, a spus ea. N-am prea dormit azi-noapte. Mi-a aruncat o privire tăioasă. Îți amintești? Erai acolo, cu mine.

Cu o privire rapidă, am trecut în revistă tot ce s-ar fi putut ascunde printre teancurile de scrisori, chitanțe prinse cu agrafe de birou, scrisori medicale și formulare pentru impozit. Un teanc de facturi la utilități de pe timpul primului mandat al președintelui George Bush stătea cuminte în umbră, lângă aerul tihnit al părții din față a pupitrului. Sub grămada aceea zăcea îngropat un obiect lung și dur.

Sub facturi am găsit un cuțit pentru deschis scrisorile dăruit proprietarilor de benzinării, cum era și defuncta noastră gazdă. Lama era din alamă, cu margini puțin ascuțite, deși, apăsat cu putere, și-ar fi putut împinge cei 15 centimetri în țesuturile moi. Pe o parte a mânerului era inscripționat sloganul unei companii petroliere — „Bună pentru mașina ta, oriunde te-ai afla!” — o promisiune extinsă pe următorul rând: „Deci ceea ce facem e bun pentru tine!” Pe cealaltă parte se afla sigla corporației și anul 1963 — anul de început al celor de la Beatles și al notorietății lui Harvey Lee Oswald.

Mâinile mele cântăreau cuțitul pentru deschis scrisori sub ochii lui Cari.

— Nu ți-ar fi fost de prea mare folos.

— În viață trebuie să te descurci cu ceea ce ți se oferă.

Zane a pus deschizătorul de scrisori în cutia cu ochelari de soare. M-am folosit de rotițele scaunului pentru a-l scoate de sub birou și a i-l oferi lui Cari.

— Fii cuminte, i-am spus când și-a ridicat ochii spre mine. Ce altceva mai e în program?

Zane m-a condus de cealaltă parte a camerei, unde peretele era ocupat de o hartă gigantică a celor 48 de state continentale ale SUA. Metropolele și orașele — mai ales cele aflate în apropierea acestei case din New Jersey — erau marcate cu piuneze albastre. Piunezele roșii marcau locuri precum San Francisco, Seattle, Chicago, o zonă roz din Arizona unde am presupus că se afla Marele Canion și un colț bej al statului Montana despre care Zane mi-a spus că ar reprezenta Glacier Național Park.

— Mai multe piuneze roșii decât albastre, a constatat Zane.

— Pun pariu că albastru înseamnă „văzut”, iar roșu „aș vrea să merg acolo”. Dar orbea.

— Pe zi ce trecea, a spus Zane. Ca și cum ar fi apăsat pedala de accelerație a Cadillacului.

— N-ar fi putut să ajungă niciodată în locurile unde nu fusese niciodată. N-ar fi putut să le vadă.

— Le vedea în fiecare zi, a spus Zane, dând din cap în direcția hărții. Acolo sus.

A ridicat din umeri: întotdeauna există mai multe drumuri decât ani.

Scârț! Metal și lemn, podea și scaun.

Ne-am întors brusc: Cari aplecată peste birou, cu mâinile legate acoperindu-i fața în timp ce-am auzit:

— Hap-ciu!

Ne-a văzut și a spus:

— Scuze!

I-am smucit scaunul atât de rapid, încât inerția i-a ridicat picioarele

legate de pe podeaua de scânduri.

— Uuu! a râs ea. Mulțumesc de plimbare, dar, când cineva strănută, ar trebui să spui „Sănătate” sau…

— În picioare!

Scaunul gol s-a îndepărtat ușor, pe podea.

I-am apucat mâinile încătușate — cătușele erau în continuare încuiate, legătura de la mijloc tot strânsă. Piciorul meu a împins sfoara dintre gleznele ei *(încă legată),* iar ea s-a împleticit înainte, ar fi căzut peste mine dacă nu mi-aș fi proptit palma încordată pe toracele ei, ținând-o departe de arma de la brâu. Mi-am băgat degetele în buzunarele cămășii defunctului, am simțit protuberanțele moi — nimic în buzunar.

Cari m-a scrutat cu ochii ei verzi.

— Ar trebui să ceri voie mai întâi.

Mi-am trecut degetele de-a lungul părții din față a taliei pantalonilor ei, i-am simțit abdomenul încordându-se.

Zane i-a spus:

— Am auzit scaunul scârțâind.

— Când te-ai mișcat.

Am scrutat suprafața pupitrului, teancurile de hârtii: nimic nu părea mutat din loc.

— Când am strănutat, a zis ea din spatele meu. Sau, bine, poate înainte. E un scaun vechi. Lucrurile vechi scârțâie — ar trebui să știi asta, Zane.

— Dar nu scârțâie degeaba.

— Împușcă-mă. Poate că m-am mișcat. Poate că am tresărit înainte de strănutul propriu-zis — e o reacție neuronală involuntară, singurul lucru asemănător este…

— Am terminat aici, am spus eu, făcându-i semn să iasă târșâind din cameră, urmând-o împreună cu Zane, cu nimic mai luminat *atunci* decât eram înainte ca ea să fi strănutat.

Ziua aceea aveam să ne-o petrecem într-o casă adevărată. Am spălat rufe. Am mâncat sendvișuri cu ton la prânz. Am dormit și am stat de pază pe rând. Zane a stat pe fiecare scaun. În fiecare cameră. Hailey a admirat faptul că gazda noastră nu avea computer.

— Cu ce l-ar fi ajutat pe el să se conecteze la internet? a spus ea, dând din cap în direcția ușii de la garaj, dincolo de care Russell și Eric loveau diverse piese de metal și un cadavru zăcea îngenuncheat, cu fruntea rezemată de o canistră de ulei.

Chiar și când nu intra în atribuțiile mele, mă apropiam vibrând de Cari.

Familia noastră a luat cina la masa din bucătărie. Aveam cuțite, furculițe și linguri de metal. Farfurii care s-ar fi putut sparge. Pahare care *erau din sticlă,* nu plastic inofensiv. Eric ne gătise niște pulpe de

pui de la congelator, orez alb pe care Russell a ținut morțiș să-l mănânce cu ketchup, porumb din conservă și dezghețase o plăcintă cu cireșe pentru desert. Douăsprezece lumânări păstrate pentru eventualitatea unei pene de curent în timpul unei furtuni pâlpâiau în întunericul bucătăriei și ne scăldau într-o lumină blândă, albă.

— Lumina asta se vede de afară, a spus Cari, în timp ce-și punea furculița pe farfurie cu mâinile ei legate. Oamenii din vecini își vor da seama că e cineva în casă.

— Oamenii pornesc de la presupunerea că lucrurile sunt așa cum ar trebui să fie, am spus eu. Du-te în orașul tău natal, pe strada ta, noaptea, și privește în jurul tău. Privește ferestrele luminate ale caselor și ale apartamentelor. O să-ți dai seama că n-ai nici cea mai vagă idee de ce se întâmplă cu adevărat acolo.

— Casele sunt pline de oameni morți, a spus Russell. Chiar și atunci când e lumina aprinsă.

— Nu-i corect, a zis Hailey. Dar sunt case pline de oameni pe care lumea nu-i observă.

— Oameni bătrâni, a precizat Eric.

— Adolescenți, a spus Cari. Ne-am întors privirile către ea, surprinși. Nu mai era chiar atât de tânără. Ea a roșit: Știu, adolescenții sunt prezențe zgomotoase, dar asta numai pentru că, de fapt, caută o modalitate de a nu se mai simți atât de pierduți. Iar unii puști încearcă disperați să transforme viața obișnuită în ce… ceva…

— În ceva deosebit, a ajutat-o Zane.

Cari se concentra asupra mestecării boabelor de orez, astfel încât să nu lase să-i scape cuvintele care se roteau în mintea ei.

Russell i-a zâmbit:

— Deci se pare că te gândești totuși la lucruri de genul acesta.

— De ce n-aș face-o? s-a mirat Cari. Sunt o persoană normală.

Am încremenit brusc toți cinci.

Russell s-a aplecat peste masă către Cari, ignorând privirea mea tăioasă care-i spunea să se retragă, să o lase în pace, să ne lase să mâncăm măcar o singură masă în liniște.

— Deci, i-a spus el martorei noastre, din moment ce tu ești *o persoană normală* și expertă în ceea ce se petrece în casele altora… Ce se întâmplă în casele persoanelor ca noi? Oameni care nu sunt nici prea tineri, nici prea bătrâni.

Privirea de smarald a lui Cari ne-a străfulgerat pe toți.

— Oamenii ca noi nu trăiesc în case.

Furculițele de inox și cuțitele adevărate clincheneau atingând farfuriile.

Resturile de pulpe de pui s-au răcit.

Mai târziu, la miezul nopții, Hailey a spus:

— Singurul lucru de care am nevoie e norocul.

Toți șase, îmbrăcați de plecare, priveam telefonul de pe pupitrul cu capac glisant.

— Atunci a mers, a spus Eric.

— Dar Kyle Russo a avut la dispoziție cinci zile să curețe tot până acum, am spus eu. Să mușamalizeze toată povestea.

Russell a spus:

— Poate că și-a dat seama că orice acțiune înseamnă expunere, că cea mai sigură metodă era să lase lucrurile să-și urmeze cursul, să lase natura să-și urmeze calea și s-o lase pe Blondină, aici de față, și pe gorilele ei să-i facă treaba. În fond, nu suntem altceva decât niște nebuni.

— Câini turbați, l-a corectat Eric.

— Da, a spus Russell. Într-un fel, l-am ajutat.

Hailey a ridicat receptorul. A format un număr dintre cele găsite în hârtii la Sora Moartă, în timp ce Russell a ieșit în fugă, să stea de pază la fereastra din living.

Apelul a fost preluat. A ascultat robotul recitându-i ce opțiuni avea. A apăsat pe un buton. A ascultat un alt șir de posibilități. A apăsat pe alt buton. A ascultat.

Zane a spus în șoaptă:

— Urăsc să aștept în timp ce un robot îmi spune ce trebuie să fac.

Hailey a apăsat pe un alt buton — sau, mai degrabă, butonul pe care i se ceruse să apese.

— Sistemul de localizare a apelului sau identificarea apelantului n-au cum să fi intrat încă pe fir, a spus Eric.

Cari ne privea.

Hailey a tastat numărul cu zece cifre al celularului Surorii Moarte.

Eric a spus:

— Acum suntem în pericol. Dacă suntem urmăriți.

Încăperea m-a auzit spunând:

— N-am simțit niciodată că nu sunt în centrul atenției.

Hailey a spus:

— Trebuie să apăs pe *zero* ca să vorbesc cu o ființă umană. Ce bine se potrivește.

Inimile noastre măsurau, bătând, timpul pe care nu îndrăzneam să-l irosim.

— Da, bună ziua, sun din casa tatălui meu, din afara orașului, a spus Hailey, știind că „în oraș” nu însemna Bombay sau Belfast sau orice alt loc în care această companie americană își relocase Secția de Procesare a Datelor. Trebuie să vă dau adresa, astfel încât să-mi trimiteți o copie a facturii aici, pentru a o putea achita la timp.

Hailey a dictat adresa răposatei noastre gazde, care avea să se potrivească perfect cu datele furnizate de programul de identificare a apelantului.

— Deci trebuie să trimiteți două facturi. Haideți să mai verificăm o dată ambele adrese.

Zane i-a întins un carnețel galben pe care să scrie în timp ce ținea receptorul.

— Da, a spus Hailey, și, cum se spune în armată — *salve.* A închis și ne-a spus: După felul în care a râs, ori e o actriță foarte bună, ori nu știe de niciun sistem de localizare sau capcană.

— Tot trebuie să plecăm, am spus eu. Aparatele hotărăsc totul, nu ea. E posibil ca adresa aceasta să fi fost transmisă mai departe acum șaptezeci de secunde.

— Sau nu, a spus Hailey, în timp ce ne grăbeam spre garaj. Dar, exact așa cum am fost antrenată și eu, Sora Moarte sau *cine-o fi fost* și-a cumpărat telefonul de serviciu pe numele unei companii, pentru a-și proteja identitatea — iar acum noi avem adresa respectivă.

— Berlow Services, Inc., a spus Zane. În Wheaton, Maryland.

— O suburbie a Washingtonului, am zis eu în timp ce ieșeam din birou. Lângă șoseaua de centură.

Russell a plecat în fugă de lângă fereastră pentru a ni se alătura. A stins luminile.

— Deci, a intervenit Cari, sora pe care voi ați… sora despre care voi ziceți că l-a omorât pe doctor, ce dacă are telefonul mobil înregistrat pe numele unei companii? Ar putea fi zeci de motive pentru asta.

— Dar numai unul care contează cu adevărat, am replicat eu, deschizând ușa care lega casa de garaj. Și acesta ne spune că am mers în direcția potrivită.

— Când o să ajungem acolo o să știm sigur, a zis Zane.

— Ce norocoasă ești, a spus Russell, înghiontind-o pe Cari să intre în garaj, că ești de partea noastră.

În caverna aceea, toată luminile străluceau. Am închis ușa dinspre casă. Și ne-am oprit, privind fix cadavrul bătrânului, căzut peste bidonul de ulei.

— Am uitat cum îl chema, a spus Hailey.

— Eu nici nu vreau să știu cum îl chema, a zis Russell.

— Nu, a spus Zane. Trebuie să-l ținem minte.

— Harry Martin, am spus eu. Îl chema Harry Martin.

— *Salve,* a rostit Eric către cadavru.

„Începe să miroasă, a constatat Cari.

BMW-ul nostru furat stătea suspendat pe cricuri, la mai puțin de doi metri față de pardoseala de ciment. Avea capota larg deschisă, roțile stivuite în colț, iar portierele din față — fără ferestre — stăteau rezemate de scaunul din față, scos și el de la locul lui. Plăcuța de înmatriculare a mașinii furate era prinsă în cuie pe perete, printre celelalte dreptunghiuri de tablă crucificate.

— Să lăsăm spații libere pe care să le umple fantezia polițiștilor, am

spus eu. Dar să-i îndrumăm către cea mai ușoară explicație.

Polițiștii n-aveau să găsească nicăieri actele de proprietate ale BMW-ului care aștepta să fie reparat. Și n-aveau să găsească nici permisul de conducere al lui Harry Martin, care acum se afla în portofelul lui Zane. Fotografia aceea nu semăna cu Zane decât pentru că reprezenta un bărbat cu părul alb: însemnele vârstei pot fi uneori o marcă suficientă a identității. Zane purta același hanorac de fâș pe care-l purta și bătrânul din fotografia de pe permisul de conducere. Sub acesta se ascundea un toc de umăr care fusese înainte încorporat de vesta cu arme, aflată acum la păstrare. Și, în final, casa lui Harry Martin nu conținea nicio hârtie care să dovedească faptul că fusese vreodată proprietarul unui Cadillac din 1959.

Caddy-ul strălucea în lumina puternică din garaj. Lung și alb. Lucios și orbitor. Eleroane elegante și stopuri roșii. Patru anvelope perfect negre și un rezervor plin cu benzină. Bunurile și lucrurile pe care le strânseserăm în timpul excursiei noastre se îngrămădeau în portbagaj.

Trei persoane ocupau bancheta din spate: Zane stătea lângă portiera din spatele șoferului, după care, lângă el se afla martora Cari, cu picioarele legate și cu mâinile încătușate, odihnindu-i-se cuminți în poală.

— *O să-ți vin eu de hac,* i-a spus Zane.

Ea probabil că știa că el încerca să o intimideze, obligând-o să nu se concentreze numai asupra lui și să fie conștientă de pericolul ce o pândea din partea *tuturor*. Nu a scos niciun cuvânt. Eric stătea și el lângă cealaltă portieră din spate.

Nu a fost nevoie să supunem la vot: eu aveam să conduc. Hailey stătea lângă mine cu hărțile lui Harry Martin în poală. Pe plafon, deasupra parbrizului și a oglinzii retrovizoare, a lipit cartonașul alb folosit la matrice, pe care scria cu litere negre: „Kyle Russo".

— În caz că o luăm razna, a spus ea.

„Of, mi-am zis, și tu începi să-ți pierzi controlul?"

Aflat aproape de perete, lângă cadavrul bătrânului, Russell a apăsat pe comutator pentru a stinge luminile din tavan, făcând ca numai lumina din plafonul Cadillacului să lucească în întuneric. Russell s-a urcat pe locul din dreapta față și a închis ușa cu un „clanc" care ne-a cufundat pe noi și bestia albă într-un întuneric total.

În care am rămas inspirând adânc, interminabil.

— Puneți-vă ochelarii de soare, a cerut Russell.

De pe bancheta din spate se auzi vocea lui Cari.

— E întuneric beznă înăuntru, iar afară e noapte!

— Și? a spus Russell. De data asta, o să începem cu stil. L-am auzit pe Eric supunându-se, prinzând de ochelarii lui de vedere perechea de lentile pe care o luasem pentru el din cutia de pantofi a bătrânului.

Cari a tras aer în piept pentru a protesta la tentativa bâjbâită a lui

Zane de a-i pune ochelarii supradimensionați, dar s-a răzgândit, ținând seama de cele patru cuvinte magice.

Lângă mine, Hailey și-a schimbat poziția și nu a fost nevoie să mă anunțe că era gata.

— Suntem în regulă, a zis Zane de pe bancheta din spate. Peste ochii mei au apărut o pereche de ochelari futuriști, cu elastic.

Am răsucit cheia în contact. Caddy-ul se trezi la viață cu zgomot.

Iar eu am zis:

— Bagă.

Russell a apăsat pe butonul telecomenzii de la ușa garajului, îndreptând-o spre parbriz.

Bufnind și mârâind, planul negru al ușii s-a ridicat din fața radiatorului argintiu care zumzăia surd. Noaptea rece a suburbiei a năvălit în garaj odată cu strălucirea felinarelor stradale, fantomele-curcubeu ale imaginilor de la televizoarelor din vecini și stelele scânteietoare.

Russell a spus:

— Acum da, e o excursie pe cinste.

41

Cari a evadat în ceața din dimineața zilei șase.

Ne-am scos ochelarii după ce am ieșit în viteză din garaj, urmând hărțile defunctului și am găsit un drum statal fără blocaje rutiere din partea mașinilor de poliție și fără *băieți de oțel* îmbrăcați în jachete civile pe care nu le încheiau niciodată. N-am intrat pe autostrada unde erau instalate camere pentru controlul traficului. Am pus combustibil la o benzinărie a unui cuplu de bunicuți, prea adâncită în trecut pentru a avea camere de supraveghere. Am urmat drumul într-o întindere sălbatică numită Pine Barrens.

Ceața nopții se învâltorea în lumina farurilor noastre. Șoseaua mergea drept, ca un glonț. Nu se vedea nicio altă mașină. Nimeni nu zicea prea multe. Nimeni nu moțăia în interiorul uriașei bestii albe.

Lumea exterioară pe care o traversam în viteză trecea treptat de la negru la gri. Ceața plutea printre pinii ciufuliți și cireșii negri care se înghesuiau de-o parte și de alta a autostrăzii. În timp ce mergeam în intervalul acela de timp dintre noapte și zi, Zane a spus:

— Trebuie să… mă opresc.

— Din nou? a întrebat Russell.

— Prea multă cafea, a oftat Zane. Prea mulți kilometri.

— Nu-i nimic, a spus Hailey. Și eu trebuie să cobor un pic.

Caddy-ul alb ieși greu de pe autostradă pe un drum lateral cu multe denivelări. Pietrișul scârțâia sub cauciucuri. Am oprit. Dincolo de ferestrele noastre, praful se lăsa ușor.

Umerii îmi ardeau de durere, îmi simțeam coloana înțepenită, piciorul drept îmi amorțise dureros. Ieșind din mașină, am lăsat să-mi

scape un geamăt. Ceilalți au coborât și ei, să se întindă. Zane a ajutat-o pe Cari, care avea mâinile și picioarele priponite, să se tragă la marginea banchetei și să-și pună tenișii albi, moșteniți de la gazda noastră, pe pietriș.

Liniștea acoperea totul, ca o ceață palidă care ascundea vârfurile copacilor. Aerul răcoros era plăcut la inspirat. Mirosea a pin și a scoarță udă.

— Nu pot să văd mai departe de zece-doisprezece metri în interiorul pădurii, a spus Russell.

— Nu-ți face griji, l-a liniștit Zane. În zona asta, e mai mult ca sigur că suntem complet singuri. Mie mi-a spus: Mă întorc imediat.

— Vin și eu cu tine, a spus Hailey.

— Dacă merge și ea… și eu trebuie să-mi fac nevoile, a zis Cari. Dar, din câte-mi dau eu seama, acesta e cam ultimul loc din lume în care m-ați lăsa s-o fac.

— Vin și eu, am spus.

Figura impenetrabilă a lui Zane nu se schimbă deloc când mă văzu ridicând din umeri.

— Russell, am spus eu, cheia e în contact.

— Eu și Eric n-avem nevoie, a spus Russell. Dar vedeți-vă de treabă mai repede și haideți să o tăiem de aici.

În fața noastră se întindea o pădure deasă crescută pe un teren mlăștinos, cu vegetație neregulată.

— Pe unde? a întrebat Hailey.

— Nu contează, am spus eu. Nu-s decât copaci peste tot, până dai de vreun drum.

Am părăsit drumul de pietriș pentru a merge pe pământul ud și bătătorit, perne de frunze moarte, maronii, și pietre ieșite în afară. Fiecare pas elibera un miros de noroi și crengi rupte. Tentacule de ceață albă se încolăceau în jurul gleznelor noastre. Abia dacă reușeam să distingem ceva printre trunchiurile drepte ale copacilor, dincolo de pereții cenușii, plutitori, pe care nu-i puteam atinge. Pe măsură ce se ridica dinspre pământul umed către vârfurile pinilor înalți de vreo șapte metri sau a copacilor dezbrăcați de iarnă, ceața devenea din ce în ce mai densă, după care dispărea în curenți palizi. Undeva, deasupra cerului acela plin de nori, trebuia să se afle globul soarelui, care răsărea.

Am auzit fluturări grăbite de aripi pe deasupra capetelor noastre.

Îi conduceam pe ceilalți pe ceea ce părea a fi o traiectorie ușoară — cu picioarele priponite, Cari se deplasa cu greu peste terenul neregulat sau printre copaci. Parcurseserăm în zigzag șaizeci de pași de la ultimul loc de unde puteam zări Cadillacul alb când am auzit glasul încordat de nerăbdare al lui Zane:

— Dintr-un moment în altul…

— Trebuie să găsesc locul perfect — *uite, acolo!*

Pădurea se rărea, lăsând loc unui luminiș de mărimea unui teren de tenis. Un copac lovit de fulger își întindea trunchiul despicat, formând un Y uriaș. Fiecare braț al Y-ului forma un fel de bancă pe care ne puteam așeza.

— Acesta e locul nostru, a spus Hailey.

Zane și-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce o priveam pe Hailey conducând-o pe femeia cu picioarele priponite către copacul în Y. Erau cu spatele la noi.

Ambele femei ne-au aruncat priviri tăioase peste umăr.

— Uitați-vă în altă parte! Vedeți-vă de treabă! ne-a ordonat Hailey.

Eu și Zane ne-am întors cu fața la pădurea formată din copaci tăcuți și ceață mișcătoare. Am auzit zgomotul unui fermoar desfăcut și — *de ce nu* — mi l-am desfăcut și eu pe al meu. Le-am auzit pe Hailey și Cari dându-și jos pantalonii și așezându-se la marginea copacului.

Lichid clipocind pe pământ.

— Aaah, a suspinat Zane. I-am urmat exemplul în timp ce spunea: Când trebuie să o faci, trebuie și gata.

În spatele nostru, Hailey știa că martora își terminase treburile rapid și nu se grăbea să se ridice de pe lemn în timp ce ea însăși umplea atmosfera dimineții cu un șuvoi prelung de sunet. Terminând în sfârșit, Hailey s-a aplecat, la fel cum o făcuse și Cari pentru a-și — evident aranja îmbrăcămintea. Se îndreptă — și s-a trezit față în față cu o făptură cu contururi neclare, în plină mișcare:

Cari — „Mâinile libere! Picioarele libere!” — cu palma dreaptă sprijinită de copac, în timp ce corpul ei sărea peste el cu o întoarcere de 180 de grade, care a făcut-o să fie cu fața la Hailey. Folosi cuplul de torsiune al săriturii ei pentru a se răsuci pe piciorul stâng și a forma un alt cerc care a traversat distanța dintre ea și negresa uluită, o răsucire care a propulsat talpa lui Cari într-o lovitură de jos în sus, izbind tenișii mari ai bătrânului decedat de fața lui Hailey.

Lovitura a dezechilibrat-o pe Hailey și ar fi doborât-o, chiar dacă nu s-ar fi împiedicat de copac.

Dar ceva dinlăuntrul lui Hailey refuza *să cadă pur și simplu.* Să-i spunem instinct. Să-i spunem școala vieții. Să spunem că ar fi fost vorba de calibrul sufletului ei. Pe când se prăbușea către pământul neîndurător, Hailey a smuls pistolul de la betelia pantalonilor ei și, țipând, l-a aruncat înspre noi.

Eu și Zane am tresărit, cu mâinile bâjbâind în timp ce încercam să ne aranjăm și să ținem în ele ceva mai util decât în *momentul țipătului.*

Am zărit-o pe Cari ghemuită în Y-ul copacului doborât. Am văzut *mâinile libere.* Am văzut-o privind-o furioasă pe Hailey care o privase de pistolul pe care-l avusese la brâu. Am văzut-o pe Cari întorcându-se rapid și luând-o la goană *cu picioarele dezlegate* printre copaci.

„Du-te! Nu o împușca, nu poți s-o împuști, aleargă!”

Îmi foloseam mâinile pentru a da la o parte puieții care-mi stăteau în cale. Săream peste trunchiurile doborâte. Am alunecat pe un bolovan — dar nu mi-am oprit goana prin pădure, l-am auzit pe Zane accelerând undeva în spatele meu, spre dreapta, zăream frânturi din albastrul cămășii lui Cari ocolind copacii, străbătând curenții de ceață, o auzeam gâfâind și străbătând vegetația cu trosnete de crengi rupte și foșnete.

Frunzele îmi pălmuiau ochii. Spinii îmi zgâriau fruntea. M-am izbit de un copac, ricoșând. Alergam. Abdomenul mi se mișca rapid, propulsând inhalările profunde de *pădure udă* în plămânii meu arzători.

„Cari e în mare formă! Nu gândi. Nu te opri. *Aleargă.* Prinde-o: trebuie să o prinzi.”

Vânătorii și prada lor alergau nebunește printre copaci, prin ceață. Ochii noștri o urmăreau febril, au zărit-o căutând un indiciu care să-i arate *calea cea bună* printre elementele amalgamate ale pădurii care se repezeau spre ea; ne văzu urmărind-o, zărind-o, văzând-o uneori în totalitate.

Bătrânul a fost cel care ne-a ajutat să o prindem.

A sărit peste albia secată a unui izvor, dar tenișii prea-mari-pentru-ea ai lui Harry Martin au încurcat-o la aterizare. Vârful gol al pantofului a căzut pe o piatră și a făcut-o să se prăbușească pe o grămadă de frunze moarte, iar când s-a ridicat și a încercat să-ți țină echilibrul în noroiul gros, un pantof a alunecat într-o parte, iar glezna ei stângă în cealaltă. Cari a țipat, iar noi ne-am ivit dintre copaci, la zece metri în urma ei. A luat-o la fugă printr-un desiș de plopi.

Am zărit-o șchiopătând în timp ce se lupta să-și croiască drum printre copacii stufoși, încăpățânându-se să-și folosească glezna luxată. A ieșit din tufișuri și a pornit, clătinându-se, pe un drum de pietriș. A căzut pe patul de noroi și pietre. S-a ridicat. Șchiopătând, nesigură, a urmat drumul către punctul în care se făcea nevăzut, în ceață. Nu renunța. Nu voia să renunțe.

Până ce am luat-o în vizorul armei și am strigat:

— Gata!

Ea mi-a auzit pașii izbindu-se de pietriș. Încet-încet, s-a oprit.

— Nu mă face să trag! am strigat către ea.

Dintr-odată, am auzit zgomot în spate.

Prietenul meu Zane a ajuns pe drum. Și-a scos rapid pistolul din tocul de umăr și a strigat:

— Nici să nu încerci!

Cari și-a depărtat mâinile zgâriate de talie. Lăsase cătușele și centura de sfoară lângă copacul unde-și făcuse nevoile, unde descuiase cătușele cu agrafa de hârtie pe care o furase de pe biroul bătrânului

mort și o ținuse ascunsă în spatele buzei de sus, mâncând și vorbind cu ea acolo. Aplecându-se să-și ridice pantalonii, își dezlegase sfoara care-i priponea gleznele. Acum nu avea nimic în mâini și voia ca noi să știm asta înainte de a risca să se întoarcă iar cu fața la noi.

M-a văzut pe mine, stând în mijlocul drumului de pietriș, ținând pistolul cu ambele mâini, în poziție de luptă, pistol care o privea cu gaura lui neagră.

L-a văzut pe Zane, care ieșise din pădure și trecuse peste șanțul de la marginea drumului, iar acum stătea la vreo trei-patru metri înaintea mea, în partea cu inima, cu pistolul îndreptat spre ea.

Formam un triunghi pe un drum de pietriș, în pădurea unei dimineți cețoase.

Dintr-odată, am fost lovit de o inspirație divină.

— Nici să nu te gândești s-o faci! a țipat Zane.

„Se referă la Cari”, mi-am spus în gând. Am urlat:

— Cari! Gata cu fuga! S-a terminat!

— Nimeni nu mișcă! a strigat Zane.

— Nu e cazul să mori azi! am spus eu. E momentul potrivit să fii spioană!

— Ce?

— Ce? a repetat Zane.

„Nu-ți lăsa arma să tremure în halul ăla!”, voiam să strig în timp ce țeava pistolului său se mișca perceptibil. Probabil că era la fel de obosit ca mine, cu gâtul uscat, cu pieptul mișcându-i-se greu, cu inima bubuindu-i în coaste. Probabil că nouă ne era mai ușor să ne recăpătăm ritmul normal al respirației decât lui Cari, care avea mâinile zgâriate, glezna luxată și ochii sălbatici îndreptați către două pistoale dornice să-i trimită niște sărutări de plumb.

Cari m-a privit apropiindu-mă, în poziție de luptă, cu pistolul ațintit către inima ei.

— Cine ești? am strigat spre ea. Cu ce te ocupi?

Arma lui Zane ezita între Cari și mine:

— Victor! Ești aici. Suntem în momentul acesta. Nu te pierde, omule! Și oprește-te, oprește-te acolo, trebuie să te oprești!

Eram la cinci metri de Cari, în mijlocul drumului de pietriș. Zane stătea lângă copaci, cu arma plutindu-i ca negura care ne înconjura. Am strigat din nou către ea:

— Cine ești?

Cari mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Despre ce vorbești tu acolo? Știi cine sunt.

— ’Xact!

— Lasă minciunile alea! am strigat eu. Uită de acoperire și de cealaltă acoperire, de misiunea ta și de adevărata ta misiune, dacă ai fost trimisă să ne prinzi sau să ne omori. Uită de securitatea națională,

informarea numai în caz de necesitate, să nu-i bagi pe șefi în necazuri și ratarea șansei carierei tale, uită toate lucrurile acestea și privește situația asta într-o lumină nouă!

— Vic, a spus Zane, din ce în ce mai nehotărât în ceea ce privea direcția armei: Ia-o ușor…

— Știi cine ești? i-am spus lui Cari, ușor, astfel încât vreo eventuală persoană ascunsă în ceață să nu mă poată auzi.

A clipit, a ridicat din umeri.

Asta însemna că, chiar și în cazul în care doar voia să-i facă pe plac Domnului cu Arma, aveam o șansă.

— Ești o spioană, i-am spus. Și asta înseamnă că tu ești salvarea noastră.

— *Ce?* au spus la unison Cari și Zane.

— Un spion trebuie să afle ce e adevărat.

Ea a scuturat din cap.

— Dar nu poți ști dacă sunt sau nu unul dintre trădătorii tăi ipotetici!

— Sunt dispus să-mi asum riscul acesta, am spus eu. Lucrurile devin prea serioase.

Mi-am lăsat în jos arma.

Pistolul lui Zane era îndreptat către ceruri.

— Ești o spioană, i-am spus lui Cari. Și ești aici, în ceață. Cu noi. Și da, ai fost trimisă aici ca să ne omori ce, cum, nu mă interesează. Nu mai contează acum. Nu în momentul acesta al adevărului. Și da, noi suntem nebuni, tu nu ești, și ce dacă. Aici cu noi este *de ce,* plus suficienți *ce* încât să rezulte *de ce nu.* De ce suntem toți aici? De ce a murit doctorul F? Dacă l-am fi omorât noi, atunci cum se explică întâmplarea cu Sora Moarte? Dacă nu am luat arma cu care a fost ucisă *de la ea,* atunci de unde am luat-o? Iar dacă o avea, de ce o avea? *Pentru controale, rectale?* Nu prea cred, lucra temporar într-un spital de boli mintale. De ce avea telefonul luat după algoritmul clasic al unei operațiuni sub acoperire? Și cine este Kyle Russo?

— E un nume scris pe un cartonaș alb lipit deasupra parbrizului mașinii albe pe care ați furat-o de la un om mort.

— Exact, am spus eu pentru Zane, sperând că începea să înțeleagă și el. Dar de ce?

— Pentru că puteți. Uneori, acesta e singurul motiv pentru care faceți ce faceți.

— *Ești atât de tare!* i-am șoptit.

Cari a roșit. În sfârșit, ochii ei s-au dezlipit de arma pe care o țineam în mână.

— Despre ce vorbești?

— Esența operațiunii tale, a oricărei operațiuni de spionaj, este cunoașterea. Simpla capturare sau uciderea noastră ar însemna să știi

la fel de puține ca la început. Aici, acum, ai șansa să iii cine ești și să faci ceea ce ar trebui să faci.

— Ce?

— Să fii spioană. Cu noi. Să ne spionezi pe noi.

— Îmi… îmi oferi șansa de a mă alătura haitei voastre de câini turbați?

— Nu te-ai încadra. Nu ești nebună. Dar ești deja martora noastră. Transformă misiunea aceasta în ideea că prezența ta aici nu se rezumă la faptul că ai fost forțată să ne însoțești până ce se va termina chestia asta.

— Sau să „se termine” și cu mine, să mor aici, chiar pe drumul acesta. Nu a clipit.

— Putem să te împușcăm oricând. Să alegem un loc mai bun, mai inteligent, mai credibil. Fii martora noastră. Fii ceea ce ești. Fii spioană. Află ceea ce nu știi.

— Și apoi?

— Și când o să afli, faci ceea ce faci de obicei. Raportezi. Termini misiunea satisfăcută.

— Dacă vă ajut, e puțin probabil să mai pot pleca.

— Nimeni nu pleacă, i-am spus eu. Deci, ce ai de gând să faci?

Zane a spus:

— Are dreptate. Fă-o. Dacă nu pentru altceva, atunci pentru că trebuie să fii prezentă ca să faci lucrurile cât mai bune. Pentru că noi ne vom continua drumul, iar tu o să sfârșești cu nimic mai bine decât noi.

— Ați… ați avea încredere în mine să… fac *orice* cu voi?

— Nu, nici gând, am spus eu. Avem încredere în tine să fii spioană, așa cum și ești.

— Și dacă… a început Cari.

— Și dacă, și dacă, și dacă, *și dacă!* am strigat eu. *Află,* la dracu’! Sau pleacă.

Arma mea s-a mișcat în direcția drumului, așteptând ca ea să se întoarcă poate cu spatele.

— Rahat, a spus ea.

O voce bubuind în spatele nostru!

— Hailey, care striga:

— Îmi pare rău că am întârziat!

Ne-am întors cu toții să o privim cum stătea la marginea pădurii și a drumului, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, cu o expresie năucită pe chipul de abanos plin de sudoare și zgâriat.

Hailey părea să plutească precum ceața până la drumul de pietriș, să alunece către noi la fel de inexorabil ca zorii, mergând pe drumul de pietriș, venind mai aproape, mai aproape.

— Îmi pare rău, Vic, a spus ea. Îmi pare rău, Zane.

— Nu-i ni’c, am spus eu, în timp ce ea a trecut pe lângă mine, s-a apropiat de Cari…

… și a izbit țeava pistolului ei automat de fruntea femeii albe.

Am înghețat: tot ce puteam face, tot ce am făcut cu toții a fost să înghețăm.

— Îmi pare rău, a spus Hailey, iar Cari nu i-a putut vedea decât albul ochilor. M-a bătut o dată: *îmi pare rău*, uneori se mai întâmplă și rahaturi. M-a bătut a doua oară: nu mai pot să pierd elegant, *îmi pare rău.*

Hailey a atins cu degetul mare percutorul pistolului, aducându-l în poziție de tragere cu un zgomot metalic.

A zâmbit, pe când Cari tremura, cu arma lipită de frunte.

— A treia oară e cu noroc, a spus Hailey, în timp ce țeava neagră a pistolului ei trasa un al treilea ochi în craniul lui Cari. Trei lovituri și am scăpat — nu? *S-c-ă-p-a-t.* Scăpat.

Nicio manevră rapidă de karate, nicio întorsătură a evenimentelor n-ar fi putut să o salveze pe Cari înainte ca degetul lui Hailey să poată apăsa pe trăgaci — să sfredelească o gaură în creierul perfect al lui Cari.

— Deci mișcarea *sănătoasă,* a spus Hailey, mișcarea *inteligentă,* mișcarea *bună,* mișcarea *rațională,* mișcarea *demnă de un afurisit de spion…* e o apăsare dulce a degetului. O lovitură preventivă. Problema ar fi… rezolvată. Și așa s-ar evita orice altă confruntare pierdută în fața ta. Eu oricum sunt pe moarte, dar ar fi cel mai bine să mor liberă, făcând ca totul să merite.

„Nu pot. Să mă mișc. Nu pot. Să vorbesc. Nu pot. Să gândesc”.

— *Daaa!* Țeava pistolului a fost apăsată atât de puternic de țeasta lui Cari, încât aceasta și-a pierdut echilibrul, în timp ce Hailey a țipat: *Dar eu nu sunt inteligentă rațională sănătoasă!*

Și s-a răsucit rapid înspre dreapta — bum! răsună întâi unul, apoi toate cele zece gloanțe din arma ei — bum! bum! bum! unul după altul, tunete izbindu-se de copaci și ceață, tuburi de alamă ieșind din țeavă și căzând cu zgomot metalic pe pietriș, până ce culasa a zvâcnit înapoi și s-a blocat, iar în vacarmul de focuri de armă reverberate printre trunchiurile copacilor speriați, în norul de fum care se învolbura în jurul ei, unindu-se cu ceața, a rămas nemișcată, spunând:

— Nu mai am gloanțe.

Am luat arma din mâna moale a lui Hailey, și i-am spus:

— Mai avem.

Biip! Biip! Biip! Sunetul unui claxon a străpuns ceața: Eric suna regruparea după ce auzise zgomotele unei lupte despre care nu putea decât să spere că fusese câștigate de tabăra cea bună, în timp ce Russell a pornit în goană prin pădure să *se răfuiască* el cu orice dușman care avea să-i apară în vizor.

Hailey nu s-a împotrivit când am luat-o de braț. Eu și Zane ne-am vârât armele în tocuri, iar eu mi-am băgat Sauer-ul ei gol la brâu și mi-am dat seama: „Același tip de armă pe care l-am folosit la a doua tentativă de sinucidere”.

— Ei bine, a spus Cari în timp ce claxonul continua să sune, cel puțin știm în ce direcție să mergem către mașină.

42

Cari era la volan.

— Ești sigur? mă întrebase când i-am deschis portiera de la șofer.

— Sunt frânt și nici ceilalți nu sunt cu nimic mai odihniți, am spus eu.

— Spune-i că dacă ne-o trage, a zis Russell, o împușc în genunchi.

— Spune-i și singur, am replicat eu de pe bancheta din față, dintre Cari și Zane.

— Hei, Blondino, a spus Russell. Dacă…

— Am înțeles.

A trezit motorul Caddy-ului nostru la viață, a ieșit din Pine Barrens și a intrat pe Autostrada New Jersey.

Eram pe drum. Lăsam vocile și melodiile din invizibila *lume radio* să ne marcheze momentele. Ascultam știrile, în căutarea vreunei informații utile. N-am auzit nimic. N-am schimbat niciodată un post de radio dacă difuza un cântec bun. Șoferii de pe cele patru benzi înaintau spre sud cât de repede îndrăzneau. Noi călătoream în limitele legii.

— De ce să ne complicăm viața mai mult decât e nevoie, am spus eu.

— ’Xact.

Russell și-a aranjat ochelarii de soare.

— Uneori viața îți cere să te complici.

— Puteți să-mi dați și mie niște ochelari? a întrebat Cari. Începe să-mi bată soarele în ochi.

Zane i-a întins o pereche de ochelari Bonnie Parker, stil *gangster girl.*

Cari și i-a pus la ochi. M-a întrebat:

— Îți tremură mâinile?

— Acum nu, i-am răspuns. De fapt, îmi controlam strict fiecare mușchi.

— Iar, Zane, a adăugat ea, privind pe lângă mine: Arăți… neobișnuit de calm.

Acesta a spus:

— Cred că da.

Cari și-a întors fața către parbriz, dar am văzut cum, prin oglinda retrovizoare, observa ce se petrecea pe bancheta din spate unde Hailey stătea cu capul pe umărul lui Eric, care avea ochii deschiși, în timp ce ai ei erau închiși, iar buzele murmurau ceva în tăcere. Russell ședea

moale lângă ea, lăsându-și capul în voia vibrației mașinii, completând murmurul tăcut al lui Hailey cu grimase și interpretări expresive, dar silențioase, ale diferitelor cântece de la radio.

Cari a spus:

— Trebuie să încercați să nu vă pierdeți controlul.

Russell a replicat:

— Poate că ne-am controlat *prea mult.*

— Sigur că da, am spus eu, cu mâinile cum nu se poate mai stabile. Asta a fost mereu problema noastră.

La radio cânta *Don't Worry, Baby*[51] al formației Beach Boys.

— Poate că asta era problema lui Brian Wilson, a zis Russel în timp ce rockerul acela atingea note înalte în cântecul de la radio, vorbind despre cum era consolat și sfătuit de iubita lui. Russell ne pusese piesa *Brian Wilson,* cea despre nebunia unuia dintre membrii formației Beach Boys, în Salonul C, pentru a-l tachina pe doctorul F. Înainte de marele *aaa-ha.* Poate că, dacă Brian Wilson nu s-ar fi împotrivit nebuniei, nu s-ar fi prăbușit.

— Suferea! am spus eu. Făcea un lucru despre care credea că va da roade.

Russell a ridicat din umeri.

— Dar cum rămânea cu cântecele?

Un panou electronic uriaș, de deasupra autostrăzii, afișa cu litere luminoase sentințe oficiale:

ALERTĂ ANTITERORISM RAPORTAȚI ORICE
EVENIMENT SUSPECT

— Credeți că s-a referit la noi? a întrebat Zane.

Nimeni nu i-a răspuns, iar mașina a trecut rapid pe sub panou.

Kilometri și kilometri de autostradă federală, după care Cadillacul a încetinit.

— Podul cu taxă Delaware, a anunțat Cari. Ne apropiem rapid.

Cu funcționari. Cărora să le plătească șoferii. Cărora aceștia le pot strecura bilețele. Cărora trebuie să le vorbești tare.

Zane i-a dat o bancnotă de cinci dolari lui Cari.

60, 45, 30 de kilometri pe oră — Cadillacul s-a strecurat într-un șir de mașini care rulau către o gheretă unde o femeie îmbrăcată în uniformă lua bancnotele.

— Agent de poliție! am spus eu. Parcat chiar de cealaltă parte a gheretelor!

— Nu-l văd! a zis Zane și, pentru o secundă, am avut impresia că-mi pierdusem mințile dintr-odată, după care Zane a adăugat: Gata, l-am văzut… Nu! Sunt doi!

Brusc, Cadillacul nostru alb s-a transformat într-un animal neajutorat, prins într-un tunel mobil de oțel, atras către peretele de gherete.

— Stau rezemați de mașini și vorbesc, am spus eu.
— Asta fac mereu, a zis Hailey. Poate că nici nu fac nimic altceva.
— Nu-i lua în seamă și nici ei n-o să te observe! a strigat Eric.
L-am privit lung pe genialul nostru inginer.
— Chiar așa? am întrebat eu.
Eric a ridicat din umeri.
Mai erau șase mașini, cinci, patru, Cadillacul înainta spre femeia din gheretă. Aceasta avea o insignă prinsă de cămașa albă. Oare avea vreo armă ascunsă?
Russell și-a schimbat poziția pe bancheta din spate. Și-a strecurat mâna stângă în spatele corpului aparent adormit al lui Hailey. Russell putea trage cu stânga aproape la fel de bine ca și cu dreapta.
Caddy-ul a oprit în dreptul gheretei de colectare a taxei. Femeia din interior a luat bancnota de cinci dolari din mâna lui Cari. În timp ce calcula restul, funcționara cu insigna argintie prinsă de cămașa albă a spus:
— Drăguță mașină. Model clasic.
— Mersi, a spus Cari. Se asortează cu un soț drăguț, tot model clasic.
Cele două femei au izbucnit în râs după care am pornit mai departe.
Polițiștii părură să li auzit gluma și râdeau și ei.
N-am observat să se fi uitat ciudat la noi.
Eu și Russell ne uitam în oglinzile retrovizoare, căutând vreun semn suspect.
— N-am văzut-o apăsând vreun buton, notându-și ceva sau oprindu-se din încasat bani, a spus Russell.
— Fac fotografii, a zis Eric.
— Da, am fost eu de acord, dar, chiar dacă au surprins chipurile noastre, până ajung analiștii sau computerele să le verifice, noi vom fi departe de aici.
— Deci tot ce vor ști va fi mașina noastră teribil de discretă, spuse Russell. Unde ne aflam, când și în ce direcție ne îndreptăm. N-avem niciun motiv de îngrijorare.
— ’Xact.
— Mașinile de poliție sunt în continuare parcate acolo, am spus eu.
— Singurul punct de colectare a taxei de drum prin care mai trebuie să trecem este cel de la tunelul din Baltimore, m-a anunțat Cari. După care intrăm pe o autostradă netaxată.
— Te-ai descurcat bine, i-am spus eu.
— Dar ce credeai, a rostit ea, fără intonație interogativă, fără să-mi arunce vreo privire.
Și a trecut de ghereta din Baltimore fără incidente. Am coborât într-un tunel care trecea pe sub golful Chesapeake, un tub fără soare, fără lună, cu pereți de cărămizi galbene mânjite în gri de gazele toxice de

eșapament. Presiunea aerului îmi apăsa timpanele în timp ce ne cufundam pe sub fundul marin, urmărind stopurile roșii care se mișcau în sus și-n jos în parbrizul nostru în timp ce fugeam de farurile ca doi ochi galbeni care se reflectau în oglinzile noastre retrovizoare.

Apoi am urcat către cerni senin, pe șoseaua care se curba ca aripile unui pescăruș zburând către nori. Orașul Baltimore rămânea în urma noastră, cu turnurile lui strălucitoare care înconjurau portul de unde nicio navă străină nu pleca încărcată cu oțel american. Moș Crăciunul de la FBI, din sala de sport unde a avut loc a doua mea tentativă de sinucidere jura că, în ciuda strălucirii din port, Baltimore era totuși un oraș bun pentru traficul cu heroină.

— În treizeci de minute ajungem în Washington, a anunțat șoferița noastră.

Autostrada zumzăia sub cauciucurile mașinii.

Indicatoarele pentru centura de care ne apropiam au trecut pe lângă noi.

— Încotro? a întrebat Cari.

Hailey a deschis o hartă și a spus:

— Wheaton e… Ia-o pe Centura de Vest.

Cari s-a încadrat pe banda potrivită când autostrada a început să se despice în Y.

— Pe care ieșire? a întrebat ea.

Nimeni nu i-a răspuns în timp ce Caddy-ul lua curba către centura aglomerată. Cari ne-a aruncat o privire fugară:

— Dar voi aveți un plan adevărat?

— *Adevărat,* am spus eu. Ce concept interesant.

— Rahat. Cari a strecurat Cadillacul alb în traficul intens de pe șoseaua care ocolea capitala celei mai puternice națiuni de pe planetă. Pot să vă sugerez ceva?

I-am acceptat ideea și am cotit către cea de-a doua ieșire, alăturându-ne traficului din suburbii care curgea pe lângă o statuie de zece metri din alabastru, care-l reprezenta pe Isus. Am luat-o pe o stradă care trecea pe lângă un șir de blocuri înalte din cărămidă și cu o stație de autobuz unde stăteau trei bărbați care păreau a fi de origine pakistaneză și, după haine, păreau să facă parte din clasa muncitoare. Am trecut pe lângă o parcare unde oameni din toate statele aflate la sud de Texas roiau în jurul unei camionete oprite.

Zane a cerut:

— Trage pe dreapta în fața acelui magazin, găsesc eu pe cineva care să ne îndrume.

Cadillacul nostru alb s-a oprit în fața unei dughene unde se vindeau ouă, lapte, scutece de unică folosință, băuturi carbogazoase, prezervative și bilete de loterie. Restaurantul aflat de-o parte a magazinului anunța că servește specialități guatemaleze, în timp ce

localul aflat de cealaltă parte oferea mâncare mexicană, iar, lângă acesta, în vitrina unui magazin cu „orice produs la un dolar” se puteau vedea afișe în engleză și spaniolă. De cealaltă parte a străzii se afla un chioșc cu mâncare chinezească la pachet care vindea și pui prăjit, dar și sendvișuri italienești printr-o fereastră cu geam blindat. În colțul opus față de noi se afla o pizzerie. Clădirea roz de stuc aflată în cel de-al patrulea colț al intersecției găzduia un magazin de băuturi autorizat de stat.

— Credeam că periferia Washingtonului va arăta... nu știu, a spus Zane. Dar nu așa.

— Timpurile se schimbă, am spus eu. Le fel și locurile.

Zane a coborât din automobilul nostru alb și a traversat strada către magazinul de băuturi.

A trecut pe lângă femeia de culoare îmbrăcată în pantaloni scurți verde-deschis și cu un tricou alb inscripționat cu litere aurii, strălucitoare, formând RE SKIS, care striga de zor. Mâna ei dreaptă, în care ținea un pahar de sticlă opacă, gesticula intens, iar vorbăria ei ajungea până la noi prin fereastra deschisă:

— ... iar asta e o *întrunire ilegală!* Și nu-i ni’c în pa’aru’ ăsta dec’t cola dietet’că! Ochii ei s-au fixat într-ai mei. Uite c’m devine omu’ suspicios!

Faptul că o priveam însemna că nu-l acopeream pe Zane. Am lăsat mirosurile de soare și umbră ale străzii să-mi țipe în vene până ce prietenul nostru cu părul alb s-a întors în pas alergător la mașină.

— Am găsit o frizerie vietnameză, ne-a spus. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit în dialectul din Saigon, dar bătrânul care se ocupa de prăvălie a fost ofițer în armata noastră pe atunci. Mi-a spus pe unde s-o luăm.

Zane a îndrumat-o pe Cari s-o ia pe un drum străjuit de copaci, peste un pod, printr-un parc, pe lângă o benzinărie. Pe fereastră se zăreau case vopsite îngrijit, cu gazon tuns și terasă în spate. O mămică blondă ai cărei strămoși se trăgeau, probabil, din corpul de ofițeri ai lui George Washington își punea fiica într-un scaun de bebeluș aflat pe bancheta din spate a unei dubițe, sub privirile unei doici etiopiene.

— O lume suprapusă peste alta, a spus Russell în timp ce coteam pe o stradă mai îngustă.

— Numai una? am întrebat eu.

— O să trecem pe lângă o secție de poliție, cam la vreo patru sute de metri pe dreapta, a spus Zane.

Hailey își răsfoia hărțile.

— Ești sigur că mergem în direcția potrivită?

Cari a încetinit Cadillacul și a spus:

— Putem s-o întrebăm pe ea.

„Ea” era o femeie albă îmbrăcată strident, de vreo șaizeci de ani,

care se plimba pe trotuar, în aceeași direcție în care mergeam noi — și care, din când în când, se întorcea brusc pentru a privi în urmă, dând din brațe și scuturându-și părul cârlionțat, agitându-și capul în timp ce privea în jos, ca un prihor în căutare de râme, după care se întorcea din nou, gesticulând și mișcând, în tot acest timp, din buzele rujate cu roz.

— Nici nu-i de mirare că nu ne pot da de urmă, a zis Russell în timp ce treceam pe lângă femeia cu ruj roz care dirija traficul, prinsă în propria lume. Sunt nebuni pe toate drumurile.

La un cvartal după stația de poliție, cu mașinile ei de patrulare parcate în față, am luat-o la dreapta în dreptul unei stații de autobuz unde mai mulți orășeni de toate națiile așteptau în aerul proaspăt al după-amiezii, cu mâinile aproape de valizele și sacii negri de gunoi pe care-i aveau cu ei, și cu ochii lipiți de Cadillacul alb, simbol al averii în niște vremuri apuse acum. Am trecut pe lângă o „capelă de meditație metafizică” aflată într-o fostă agenție de asigurări, pe lângă o frizerie unde un bătrân de origine italiană îmbrăcat într-un halat albastru aștepta în cadrul ușii, pe lângă un magazin de reviste cu benzi desenate cu vitrina plină de postere de carton înfățișându-l pe Superman și cea mai recentă Super eroină, cu sânii ei ascuțiți și înfățișare comercială. Am parcat într-o zonă cu plată, într-un cartier de magazine construite pentru secolul XXI.

— Eric, am spus eu, du-te cu Zane. Știți voi de ce avem nevoie.

— Vin și eu, a zis Hailey. Era o mișcare inteligentă să stea mereu cu Eric.

Zane a luat monedele din borcan pentru a băga câteva în automatul de parcare și a dispărut în interiorul unui magazin.

— Nu-mi place asta, a spus Russell, de pe bancheta din spate. Am parcat pe teren deschis, ne-am despărțit.

— Eu sunt la volan, a replicat Cari de lângă locul meu.

— Iar eu sunt chiar în spatele tău. Russell a ridicat din umeri, încep să mă obișnuiesc cu *noua formulă.*

— Nu e o idee bună să stăm aici, în câmp deschis, am spus eu, dar e cea mai bună mișcare, în momentul acesta.

Tic-tac, ar fi măsurat timpul ceasul meu dacă ar fi fost fabricat în aceeași perioadă ca automobilul nostru. Dar Domnul TicTac era mort. Viața nu mai era demult muncă urmată de odihnă, greu urmat de ușor. Cea de-a doua limbă a ceasului meu și-a tras cercul cu un tic-tic-tic de monomaniac.

Stăteam acolo, transpirând în ciuda frigului din Cadillacul alb, în după-amiaza aceea de primăvară. Mașinile treceau pe lângă noi. Un autobuz. Niște oameni care nu apucaseră încă să ia prânzul se înfruptau la o cafenea cu franciză mexicană. Scheletul cu bârne de oțel al unei clădiri se înălța de undeva din cvartalul învecinat. Un vrăjitor

cu joben pășea pe o bârnă orizontală, deasupra ultimei sale prăbușiri în abis. Stăteam acolo, în mașina de vis a bătrânului decedat.

Tic. Tic. Tic.

Hailey a ieșit din magazin cu o pungă albă de plastic. Eric căra două sacoșe mai mari. Zane avea mâinile libere și era pregătit pentru orice.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, a spus Hailey când eram toți în mașină, cu portierele închise, iar Cari răsucea cheia în contact. Trăim într-o epocă în care poți să cumperi trei telefoane mobile de unică folosință, încărcate și gata să fie ale tale pentru câțiva dolari.

Cadillacul alb s-a strecurat în trafic.

Zane i-a spus șoferiței noastre:

— Minunată idee.
— Mersi, a spus Cari.
Acela era, probabil, zâmbetul unei mândrii profesionale pe care ea n-o putea ascunde.
Eric folosi bandă adezivă albă și un pix negru pentru a eticheta telefoanele Alfa, Bravo și Charlie.
— Avem încărcătoare pentru mașină și pentru priză, ne-a anunțat el în timp ce programa fiecare telefon astfel încât să le poată apela pe celelalte două prin apelare rapidă.
— Cât mai e până ajungem? a întrebat Hailey.
— Douăzeci de minute, a răspuns Zane.
Greșit: șaisprezece minute mai târziu, am intrat în parcarea unui magazin de saltele de pe Georgia Avenue, o arteră comercială suburbană veche de circa un deceniu, cu clădiri joase de-o parte și de alta.
— Nu prea putem să o vedem de aici, am spus eu. Ceea ce înseamnă că nici ei nu ne prea pot vedea de acolo.
Russell a oftat.
— Tot mi-ar fi plăcut să ne fi dus direct acolo și să trecem la acțiune, în stil rock'n'roll.
— Sigur, a spus Hailey, dar de aici își primea corespondența Sora Moarte și noi suntem spioni, nu echipă de comando.
— Da, da, da.
Tic. Tic. Tic.
— Dacă nu ne întoarcem… am început eu.
— Venim după voi, m-a asigurat Russell.
Telefonul mobil Alfa mi se odihnea în palmă. Am tastat cifra programată pentru Bravo și, 11 tic-uri mai târziu, telefonul din mâna lui Russell a început să sune. Mi-am vârât telefonul în buzunarul de la piept, din dreapta, al jachetei mele de piele. Una dintre grenadele de diversiune și câteva magazii pline se aflau în buzunarul de deasupra inimii mele în timp ce, abia acoperit de jacheta cu fermoarul descheiat, Glockul 45 stătea lipit de șoldul meu drept.
Eu și Zane am coborât din automobilul alb și am pornit de-a lungul străzii.
Russell ne-a luat locul pe bancheta din față. Preluase postul de ochitor ca și cum s-ar fi născut în poziția respectivă.
— Hai să mergem, am rostit.

43

— La dracu'! am spus în timp ce stăteam cu Zane între o dubă parcată și un SUV de familie, în fața adresei pe care o obținuse Hailey păcălind-o pe operatoarea de la Departamentul Facturare al companiei de telefonie mobilă.
Vocea estompată a lui Russell a cârâit din buzunarul de la piept al

jachetei mele:

— *Ce e?*

— Tăcere în timpul operațiunii! i-am cerut vocii bărbatului care nu era prezent. Nu că un astfel de protocol al operațiunii părea necesar. Nu acum.

Traficul șuiera prin spatele nostru pe aglomerata arteră comercială/rută de navetiști Georgia Avenue.

Patru fațade comune de magazine ne priveau absent de dincolo de parcare. Cel de-al doilea magazin din stânga avea adresa pe care o obținuse Hailey inscripționată pe geamul care-i servea drept perete, plus cuvintele:

Mail 4 You! [52]

Zane a spus:

— E o firmă de preluarea corespondenței. „Berlow Industries, apartamentul 413” e, de fapt, căsuța 413. N-am găsit nimic.

— Poate că acest nimic e mai mult decât pare la prima vedere, am zis eu. Acoperă-mă.

Am auzit un clinchet de clopoței când am împins ușa de sticlă și am intrat în sediul firmei.

În fața mea era tejgheaua pentru relațiile cu clienții. În spatele acestuia se întindea o încăpere în care se aflau două birouri ocupate de angajați. Dincolo de aceste birouri era o masă mare cu suluri de hârtie de împachetat, role de bandă adezivă, o vază cu foarfeci, cuțite și markere. Pe o a doua masă se aflau două faxuri și un computer. Pe perete erau afișate cutii de carton de cinci dimensiuni și mostre de hârtie pentru împachetat cadourile. De asemenea, pe ceilalți pereți erau puse la vedere etichete, trei dimensiuni de tuburi pentru corespondență și plicuri securizate.

În stânga mea se afla un perete de cutii poștale, toate cu încuietori cu cifru, toate aflate cu fața la peretele de sticlă dinspre stradă și având fiecare propria ferestruică pătrată de sticlă. Plimbându-mă aparent relaxat și cercetând discret numerele de pe uși, am găsit-o pe cea cu numărul 413: privind prin vizor, am descoperit că era goală.

Ajuns înapoi la tejgheaua pentru relațiile cu clienții, mi-am ațintit privirea asupra celor doi angajați.

Un bărbat de culoare cu început de chelie stătea la biroul cel mai depărtat de mine. Pe peretele din spatele scaunului său care scârțâia se afla o fotografie cu niște bărbați într-o fabrică, iar pe birou avea fotografii cu soția și cei trei copii. Părea obosit. Purta un pulover maro.

Femeia, cu pantofii roșii ridicați pe biroul de lângă tejghea, mormăia ceva la telefonul mobil. Ar fi putut să fie la colegiu, numai că nu era. Peste coapsele groase purta o pereche de blugi cu talie joasă, atât de strâmți încât ai fi zis că fuseseră mai degrabă pictați pe

trupul ei. Bluza ei verde stătea întinsă la maximum, luptându-se să țină în frâu colacul de grăsime care-i atârna peste talia pantalonilor. Era rujată strident și folosise prea mult rimei. Părul rar, decolorat, tuns până la linia maxilarului își pierduse orice culoare.

Am tușit. Am tușit din nou, mai tare.

Ea a spus în microfonul telefonului:

— Și eu eram *adică* ăă-hă, după care el era *adică*…

— Mă scuzați! am spus eu.

Bărbatul cu pulover maro și-a ridicat privirea din dosarul deschis pe care-l avea în față pentru a o vedea pe Fata cu Telefonul Mobil făcând un semn arătătorul în direcția mea în timp ce spunea:

— Nu e asta, *adică,* problema, pen'că eu am zis, *adică*…

Pulover Maro a închis ochii, apoi a luat dosarul de pe birou și s-a îndreptat către locul unde stăteam eu, lângă tejghea. Trecând pe lângă Fata cu Telefonul Mobil, i-a pus dosarul pe birou.

— Trish, apucă-te și îndosariază cererile active.

— *Adică,* ce? a spus Trish, cu ochii ațintiți asupra Domnului Pulover Maro — apoi a rostit în microfonul telefonului: Nu, nu tu. Nu-ți face griji, e, *adică,* o chestie legată de muncă… *Ba da!*

Pulover Maro a arătat către un dulap scund, vopsit în verde.

— Te rog să le pui acolo.

— Sigur! Zâmbetul fugar al lui Trish a dispărut după telefonul mobil: *Adică,* nu se poate!

Bărbatul și-a alungat ideile criminale din minte, apropiindu-se de mine.

— Îmi pare rău. Fiica șefului. Dar se dă pe brazdă, încetul cu încetul.

— Văd.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mă gândeam să-mi iau o căsuță poștală.

— Vă putem pune la dispoziție una. Mi-a recitat tarifele lunare, trimestriale și anuale.

În niciunul dintre colțurile încăperii nu se zărea vreo lentilă de supraveghere și nici n-am remarcat vreun obiect „nevinovat" pe perete în spatele căruia s-ar fi putut ascunde o cameră de luat vederi.

— Totuși, îmi fac griji despre cum o astfel de decizie m-ar face să arăt, i-am spus funcționarului. Ce fel de oameni își închiriază căsuțe aici?

— Tot felul.

Îmi întinse o cerere-tip.

— Mulțumesc. Am pus formularul în buzunarul jachetei, lângă grenada de diversiune și magaziile cu muniție de rezervă. Ce program aveți?

— Deschidem la șase, închidem la unsprezece. E întotdeauna cineva

la tejghea. Înainte ofeream acces non-stop la căsuțe, dar ne-am confruntat cu niște acte de vandalism.

— Păcat. Lucrați demult aici?

— Uneori am impresia că nici nu sunt aici. Uneori, cei doi ani de când îmi parchez mașina în fața magazinului mi se par o eternitate. A dat din cap către fotografia de pe peretele din spatele biroului său. Am fost director de producție într-o fabrică de confecții. Aveam cincizeci și șapte de oameni în subordine, mare parte dintre ei foarte pricepuți. Mai întâi au apărut programe computerizate care să răspundă cu „da" sau „nu" la jumătate dintre întrebările cărora le găseam răspuns eu, după care patronii au mutat fabrica în zona de comerț liber din Mexic.

Trish spunea în telefon:

— *Adică,* asta e total *nici-să-nu-te-gândești.*

— Cel puțin sunt în continuare director, a continuat bărbatul.

— Da, exact.

— E amuzant însă că același lucru li se întâmplă acum oamenilor din Mexic care au primit slujbele noastre. Fabrica de confecții se mută în China. Zâmbetul liniștit care-i întindea pielea neagră părea inspirat de ceva mai mult decât de *amuzament.* Cel puțin nu mi-am pierdut vremea încercând să învăț spaniola.

Am izbucnit într-un scurt hohot de râs. Am dat din cap, vrând să plec, după care *adică* m-am răzgândit și am spus:

— Dacă aș vrea să închiriez câteva camere pentru un birou… Mi-am ridicat mâna, într-un gest care cuprindea zona tavanului. Șeful dumneavoastră are ceva spațiu în plus pe sus?

El a scuturat din cap.

— Clădirea n-are etaj.

— De-asta mă și temeam, am spus eu. La revedere.

Și am ieșit pe ușa încadrată în peretele de sticlă.

44

— Suntem distruși, a spus Zane în timp ce ne sprijineam de partea din spate a unei dubițe, în parcare din fața firmei de preluare a corespondenței. Această dubiță ne ascundea de privirile aruncate de Pulover Maro prin geamul dinspre stradă. Trish nu ne-ar fi văzut nici dacă am fi stat goi, lipiți de panoul de sticlă.

Vocea din buzunarul jachetei mele a spus:

— Ce se întâmplă?

Ce se întâmplă.

Razele soarelui ne încălzesc chipurile, în aerul răcoros de primăvară. Oțelul ne apasă coloana în timp ce noi ne sprijinim de dubița unui instalator oarecare. Mirosuri de asfalt, gaze de eșapament și nervi se învârtesc în jurul nostru. Cu fiecare bătaie a inimii mele, o altă mașină de pe Georgia Avenue șuieră pe lângă chipurile noastre lipsite de expresie, îndreptate către șoseaua aceea americană.

Dincolo de cele trei benzi care goneau spre nord, peste limba îngustă de beton dintre sensuri, dincolo de cele trei benzi care goneau către sud se aflau un centru comercial cu două niveluri și niște magazine dispuse într-un C rigid de beton. Magazinul cu Specialități Evreiești. Ye Olde Magic Shoppe. Magazinul de uniforme noi și la mâna a doua unde niște manechine cu buzele vopsite în roșu jucau rolul unor asistente medicale. Restaurantul Mina Vietnameză, cu perdele roșii murdare trase la ferestre, lăsând la vedere dreptunghiul unui ziar lipit de geam. Pe vitrina următorului magazin erau pictați doi dragoni și numele unui stil de *gung fu* de care nu auzisem niciodată. O alimentară chinezească, atât de încărcată, încât vitrina părea gata să explodeze. Un magazin cu geamuri opace, cu model în spirală, pe care era lipit un banner care anunța CASETE, DVD-uri ȘI REVISTE PENTRU ADULȚI; deasupra vitrinei atârna o firmă albastră de neon pe care scria COIOȚII.

Ce se întâmplă.

Uuușșșș.

Și dacă operațiunea noastră se sfârșește aici. Și dacă nu mai știm ce să facem, unde să mergem.

Uuușșșș.

Suntem prinși. Căpătăm cinci sicrie. Iar Cari…

Uuușșșș.

Stăteam moale pe marginea drumului.

Uuușșșș.

— Victor? *Vic!* Nu te pierde, nu…

Raze uuușșșș, lumină *puternică* în spirale… tare.

— Zane, și dacă nu e vorba numai de cutia Surorii Moarte? Am făcut semn din cap către magazinul de uniforme. Probabil că așa a și găsit locul acesta, dar e un loc perfect de transfer de informații pentru o operațiune. Metroul e la un sfert de oră de mers la sud de aici, la centură se ajunge în cinci minute cu mașina. Acest punct de preluare a corespondenței nu e deloc la îndemână, dacă ne gândim unde locuia sau la slujba ei de acoperire, la spitalul Walter Reed. Asta e o Zonă Neutră: ferită de ochii unor trecători întâmplători, oferind acces lejer în orice direcție. Încuietoare cu cifru, nu e nevoie de cheie. Ar putea îi și alți indivizi suspecți ca ea care să folosească acea căsuță poștală, care vin pe aici. Dacă îl prindem pe unul dintre ei, acesta ne va conduce la Kyle Russo.

— E cam trasă de păr teoria asta a ta, omule.

— E singura modalitate de a obține ceva. Am ridicat din umeri. Și-apoi, ce avem de pierdut?

— Mai e și asta, da.

— Deci așa facem, am spus eu, înclinându-mi capul către Mail 4 You, în timp ce scoteam telefonul mobil din buzunarul jachetei. Pe

tine nu te-au văzut. Nu că ar conta, dacă vorbești cu Trish.

45

— Sunt maro! a spus Russell, treizeci de minute mai târziu, în timp ce stăteam toți șase lângă Cadillacul alb, staționat în ultimul rând al unei parcări aflate lângă o gură de metrou.

— Așa și trebuie să arăți. Hailey și-a reținut un zâmbet larg. Cămașă maro, pantaloni maro și șapca asta modernă, de baseball.

— Nu e o șapcă de baseball! a ripostat Russell. Dacă aș fi purtat șapcă de baseball, aș arăta cel puțin ca un fraier de student, în loc să fiu un tocilar maro.

Russell i-a dat lui Zane un pumn de monede, câteva bancnote mototolite de câte un dolar și bonul de casă de la magazinul de uniforme noi și la mâna a doua. Zane a adăugat mărunțișul primit rest de la firma de preluat corespondența la banii lui Russell și i-a înmânat banii lui Eric, care făcea parte din Echipa de Exterior. Dacă o dădeam în bară, cel din exterior putea folosi banii ca să fugă.

Zane a ales cei doisprezece bănuți de cupru din palma lui Eric…

A aruncat monedele la întâmplare prin parcarea de ciment de lângă metrou.

— Ce faci? a întrebat Cari.

— Știi cum e, i-a spus Zane. Dacă găsești un bănuț înseamnă că ai noroc. Fundamentaliștii din diferite minorități cred că, dacă bănuțul e cu fața în jos, n-ar trebui să-l iei pentru că aduce ghinion. Nu prea sunt sigur că eu cred în asta.

— Dar crezi în cealaltă? a întrebat Cari.

— Cred în noroc. Și poți să-i spui încredere sau atenție mărită la posibilități sau cum vrei, dar dacă *ai impresia* că ești norocos, ai mai multe șanse *să fii* norocos.

Cari a clipit.

— Dar de ce arunci monedele?

— Eu am avut noroc. Zane a ridicat din umeri. Mi se pare corect să dau și eu mai departe șansa asta.

— Ai fost închis la balamuc, a spus Cari, rudele tale sunt moarte, singurii tăi prieteni sunt nebuni de legat, n-ai putut niciodată să te îndrăgostești și tu spui că acesta e noroc?

— Doar pentru că sunt virgin nu înseamnă că nu am fost niciodată îndrăgostit.

— O, la naiba, Zane, îmi pare rău! Ne-au dat dosare cu informații, și… A fost o lovitură sub centură.

— Hei, sunt norocos și pentru simplul fapt că mă aflu aici, ca să mă rănești tu.

Traficul șuiera neostoit pe Georgia Avenue.

Cari și-a scuturat părul blond.

— Nici nu-i de mirare că te-au închis.

Zane a zâmbit:

— Iar acum sunt un bănuț pe care tu l-ai cules de pe jos.

— Suntem gata. Dacă nu merge… am zis eu, îndepărtându-mă încet.

— Venim în goană după voi. Hailey zdrăngănea în palmă cheile de la Cadillacul alb.

Cinci minute mai târziu, eu, Zane și Cari mergeam agale, către magazinul cu casete/reviste pentru adulți, cu firma lui albastră de neon pe care scria COIOȚII, din centrul comercial pe două niveluri de pe Georgia Avenue. Am deschis cu o smucitură ușa de sticlă de la COIOȚII și am declanșat o sonerie furioasă, cu mecanism electronic.

Către stânga noastră, rafturile înalte pline cu cutii colorate de casete video se încolonau, rânduri-rânduri, către peretele acoperit de alte cutii cu fotografii lascive cu oameni în poziții acrobatice. În spatele magazinului, o perdea verde mucegăită acoperea o ușă flancată de rafturile cu cutii de DVD-uri. Casetele umpleau peretele din dreapta noastră, din spatele tejghelei unde se afla casa de marcat. De tavan era suspendat un televizor color. Pe ecranul acestuia, o blondă oxigenată, goală, cu sâni ca două baloane de beton sfâșia cămașa albă a unui individ musculos, care avea un tatuaj în formă de șarpe ce urca de-a lungul coloanei sale vertebrale. Ușa s-a închis cu un clanc. Soneria s-a oprit. Am înaintat în încăperea luminată doar de ecranul TV pășind pe covorul tare, inspirând dezinfectant cu aromă de pin și fumul carcinogenic.

Individul palid așezat în spatele casei de marcat, care era plasată pe un fel de podium, a deschis cu un zgomot metalic o brichetă pentru a-și aprinde o țigară. Pielea capului și a feței erau împodobite cu tuleie de vreo trei zile.

Cari a zărit un client, un bărbat în costum, cu cravată, fascinat de secțiunea FANTEZII SADO-MASOCHISTE. S-a dus în spatele lui și și-a țuguiat buzele: a suflat ușor ciufulindu-i părul.

Costum-cu-Cravată s-a întors brusc, a văzut *femeia adevărată,* a făcut ochii mari…

Iar ea i-a fluturat legitimația prin fața ochilor:

— Am și cătușe.

Clientul și-a pus mâna peste față, a trecut împleticindu-se pe lângă noi către ușă, a împins-o și a dispărut într-un spațiu unde putea îndrăzni să se lase văzut.

— E timpul să te anunț ce poți face și ce nu, i-am spus eu casierului. Fumul țigării lui se ridica în spirale complicate către tavan. I-am arătat rapid legitimația pe care i-o luasem agentului mai tânăr din echipa lui Cari, iar casierul a oprit sonorul televizorului. Suntem de la organizația voastră.

— Divizia Federală. Zane i-a fluturat prin față legitimația bărbatului pe care-l lovise cu coșul de gunoi.

Însemnele de pe legitimații arătau că suntem de la FBI și erau cât se poate de adevărate, chiar dacă persoanele care le aveau erau niște impostori.

Mincinoși sau nu, casierul ne-a luat cât se poate de în serios, clipind din ochii lui goi, ajutat fiind și de faptul că l-am lăsat să zărească pistolul de poliție pe care-l aveam prins la brâu.

— Am contribuit deja, a spus casierul. Mai ales pe plan local, am tot acumulat puncte.

— Nu și în ceea ce privește echipa noastră, a spus Zane. Noi lucrăm la cu totul alt nivel. Acum poți să participi și tu.

Casierul a tras din țigara pe care o ținea între degete.

— Sau?

— Sau chemăm celelalte echipe, am spus eu. Fiscul. Divizia pentru pornografie cu minori. Specialiștii în operațiunile de spălare de bani. Agenții de la Persoane Dispărute cu programele lor de îmbătrânire a fotografiilor și de comparare cu cele de pe aici. Băieții de la Trafic de Persoane care și-au pierdut aproape tot bugetul în favoarea noastră și sunt dornici de o misiune ușoară.

— Și mai ales, a adăugat Cari, pironindu-l cu privirea, o vom lua ca pe o insultă personală.

— Chiar acum, am spus eu. Nu te cunoaștem. Iar tu nu vrei să ne cunoști pe noi.

— Eu nu sunt decât un angajat.

— Nu ne pasă, a spus Zane. Pe tine te-am găsit aici.

Casierul și-a stins țigara pe suprafața tejghelei.

— Despre ce vorbim, mai precis?

— Ce e la etaj? am întrebat eu.

— Magazia. Un birou vechi, câteva scaune. Cutii cu tot felul de rahaturi. Și baia.

— Sună minunat, am spus eu.

— Acum e a noastră, a zis Zane. Pentru cât timp vrem noi.

— Și... a intervenit Cari. Nimeni nu știe că suntem sus. Nici ratații care cumpără de pe aici. Nici șeful, nici patronul din acte sau cei din realitate, nici directorul centrului comercial. Avem o echipă mare. Uiți că ne-ai văzut vreodată. Nimeni nu știe că suntem aici, nici măcar tu.

— Și dacă trebuie să merg la budă?

— Ridici mâna, i-a zis Zane.

— Polițai afurisiți, a replicat el. Sunteți toți la fel.

— Ce program are magazinul? am întrebat eu.

— Programul meu. Ajung aici în jur de unșpe ca să prind aglomerația de la prânz. Și închid un pic după ce pleacă și cei ieșiți la o gustare târzie. Dacă mi se face foame, aranjez un troc cu tipul de la pizzeria cu livrare la domiciliu sau cu vânzătorul de la chioșcul de alături. Dar nu vă dau și vouă de mâncare.

— Aducem noi micul dejun, am spus eu, așa că avem nevoie de un set de chei și de codurile de la sistemul de alarmă.

— Cheile costă.

Am pus două bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea.

Acestea au dispărut în buzunarul lui, iar într-al meu a intrat o legătură de chei. Cari a notat codurile recitate de casier pe spatele unui bon de casă de la niște casete închiriate.

— Încă un lucru, am spus eu.

— Întotdeauna mai e câte ceva cu ăștia ca voi.

— Neonul albastru e frumos pentru o firmă, am zis eu, dar de ce COIOȚI1?

— Conferim O Iexperiență Onirică, Țâțoase Iubitoare și Indecente.

— Ați scris Iexperiență greșit, am observat eu.

Bricheta lui s-a deschis cu zgomot pentru a-i mai aprinde încă un cui de bătut în coșciug.

— Mi se pare normal să te pricepi la așa ceva.

Am lăsat norul toxic pe care-l expiră să ne umile pânzele în direcția perdelei din spate.

— E înviorător să dai peste un om cinstit, am spus eu, când am ajuns în biroul de la etajul magazinului de materiale porno. Aici sus e exact așa cum ne-a spus — de tot rahatul.

— Dar ai avut dreptate, a zis Zane după ce am dat la o parte grămezile de cutii de carton și am luat două scaune pliante de metal de pe biroul scrijelit pe care le-am pus lângă ferestre. Chiar și așa murdar, geamul acesta ne oferă o imagine clară.

Zane s-a postat la fereastră și a încercat binoclul compact din vesta cu arme îndreptându-l peste Georgia Avenue, peste curentul șuierător de automobile, asupra firmei de preluare a corespondenței.

— Aproape că pot să-i citesc pe buze lui Trish în timp ce vorbește la mobil, a spus el.

— Și eu, am spus eu, cu privirile ațintite către Cari. Acum spune „adică”.

Zane a dat din cap, nedumerit.

— Sunt atâția oameni care vorbesc despre ei de parcă n-ar fi „adică” decât niște personaje dintr-un film.

— Toată lumea are nevoie de un mod de a aborda viața, i-am spus eu.

— Și al nostru care e? a întrebat Zane.

Dintr-odată, vocea amplificată electronic a unei femei a făcut podeaua de sub picioarele noastre să vibreze:

— „Uau! Adică, nu mi-am închipuit niciodată că voi avea doi dpi musculoși ca vecini! Intrați!”

Toți trei am clipit la unison.

— O să închidă televizorul, a spus Zane.

Cari a oftat.

— Acoperirea e acoperire. Cu gălăgia asta, idioții ăia de jos n-o să poată să ne audă.

— „Mă pregăteam să fac un duș. Nu vreți să-mi țineți companie?”

Mi-am apropiat telefonul de gură în timp ce apăsam pe tasta programată să apeleze rapid telefonul Beta. Russell a răspuns, iar eu i-am spus:

— Pe poziții. Start.

— „O, da.”

Cinci minute mai târziu, un funcționar de livrări pășea agale pe Georgia Avenue. Bărbatul ducea un tub de carton de un metru și jumătate pe umăr. Tubul maro de carton era lipit la întâmplare cu câteva fâșii de bandă adezivă — care, în mod clar și logic, se aflau acolo pentru alte motive decât să-i confere tubului niște dungi distinctive.

— Un tub mare de carton este instrumentul perfect de spionaj, am spus eu în timp ce-l priveam toți trei pe Russell îndreptându-se spre Mail 4 You! Dacă-l ai pe umăr, ai un motiv perfect să te afli oriunde, să te duci oriunde. La naiba, dacă-ți și îndoi puțin genunchii, ca să pară că e greu, gardienii o să-ți și deschidă ușa.

— Să nu-ți închipui că o să fie Trish dispusă să se ridice de pe scaun, a comentat Zane, cu binoclul ațintit asupra magazinului. Crezi că o să-și dea seama că tocmai am cumpărat tubul și eticheta de acolo?

— Nicio șansă, am spus eu.

„Mmm. Acum e rândul meu.”

— Înăuntru și apoi afară, a spus Zane, povestind imaginile pe care le vedea prin binoclu. Hai, Russell! Ce faci? Trish a pus tubul perfect, etichetat și sprijinit de perete, exact la vedere, a pus un aviz roz în cutia poștală... Ce... Nu! Nu vorbi cu directorul!

— „Ăăă-hhh.”

Patru minute mai târziu, Russell a ieșit din sediul firmei de corespondență. S-a oprit în fața peretelui de sticlă, cu fața către Georgia Avenue și postul nostru de observație de la etaj, verificând ostentativ ce oră arăta ceasul de la încheietură. Apoi a plecat.

Două minute mai apoi, din Cadillacul alb unde se afla cu Hailey și Eric, m-a sunat pe mobil. Am apăsat pe tasta de preluare a apelului.

— „O, iubitule, ooo, trage-mi-o așa, ooo.”

— Vic? a spus Russell în telefon. Pe cine aud eu acolo?

— Nu contează! Ce făceai acolo? Trebuia doar să intri și să ieși!

— „Da, iubito!”

— Aaa... în regulă, dar am omorât două păsări cu o singură piatră maro. I-am spus directorului că aveam de preluat ceva de la un motel de lângă o stație de metrou de pe Georgia Ave’, dar că am uitat să-mi notez de la care. Mi-a spus unde sunt niște moteluri, la vreo trei

kilometri. Și nu e ca și cum directorul o să mă mai vadă vreodată. Iar dacă da… Oricum nimeni nu-i ține minte pe cei care se ocupă cu livrările.

— „Aaah, ce bine e!”

— Bine, i-am spus lui Russell. Plecați în misiune de recunoaștere și găsiți hotelul în care am putea ascunde cel mai bine Cadillacul. Luați două — nu, luați trei camere, sub numele de familia Martin, pretextând că e vorba de o întrunire. Pune-l pe Eric să calculeze turele pentru ca… *ăăă*…

— Pentru ca Blondina să nu rămână niciodată numai cu unul singur dintre noi, a spus Russell.

— „O, da! Uuuh! N-am mai făcut-o niciodată așa!”

Russell a spus în telefon:

— Hei, Vic, indiferent ce faci tu acolo, de-abia aștept să-mi vină rândul.

46

Stăteam pe scaunele pliante de metal, lângă fereastra de la etajul întâi al magazinului de materiale porno și ne ațintеam binoclul asupra oricărei persoane care se întâmpla să iasă în după-amiaza aceea din Mail 4 You! sau să intre.

— Cât e ceasul? a întrebat Zane, cu ochii pe ținta noastră.

Am aruncat o privire la ceas.

— 4.42 p.m.

— Aglomerația de după-amiază. Cari privea șuvoiul de mașini care treceau pe lângă noi. Norocoși oameni, se duc acasă.

— Ajungem și noi acolo, i-am spus eu.

— Și dacă nu preia nimeni coletul nostru? a întrebat ea.

— La naiba, a spus Zane. Dar dacă *îl ia* cineva? Nu prea văd să circule taxiuri pe aici. Mașina noastră este la un hotel, la douăzeci de minute distanță de aici. Dacă observăm că e luat, în cel mai bun caz îl vedem pe tipul respectiv, poate chiar și un număr de înmatriculare. Dacă nu merge cu autobuzul sau pe jos până la metrou, n-avem cum să-l urmărim sau să-l răpim.

— Lucrăm cu ce avem, am spus eu.

Cari și-a dat jos blazerul negru și l-a pus pe spătarul scaunului ei de metal. Purta puloverul de cașmir al lui Hailey. Bluza aceea roșie strâmtă se întindea peste sânii neacoperiți de un sutien ai lui Cari și nu m-am mai gândit la cei cinci ochi ai Surorii Moarte sau la carnea ațâțată care se vedea în imaginile TV proiectate în încăperea de sub picioarele noastre. Cari avea Walther PPK-ul Surorii Moarte băgat în curea, o armă „cosmetică” și care îi asigura credibilitatea ca agent federal.

Și-a trecut degetele prin părul blond, tuns scurt, s-a întins ar fi putut folosi această întindere ca preludiu al unui atac, dar nu a făcut-o. Din

baie venea o duhoare de amoniac. Și-a ațintit privirea asupra mea: i-am adresat un zâmbet liniștitor.

Zane și-a pus binoclul la ochi urmărind îndeaproape magazinul de preluare a corespondenței.

Patru minute mai târziu, a spus:

— Un client. S-a dus la cutia lui, n-a găsit nimic și a plecat.

— Niciodată nu știu dacă să mă bucur sau să mă întristez atunci când cutia mea poștală e goală, a zis Cari.

— Ar putea să fie un agent trimis în misiune de cercetare, am spus eu.

Zane mi-a servit în glumă o replică dintr-un film cu Marlon Brando, din lumea boxului:

— „Ar fi putu' să fie un adversar."

Cari ne-a privit pe amândoi zâmbind.

— Cum e să fii nebun? a întrebat.

— La fel cum e și pentru tine, a răspuns Zane. Fiecare e diferit. Și totuși, suntem toți la fel.

— Ai nevoie de curaj ca să fii nebun, am spus eu.

— Dar asta e întrebarea aici, a precizat Cari: Cine e nebun și cine nu.

— Nu, am spus eu. Această întrebare sau-sau nu ține seama de realitate. Viața e un ansamblu alcătuit dintr-o groază de chestii, nu aia sau aia. Nebun și genial coexistă în același timp, în aceeași persoană, pe lângă multe altele. Un tablou, un roman sau un film, un film cu adevărat minunat, poate fi amuzant sau înspăimântător, sexy și plin de suspans, toate în același timp, toate învârtindu-se împreună, atâta timp cât miezul e adevărat.

Cari ne-a încuiat:

— Și care e miezul adevărat al acestei misiuni?

— Nu e legat de supraviețuire, a spus Zane. Evadarea din azilul de nebuni al CIA ne-a proiectat într-o zonă neutră, sigură. Asta o știam cu toții încă de la început.

— Trebuia să facem asta, altfel n-am mai fi fost noi înșine, am explicat eu. Noi ne-am dedicat toți viețile spionajului, misiunii de a afla ce e adevărat și de a acționa în această direcție. Dar n-am făcut-o numai pentru a afla ce e adevărat și să remediem situația. Trebuia, de asemenea, să facem asta *să fie* adevărată, să fim noi. Fiecare spion trăiește într-o lume făurită din minciuni. Poți supraviețui de pe urma minciunilor, dar dacă miezul tău nu e adevărat, atunci nu ești nimic.

Cari a spus:

— Dar sunteți tot nebuni.

— Să fii nebun înseamnă să trăiești într-un vis, am spus eu. Dar poate că *aici, afară,* e visul, iar nebunia e realitatea. Ceea ce contează e ceea ce poți face să meargă.

— Plus ceea ce te face fericit, a adăugat Zane.

— Fericit? s-a mirat Cari. Mormăind incoerent pe la colțul străzii? încuiat într-o celulă izolată fonic?

I-am spus lui Zane:

— Știe despre Condor.

— Voi numiți asta fericire? a spus Cari, fără să confirme sau să nege ce spusesem.

— Fericirea unuia poate fi iadul altuia, am explicat eu. Și ai fi surprinsă să vezi cu câte se pot obișnui oamenii. Dar, gândindu-mă la locul unde eram, cred că o numesc încercare.

— Încercarea este punctul de plecare. Zane a ridicat din umeri. De când am evadat, de când am rezistat căldurii din metrou…

— Ce căldură din metrou? l-a întrerupt Cari.

— Nu contează, a rezistat cu puțin ajutor din partea prietenilor.

— Sigur, am înnebunit din cauza unor lucruri evidente. Ochii lui Zane cercetau lumea de dincolo de geam. Accidentul de mașină al părinților mei. Faptul că am sărit dintr-un avion pentru a rămâne suspendat într-un copac, în plin război, și că sub ochii mei a murit un om pe care-l prețuiam, din cauza ideii mele minunate. Faptul că mă coceam în iadul despre care călugărițele îmi spuseseră că mă așteaptă. Tortura cu săpatul-propriului-mormânt. Tone de explozibil care mi-au dat nervii peste cap. Ajungând să fiu atât de pârjolit de frică și durere că mi-a albit părul. Faptul că am fost mânjit cu heroină și scos din junglă ca o maimuță captivă. Toate astea mi-au zdruncinat mintea, dar, hai să fim serioși: toată lumea are parte de greutăți.

De pe Georgia Avenue s-a auzit claxonul unui camion.

— Ceea ce *m-a menținut* nebun a fost credința profundă că trebuia să car această povară pentru totdeauna. Am luptat din răsputeri să susțin greutatea care mă strivea. Să o port în spate, indiferent ce se întâmplă și să nu plâng niciodată, niciodată. Sau…

— Sau ce? a vrut Cari să știe.

— Dacă renunți la povară, nu mai ai nimic. Zane privea lung pe fereastra magazinului de materiale porno. Unii oameni au nevoie să se debaraseze de tot, să o ia de la zero. Era aproape să-mi pierd controlul în metrou, unde Vic, Russell și străinii din vagon au schimbat împrejurările și m-au salvat de la o criză. Criza e o altă modalitate de a-ți susține povara. Dar faptul că erau acolo m-a împiedicat să am o criză. Așa că a trebuit să mă eliberez și, când am reușit din nou să respir normal, mi-am dat seama că stăteam în continuare atârnat de un mâner, într-un tren în mișcare. Faptul că plângeam și că mă eliberasem nu distrusese universul. Și, deși eram în același loc… nu mai eram eu același. Uciderea doctorului F. M-a făcut să ajung la zero, a continuat Zane. Suprafața ferestrei îi reflecta zâmbetul trist. Cam dur pentru el, dar doctorul F. A fost cel mai bun bănuț pe care l-am

găsit vreodată.

Zane a aruncat o privire rapidă către Mail 4 You! prin binoclu. L-a pus pe pervaz și a întrebat-o pe Cari:

— Dar tu?

— Eu nu sunt nebună.

— Ești bucuroasă sau tristă că e goală cutia ta poștală de nebunie?

— N-are nicio relevanță, a spus Cari. În loc să-mi rezolv misiunea, misiunea m-a rezolvat pe mine. Nu contează dacă sunt nebună sau nu, am ratat, așa că sunt distrusă.

— Nu știu cât de distrusă ești, a spus Zane, dar nu ai ratat. Te-ai confruntat cu ce e adevărat, nu cu ceea ce era prevăzut. Aș spune că asta te face o vedetă.

Ea se uita lung la el.

— Dar știi ce e important acum? a întrebat Zane.

Cari a scuturat din cap.

— Nebuni sau nu, trebuie să mâncăm.

„Iar eu mi-am dat seama că asta era șansa mea."

— E un restaurant vietnamez aici, aproape.

— Saigonezii ăștia sunt peste tot pe aici. Înseamnă că eu trebuie să mă duc să iau de mâncare. Zane mi-a dat binoclul și a întrebat-o pe Cari: Pot să-ți aduc ceva anume?

— Să fie fierbinte și să fie mult. În timp ce ușa de la parter anunța zgomotos ieșirea lui Zane, Cari a spus: Mereu a fost așa?

— Da. Nu.

Ea s-a așezat pe scaunul lui. Priveam fix pe geamul murdar. Singuri.

— Și… Gestul meu încorporă interiorul dezordonat al palatului nostru pornografic, traficul care gonea pe strada de mai jos și cerul însângerat al apusului de soare. Ce mai faci?

— Păi… *Atunci, demult,* nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să stau vreodată într-un loc ca acesta.

— Dar cine și-a închipuit? am spus eu. De obicei, americanii se referă la perioada liceului când spun *atunci, demult.* Pentru restul lumii, *atunci, demult* înseamnă fie pe când aveau mâncare, fie pe când n-aveau. Pentru tine ce înseamnă *atunci, demult?*

— Ieri. Lasă-l naibii de liceu. A scuturat din cap. Liceul e leagănul Americii. Mereu credem că putem renaște, transformându-ne într-o altă persoană — mai deșteaptă, mai atrăgătoare, mai bogată, mai puternică. În restul lumii, oamenii se luptă să fie mai buni și mai în siguranță decât sunt deja. Tocmai de aceea *atunci, demult* înseamnă pentru noi năuceala adolescentină. Credem în continuare că avem timp să creștem și să fim altcineva.

— Cum vrei să fii când o să în mare? am spus eu.

— Vic. A coborât binoclul de la ochi. Privea în continuare pe fereastră. Acolo.

— Iar *aici* nu seamănă deloc cu felul în care ți-ai imaginat tu *acolo.*

— Exact, a spus ea. Pe atunci, nu voiam decât să scap. Să merg într-un loc deosebit. Să fac ceva mai mult decât să am o viață obișnuită. Să fac ceea ce nimeni nu credea că sunt în stare. A izbucnit în râs. Și știi ce? Acum îmi risc fundul ca să apăr „viața obișnuită". Și ce primesc ca „deosebit"? Sunt prinsă deasupra unui magazin cu materiale porno cu doi nebuni. Cari a așezat binoclul pe pervaz: Și ceea ce e cu adevărat amuzant e că viața obișnuită mi se pare în sfârșit logică. Mi-a adresat un zâmbet nesigur. Dar, hei, nu sunt decât o fată fără gloanțe în pistol.

— Unde ai crescut?

— Și apoi o să mă întrebi ce zodie sunt? Nu stelele m-au adus aici.

— În suburbii? O metropolă? Un orășel? O fermă?

— Aaa: insistență. Tocești rezistența nervoasă a prizonierei sâcâind-o cu detalii despre viața ei.

Am riscat tot:

— Dacă vrei să pleci… du-te.

Ochii ei verzi nu au clipit. Nici ai mei.

— Neah, a spus ea, mi-ar părea rău să ratez cina.

Ochii noștri s-au îndreptat din nou către Mail 4 You!

— Iowa, a spus ea.

Inima îmi bătea nebunește în coaste.

— Ești căsătorită?

— Știi bine că nu e cazul.

— Există… Ai pe cineva?

— Întotdeauna poți să ai pe cineva. Capul ei blond se mișcă într-o parte și-n alta. Nu am pe nimeni.

— Nici eu.

— Nimic nou.

— Asta pierdem, cu viața noastră de spioni, am spus eu. Șansa de a găsi pe cineva care să fie mai mult decât doar o altă persoană.

— Zici mereu că e timp, a spus ea. Chiar știind ceea ce cunoaștem atât eu, cât și tu despre *timp.* Pot ucide un bărbat în unsprezece secunde — și asta în luptă corp la corp. Dacă-mi dai gloanțe pentru pistolul de la brâu, și uită de timp: dacă-l văd, al meu e.

— Cu toții suntem la o clipire distanță de ultimul glonț, am spus eu. Uite unde-am ajuns eu.

— Să nu crezi că nu mă gândesc la asta. Cu toții o facem. Dar când auzim despre… prăbușiri ca a ta, spunem că, pur și simplu, îți sosise timpul.

— Timpul se schimbă.

— Și-i macină pe oameni până se încadrează în tipare.

— Eu sunt încă aici.

— Da, a spus ea. Dar am încercat să te omor. Chiar m-am străduit.

— Poate ai mai mult noroc data viitoare.

Ea a clipit.

— Îți place poezia?

— Nu mă gândesc niciodată la ea.

— Înseamnă că ai noroc. Ai multe de învățat și… și…

„Ce, ce s-a întâmplat?”

— Victor! Vic!

Cari se apleacă în fața mea, iar eu stau tot în scaunul tare, fereastra se întunecă, dar ea se apleacă aproape de mine, se ridică de pe scaun…

— Vid Te-ai… pierdut.

— Dar m-am întors. Mereu mă întorc.

— Până acum. De cât timp nu v-ați mai luat medicamentele?

— Russell ți-ar spune că nu de suficient timp. Nu-ți face griji. O să rezistăm.

— Chiar și Eric și Hailey? împreună formează un întreg.

— Și cum se scrie asta? a spus Cari.

— Vezi! Te pricepi la poezie!

Ea a aruncat o privire pe fereastră.

— O mașină de poliție fără însemne tocmai a parcat în fața magazinului.

Ne-am ghemuit sub nivelul pervazului, privind către parcarea de sub noi.

Un bărbat cu părul rărit îmbrăcat într-un costum ieftin, gri, a trântit portiera de la șofer a unei Crown Victoria cu două antene radio pe portbagaj. A privit într-o parte și-n alta, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era singur. Polițistul în costum gri ieftin a pornit spre ușa de la COIOȚII, ieșind din câmpul nostru vizual.

Soneria turbată de jos ne-a anunțat că ușa fusese deschisă.

— Nu mă las prins în capcană aici sus! am spus eu, umplându-mi palma dreaptă cu Glockul 45.

— Și cu Zane cum rămâne? a întrebat Cari.

Am ridicat mâna. „Liniște!”

Ne-am târât pe podeaua goală ca niște șoricei în cușca pisicii și ne-am strecurat pe treptele înguste de lemn care, cumva, ne-au îndeplinit dorința și nu au scârțâit. Chiar dincolo de baza scărilor, singura barieră între noi și magazinul de casete porno era perdeaua mucegăită care umplea cadrul ușii.

„Miroase a lemn ud”, mi-am spus în minte când m-am ghemuit lângă perdeaua aceea verde pentru a trage cu ochiul prin crăpătura dintre margine și tocul ușii. Cari s-a ghemuit în spatele meu n-aș fi lăsat-o niciodată să stea acolo dacă nu aș fi avut încredere în ea. Putea vedea peste capul meu, împărțind cu mine perspectiva asupra lumii oferită de crăpătura dintre perdea și cadrul ușii.

L-am văzut pe polițist împingând o casetă video pe tejghea, către

vânzătorul cu față cadaverică și spunând:

— S-ar putea ca aici să fie mai multe lucruri decât ai vrea tu să mă lași să verific. Dar nu-ți face griji. N-o să consemnez nimic.

Angajatul a spus:

— Voi, polițiștii, sunteți mereu prea buni cu mine.

Zane a deschis ușa, activând soneria.

Polițistul s-a întors să vadă cine era — și, atunci, jacheta de la costum i s-a dat la o parte dând la iveală insigna de la brâu, expunându-l astfel în fața oricărui cetățean, capabil să scrie o plângere sau să dea un telefon. În timp ce înregistră imaginea unui *bărbat cu părul alb/ochi duri,* mâna dreaptă a polițistului s-a dus instinctiv către șold și a urlat:

— Ce dracu' ai în pungile acelea?

Zane a clipit.

— Mâncare. Vietnameză, a spus.

— Aduci mâncare... aici?

„Nu pot dezvălui cine suntem cu adevărat nici polițistului, nici vânzătorului!" și-a spus Zane, după care a rostit:

— Ție nu ți se face foame?

— Da, dar știu când și unde trebuie să mănânc.

Zane i-a făcut cu ochiul polițistului.

— Tipii ca noi mănâncă unde vor?

„Exact, și-a spus casierul. Afurisiții ăștia de polițiști își fac mendrele cum vor ei."

Polițistul s-a încruntat cu răutate și i-a spus ciudatului cu păr alb:

— Insinuezi ceva?

Din spatele perdelei, Cari m-a împins deoparte...

Și a năvălit în magazin.

Abia am apucat să mă feresc, să nu fiu văzut de polițist sau de casier. Sau de Zane. Mâna mea ținea strâns pistolul de 45 lângă față în poziția „Pregătit", iar eu stăteam nemișcat, lipit de perete.

— O, Doamne, a exclamat Cari, în timp ce trecea printre rafturile de casete, iar Zane și polițistul s-au întors să o privească. Baia de aici e dezgustătoare.

„Du-te dracului, și-a spus Vânzătorul. Ai primit-o gratis."

A priceput privirea „nu-te-pune-cu-mine" pe care i-a aruncat-o agenta federală în timp ce se alătura celorlalți doi reprezentanți ai statului și i-a spus bărbatului cu păr alb:

— N-avem nevoie de ajutor.

„Da, și-a spus casierul, de parcă voi, agenții federali, v-ați putea confrunta cu vreo problemă reală fără întăriri." Dar funcționarul știa prea bine când să se supună *celor patru cuvinte magice.*

— Drace! a exclamat polițistul. Ai o femeie cu tine!

— Care e problema, a zis Cari. Nu crezi că pot să o fac?

Chipul polițistului s-a înroșit sau a luat foc, în funcție de punctul de vedere adoptat.

— Eu cred că…

Zane a spus, acoperindu-i cuvintele:

— Cred că nu avem nicio problemă aici.

Cari i-a luat-o înainte polițistului și i-a spus lui Zane:

— Nicio problemă pe care să n-o putem rezolva.

— „N-o putem” e cam dur, a spus Zane.

— Hei! Dar voi nu vorbeați cu mine? a întrebat polițistul.

— Păi cu cine altcineva? s-a mirat Zane.

În spatele perdelei, țeava pistolului îmi apăsa obrazul.

— Sigur că vorbim cu tine, a zis Cari. Că de nu, suntem nebuni sau așa ceva. Nu e ca și cum ne-ar fi făcut cineva să ne prăbușim în abis.

— Cum ar fi cineva care apare când te aștepți mai puțin, a spus Zane.

— Trebuie să fii pregătit, a spus Cari.

— Dar, nu știu de ce, niciodată nu ești pregătit, a adăugat Zane.

Având experiența a mii de interogatorii, polițistul își dădea bine seama că acești doi cetățeni care intraseră în magazin și-l prinseseră încercau să spună ceva fără să o facă direct și să recunoască. Se speriaseră de insigna lui, ceea ce era bine, dar trebuia să-i aducă unde voia. A înghițit în sec.

— Uneori, lucrurile neașteptate apar, ăăă, fără să fie consemnate în registre.

— Da, a spus Cari, așa. Fără să se scrie nimic.

— Hei, a spus polițistul. „Arată-le afurisiților ăștia de civili cine e șeful.” Vreți să consemnăm?

— Neah, a zis Cari. Deși ar putea fi o poveste destul de bună.

„Exact, și-a spus Vânzătorul Cadaveric, acoperiți-vă fundurile, copoilor.”

Zane i-a zâmbit polițistului.

— Sperăm că nu vă reținem din drum.

Polițistul a văzut în spatele cuvintelor lui *o mărturisire,* care ascundea *o rugăminte.*

Funcționarul a văzut în spatele lor *o ironie,* care ascundea un *„mai cară-te”.*

Copoiul și-a întins arătătorul către cuplul ciudat de civili a căror rugăminte trăda faptul că erau suficient de deștepți încât să uite că fusese vreodată acolo. Pentru ultima oară, i-a avertizat:

— Aveți grijă!

„Uau! și-a spus în sinea lui vânzătorul când polițistul a ieșit. O binecuvântare! Un copoi binecuvântându-l pe altul. Exact ca în serialul acela vechi *Hill Street Blues!”*

Zane i s-a adresat casierului:

— În fond, nu e băiat rău.

— O, da, a spus vânzătorul care știa că polițiștii mereu țin unii cu alții. E un drăguț. Ca și tine.

— Nu. Pe chipul lui Zane a apărut un zâmbet. Nu e nici pe departe la fel de nebun ca mine.

— Înapoi la ocnă, a spus Cari.

În timp ce se îndreptau spre locul din spatele perdelei de unde-i priveam, mi-am băgat arma în toc.

Am plutit către etaj propulsați de norii parfumați de mâncare asiatică gătită în aburi.

— Cât p-aici, a zis Zane.

— Da, a încuviințat Cari.

Zane a făcu semn din cap către parterul magazinului, unde evitaseră să fie deconspirați și i-a spus lui Cari:

— Te miști bine.

— Nici cu tine nu mi-e rușine, a zis ea, ținând cont că ești un moș nebun.

— Iar eu mă bucur că știți amândoi ce faceți! le-am mărturisit eu.

— Da, a spus Cari.

— Da, a spus Zane.

— Acesta e un lucru bun pentru noi toți, am concluzionat eu, scoțând capacele paharelor cu ceai fierbinte.

Cei doi m-au privit și au deschis și ei casoletele cu frigărui Hanoi de porc, așezate pe câte un pat de tăiței albi, lungi, groși, moi și cam dulci.

Russell a sunat și a fost informat că putea veni la postul nostru de observație. A zărit ambalajele goale de mâncare.

— Noi am mâncat fructe-de-mare la un restaurant tare, ca dintr-un film din anii 1940, aflat între motel și oraș. Caddy-ul e parcat într-un garaj. Nu se vede din stradă, nu poate fi zărit din elicopter. Am venit cu metroul până aici.

— Singur? am întrebat eu.

— Solo și marfă. Arătă către Zane și către Cari. Voi doi mergeți cu metroul spre casă. După programarea lui Eric, eu și Vic suntem ultimul schimb al serii. V-am făcut o hartă și v-am cumpărat cartele.

— Numai ei doi? am repetat eu.

— Doar așa Cadillacul nu va fi observat. Dacă Hailey ar fi venit cu mine ca să-i supravegheze la întoarcere, Eric ar fi rămas singur cu zumzetul de fond al reclamelor TV care se aude din celelalte camere. N-a vrut să-i ordone să se țină cu mâinile de pat și să nu facă nimic altceva până ne întoarcem noi, ca să reziste. Gravitează, ăăă, către un absolutism incontrolabil.

Cari mi-a aruncat o privire furioasă.

— În plus, a spus Russell, luând binoclul și cercetând interiorul

luminat al firmei de preluat corespondența, oricum, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să avem încredere în Blondină că nu va face nicio prostie pe-afară când e numai cu unul dintre noi. Zane nu trebuie să facă altceva decât să o ducă acasă cu metroul.

— Cred că ne putem descurca, a zis Zane.

47

Un tren alerga cu zgomot prin noaptea albastră.

În filmul porno care se auzea de la televizorul din magazin, sub tălpile noastre.

Afară, stopurile mașinilor care treceau aruncau dâre prelungi, roșii în noapte.

— Misiunile de supraveghere sunt nașpa, a spus Russell.

Managerul de la Mail 4 You! fusese schimbat de un Domn Distins Mai în Vârstă, care purta cravată și stătea la tejghea, așteptând clienții în strălucirea galbenă a magazinului. Privind prin binoclu, am descoperit că citea o carte, dar nu i-am putut descifra titlul.

Prin podea s-a auzit o voce de femeie:

— „Unde te duci?”

— „Nicăieri”, rosti bărbatul care călătorea cu trenul, de undeva de sub tălpile noastre.

— Ce face ca o femeie să fie atrasă de un bărbat? l-am întrebat eu pe Russell.

— Dacă aș ști să răspund, aș fi cel mai mare spion.

— „Nu putem face asta aici… sau putem?” a zis femeia din film.

Russell a spus:

— Femeile cred că ceea ce ne face pe noi să fim atrași de ele este…

A arătat cu degetul mare către podea.

— „Ce porți pe sub rochie?”

Russell a spus:

— Doamne, ce bine ar fi să fie atât de simplu cum e la parter!

— „O, da!”

Russell a implorat:

— Te rog, Doamne, lasă numai zgomotul făcut de tren! Sau de sex!

Dumnezeu i-a ascultat ruga.

Și a spus „Nu”.

Zăngănitul trenului printr-o noapte albastră. Gemete și suspine. „O, iubito!” și „Da!”-uri. Toate sunetele acelea acceptabile într-un film fuseseră șterse de un jazz neînsuflețit, creat pe computer, tipul acela de muzică din lift despre care o persoană fără suflet ar putea crede că ar face lumânările să pâlpâie.

— Există totuși o lege cosmică, a spus Russell. Nu se prostituează și muzica.

— Femeile astea, am spus eu și m-am oprit, încercând să găsesc formularea perfectă.

— Nici să nu te gândești, a zis Russell, deturnându-mi pauza. Nu sunt persoana potrivită cu care să discuți despre dragoste.

— Dar cine a zis ceva…?

Dar el sărise deja în picioare. M-am ridicat din scaun ca să pot vedea firma de preluat corespondența care strălucea dincolo de traficul nocturn de pe Georgia Avenue și să pot urmări și mersul de colo-colo al lui Russell.

— Femeile, a spus el. Prin ce-am trecut eu — prin ce am trecut eu *cu adevărat,* ce am aflat în New York… Ai fi crezut că operațiunea mea m-ar fi făcut să am și eu problema lui Zane cea mare, nu fobia cu căldura sau coșmarurile. Am avut noroc în privința asta, dar… Ceea ce mă roade… *Urăsc muzica aia afurisită!* Russell a privit furios către podea. S-a îndepărtat de locul de dedesubt, unde era suspendat televizorul, dar muzica se auzea în continuare prin plafonul subțire. Ce am făcut, da, recunosc: *extrem,* dar eram acolo din dragoste, nu? Dragoste de țară. Dragoste de libertate. De justiție. Fata aia atârnată în cabina de toaletă… Ceea ce m-a făcut să-mi pierd mințile a fost că am făcut-o din dragoste. Nu o puteam salva, așa că a trebuit s-o iubesc suficient demult pentru a…

Russell a călcat furios pe podeaua de unde venea muzica.

— Rămâi cu mine! am spus eu.

— Unde dracu' altundeva mă pot duce! Suntem aici, ce dracu'. O facem, ce dracu'. Pentru că ne place să o facem. Pentru că ne place să nu ni se facă nouă asta. Pentru că ne place ritmul îndrăzneț și nebunesc al acestei operațiuni. Pentru că…

A bătut din nou cu piciorul în podea.

— Femeile astea! am spus eu în timp ce muzica filmului porno devenea mai puternică. Dragostea asta!

Russell s-a apropiat de fața mea. Mi-am ridicat instinctiv brațul pentru a-l îndepărta. Am încercat să-l simt și, în același timp, să nu pierd din ochi strălucirea de partea cealaltă a străzii, unde bătrânul stătea liniștit și citea, tot singur.

— Ceea ce m-a înnebunit a fost puntea dragostei, mi-a șoptit Russell, de *deasupra* muzicii afurisite ce acompania partida de sex din film. Și dacă trebuie mereu să mergi de la dragoste la moarte?

Cuvintele lui m-au lovit în plin.

— Dacă dragostea înseamnă mereu ucidere?

— Ar fi o problemă, am răspuns eu, tot în șoaptă.

— Așteaptă un minut.

Și a ieșit grăbit din încăpere, lăsându-mă pe mine de pază.

„În regulă, o să fie totul în regulă. Russell a făcut un progres fulgerător, probabil că are încă medicamentele calmante în sânge. Chiar dacă nebunia lui nu se reduce numai la Ceea Ce a Făcut în Război…

Vizavi: Bătrânul, așezat tot acolo, citind, nimeni altcineva cu el, mașinile rulează pe Georgia, se apropie ora de închidere, o să fie în regulă."

Podeaua vibra în ritmul zdrăngănitului unui tren. Un țipăt — sirenă de tren? Doi actori?

Bum!

Sticlă spartă, cioburi… liniște.

Pași grei, grăbiți pe scara care duce la etaj. În mână simt greutatea pistolului.

Russell a intrat în cameră. Spune:

— Unde eram… a, da, chestia cu dragoste-moarte-crimă. Ceea ce mi-am dat eu seama în New Jersey a fost că sunt *prost* de nebun, nu nebun pur și simplu.

— Russell… ai tras în televizor.

— Numai o dată.

— Și vânzătorul…?

— Are o mătură și niciun client. I-am spus să completeze un formular de rambursare.

— Și dacă sună pe cineva?

Russell s-a întors cu spatele la fereastră. Cu ochii scăpărând, a spus:

— Tu ai face-o?

În noaptea de la etajul palatului porno, totul era cufundat în tăcere. Priveam lung pe fereastră.

Russell a oftat.

— Misiunile de supraveghere sunt naspa.

48

Miezul nopții, ticăitul vertical între ieri și mâine.

Mergând pe holul verde-crud de la etajul întâi al motelului nostru, la o aruncătură de grenadă de la granița statului Maryland către Washington, D.C.

Russell. Eu. Pereții coridorului, ușile închise.

— Ce-mi place mie la scenele de supraveghere din filme e că mereu se întâmplă ceva, a spus el în timp ce mocheta ne înghițea pașii. Eroul vede mereu ce se petrece.

— La ce ar mai fi bun un erou care să nu știe ce se întâmplă? am întrebat eu, în timp ce cafeina dintr-o Coca-Cola rece pe care o țineam în mână îmi zgâlțâia nervii extenuați.

Russell mă privea fix.

— Dar trebuie să ai o slăbiciune pentru eroul care nu știe ce se întâmplă.

— Cred că da, am spus eu.

— Da, a zis el. Crezi că da.

Ne-am oprit în fața ușii 2J. Semnul „NU DERANJAȚI" care atârna de mânerul auriu al ușii avea încă doi prieteni identici la următoarele

două uși.

— Tu stai aici cu mine. Alături stau Zane și Eric, iar dincolo stau Hailey și Blondina.

— O cheamă Cari.

— Nu contează. La cât de agitat e Eric, s-ar putea ca Zane să doarmă singur. Probabil că Eric stă ghemuit la picioarele patului lui Hailey. Mie-mi convine. Înseamnă că avem doi de-ai noștri cu Blondina.

O ușă s-a deschis și Hailey a aruncat o privire pe hol. Și-a dus degetul la buze și ne-a făcut semn din mână că totul e în regulă. A dispărut înapoi în cameră și a închis ușa.

— Chiar vrei să stai de pază? Russell a descuiat camera noastră și mi-a dat cheia.

— Cineva trebuie s-o facă.

— La naiba. Am noroc. Patru ore întregi de somn.

— Îi trezești pe Hailey și pe Eric la cinci, îi duci cu mașina la postul de observație, te întorci și te culci la loc. Înainte să pleci, să-l trezești pe Zane, ca să stea el de pază cât timp dormim.

Russell a dat afirmativ din cap și mi-a adresat un zâmbet ciudat de trist.

Ușa camerei unde unul din cele două paturi mă aștepta s-a închis cu un clic. Semnul „NU DERANJAȚI” s-a balansat încolo și încoace.

Din celălalt capăt al holului, mașina de gheață a trosnit.

Oricât de obosit aș fi fost, știam prea bine că nu trebuia să mă așez. Mergând pe coridor către ferestrele de la celălalt capăt, mi-am trecut degetul peste semnele cu „NU DERANJAȚI”, făcându-le să danseze. Când am ajuns la capătul fără ferestre al holului, lângă partea de sus a scărilor, am aruncat o privire înapoi: semnele stăteau nemișcate acum. Nu lăsasem nimic în urma mea.

Era noapte. Într-o parte erau clădiri înalte care crescuseră în jurul motelului construit pe vremea când faptul că se alia la douăzeci de minute cu mașina de Casa Albă însemna că era în afara orașului, nu la periferia metropolei. Pe cealaltă fereastră se vedea un teren gol care urca în pantă către șinele de la tren, dar și de la metrou. Dincolo de ele se aflau niște clădiri de birouri, cu puncte de lumină care marcau activitatea celor de la curățenie sau a dependenților de muncă. Din când în când, perechi singuratice de ochi galbeni alunecau peste străzi. Recepționerul îi spusese lui Russell că, nu demult, o echipă de infractori cu puști cu lunetă împușcaseră un cetățean nevinovat la cinci cvartale de aici. Dar polițiștii îi prinseseră pe ucigașii acelui străin, așa că nu trebuia să ne facem griji decât în privința unor lunetiști care ne cunoșteau figurile.

Am luat o dușcă de Coca-Cola rece și am aruncat o privire la ceas: patru minute după miezul nopții. Dacă e să fi găsit bănuții potriviți, în mai puțin de patru ore aveam să pot să mă bag într-un pat și să

adorm, în viață.

Coca-Cola se agita în sticla din mâna mea. Nu puteam să dau vina pe cafeină. Sau pe răcoarea nopții.

„Cât de zdruncinați sunt ceilalți? Mâine e a șaptea zi de când nu ne-am mai luat medicamentele. Fără să ia în considerație pastilele de contrabandă de care am făcut rost în New York, Zane calculase că o să rezistăm șapte zile.”

Mă priveam mergând de-a lungul acelui hol de motel, de culoarea unui smarald palid. *Ca și cum* aș fi fost într-un film.

Primul semn cu „NU DERANJAȚI” s-a legănat, propulsat de curentul mișcării mele.

Cari era acolo, înăuntru. Cu Hailey. Și poate… Mi-am lipit urechea de lemnul ușii vechi. Da, lemnul era zguduit de sforăitul unui bărbat, cel mai puternic dintre sunete: Eric, dar între sforăiturile lui se auziră niște suspine feminine, ceea ce m-a făcut să sper că visau frumos.

Cel de-al doilea semn cu „NU DERANJAȚI” tremură înainte ca eu să ajung în dreptul lui. Nu a fost nevoie ca urechea mea să sărute lemnul vechi al ușii 2L pentru a surprinde zgomotele estompate de dincolo de ea. *Zane.* Care, pe parcursul anilor petrecuți în Maine, se luptase cu coșmarurile. Aceasta era bătălia singuratică și care se desfășura acum acolo, făcând patul să scârțâie, trimițând sunete către hol, care ar fi putut fi: „Nu! Nu!” sau „O! O!”

Tot ce puteam face era să merg mai departe. Sper că o să reziste ororilor acestei nopți de sâmbătă.

Al treilea semn cu „NU DERANJAȚI”. Prea târziu. Russell era deja înăuntru.

Am trecut mai departe. Am ajuns la celălalt capăt al holului. Păzeam ferestrele pline de noapte și ușile închise. Mâinile îmi tremurau. Dar știam unde eram și ce se întâmpla, iar asta îmi permitea să mă prefac că totul era ca-ntr-un film.

Din moment în moment, luminile se vor aprinde.

49

Vânzătorul nebărbierit din spatele casei de marcat de COIOȚII a așteptat până s-a oprit soneria de la ușă și am pătruns înăuntru din lumina de afară, ca să spună:

— Ce e aia?

— Cafea, am spus eu, dând din cap în direcția paharului alb de carton pe care-l luasem de pe o tăviță gri de unică folosință, cu patru astfel de băuturi și-l pusesem pe tejghea. În spatele meu, de tavan atârna un televizor al cărui ecran spulberat era traversat de un X mare de bandă adezivă. De la magazin, cu lapte condensat, care costă tot cam cât un pumn de gloanțe.

— Ai fi putut să-mi iei cu lapte și ciocolată. Aroma bogată a cafelei îl făcea să o adulmece involuntar.

— Aș fi putut, aș fi făcut, ar fi trebuit, am spus eu și m-am îndreptat către perdeaua care ascundea scara.

El nu a spus nimic până când am ajuns acolo, după care a rostit scrâșnind:

— Mie-mi spui…

În loc să-i fac pe plac, am urcat treptele, către Hailey și Eric.

— Mersi, a spus Hailey. Dădu din cap în direcția ferestrei. E o dimineață liniștită de duminică. Directorul de culoare a venit la 6. Trish a ajuns și ea la 9.22, destul de târziu. Nimeni nu s-a atins de tub.

Eric stătea pe scaun, cu paharul de cafea în mână. Ne privea.

— E-n regulă, omule, i-am spus eu. Bea-o cum vrei.

El a dat afirmativ din cap. A zâmbit chinuit. A sorbit din amestecul fierbinte de lapte condensat și cafea.

— Cum ai dormit? am întrebat eu. Știu că te-ai dus în camera lui Hailey și a lui Cari. Probabil că Zane s-a bucurat să rămână singur în cameră, mai ales cu coșmarurile lui.

Chipul lui Eric s-a schimonosit, chinuit de gânduri. A deschis gura să vorbească.

Hailey i-a tăiat avântul:

— Eric, adu gogoșile de pe birou, vezi dacă vrea și Vic una.

Eric a schițat cei cinci pași până la masă pentru a îndeplini ordinul primit.

În timp ce Hailey mi-a spus:

— Gogoșăria din colț era singurul magazin deschis la ora la care ne-a adus Russell aici. Mersi că ai găsit o cafea mai de doamne-ajută. Unde sunt ceilalți?

Eric mi-a întins o pungă cu gogoși. Am luat una cu ciocolată.

— Ne-am cărat din camere, astfel încât cameristele să creadă că suntem plecați la reuniunea noastră de familie. Echipa noastră e la o spălătorie automată. Pot să-și mai spele din haine și să stea la vedere fără să-i observe cineva în mod special.

— Hei, Eric, a spus Hailey. De ce nu te duci tu la baie? Du-te și te spală pe față.

Fără să scoată vreun cuvânt, Eric ne-a părăsit în favoarea debaralei înghesuite de lângă scară.

Ieșise din zona în care ne putea auzi, așa că am spus:

— Cum se mai simte?

— Se ține pe poziții — dar cu greu. Toate zgomotele din lumea exterioară îl chinuiesc teribil. Prea multe ordine, prea multe opțiuni, prea multe voci pe lângă ale noastre și ale inimii lui. E din ce în ce mai greu pentru el să țină legătura cu cine este el cu adevărat.

— N-o să fie niciodată liber, am spus eu. Știi bine.

Hailey și-a lăsat ochii în jos.

— Am sperat că aici, afară, înainte să mor, poate că o să pot să-l

ajut să devină mai puternic, astfel încât, într-o zi…

— Acestea sunt cele mai bune zile ale lui. Cu tine.

Ochii lui Hailey s-au umezit.

— Știți toți că are o minte strălucită, dar nu poate mai mult de atât. Cine este vine din inima lui. Din natura lui esențială. Natura asta esențială ne face felul de fiecare dată. Iar a lui e legată de dragoste. Dragoste pură. Dragoste neclintită, capabilă de sacrificiu de sine.

— Așa se explică și că și-a servit țara ca spion.

— Da. Iar natura sa esențială l-a condus la torționarul lui perfect și la iadul său personal. Ca să vezi cum stau lucrurile cu conștiința de sine. Ca să vezi cum stau lucrurile cu dreptatea cosmică.

— Tu cum te simți? am întrebat eu, prefăcându-mă că paharul îmi tremura pentru că-mi plăcea să văd lichidul maroniu învârtindu-se.

— Mor din ce în ce mai mult, cu zi ce trece. Sperasem că o să fiu alături de voi pe tot parcursul acestei curse. Că, cel puțin, o să-i văd sfârșitul. Dar, din moment ce se pare că nu ajungem la niciun rezultat…

— Hei! am insistat eu. Suntem aici. Am ajuns până aici.

Ea-mi arătă zâmbetul mincinos pe care-l adresează o mamă copilului ei pentru a mai atenua inevitabilul.

— Nu mă simt prea bine, dar o să rezist.

Am aruncat o privire vizavi. Tubul stătea la locul lui.

Când mi-am luat privirea de la fereastră, ochii lui Hailey erau ațintiți asupra mea.

— Voi cum vă simțiți? a întrebat ea.

— Suntem bine, am spus eu. Iar cu Cari…

— Las-o pe Cari. Hailey a scuturat din cap. Nu e de nasul tău.

Mi-a tremurat vocea de uimire.

— Despre ce vorbești acolo?

Hailey s-a silit să schițeze un zâmbet.

— În mod clar, viața ți-a făcut o figură de zile mari, a spus ea. A pus un cadavru pe podeaua azilului tău sigur. Ți-a înnegurat nebunia cu încă o rană. Nu-i drept. Nu-i corect. *Din nou.* Știai că scorul crimei era negativ pentru noi, nevinovații. Faptul că lași lucrurile să se întâmple e echivalent cu a face să se întâmple. Așa că ai apăsat pe trăgaciul acestei curse. Știi de ce ai luat-o pe Cari? Pentru că ea ești tu. Detașată, dură, nemiloasă, o Șmecheră. A intrat în viața ta cu scântei de foc. Era *eul* pe care-l pierduseși în Malaysia. Șinele tău gata oricând să ucidă. Acel *eu,* cu o-nevoie-secretă-de-a-găsi-pe-cineva-de-iubit. Toate amestecate într-o superfemeie — iar suferința pierderii Deryei nu a însemnat decât că ai pus și mai multă forță în sentimentele tale pentru Cari. Într-o singură bătaie de inimă, în Poneiul de Piatră, te-ai îmbătat cu iluzia că ea era justiția cosmică. Iubita care avea să te salveze. Fie avea să te distrugă, fie avea să ne scoată din centrul țintei

— plus să te iubească. Într-un fel sau altul, te-ai gândit că avea să te scoată din ceață. Dar, știi ce, ucigașule: ea nu e îngerul acela pe care l-ai văzut tu. Pentru tine, e doar o armă fără gloanțe și cu păr blond.

Din baie s-a auzit apa trasă la toaletă.

Voiam să spun cât de mult se înșela.

Dar de pe buze nu mi s-a auzit decât:

— Știi ce s-a întâmplat cu ultimul nostru psihiatru.

S-a auzit apa oprită la chiuveta de la baie.

— Poți să ieși acum, Eric, a strigat Hailey.

L-a menajat cât a putut până ce a venit Russell, care i-a trimis pe amândoi afară, unde urmau să fie preluați de Zane și Cari, care îi așteptau în Cadillac.

— O să facem tură dublă, mi-a spus Russell. Ori de câte ori scoatem bestia albă pe drum, atragem priviri mirate.

— Și ceilalți ce vor face toată ziua?

— Nu mă întreba pe mine. Russell privi lung pe fereastră. Misiunile de supraveghere sunt nașpa.

Prânzul. Cheeseburgeri și cartofi uleioși de la un fast-food din apropiere. Vânzătorul cadaveric a înfulecat o pizza cu roșii și ardei. Razele unei zile lungi. Asfințit însângerat. Traficul de după-amiază. Un autobuz care râgâia gaze de eșapament. Frigărui de porc cu ghimbir, pe pat de tăiței moi. Douăzeci și patru de sonerii furioase care anunțau intrarea unor bărbați care-și ascundeau fețele. O sută de priviri cercetătoare aruncate directorului de culoare, care-și vedea de treabă. O sută de imagini ale lui Trish, *adică,* trăncănind la telefonul mobil. Douăzeci și șapte de clienți în Mail 4 You! dintre care 13 își folosiseră cutiile poștale. Nimeni nu a atins tubul alb de carton înfășurat în bandă adezivă aflat în spatele tejghelei.

— Misiunile de supraveghere sunt nașpa, a spus Russell, în timp ce ceasul meu tremurător atinse palindromul 10.01, iar pe fereastră se vedea o altă noapte plină de literatură pentru bătrânul din firma de vizări.

— Spionajul înseamnă să vezi.

— Spionajul înseamnă să crezi că e ceva *de văzut.* Încă mai crezi?

— Tubul de carton e tot acolo.

— Și dacă nu rine nimeni să-l ridice? Și dacă ne uităm la un punct mort de lăsare a materialelor, folosit numai de o femeie moartă? Și dacă nu-i pasă nimănui de el în afară de noi?

— Dar cu ce crezi tu că mi-am chinuit mintea toată ziua când nu mă chinuiam să rezist la văicărelile și plimbările tale de leu în cușcă, când nu încercam să ignor mâncarea proastă și toaleta urât mirositoare și…?

— Nu face pe *soldatul de treabă* cu mine! Cunosc toate realitățile operațiunilor și…

Voce bărbătească auzindu-se tare prin podea:

— *Hei!* Voi de sus! Urc și eu!

Russell mi-a adresat o privire.

— Crezi că vrea să se ofere voluntar să ne înlocuiască?

— Cred că vrea să intre la baie. Din nou.

Dar Russell a pornit către peretele opus. M-am poziționat în așa fel încât să pot supraveghea treptele sau priveliștea de afară printr-o simplă mutare a privirii. Jacheta mea de piele stătea peste scaunul de la birou, iar la brâu aveam pistolul în toc, la vedere.

Vânzătorul și-a făcut apariția. Palid, tot cu niște tuleie de vreo trei zile pe obraji și craniu. Ochi injectați. Pe tricoul său se vedea un desen franțuzesc cu Cei Patru Fantastici, iar jeanșii arătau ca scoși dintr-un coș de gunoi. Purta tenişi roșii, vechi și o căutătură piezișă.

— Unde e? a întrebat el.

— Unde e ce? a spus Russell.

— Nu vorbesc cu tine, domnule Bang-Bang. Ce zici, Tipule cu Cafeaua? Înțelegerea-i înțelegere. Unde e?

— Nu știu despre ce vorbești, am spus eu, aruncând o privire peste drum, fără să văd pe altcineva decât pe bătrânul din firma de preluare a corespondenței. Nu ai fost arestat.

— Dar am avut de suferit. Ai văzut. Ai auzit. Și s-au făcut niște promisiuni, dar nimeni nu le-a îndeplinit, așa că am venit să iau formularul.

— Ce formular?

— Formularul de rambursare. Suntem în America. Avem o afacere legitimă aici. Spargi, plătești. Voi l-ați spart. Domnul Bang-Bang de acolo a jurat că-mi dă formularul de rambursare, dar nu s-a ținut de promisiune, așa că am venit să-mi iau dreptul.

— Rambursare? Furia mea l-a smuls pe Russell de lângă perete. Vrei bani? Crezi că-ți datorăm ceva? Că guvernul tău... Pentru un afurisit de televizor!

— Cu telecomandă, a spus el.

— Telecomandă? Ca în *nu uita cine comandă aici* și sunt slabe șanse ca tu să fii acela, înțelegi? Și vrei un formular. Pentru a-ți compensa pierderile cauzate de necesitățile siguranței naționale, *da,* asta o să rezolve tot. Ei bine, hai să vedem dacă am pe aici formularul pentru compensare și ispășire.

Vânzătorul și-a încrucișat brațele ca două scobitori.

— Asta spuneam și eu.

Mi-am izbit palmele de buzunarele pantalonilor:

— N-am nimic aici!

Mi-am băgat mâna într-unul dintre buzunarele de la piept ale jachetei de piele.

— Nimic aici!

Mâna mea s-a cufundat în cel de-al doilea buzunar de la piept și a dat peste o bucățică de hârtie.

— Ia stai un moment! am tras bucățica împăturită de hârtie în lumina din camera murdară. Ce avem noi aici?

Cu emfază, am despăturit hârtia și am văzut un antet imprimat în partea de sus:

Mail 4 You! — Cerere pentru închirierea unei cutii poștale

Am rânjit.

— Pare a fi un formular standard! Cu un gest teatral, am ridicat formularul în aer. Dar, la naiba! Și am întâmpinat strâmbătura vânzătorului cu o expresie de îngrijorare tristă: Se pare că am luat alt formular de la birou. Știam că mă privea cum îmi aruncam ochii pe foaia aceea tipărită, cu rândurile de instrucțiuni, spațiile de completat și căsuțe nebifate. Da, exact asta am…

Și atunci am văzut ceea ce se afla chiar în fața ochilor mei. De pe buzele mele a ieșit o șoaptă:

— Greșeala mea.

Russell a spus:

— Ce? Vi… *Prietene,* ești în regulă?

Ochii mei s-au ridicat de pe formular pentru a-l privi pe vânzător:

— Mulțumesc.

— Ăăă? a spus funcționarul.

Russell se uita lung la mine, de parcă aș fi fost nebun.

— Îți vom trimite formularul prin poștă.

— De ce nu-l aduci personal? a spus el. Poșta nu mai e ce era odată.

— Pentru că n-o să fim aici mâine. E ziua noastră liberă.

— Zi liberă? Normal. Lucrați la stat.

— Exact. Am dat din cap în direcția lui Russell. Partenerul meu te va conduce la parter. O să preia adresa unde vrei să fie trimis formularul. Și o să-ți dea un avans cu care să pleci acasă în seara asta.

— Bani gheață? Vânzătorul și-a mutat privirea de la mine la Russell și înapoi. Și… ăăă… acest avans va apărea în vreunul din actele care, știți voi…

— O să-l introducem în rapoartele noastre personale de cheltuieli, l-am asigurat eu.

— Bine, atunci. Vă-nțeleg. Vânzătorul s-a întors și a coborât treptele.

Russell se purta de parcă-mi pierdusem total mințile, dar l-a urmat totuși.

În timp ce eu apăsam pe o tastă cu apelare rapidă a telefonului meu.

A sunat de cinci ori — „de ce durează atât de” — iar Zane, cu răsuflarea tăiată, a răspuns:

— Da!

— Ce faci? Nu contează, i-am spus eu. Echipați-vă. Suntem în

focuri.

50

Miezul nopții, al șaptelea *ticăit* vertical de când porniserăm în lumea reală.

Eu și Zane stăteam întinși ca într-o operațiune de comando, în apropiere de parcare, pe panta formată de șanțul de scurgere de lângă șinele înălțate de metrou. Stăteam înghesuiți în umbrele dintre stâlpii cu becuri îndreptate către trenul din spatele nostru. Un bec gol strălucea în partea din spate a unei clădiri de cărămidă. Lumina i se estompa înainte de a ajunge la buruienile de-a lungul șanțului. Prin golurile din șirul de clădiri răzbătea lumina de pe Georgia Avenue.

La început, Zane calculase că, fără medicamente, aveam să ne prăbușim spectaculos după șapte zile. Chiar și cu perioada de grație pe care ne-o oferiseră medicamentele noastre de contrabandă, felul în care tremuram îmi arăta că nu fusese departe de adevăr.

„Suportă, mi-am spus în timp ce stăteam întins acolo, în noaptea rece și întunecată. Putem să suportăm, să ducem misiunea la capăt. Sau, la dracu', să ne descurcăm. Să facem nebunia să fie în avantajul nostru."

— Metrourile vin din treizeci în treizeci de minute, mi-a spus Zane. Avem douăzeci și unu de minute înainte ca un tren să zăngăne pe lângă noi și vreun călător care privește pe fereastră să ne poată vedea.

Zane purta o cagulă neagră peste părul lui alb, un articol cumpărat de la același supermagazin non-stop care ne furnizase neinspirata noastră colecție de mănuși.

Mănuși de grădinărit din pânză albă. Mari, cu degetele groase, mari chiar și pentru mâinile lui Zane, care se mișcau în fața ochilor mei.

— Mănușile ăstea mă fac să semăn cu Mickey Mouse.

— Dificil rozător, am spus eu în șoaptă.

— Dificile mănuși, într-adevăr.

— Hailey zicea că sunt singurele pe care le-a putut găsi în magazinul acela. În lumea asta reală, trebuie să te mulțumești cu ceea ce găsești.

— Dacă va fi nevoie să-mi scot arma și să trag, o să avem mari probleme.

Două siluete întunecate fugeau, de-a lungul marginii clădirii, către noi.

Russell și Eric au sărit în șanț.

— În regulă, a spus în șoaptă Russell. N-am văzut nicio cutie pentru circuitul sistemului de alarmă. Și, după cum ai zis, nu-s nici camere de luat vederi. S-ar putea să aibă un sistem cu raze infraroșii de detectare a mișcării, dar asta ar însemna să renunțe la lucrurile simple pentru cele elaborate.

— Cine ar face așa ceva, a mormăit Zane.

— O să meargă! i-am spus eu. Gândiți-vă la Watergate, le-am spus tuturor. Hoții aceia, când au intrat în biroul psihiatrului ca să-l discrediteze pe disident, au făcut ca totul să pară ca o spargere obișnuită, pentru jaf.

— Dar ce s-a întâmplat cu tipii ăia? a întrebat Zane.

— Au încheiat contracte cu niște producători de filme, i-am răspuns.

— Da, însă ei nu au intrat prin efracție într-un birou cu un perete de sticlă, luminat, aflat pe una dintre cele mai aglomerate străzi dintr-un oraș în care se circulă non-stop.

— Deci avem un pic mai mult suspans, am zis eu. Oricum suntem mai profesioniști.

Aveam cu noi saci negri de gunoi în triplu strat de câte o sută zece litri.

— Eric, după ce mergem prin față, Russell o să-ți dea semnalul, iar tu o să deschizi încuietorile.

Chiar și cu uneltele de amator pe care și le improvizase, știam clar că Eric avea să reușească: inevitabil, ordinul era ordin. Ne făceam griji în privința timpului de care avea să aibă nevoie, de expunere, dar fiecare operațiune are riscurile ei.

— Când ajungem înăuntru, știu în ce dulap de dosare să mă uit. Russell, tu distrugi și iei tot ce-ți pică-n mână, deschizi sertarele de la birou, răstorni…

— Rock'n'roll, sigur că știu cum să întorc cu susu-n jos o cameră.

— Zane, tu stai de pază. Stai pe bordură, ca și cum ai aștepta să vină cineva să te ia cu mașina.

Cele două telefoane mobile pe care le aveam erau conectate în conferință cu al lui Hailey, care aștepta la volanul Caddy-ului alb în parcarea supermarketului aflat la opt cvartale mai jos, pe Georgia Avenue. Cari stătea în dreapta. Dacă era să fim prinși, dacă ne prăbușeam, măcar martora noastră ar fi fost liberă să ne spună povestea.

Trei degete mari acoperite de mănuși albe s-au ridicat în aer.

Iar eu am spus:

— Start!

Ne-am strecurat, ca niște șobolani cu mănuși albe, de-a lungul zidului de cărămidă al clădirii. Am aruncat o privire spre colțul peretelui de cărămidă. N-am văzut pe nimeni în dreptul vitrinelor de pe Georgia Avenue, unde chiar și în timpul zilei se aflau puțini pietoni. Niciun șuvoi de mașini trecând de-o parte și de alta de axa de simetrie a drumului. Nicio lumină care să trădeze vreo persoană aflată în centrul comercial de vizavi, o strălucire neglijabilă de neon provenită de la firma Minei Vietnameze. Strălucirea albastră de la COIOȚII era stinsă.

Am trecut rapid pe lângă colț, Zane mergând mai repede pentru a se

posta pe bordură, eu și Eric în ritm sincron, cercetând peretele de sticlă care reprezenta fațada firmei de preluare a corespondenței, iar Russell…

Russell a pornit în pas alergător de lângă noi, de parcă ar fi vrut să-l urmeze pe Zane.

— Ce dracu' fa…?

Chiar înainte de a-mi putea termina întrebarea, Russell s-a întors cu fața la noi — și la magazin. Purta trendul lui negru de piele. Și-a ridicat gulerul cu mâinile sale acoperite cu mănuși albe. Eric tremura lângă mine, așteptând semnalul lui Russell pentru a se apuca să deschidă încuietoarea de la ușă.

O respirație adâncă a mișcat pieptul lui Russell. L-am auzit murmurând:

— Agenții de la Watergate n-aveau sânge-n vine.

Uuușșșș! Russell a pornit drept înainte către vitrina de sticlă a firmei, cu brațele mișcându-se, cu haina lungă fluturându-i în jurul picioarelor sale care pășeau cu putere… mai aproape… mai aproape…

Russell se lansă în aer, învârtindu-se în timp ce zbura, astfel încât spatele i s-a izbit cu putere de panoul de sticlă. Mâinile înmănușate i-au țâșnit în sus, pentru a-i proteja fața cu ochii închiși.

Pfușșș! Russell s-a năpustit cu spatele prin peretele de sticlă. S-a prăbușit în fața tejghelei de la relațiile cu clienții, în timp ce bucățile de sticlă se rostogoleau pe gresia dură, spărgându-se și acoperind-o cu un giulgiu de mărgele de diamant.

— Să-mi trag una! a strigat Zane de pe bordură.

Alergând, cu sticla scârțâindu-mi sub picioare, privind în jos…

Russell, pantofi negri, jeanși negri, trend negru de piele cu nasturii închiși până la gât, cu mâinile cu mănuși albe împrăștiate în lateral, într-o aterizare din judo.

— Russell! Russell, poți să…

— O, Doamne, a gemut el, mișcându-și încet membrele, trunchiul, deschizând ochii. E mult mai ușor în filme.

— Viața adevărată doare. Poți să te miști?

— Aproape ca întotdeauna.

L-am ajutat să se ridice în picioare.

— *Intrăm* în doi timpi și trei mișcări, a spus el. Timp mai mic de expunere. În plus, polițiștii n-ar fi crezut că hoții adevărați știu să deschidă încuietori. Asta e numai în filme.

— Taci și apucă-te de distrus!

— Aaa. Da, bine.

În timp ce am sărit peste tejgheaua din față, privirea mi-a alunecat înapoi către spărtura din peretele de sticlă de lângă ușă…

Unde, disciplinat, Eric încerca să deschidă încuietoarea.

— Eric! Uită de ordinul acela! Am intrat deja! Ajută-l pe Russell.

Dulapul verde pentru dosare. Directorul fie o pusese pe Trish să pună dosarul la loc, fie o făcuse chiar el, într-un final. Am vârât ceea ce căutam în sacul meu de gunoi și am aruncat celelalte dosare în aer, cu un gest nepăsător: „Să fie furtună de hârtii”. Russell a băgat un televizor portabil din biroul lui Trish în sacul lui de gunoi, a pus și animăluțele de pluș care, într-un deceniu anterior, fuseseră schimbate ca pe niște lingouri de aur de milioane de americani întregi la minte. Am început să deranjez lucrurile de pe biroul directorului și am pus fotografiile de familie pe pardoseală, cu fața în jos, astfel încât, „în mod miraculos”, ramele lor de sticlă să nu se spargă. Am aruncat diversele obiecte aflate în sertarul de la mijloc, am pus un bănuț cu fața în sus în sertar și, într-un cotlon din spate, am lăsat cinci bancnote împăturite de douăzeci de dolari. Norocul karmic care avea să-i iasă în cale după toată tevatura aceasta cu jaful era, *evident,* că hoții nu găsiseră niște bani personali pe care uitase că-i avusese.

— L-am luat! am strigat. Haideți să mergem!

Și am ieșit în fugă din firma vandalizată, cu Zane pe urme în timp ce goneam înapoi către umbre și cărarea care ducea la șinele de cale ferată.

Cadillacul alb ne purta pe toți șase în noapte. Luminile roșii au fost înlocuite de cele verzi. Stopurile roșii din fața noastră dispăreau în întunericul suburbiei. Farurile care veneau spre noi pe Georgia Avenue clipeau, trecând pe lângă mașina noastră. Hailey era la volan, Cari stătea lângă ea, cu Zane în dreapta. Eu ședeam pe locul din mijloc al banchetei din spate. Din stânga mea, Eric ținea lanterna ațintită asupra hârtiilor capsate pe care le-am găsit în dosarul furat:

Mail 4 You! — Cerere pentru închirierea unei cutii poștale

Completat în întregime pentru corporația Berlow. Inclusiv spațiul liber unde se aflau tipărite, cu litere îngroșate, câteva instrucțiuni:

Legea federală prevede ca toate căsuțele sau adresele temporare închiriate sau concesionate pentru scopul de a primi corespondență publică și/sau personală, colete etc. Să fie atribuite persoanelor și entităților respective numai prin comunicarea unei adrese permanente ce poate fi verificată.

„Adresă permanentă ce poate fi verificată.”

— Șapte’ș’nouă, Eastern Avenue, a citit Russell. Apartamentul 402, Washington, D.C.

Eric a desfăcut o hartă în poală, în timp ce eu țineam lanterna ațintită asupra ei.

— Aproape, a spus el. Un kilometru și jumătate spre sud și cam un kilometru spre est. La granița cu Maryland.

— Ce altceva mai e în dosarul acela? a întrebat Zane.

— O copie xerox a cecului folosit pentru a plăti chiria pe un an, cu data de… acum cinci săptămâni.

— Cec garantat, am spus eu. Emis de o bancă din… Parkton, Maryland.

— Acesta este un orășel cu maximum două intersecții, aflat lângă ocean și Coasta de Est, a intervenit Cari. La jumătate de zi de mers cu mașina față de Washington.

— Pe cec este scris numele băncii, nu și titularul contului, am spus eu.

— Nu-s prea multe informații, care să justifice comiterea unei spargeri, a zis Cari.

— Vom vedea. Am verificat harta, i-am comunicat lui Hailey pe unde să o ia pentru a ajunge la corporația Berlow, legătura Surorii Moarte.

Mașina noastră luneca prin noaptea metropolei.

— Îmi pare cunoscut peisajul, spuse Cari.

— Ar trebui, am zis eu în timp ce priveam casele înșirate, de-a lungul străzii largi, cu două benzi pe sens. Ai fost încartiruită în afara sediului din Langley, Virginia, dar orice se află în interiorul perimetrului delimitat de centură reprezintă un oraș. Fiind mai departe, Langley este numai geografic distinct față de Casa Albă.

— Nu e asta, a spus ea. Aici, fă la stânga aici!

Eric s-a foit în scaun, iar eu l-am apucat de braț și i-am spus lui Hailey:

— Fă-o.

Caddy-ul alb a luat un viraj strâns, îndreptându-se către o intersecție bine luminată a cinci străzi, peste o trecere la nivel cu calea ferată.

— Stația de metrou, a șoptit Cari.

— Mail 4 You se află în apropierea unei alte stații, am spus eu. O planificare bună a operațiunii ar fi plasat…

— Încolo, a indicat Cari.

Iar Hailey s-a conformat. După un cvartal a ajuns pe Eastern Avenue și a virat la stânga pentru a se îndrepta în aceeași direcție în care merseserăm înainte de prima indicație a lui Cari.

— Ne apropiem, a spus Zane din locul din dreapta, față. Poate două cvartale.

— Parchează aici, a cerut Cari.

Hailey a oprit Cadillacul pe un loc liber, în spatele SUV-ului unei mămici amatoare de fotbal.

Iar eu am întrebat-o pe Cari:

— Ai preluat comanda?

— Cred că e prea târziu pentru așa ceva, a spus ea. Dar pot să conduc o operațiune rapidă de recunoaștere?

— Ești invitata mea.

Am rânjit, dar ea nu-mi putea vedea fața.

— Întâlnire dublă, a spus ea.

Eric a deșurubat becul din plafon, după care Hailey și-a deschis ușa.

Zane a coborât de pe bancheta din spate cu Cari.

Eu și Russell am coborât și noi, iar el s-a strecurat la volanul Cadillacului. M-am întâlnit cu Zane și cu cele două femei lângă radiatorul mașinii. Mi-am strecurat brațul stâng pe după talia lui Cari.

— Aha… a făcut Zane.

— E în regulă, a spus Cari, iar eu i-am aruncat o privire gen „Vezi!” lui Hailey, care a scuturat din cap. În felul acesta voi o să ne supravegheați din spate, acoperire și control, exact ca în manuale.

Zane și-a trecut brațul stâng peste umerii lui Hailey, lăsându-i mâinile libere, lăsându-și brațul de tragere nestingherit. Felul în care o țineam pe Cari îmi lăsa mâna de tragere liberă, îi stânjenea mișcările ei, dar, din moment ce pistolul ei nu avea gloanțe, nu era important. Conform manualului, o puteam mișca; să o scot din calea primejdiei. O țineam aproape, lipindu-mi palma de suprafața curbă a coastelor ei, simțindu-i apăsarea corpului pe partea interioară a brațului meu.

Mergeam ca două perechi iubitoare în drum spre casă, un cuplu în fața celuilalt, ca niște cai așezați astfel pentru a trage o diligenți. Atmosfera era liniștită, aproape nemișcată. Tăcere. Răcoare. Umbrele noastre alunecau peste trotuare pe care nu se vedea nicio dâră de rahat de câine sau stropi de sânge.

Era ceasul melancoliei. Momentul era luminat de felinarele stradale. Prin tot orașul, barmanii le spuneau noapte bună clienților care întâlniseră pe cineva despre care sperau că avea să fie la fel de special și dimineața următoare, sau celor care nu întâlniseră pe nimeni și sperau că n-avea să mai conteze a doua zi dimineață. Restaurantele își țineau luminile aprinse pentru insomniaci și șoferii de taxi. Ecranele televizoarelor din casele și apartamentele din blocurile pe lângă care treceam erau întunecate, chiar și fără un X mare din bandă adezivă. Un câine invizibil a lătrat de două ori, dar fără prea mult entuziasm.

Mergeam pe spațiul acesta de graniță cufundat în ceea ce nu puteai numi ieri, dar nu atât de adâncit în mâine încât ar putea să fie acel astăzi pe care-l căutăm cu toții. Această stradă nu era nicio imagine reprezentativă pentru un oraș mare, dar nici tipic suburbană, avea o stație de metrou în apropiere și case cu verande acoperite și peluze întinse. Maryland era la stânga, Washingtonul la dreapta. În fața noastră aștepta Main Street, o arteră lungă de două cvartale, cu o gelaterie și un centru de închiriere a casetelor video, magazine de haine vintage, o croitorie, un cabinet oftalmologie și o școală de yoga. Am simțit miros de buruieni de pe un teren viran. Miasmele de ciment, de drum rece și mașini de metal lunecau pe lângă noi în timp ce înregistram adresele imobilelor de pe Eastern Avenue.

— Trebuie să fie vizavi, la stânga, am spus eu în șoaptă.

Și iat-o, o clădire ca o cutie gigantică de beton cenușiu, cu cinci niveluri, umplând un colț și întinderea vastă a două trotuare perpendiculare.

— La dracu'! a exclamat Cari în șoaptă în timp ce ne apropiam de clădirea aceea. Îi simțeam căldura aproape, șamponul ei de liliac parfumându-mi fiecare inspirație. La dracu', la dracu', *la dracu'!* Traversăm! Caii ne-a condus către strada laterală, care trecea pe lângă clădirea-țintă, pe trotuarul de vizavi de ușile acelea. Să mi-o trag, a șoptit ea în timp ce mergeam pe strada laterală.

Am refuzat să mă gândesc la așa ceva. Mi-am ținut ochii lipiți de clădirea-țintă când am trecut pe lângă ea, de intrarea de pe o parte, de parcarea cu poartă de metal/încuiată unde așteptau patru mașini mici și două dubițe neinscripționate. Am trecut de clădirea următoare, o structură îndesată de trei nivele, din cărămidă cu un panou care anunța existența unei firme de avocatură și a unei companii de asigurări medicale, pe lângă ultimul magazin de pe strada aceea laterală, un punct de desfacere en-detail uriaș, numit Awake[53], unde niște statui de tec cu chipuri prelungi, din Tahiti, împărțeau vitrina cu niște Buddha de piatră și două kimonouri.

— Suntem terminați. Ne-a condus înapoi la Cadillacul alb. Du-ne de aici.

Russell era la volan, iar lângă el Hailey și Eric.

— E unul dintre sediile noastre, a spus Cari de pe bancheta din spate, dintre Zane și mine. O adresă clandestină, cu niște birouri secrete.

— Ce înseamnă „ale noastre"? a întrebat Zane, deși știam cu toții esența răspunsului.

— Nu lucrez la Securitate, nici măcar la Operațiuni. Sunt într-o echipă de stradă, care ține Departamentul pentru Operațiuni Speciale, agenții paramilitari ai Agenției care…

— Nu mai folosesc agenții din Forțele Speciale? a întrebat Zane, care fusese un astfel de agent.

— Ba da, însă deja Agenția are propriile resurse militare. Eu și alte câteva femei, care n-am putea fi niciodată mai eficiente în Afghanistan decât o unitate militară de la Operațiuni sub Acoperire, dar, într-un oraș occidental, suntem imbatabile. Lucrăm cu trupele Delta ale Armatei. Noi suntem Șmecherii moderni. Echipe de urmărire formate din trei persoane, unități de război informațional, agenți specializați în război chimic și biologic, agenți solo…

— Stai un pic, a întrerupt-o Russell. Prescurtarea e SAD? Ești o țipă de la SAD?

— Sunt o Șmecheră, a spus ea. Nu contează eticheta birocratică pe care o port. De când cu 11 septembrie, grila organizației e destul de neclară. Având în vedere războaiele noastre din străinătate,

operațiunile de menținere a păcii, loviturile antiteroriste de urgență maximă, detaliile privind misiunile Națiunilor Unite, misiunile de colaborare ale trupelor de la Operațiuni sub Acoperire cu aliații, bătăliile pentru fonduri și războaiele teritoriale privind nou-înființatul Departament pentru Securitatea Națională, fiecare agenție federală încearcă să-și înființeze propria unitate de antiterorism, astfel încât să rămână în joc… Totul e atât de schimbător și profund secretizat, încât mă îndoiesc că mai știe cineva cine sunt ceilalți și ce fac.

Zane a spus:

— Dar știi clădirea aceea de acolo.

— E a noastră, a confirmat ea. SAD. Avem câteva birouri închiriate, la etajul patru. O bază de operațiuni de unde putem lansa misiuni departe de priviri indiscrete, dar nu prea departe de sediul CIA. Să ne facem treburile birocratice fără să apărem pe desfășurătorul vreunui birou oficial. Nu am fost aici decât o singură dată. Funcționează sub acoperiri diverse: cabinetul unui psihoterapeut și biroul unui „consultant” pentru a justifica traficul de persoane în caz că se trezește vreun civil care să pună întrebări, dar nu o face nimeni. Trăiesc în propria lume și au impresia că Washingtonul stă mereu dincolo de graniță. Deci asta înseamnă că Sora Moarte de care vorbiți voi… *a transferat.* Ar fi trebuit să-mi dau seama când mi-ați arătat adresa, dar…

— Adresa veritabilă a corporației care-i asigura acoperirea se află pe Eastern Avenue — pe partea din clădire aflată în Washington. *Transferul* e că SAD folosește adresa Adele Avenue — Maryland, care corespunde intrării laterale a clădirii. Ar fi o coincidență prea mare ca amândouă organizațiile să aibă sediul aici și să nu aibă nicio legătură.

— *Transferul* e una dintre greșelile pe care ești învățat să le eviți, a remarcat Hailey.

— Atunci, fie cineva n-a fost atent la orele de la școala de spionaj, a spus Russell, fie acelui cineva nu i-a păsat.

— Numai că, a zis Cari, n-are nicio logică. Să zicem că această mizerie se explică prin unul din cele *nu-pot-fi-decât-două* scenarii ale voastre, un fel de… operațiune a vreunui trădător, a unui grup de spioni care se ascunde în rețeaua noastră de spionaj. De ce s-o trimită pe Sora Moarte să-l ucidă pe psihiatrul vostru în Mâine? Suntem în Washington. Nu-ți ucizi problemele, le avansezi. Le dai o slujbă cu profil public care le va duce la un eșec răsunător. Le reduci bugetul la zero. Îi târăști prin scandaluri. Bine, să zicem că da, suprimi pe cineva, de exemplu vreun nemernic din echipa ta care a devenit agent dublu, dar n-o poți dovedi legal și nu-l poți face să-i trădeze și pe ceilalți cum te trădase pe tine. Îl sancționezi când controlezi situația total. O mașină de gunoi îi lovește automobilul în parcarea unui supermarket. Un jaf în parcarea de la poștă. Un atac de cord când nu e nimeni

acasă. O sinucidere când era cu iahtul în largul golfului Chesapeake și aranjezi incinerarea înainte ca poliția locală să ceară o autopsie.

— Dar poate că eliminarea unei ținte dintr-un spital de boli mintale dintr-un fund de țară, în Mâine, nu era deloc un act de control, am spus eu. Iar acum e clar că nu vorbim despre vreun grup de ticăloși cum ar fi al-Qaeda sau cartelurile din Coreea de Nord ori Cuba, sau altcineva în afară de ai noștri.

Dar care „ai noștri”? Cari a scuturat din cap, în timp ce mergeam pe străzile pustii din Washington. Doctorul Friedman al vostru era deja o vedetă, și avea să ajungă mare mahăr. Chiar dacă Agenția intervenea din cauza vreunei scurgeri ilegale de informații ceea ce nu fac, e prea… naiv și periculos din punct de vedere politic. Tipii care ne conduc guvernul nu sunt proști.

— Ce ușurare! exclamă Russell.

— Chiar dacă aceasta a fost o operațiune de îndepărtare ca Iran-Contra, a spus Cari, n-aveai cum să aduni sprijinul a suficienți birocrați pentru o lovitură asupra cuiva ca doctorul Friedman pentru că n-aveai cum să-i convingi că aveau să fie acoperiți. Și nu exista niciun motiv pentru care să ucizi o vedetă ca el.

— Din câte știm noi, a fost de părere Hailey.

— E psihiatru, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Cari. Singurii oameni pe care ar fi putut să-i îngrijoreze sunt…

— Nebunii ca noi, am spus eu. Deci nu facem altceva decât să părem din ce în ce mai vinovați.

— Ce mai contează asta acum? a întrebat Eric.

— Are dreptate, a spus Zane în timp ce mergeam cu mașina pe Sixteenth Street, îndreptându-ne nepăsători chiar către Casa Albă, aflată la nici cinci kilometri distanță, unde nu fuseserăm niciodată niciunul dintre noi, unde doctorul F. N-avea să mai strălucească niciodată. Nu contează. Suntem unde suntem, și se pare din ce în ce mai mult că, de fapt, suntem în mijlocul unei operațiuni aprobate.

— Aprobată de cine? a întrebat Cari.

— Dacă ce s-a întâmplat la 11 septembrie a dovedit ceva, am spus eu, asta este că mâna stângă a războinicilor noștri secreți nu știe întotdeauna ce face mâna dreaptă. Și că uneori se luptă între ele.

— Eu tot nu cred rahatul acesta cu operațiunea asta trădătoare, a spus Cari. Pur și simplu lucrurile nu se întâmplă așa.

— S-a întâmplat, am spus eu.

— Timpurile s-au schimbat, a replicat ea.

— Aaa.

Am ajuns în vârful unei coline, iar luminile din centrul Washingtonului ne-au scânteiat în parbriz. La douăzeci de cvartale distanță strălucea instituția de marmură albă unde dormea președintele.

— Nu s-a schimbat nimic, am spus eu. Nu putem fugi la nesfârșit și nu putem intra — suntem niște evadați nebuni căutați pentru uciderea psihiatrului nostru, plus răpire și atac.

— Jaf, a adăugat Russell, cu distrugerea bunurilor private.

— N-am lăsat amprente, a spus Eric. Am purtat mănuși.

— Avem nevoie de mai multe informații ca să ne prezentăm povestea cuiva pe care să-l intereseze, am spus eu.

— Ce vrei să spui? a întrebat Cari.

51

A doua zi. Marți. A opta zi a operațiunii noastre de rebeliune. Amiază.

Trenciul negru al lui Russell fâlfâia în timp ce mergea cu trei pași în urma mea pe trotuarul drumului principal care trecea pe lângă sediul cenușiu al SAD. Când cercetase clădirea cu aspect aparent inofensiv, la 9.15 a.m., avusese pe umăr un tub de corespondență, fiind îmbrăcat în uniforma sa de funcționar de livrări. Dar își schimbase hainele pentru lovitura noastră de la prânz.

— N-am de gând să mor îmbrăcat în maro, a zis.

Ne duceam către intrarea din față.

De cealaltă parte a clădirii, Eric se îndrepta către intrarea laterală. Ochelarii și trupul scund și îndesat, cu mișcări împiedicate, îl făceau să arate ca un student tocilar. Dispozitivul pe care-l meșterise dintr-un

fierăstrău pentru metale îi era prins sub jacheta sa de tocilar, unde se mai afla și PPK-ul Surorii Moarte. Încărcat.

La trei metri în urma lui se plimbau două persoane care păreau a fi tată și fiică. Fiica avea părul șaten, proaspăt vopsit. Tatăl cu figură de vultur purta o șapcă neagră, croșetată.

Eu și Eric eram Temporizatori, ceasurile sincronizându-ne ritmul de deplasare și, astfel, ritmul celor aflați în spate, care formau Urma, acoperindu-ne spatele cu privirea și cercetând strada.

Mâna mea a tras de ușa de la intrarea principală pentru a-i permite bărbatului în trenci din spatele meu să intre în clădire *cu mâinile goale* în timp ce, la exact același *ticăit* al ceasului, un tocilar îi deschidea ușa laterală unui tată și unei fiice, care intrară agale, „Tata” cuprinzând coridoarele de la intrare cu o privire largă, iar „Fiica” asigurând spațiul din casa scării.

Interiorul era aidoma fotografiilor de recunoaștere făcute de Russell, pe care le developaserăm la un laborator cu servicii rapide.

Eu și Russell am intrat în casa scării de pe partea noastră și am început să urcăm ușor. „Să nu ajungem sus cu răsuflarea tăiată.” Mirosea a blocuri de beton afumat, a detergent de covoare și a fantome de țigări fumate pe ascuns.

Etajul al treilea. Am deschis ușa care lega casa scării de hol: Un coridor cu uși de birouri… liber.

După colț, echipa lui Eric plutea pe undele radio provenite de la un post cu muzică pop, care tortura funcționarii nevăzuți. Undeva, un telefon a început să sune. S-a oprit.

Echipele noastre s-au întâlnit în fața unei uși masive, de culoare maro, pe un coridor luminat de soare, care făcea legătura cu mai multe birouri.

Dar această ușă purta numărul 402 și avea o încuietoare tipică pentru instituțiile guvernamentale.

O încuietoare cu grad înalt de securizare, Campbell 21/25 confirmă presupunerile pe care le făcuse Eric pe baza fotografiilor de recunoaștere realizate mai devreme. Ușile birourilor aflate cu un palier mai sus aveau încuietori identice. Campbell-ul 21/25 era a doua ca grad de securitate după încuietorile Q Clearance, folosite pentru securizarea armelor de distrugere în masă.

Cari, cu părul vopsit șaten, a scos din mânecă o bucată de plexiglas cumpărată dintr-un magazin de unelte. Pe șoldul ei drept stătea mândru un Glock încărcat, de la vechea ei echipă.

Eric și-a scos de sub jachetă dispozitivul improvizat în camera de motel.

Zane ținea pistolul pregătit, cu țeava îndreptată către tavan.

Am scos arma cu săgeți tranchilizante din vesta cu arme. Am șoptit în microfonul telefonului mobil:

— Pe locuri! către Hailey care, deși morocănoasă, acceptase să fie Dublu-E (Evacuare/Evadare) deoarece Cari trebuise să participe la atac.

„La ce-ți servește martorul, spionul, dacă nu poate să vadă ce se întâmplă?”

Din Cadillacul nostru alb, care fusese parcat lângă o biserică din apropiere, Hailey mi-a transmis:

— Liber.

Viața se poate reduce la o singură ușă. Un panou maro către *punctul fără întoarcere.*

Panoul alb. Ușa aceasta. Cu încuietoarea care ne spunea că ne confruntăm cu egourile noastre mai puternice, santinelele din umbre care ne creaseră. Ne confruntam cu Unchiul Sam.

Iar el avea totul de partea lui. Ochelari cu vedere pe timp de noapte. Imagini de supraveghere prin satelit, luate din spațiu. Scanere cu infraroșu pentru a putea „vedea” prin pereți. Grote pline de computere care calculau mai repede ca un glonț lansat. Avioane de luptă de ultimă generație cu bombe inteligente pentru lovituri din aer lansate cu precizie chirurgicală. Armuri de corp și aruncătoare de flăcări. Un miliard de dolari în conturi bancare secrete. Luptători din umbră ai SAD, Scandalagii și Șmecherii înarmați cu mitraliere cu amortizoare. Elicoptere negre. Afurisita de bombă atomică.

Toate, de cealaltă parte a acelei uși.

Noi aveam câteva arme furate, Caddy-ul alb al unui mort și nebunie, o groază de nebunie.

Mâna mea stângă a prins mânerul de siguranță cu arc al uneia dintre grenadele de diversiune din vestă. Eric a tras cuiul, astfel încât să nu f ie nevoie ca eu să las jos arma cu tranchilizante. Plin de optimism, mi-a băgat cuiul în buzunarul de la cămașă, astfel încât să putem dezamorsa grenada *când avea să fie cazul.*

Ne uitam cu toții la Russell.

Care stătea drept. Cu ochelarii de soare la ochi. Cu trenciul de piele neagră închis bine. Cu brațele întinse pe lângă corp. În mâna dreaptă ținea pistolul lui Cari, cu amortizorul pus: arma arăta ca o sabie de samurai din abanos.

În suflet am simțit un licărit de mândrie, pentru că aceasta era o zi bună pentru a nu te sinucide.

Clic a făcut cocoșul armei lui Russell.

Eric a introdus în gaura cheii lama modificată a bomfaierului transformat ad-hoc în șperaclu.

Cari a strecurat folia de plexiglas în crăpătura ușii, zgâlțâind-o pentru a slăbi foraibărul.

Bomfaierul lui Eric vibra în încuietoare. Folia ei a făcut foraibărul să alunece în vidul creat. Eric și-a retras dispozitivul — a răsucit mânerul

ușii. A împins.

Cari s-a întors, îndepărtându-se de ușă, scoțându-și pistolul pentru a ține sub observație colțul holului.

Ușa s-a deschis spre interior în timp ce Eric supraveghea celălalt colț al holului, cu Waltherul său pregătit.

Russell a sărit în interiorul biroului, cu arma sa cu amortizor cercetând spațiul ca un al treilea ochi suprem.

Zane, aflat în spatele lui Russell și spre dreapta, își ținea pistolul ațintit, să-i acopere flancul.

Eu, aflat în stânga Intrusului Russell cu arma mea cu tranchilizant ca Trăgător Preferat.

Timpul a înghețat.

Până ce Russell a șoptit:

— Of, drace!

— Ce? a șuierat Cari din hol.

— Intrați toți! am șoptit eu.

Eric s-a ciocnit de tocul ușii, dar a reușit să ajungă înaintea lui C lari, care a trasat cu arma un arc sigur, pentru a nu intra niciunul dintre noi în raza ei de tragere în timp ce ochii i se măriră la vederea interiorului.

Văzând ce vedeam cu toții.

Un birou gol. Pereți albi și goi. O pardoseală goală, din gresie ivorie. Tavanul gol, cu excepția plafonierelor standard, cu lumină fluorescentă. O debara deschisă și goală.

— Închideți ușa, am spus eu.

Zane a închis-o, iar clicul încuietorii reverberă prin camera goală.

Niciun prizonier. Niciun interogatoriu. Nicio dovadă. Nicio pistă.

— Tre' să fie locul potrivit! Pistolul lui Russell căuta o realitate dincolo de cea pe care o vedea.

— 'Xact.

Mereu precaut, Eric a pus înapoi cuiul la grenada mea de diversiune.

Telefonul stătea, greu, în mâna mea stângă.

— Pregătit.

Hailey a transmis confirmarea care ne anunță că era tot acolo, încă în siguranță.

Zane plimba fasciculul unei lanterne peste pereții goi ai debaralei. A deschis cu o mișcare rapidă singura ușă închisă și a tresărit la vederea obiectelor sanitare de un alb orbitor.

Cari și-a trecut degetele peste pervaz.

— Niciun fir de praf.

— Simțiți mirosul? am spus eu. Dezinfectant cu aromă de pin. Uitați-vă la pereți: albi, perfect curați. Pun pariu că în locul acesta n-o să găsim nicio amprentă sau particulă de ADN.

— Dați-mi pe cineva de împușcat! Russell s-a întors dinspre un perete gol spre altul.

— Nu pot, am spus eu. *Aici* nu mai e *acolo*.

— *Hmm,* a zis Zane în timp ce razele soarelui se strecurau timid printre jaluzelele proprietarului trase pe ferestre: Spuneți-mi, sunt singurul care crede că aici nu mai e nimeni în afară de noi?

— La dracu'! Russell și-a îndreptat pistolul către ușa închisă de la ieșire.

— Șșșt, am spus eu. Șșșt.

Am închis ochii. Ascultam vidul foșnitor al acestei încăperi goale. N-auzeam niciun zvon de radio prin ușa groasă. N-auzeam zăngănitul străzii aflate dincolo de pereții goi. Niciun zvon de clopoțel de la școala din apropiere. Niciun râset de copil în timp ce aceștia alergau veseli spre clasă. Niciun vârtej de particule de praf care să danseze în tijele de lumină aurie care pătrundeau pe fereastră și se strecurau pe lângă jaluzele.

Am deschis ochii.

Am descifrat o horă de litere magice trasate cu marker roșu pe pardoseala de gresie ivorie.

Șase litere. Un cuvânt.

FUGIȚI

52

— E o idee foarte proastă, a spus Russell în seara aceea, în timp ce mergeam grăbiți prin pădure.

— E ultima, am zis eu, simțind cum pantoful îmi aluneca pe covorul umed de frunze moarte.

— De asta mă și temeam, a replicat Russell. Un tip ca ăsta, pe vremurile acestea, mai mult ca sigur are ceva sisteme de securitate de ultimă generație, gărzi de corp, monitorizare precisă, arme.

— S-ar putea să nu mai locuiască aici, a spus Hailey. S-ar putea să nu fie acasă.

— Și, Victor, a adăugat Zane, chiar dacă e aici, abia dacă-l cunoști.

Eric nu spunea nimic în timp ce ne croiam drum cu greu prin pădurea cufundată în întuneric.

— Unul dintre noi ar fi trebuit să rămână la mașină, a spus Cari.

— Nu, am contrazis-o eu. Toți sau niciunul.

Mărșăluiam printr-o noapte de copaci.

Washington, D.C. E plin de păduri. Cea mai mare dintre ele pătrunde ca o semilună pe teritoriul orașului, traversată fiind de un drum numit Rock Creek Parkway, pentru navetiștii care treceau încolo și încoace între cartierele rezidențiale din nord-vest și castelele bănoase de oțel și sticlă de pe K Street și birourile guvernamentale din clădirile de piatră de pe Pennsylvania Avenue, până la domul alb de pe Capitoliu. Deși fâșia de pădure care separă Rock Creek Parkside de

cartierele de case și blocuri are pe alocuri o lățime de numai cinci cvartale, parcul continuă pe o distanță de câțiva kilometri, fiind teritoriul amatorilor de alergat, de echitație, al amanților imprudenți, al bicicliștilor, căprioarelor, coioților și al mai multor crime.

Pădurea prin care mergeam noi abia dacă-și merita numele. Să-i spunem crâng, luminiș sau pâlc de copaci sălbatici crescuți de-a lungul unei vâlcele păstrate pentru că valoarea sa estetică depășea costul amenajărilor. De fapt, această pădure nu se afla efectiv în Washington, D.C., ci mai degrabă pe granița cu Maryland, în eleganta suburbie Bethesda, și nici în Bethesda însăși, ci într-o subdiviziune de pe timpul Războiului din Coreea, înconjurată de un zid de piatră. Subdiviziunea avea un nume scos parcă dintr-un roman englezesc din perioada victoriană și patru porți nepăzite care duceau către conacele sale, ca turnurile dispuse în cele patru colțuri ale tablei de șah.

Cadillacul nostru alb a trecut în seara aceea prin poarta principală la 20.35. Stăteam în dreapta, față, ghidându-l pe Zane, care era la volan, printre locuințele luminate în care mulți tați și mame tocmai se întorseseră acasă de la biroul luxos pentru a servi o cină încălzită pe masa lustruită-oglindă din sufragerie, așteptând ca Ben și Sarah să coboare hop-hop scările în pijamale călduroase, mirosind cald, a copii pentru a le da rar văzuților părinți o îmbrățișare-ș-un-pupic, *noapte-bună,* înainte de a o zbughi înapoi la etaj, pe lângă servietele sobre „a lu' manii și a lu' tati" pline de Acte Importante care, în mod sigur, puteau Rezolva Problemele întregii Lumi.

— Ne-ar fi ajutat să fi avut o adresă, a zis Zane.

— Nu chiar, am spus eu. Faptul că am ajuns până aici a fost ca o ultimă încercare a capacităților noastre de muncă de teren. E un loc izolat. O cabană. Ca locuința unui administrator, o casă pentru servitori, nu e ceva prea pretențios.

— Prin zona aceasta, „nu prea pretențios" se învârte cam pe la un milion de dolari, a observat Hailey. Cum de-și permite așa ceva, numai cu salariul primit de la Unchiul Sam?

— A închiriat-o câțiva ani, am spus eu, amintindu-mi o conversație din seara ceremoniei de felicitare cu ocazia absolvirii NOC, cu vin roșu, brânză și câțiva preoți și episcopi din Agenție. Când proprietarul a scos întreaga proprietate la vânzare, a făcut niște credite și a cumpărat-o, păstrând structura economică, astfel încât acum închiriază casa mare pentru a-și putea permite să locuiască în cabană. Această zonă împădurită e singura de acest fel în complexul acesta, am continuat eu în timp ce treceam pe lângă un zid de copaci fantomatici, aliați pe aceeași parte cu inima mea. Trebuie să fie acolo.

Am lăsat Caddy-ul să-și împrăștie strălucirea pură sub un felinar stradal aflat în apropierea sălii cu piscină acoperită, am urmărit ferestrele luminate de la casele mari din apropiere pentru a ne

convinge că nu se vedea nicio mișcare și am intrat în pădure.

Am fost înghițiți de mirosul de pădure umedă. Grație strălucirii orașului reflectate de bolta semisferică a cerului, puteam vedea în jurul nostru pe o distanță cam cât un stat de om. Scoarța copacilor vizibili lucea, răspândind o nuanță de cenușiu un pic mai deschis decât cel emanat de paloarea fețelor noastre. Simțeam sub tălpi muchiile tăioase ale pietrelor, iar frunzele moarte se rupeau sub greutatea abătută asupra lor. Teoretic, primăvara venise deja, dar noaptea aceea nu trăda prin nimic acest lucru. Copacii goi ne apăsau, ca o mulțime la un concert rock, sau ca niște voinici care susțin pe umeri sicriul. Crengile ne zgâriau obrajii, frunțile, amenințând ochii care se închideau, suspicioși, chiar și hainele. O bufniță a scos un strigăt sinistru. Nimeni nu putea ști dacă ne zărise, sau pur și simplu își vedea de treburile secrete. Planul nostru de a ne deplasa în linie dreaptă ne-a fost zădărnicit de niște tufișuri și copaci întrețesuți, prea încăpățânați ca să se desfacă din îmbrățișare. Am urmat linia unei râpe, luptându-ne să înaintăm prin vegetația încurcată.

— Ia uitați-vă! Russell a arătat undeva spre dreapta.

Printr-un desiș de copaci înalți, am zărit o cabană de bușteni sub un stâlp înalt, cu bec în vârf, cu o peluză vastă care se întindea pe spațiul dintre ea și o casă albă cu trei niveluri.

— Asta este? a întrebat Zane.

— Tre' să fie, i-am răspuns.

Zane a spus în șoaptă:

— Dacă n-ai dreptate…

— Are sau n-are dreptate, a spus Russell, oricum nu e bine.

Ne-am asigurat că niciunul dintre noi nu ne scrântiserăm vreo gleznă și că eram toți prezenți. Ne-am împrăștiat într-o linie de ripostă în caz de luptă și ne-am strecurat către marginea pădurii. Am așteptat douăzeci de minute.

— Luminile sunt aprinse, a spus Zane. Au tras jaluzelele, nu putem vedea cine e înăuntru.

— Nu se vede niciun semn că ar mai fi cineva pe afară, în întuneric, în afară de noi, nebunii, a zis Russell. Bineînțeles, oricum n-am avea nicio șansă să vedem vreun lunetist de la Marină. Iar în spatele casei, în stradă, ar putea foarte bine să fie parcată o dubiță de supraveghere de la Biroul de Securitate.

— Pe unde am fi putut să venim cu mașina, a spus Zane.

— Știi foarte bine că nu era posibil, i-a replicat Cari. Doar am ajuns până aici, nu?

— Aproape șaptesprezece metri de teren deschis între aici și acolo, a estimat Russell.

— 'Xact.

— Eric? am spus eu.

— Ar putea să aibă niște senzori de mișcare. O rețea de raze infraroșii dispusă de jur-împrejurul cabanei. Radar în toate direcțiile. Alarmă locală. Transmitere instantanee către un centru de reacție.

— Sau un câine care ar putea începe să latre, a zis Hailey.

— La dracu', a exclamat Russell. Mergem sau plecăm de aici?

— Hai să mergem de parcă am fi stăpâni aici, am propus eu.

Și am pornit în fruntea lor, ieșind de la adăpostul copacilor.

Ne-am împrăștiat într-o linie, un val de șase persoane care înainta de-a curmezișul unui luminiș, în noapte, din pădure către o cabană bine luminată. Mergând încet. Cu fruntea sus.

Niciun glonț nu ne-a sfredelit piepturile. Nicio mitralieră nu a sfâșiat aerul nopții cu păcănitul ei sec. Nicio rachetă de semnalizare nu a luminat cerul. Niciun reflector nu s-a oglindit în fețele noastre. Niciun ciobănesc german furios nu ne-a atacat.

Am ajuns pe verandă.

Cari a bătut la ușă. Stăteam în stânga ei. Ceilalți s-au postat într-o linie compactă, în spatele nostru. Din nou, Cari a bătut în ușă.

Ușa cabanei s-a deschis și, iată-l cu mâna dreaptă ascunsă, dincolo de cadrul ușii. Lămpile din spatele lui și becul de deasupra cabanei făceau ca părul său rărit să strălucească stins, în timp ce chipul său slab s-a ațintit asupra lui Cari.

A clipit, iar zâmbetul i s-a șters treptat când m-a văzut.

În aceeași secundă, am rostit, precipitat:

— *Vă rog, nu!* Fără arme, fără sistem de alarmă, dacă asta caută mâna dumneavoastră dreaptă acum, vă rog, nu. Dați-ne, dați-mi o șansă.

A cuprins cu privirea cvartetul care aștepta pe peluza lui; a scrutat-o din nou pe Cari și a spus:

— *Agent Rudd?*

— Da, domnule.

Am spus:

— Vă rog, indiferent ce gândiți acum, domnule, *vă rog să nu faceți nimic.* O să mă mișc.

Mâna mea dreaptă a ieșit ușor din spatele șoldului meu. I-am arătat ce țineam în ea.

— Pistol cu tranchilizant, am spus eu. Două țevi, două săgeți. Cari agentul Rudd spune că neurotoxina are nevoie de două secunde să vă doboare. Nu inconștient, dar nu ați fi bun de mare lucru timp de vreo jumătate de oră, iar noi nu avem atâta timp la dispoziție.

— Zău? a făcut el.

Își ținea mâna dreaptă în interiorul cabanei, unde n-o puteam vedea.

— Domnule, la mine la brâu, a spus Cari. O armă, sunt înarmată. Nu sunt aici ca ostatic sau ca prizonier. Sunt în totalitatea capacităților.

Acești oameni nu reprezintă nicio amenințare.

— Zău.

Am intervenit:

— Domnule director Lang...

— Director-adjunct, a răspuns el. Iar acesta e un titlu secret. Care e...

— Domnule, am spus eu, puteți să mă interogați în voie destul de curând. Acum trebuie să știți că sunteți în siguranță, dar și că noi suntem cât se poate de serioși. Dacă am fi venit aici cu o misiune de lichidare, n-am fi avut o armă cu tranchilizante și deja, până acum, n-ați mai fi simțit ce-oți fi având în mâna dreaptă.

— Aha.

— Pas cu pas, da? Dar trebuie să ne mișcăm de aici. Și depinde de dumneavoastră în ce direcție.

— Ce-ar fi să ne întoarcem cu toții în timp? a propus el.

— Dacă puteți, noi suntem gata.

Mi-a răspuns, zâmbindu-mi:

— Poate că ar trebui să ne gândim la altceva.

— Ar trebui să ne invitați să intrăm.

— E o dezordine teribilă înăuntru, a zis el. Și e strâmt, pentru... voi șase.

— Nu ne deranjează.

— Așa mi s-a spus.

Și a trebuit să zâmbesc. Dar mi-am șters zâmbetul de pe chip.

— V-am arătat că avem încredere în dumneavoastră, am spus eu. Pentru că nu e decât un pistol cu tranchilizante. Pentru că nimeni n-a apăsat pe niciun trăgaci când ați deschis ușa. Acum e rândul dumneavoastră. Ce e corect e corect.

Lang s-a încruntat.

— Corect? Ca într-o negociere? Aveți impresia că eu am dorit să fiu pus într-o astfel de situație?

— Nu se întâmplă întotdeauna ce ne dorim. Ce aveți în mână? O armă? Un dispozitiv de alarmă? Un sendviș cu șuncă?

— Asta *întrebați* voi?

— Amândoi facem ceva mai mult decât să *întrebăm* pur și simplu.

Privirea mea fixă i-a dat de înțeles că refuzam să cedez controlul asupra situației.

Lang a ridicat din umăr.

— Am un Colt 1911. Calibrul 45, automat. O armă frumoasă cu câte un glonț pentru fiecare dintre voi.

Din spatele meu, Russell a spus:

— N-ai să vezi.

Privirea lui Lang s-a ațintit asupra samuraiului țicnit îmbrăcat în trenciul de piele neagră.

— Te cred, a spus Lang. Sunteți… Scuze, nu-mi amintesc numele tuturor. Dar, a continuat el, acum… O să mă întorc încet către dreapta — menținându-mi corpul în cadrul ușii. O să-mi pun pistolul pe o masă. O să mă îndrept către peretele opus, unde nu e decât chiuveta de bucătărie. O să număr până la 10, după care o să mă întorc cu mâinile goale. Puteți intra toți. Puteți să mă împușcați în spate sau nu, lăsați săgețile tranchilizante: aveți măcar curajul de a folosi un glonț adevărat.

Asta a zis. Asta a și făcut.

Când s-a întors, ne-a văzut stând în picioare în casa lui. Cu ușa închisă.

— Deci, a spus Lang, privindu-l pe Zane cum lua pistolul. Agent Rudd, îmi pare bine să te cunosc. În primul rând, ești bine?

— Da, domnule, sunt…

— Știi unde ești? Presupun că e mai important unde ai fost de când ți-a fost neutralizată echipa apropo, am aflat din rapoarte că oamenii tăi sunt bine, deși ne făceam griji în privința ta. E ca și cum ai fi fost teleportată în Suedia.

Ochii lui albaștri o învăluiau într-o strălucire caldă, urmărind în același timp cum noi, ceilalți, ne împrăștiam prin livingul/sufrageria/bucătăria cabanei din bușteni groși.

— Sindromul Stockholm, i-am spus eu lui Cari. Își face griji că ți-ai pierdut voința și rațiunea și că tocmai de aceea ai trecut de partea răpitorilor tăi.

Eric a adăugat:

— E un fel de nebunie.

— În niciun caz, omule, a intervenit Russell în timp ce deschidea ușa de la dormitorul lui Lang, cercetându-l din priviri. Stockholm stă cuminte la locul lui.

— Hai, du-te și bagă-ți nasul peste tot, te rog, i-a spus Lang samuraiului care se uita prin dormitorul lui.

— Hei, a zis Zane, suntem spioni cu toții. Nu vrem să ne trezim cu o surpriză și, domnule director-adjunct Lang, nu vă mai apropiați așa, ca din întâmplare, de computer.

Lang s-a oprit pe loc. Ne-a adresat un zâmbet.

— Spuneți-mi John.

— Bine, *John*… a zis Zane, conducându-l pe spionul veteran prin cameră, mai aproape de mine. Zane i-a făcut semn expertului nostru tehnic, arătându-i computerul lui Lang: Eric, aruncă tu o privire pe-acolo. Și *hei, John,* a continuat el: Mereu ții un 45 în mână când îți bate cineva la ușă?

— Păi, la cum merg lucrurile în ultima vreme, a spus Lang, ce altceva ai vrea să țin?

— Cum de nu ai sistem de securitate? a întrebat Zane.

— Adică și altceva în afară de inima mea pură și clasicul Colt?

— Știi bine ce vrem să aflăm.

Lang a scuturat din cap.

— Din câte am aflat eu din rapoartele din ultima săptămână, nu cred că știe nimeni ce ați vrea voi să aflați.

Zane nu era dispus să-l lase să se eschiveze.

— De ce nu am văzut nicio măsură de securitate afară? Nicio gardă de corp?

— Sunt un fost agent obișnuit. Un copoi de stradă. Nu mă simt bine cu întăriri sau paznici — e ca și cum ar fi lupi pe urmele mele. Mi se face părul măciucă numai când mă gândesc. Insist să fiu lăsat de unul singur *cea mai mare parte din timp.* În plus, fiecare Scandalagiu de care poate dispune Agenția prin rugăminți, împrumut sau furt patrulează pe Coasta de Est. Vă caută pe voi. E chiar ironic că tot ce a trebuit să fac a fost să stau acasă.

Eric și-a lăsat întâi ochii, după care mâinile, să mângâie computerul de pe masă și a întrebat:

— Monitorizare video? Sistem tehnic de reacție? Sisteme de alarmă?

— Alarmă la ferestre și uși, conectate la sistemele computerizate ale Biroului de Securitate și ale poliției locale. Senzori de mișcare, când îi activez. Buton de panică pe peretele de lângă pat, un altul pe peretele de lângă fotoliul de piele.

Cunoscându-l, l-am întrebat:

— Și care altele, pe care n-am putea să le găsim?

— Foarte bine, Victor. Ochii lui o cântăreau și o curtau în continuare pe Cari. S-ar putea să nu găsiți butonul montat sub masa cu computerul — s-a întâmplat o dată să-l lovesc din greșeală cu genunchiul și, două minute mai târziu… Hai să vedem dacă putem evita o altă operațiune-fulger.

— Chiar așa, am spus eu. Ce altceva?

— Ați fi găsit butonul mobil, de purtat în jurul gâtului, dacă l-aș fi avut la mine, ceea ce nu e cazul, e pe noptiera de lângă pat.

— Știi, i-am spus eu, o să găsim orice altceva.

A zâmbit.

— Succes!

Bărbatul care mă remarcase drept un talent pentru Agenție, directorul care, aici, în casa lui modestă, găzduise ceremonia informală de absolvire permisă de protocoalele secrete pentru când devenisem spion sub acoperire strictă, episcopul bisericii spionajului care delimita misiunile și conducea ședința de informare din ziua celei de-a doua tentative ale mele de sinucidere, bărbatul despre care Cari spusese că „îl întâlnise întâmplător, un fel de cardinal în noul labirint al Securității Naționale", bărbatul acela grizonant, zvelt, dar puternic, numit John Lang, stătea în livingul cabanei sale și și-a ridicat mâinile,

pentru a fi percheziționat.

„Inteligent, mi-am spus în gând. Nu așteaptă ca noi să-i spunem ce să facă. Ia inițiativa. Se străduiește să ne câștige încrederea. Să ne seducă folosind iluzia cooperării. Asta până în momentul în care…”

A observat mișcarea mea din cap, a sesizat că-i descoperisem tactica. Știa că știu. Știa că știu că știe.

„Suntem prinși în cercul cunoașterii”, mi-am spus în gând în timp ce Zane își trecea mâinile peste corpul spionului de aproape aceeași vârstă cu el. Erau prinși, urmărindu-se unul pe celălalt, în cercul acela până *în momentul în care.*

Îl cunoscusem pe Lang la un seminar de arte marțiale *bagua,* care se desfășurase nu departe de cabana sa. Ca și tai chi sau aikido, *bagua* este o artă interioară, numai că practicanții săi sunt specializați în cercuri, în întoarceri, contorsionări și înconjurarea adversarului, în pararea atacurilor până ce dușmanul încercuit amețește sau își pierde ritmul/echilibrul — și, în acel *moment,* expertul *bagua* își lovește dușmanul cu o mie de tehnici diferite.

„Trebuie să ieșim din cercul acesta.”

— E curat, a spus Zane.

— Cum vă simțiți? a întrebat Lang.

Încerca strategia compătimirii. Provocare. Destabilizare.

— Încă nu ne simțim proști, i-am răspuns eu.

— Nimeni nu a crezut vreodată că ați fi proști, a spus Lang. Tocmai de aceea toată această… tulburare și lanț de crime asupra doctorilor și asistentelor dovedesc ceea ce toată lumea știe deja: vă… confruntați cu niște probleme medicale.

Russell a spus:

— Omule, voi, războinicii ăștia din Washington, aveți o pasiune pentru învârtitul cuvintelor.

— Nicio problemă, ne-ar învârti și pe noi dacă i-am oferi ocazia, a zis Zane.

— Eu cred că voi sunteți deja amețiți, a rostit Lang. Chiar dacă n-ați fi fost nebuni, faptul că ați ieșit de sub efectul medicamentelor trebuie să fie un șoc foarte puternic.

— Atâta timp cât suntem împreună, suntem destul de stăpâni pe noi, i-am spus eu. Mă străduiam să-mi opresc mâinile din tremurat și îmi dădeam bine seama că-mi sesizase efortul.

— Cum spuneți voi, a zis Lang. Doar voi sunteți cei cu armele.

— Ba nu, am spus eu, ridicând Colțul 45 de la brâul lui Zane înainte ca acesta să poată spune ceva, întorcându-l și întinzându-i-l lui Lang, cu mânerul spre el. Toți avem arme.

Ochii de un albastru intens ai bătrânului spion au clipit. Se uita lung la pistolul pe care i-l ofeream. Nu a făcut nicio mișcare.

— Haideți, am spus eu. Luați-l.

Cu colțul ochiului, am zărit o schimbare subtilă la Russell, care stătea în cadrul ușii de la dormitor, și mi-am dat seama că-și scosese pistolul din toc.

— Luați-l, i-am spus din nou lui Lang.

Și el s-a supus. Ținea pistolul pe lângă corp, cu țeava îndreptată către podea.

— Dar, dacă-l folosiți, i-am spus eu, atunci să aveți curajul să nu mă împușcați în spate.

M-am dus către chiuveta de la bucătărie, lăsându-mi coloana expusă privirilor și pistolului lui. Voiam să beau niște apă, folosind un pahar de pe picurător. Să-mi ascund tremurai mâinilor.

Din spatele meu, Cari a spus:

— Domnule, dumneavoastră și cu mine… Ei nu sunt adversarii noștri.

— Zău, a spus el. Toate dovezile indică tocmai contrariul.

— Nu toate dovezile, am spus eu, privind lung pe fereastra bucătăriei, către noaptea care ne înconjura. Ce aveți în mână?

— O cacealma de proporții? Manevra unui nebun? Asta să mi-o spui tu.

— Ce ați crede?

— Asta e mereu o problemă. Cred că stau în livingul meu cu cinci nebuni evadați, predispuși la violență, autodidacți, care au mai multe arme decât mine și o agentă despre care știam că este de excepție, care… ei bine, care e și ea aici. Ce ai vrea să cred?

Russell a spus:

— Las-o baltă. Nu ajungem la niciun rezultat.

Dincolo de fereastra bucătăriei, noaptea se mișcă. Dar eu nu vedeam nimic.

Am spus:

— Întreabă.

Răspunsul lui Lang avea accente de curiozitate reală:

— Ce să întreb?

— Orice, am spus eu, întorcându-mă dinspre chiuvetă cu fața la el, cu fața la tovarășii mei de evadare, cu fața la Cari. Ce vrei să știi?

Îi vedeam rotițele învârtindu-se în spatele ochilor.

Într-un final, Lang a spus:

— De ce ați venit aici?

Țintea exact în miezul situației prezente, pentru a-și da seama cum puteau evolua lucrurile.

— Ai scaune suficiente, am spus eu. Ia loc pe canapea și o să-ți spunem.

Ah, ce operă am pus în scenă! O epopee de sunet, furie și nebunie, scene ca niște clipuri aleatorii dintr-un film al fraților Marx: *Interior. Noapte. Cabană.* Lucire galbenă, un public format dintr-o singură

persoană, obligată să stea pe canapea. Ne-am jucat rolurile și am fost magnifici, pentru că, pe lângă faptul că e un foarte bun manipulator, fiecare spion e un actor.

Russell cânta „Zăcând pe podea exact ca doctorul Friedman”[54], dar s-a întrerupt când Zane a țâșnit în spatele lui Hailey, pentru a demonstra cum lovise Sora Moarte, numai că Hailey țipă:

— Fii atent la sângele meu!

Eu am completat:

— Știu, domnule Lang, din moment ce am plecat de la locul crimei, probele fiziologice nu vor confirma spusele noastre, dar, la momentul respectiv, a fost totuși o idee bună să-l luăm cu noi, deși îmi pare un pic rău că i-am prins trupul de gardul acela.

Russell a completat:

— Iar mie îmi pare rău că am înghețat și că nu am doborât-o pe Sora Moarte, poate că n-ar fi murit.

Zane i-a respins vorbele cu un gest.

— Nu te mai gândi la asta, a fost problema cu băile.

Eu am intervenit:

— Cu băile și dragostea, după care Zane a continuat:

— Dacă e să începem cu regretele înseamnă că trebuie să vorbesc și eu despre mașina de poliție incendiată.

Lang a spus:

— Mașina incendia…

— Oglinda, a izbucnit Eric. Am spart oglinda. Ghinion. Îmi pare rău.

— Nu a fost vina ta, a spus Hailey. I s-a adresat lui Lang: Eric execută orice ordin comprehensibil. Nu se oprește, nu se poate opri din a se supune, indiferent ce se întâmplă, adică — *Eric:* explică tu ce ai făcut la ceremonia de comemorare.

Eric a țâșnit în picioare:

— Leonardo da Vinci a creat…

— Ia loc și taci, Eric, am spus eu, iar el s-a conformat. Dacă Hailey nu ar avea mare grijă la tot ce-i spune să facă, nu s-ar opri la ordinul meu nici măcar dacă toată cabana asta ar arde. Ar fi fost exact ca atunci cu femeia aceea mică de care s-a prins.

Directorul-adjunct (sub acoperire) al CIA s-a încruntat:

— O femeie mică?

— Nu contează, a spus Russell, dar blonda voastră, aici de față…

— Cine? a întrebat Lang.

— Eu, a răspuns Cari. Mi-am vopsit părul ca să nu fiu recunoscută.

— Ideea este, a continuat Russell, că urma să fac sex, dar a venit ea și a distrus tot.

Lang a spus:

— Voi doi…

În același timp, Russell a strigat:

— În niciun caz! iar Cari a țipat:
— Nu cu el!
— Dar ne-am ales cu o mașină pe cinste! am spus eu, pentru a înăbuși mânia lui Russell. Chiar dacă tipul acela era mort, ne-a dus tocmai până la sediul SAD, pentru lovitura de azi de la prânz.
— De ce era trist sediul[55]? a întrebat Lang.
— Nu, domnule, a spus Cari. SAD al nostru. De lângă stația de metrou Takoma Park.
— Ce „lovitură"? Ați omorât…
— N-am omorât pe nimeni, am răspuns cu repede.
— Ei bine, a spus Zane. Sora Moarte a dat colțul, dar asta a fost o întâmplare nefericită, inerentă în misiune.
— Și apoi, am spus eu, biroul gol ne-a spus să *fugim*.
Am tăcut, gâfâind, incapabili să mai scoatem vreun cuvânt.
Ceasul meu și-a învârtit limba subțire de două ori, tic-tic-tic, înainte ca Lang să lase să-i scape:
— Uau! și a mai spus: Deci așa e când sunteți toți, împreună?
Am ridicat cu toții din umeri.
— Bine, a spus el. Acum sunteți aici. Acum…
— Aveți ceva de băut? a întrebat Russell.
— Fără alcool! am țipat eu.
— Nu-ți face griji, a spus Lang. Nu vreau să vă îmbăt pe niciunul dintre voi. S-ar putea să fie niște Coca-Cola în frigider.
Russell a plutit către bucătărie, a smucit ușa frigiderului și a exclamat:
— Tare! Bere.
— Nu, am spus eu.
El i-a dat o sticlă lui Zane, a luat una pentru sine și mi-a deschis și mie una.
„Grosolănia ne mai lipsea", mi-am spus eu în timp ce luam o înghițitură din lichidul auriu. Mi-am ridicat sticla pentru a-l saluta pe bărbatul care ne era gazdă.
— Mersi!
— Domnule director Lang, au ceva important, a intervenit Cari. Au dat peste ceva.
— Dar, a spus el, nu sunt tot… nebuni?
Zane a spus:
— Ba da. Și *am, uite:* suntem în continuare chiar aici, de față.
— Fără supărare, a spus Lang. Nu fac altceva decât să analizez calitatea informațiilor.
Zane a luat un gât din berea sa rece.
Lang și-a ațintit privirea asupra lui Cari.
— Și ești sigură că… ai gloanțe în armă?
— Poftim. I-am dat pistolul cu tranchilizante. Mi-am dat jos vesta cu

arme, cu buzunarele ei pline de muniție, arma cu electroșocuri, trei grenade de diversiune și am lăsat-o să cadă în poala lui Lang. Pune asta lângă 45-ul acela și ai mai multă putere armată decât oricare dintre noi.

— Dar nu uita, a spus Russell, cu berea în mâna stângă, cu mâna dreaptă goală și calmă. Calitatea bate cantitatea.

— Asta e și filosofia mea, a zis Lang. Deci… ați venit aici ca să vă predați?

— Nici pe departe, a spus Russell.

— Niciodată, a întărit Zane.

— Am venit aici pentru ca unii dintre noi să fie în siguranță, a explicat Hailey.

— Am venit aici să vă ajutăm să ne ajutați să vă ajutăm pe dumneavoastră, am spus eu.

— Am venit aici să-i venim de hac acelui asasin de Kyle Russo, a spus Russell.

Lang a clipit.

— Cine?

Am început toți șase să-i răspundem, dar Lang a preluat comanda:

— Liniște!

Și-a îndreptat arătătorul către mine, ca și cum nu i-ar fi păsat că, dacă ar fi fost o armă, Russell i-ar fi făcut un al treilea ochi.

— Victor, tu și numai tu vorbești. Informare. Fără dramatizări. Fără aventuri încă n-am înțeles nimic dincolo de Asbury Park. Spune-mi acest „ceva” despre care agenta Rudd spune cu atâta convingere că e adevărat. Și ce sau cine este Kyle Russo?

Douăzeci de minute mai târziu, după ce trecusem de la tehnica asasinului la cecul folosit pentru a închiria cutia poștală, care ne condusese la sediul SAD, am terminat.

— Bravo, Victor. Bună informare, m-a lăudat Cari.

Dar Lang a spus:

— *N-aveți prea multe chestii importante.*

— Ei bine, a zis Zane, tot e ceva.

— Totul depinde de modul în care le pui cap la cap, a remarcat directorul de spionaj. Și acest *nu mare lucru,* e tot ce-mi puteți oferi, pentru a mă prezenta în fața Agenției?

— De fapt, a spus Russell, până nu ne prindem *ce și cum,* n-avem niciun gând să ne dăm pe mâna lor.

Lang a explodat.

— Și ce aveți de gând să faceți? Să căutați numele lui Kyle Russo și adresele unor birouri goale și ale unor cutii poștale în computerul meu de aici?

— Am putea? am întrebat eu.

Zane a spus:

— Nu uita de cecul acela garantat emis de o bancă din orășelul acela…

— Mâine, a zis Lang, pot să trimit o echipă acolo. E cam la trei ore de mers cu mașina, lângă țărmul Atlanticului. Când se deschide banca, pot să obțină istoricul tranzacțiilor. Cecurile garantate pot părea anonime, dar banca emitentă ține înregistrări clare privind banii vizați de cecuri, privind persoanele care le-au luat. Nu se poate altfel.

— Dacă aduni o echipă, am spus eu, înseamnă… că vor fi persoane pe care noi nu le cunoaștem.

— Cu cât sunt implicați mai mulți, cu atât scade controlul nostru asupra situației, a observat Russell.

— Din rațiuni practice, a zis Lang, cu codurile mele de acces, eu reprezint Agenția.

— Eric? a spus Zane.

— Computer modificat special. Probabil de către NSA.

— Urmau să-l caseze, a spus Lang. Aveau alte cinci modele mai noi.

— Are un modem special. Procesor puternic. Legătură prin satelit. Probabil că are instalate câteva protocoale împotriva scurgerii de informații, mult mai bune decât programele firewall de pe piață. Poate lua legătura cu exteriorul prin teleconferință, dar acum camera e scoasă.

— Dacă te pot vedea în anumite ocazii, a explicat Lang, înseamnă că te pot vedea mereu. Mie-mi place să am intimitate. Cât despre restul, tot ce știu e că funcționează.

— Deci hai să încercăm, a spus Russell. Cu Eric care să fie cu ochii-n patru, ce avem de pierdut?

Lang s-a așezat la calculator. Urmând ordinul lui Zane „Vezi ce face acolo, nu cumva să cheme ajutoare”, Eric s-a grăbit să se posteze lângă scaunul lui Lang, cu mâna lui Hailey pe umăr. Eric a tastat tot felul de comenzi până ce, în colțul din dreapta, jos al ecranului, a apărut o „fereastră”. Pentru mine, era ca un fel de limbaj virtual. Pentru Eric, nu era decât o decodare a operațiunilor calculatorului, a cărei tastatură se afla acum la Lang. Zane stătea în spatele maestrului-spion de la CIA, în timp ce Russell se sprijinea de un perete, de unde putea urmări mulțimea din jurul calculatorului și ușa încuiată de la intrare.

Stăteam lângă Cari. Simțind cum berea începea deja să mă relaxeze, i-am spus în șoaptă:

— *Mersi.*

— *Pentru ce?* mi-a răspuns ea, tot în șoaptă.

Lang a spus:

— Pot să încep?

— Da, a zis Zane.

Pe monitorul ecranului au început să pâlpâie diferite lumini colorate, pe măsură ce barierele de securitate erau înlăturate pe rând.

Parolele cerute au fost tastate de către Lang.

I-am șoptit lui Cari:

— N-aș fi reușit niciodată să-l fac să ne creadă fără ajutorul tău. Ai fost minunată.

— Tot ce-am făcut a fost să fiu spioană. Am raportat ceea ce știam.

— Bine, am ajuns la căutarea după toate criteriile, a spus Lang. Avem acces total. Nu numai în baza de date a Agenției, ci în toate, de la NSA, la Pentagon și Casa Albă.

— Era și fundul meu în joc, mi-a spus Cari.

— N-aș fi putut să-mi doresc o companie mai bună.

În fereastra de căutare, Lang a tastat numele lui Kyle Russo, numele adevărat al Surorii Moarte, adresa clădirii SAD și alte „informații clare" pe care le înregistraserăm pe bucățile de hârtie folosite pentru construirea matricelor. A apăsat pe Enter.

Cari s-a întors, întâlnind zâmbetul meu blând. A scuturat din cap. A închis ochii. I-a deschis și a spus:

— Victor, eu nu, nu e, nu ești…

— Ce dracu' se întâmplă? a spus Zane.

Noi toți priveam ecranul computerului, cu excepția lui Russell, care, de lângă peretele opus, a luat poziție de luptă.

„Accesul interzis", scria cu litere mari pe ecran. În spatele acelor litere de foc clipeau imagini și culori diverse. În fereastra de voyeur a lui Eric curgea un flux de limbaj codat.

— Ce nebunie! a strigat Lang. Nu poate să-mi interzică accesul! Sunt membru în blestematul de Consiliu de Securitate! Director adjunct! Și cu grad maxim de acces!

Eric a intervenit:

— Sistemul a intrat în alertă! Aparatul încearcă să aprindă camera!

Bam! Bam! Bam!

Unitatea centrală a calculatorului, aflată pe podea, s-a lovit de birou cu pârâituri și scântei. Modemul de înaltă securitate a sărit de pe birou și s-a izbit de podea. Ecranul monitorului s-a crăpat, s-a spart, iar cioburile de sticlă au aterizat peste tastatură și peste mâinile retrase în grabă ale directorului adjunct John Lang.

Russell s-a întors rapid de la distrugerea aparatului, pentru a trece în revistă ușa și ferestrele cabanei.

L-a lăsat pe Zane să apese țeava pistolului pe capul lui Lang în timp ce acesta se ridica și se îndepărta de cadavrul pârâitor al computerului său.

— Tu ai făcut asta? a strigat Zane, folosindu-și mâna liberă pentru a lua din nou Coltul 45 de la brâul lui Lang.

— Ce *dracu'* să fac? Ai stat tot timpul cu ochii pe mine! Ca și Eric! Nebunul acela în negru a fost cel care a împușcat…

— Iar eu voi fi cel care te împușcă pe tine *dacă*… a spus Zane. Eric?

Inginerul nostru a scuturat din cap:

— N-a făcut decât niște operațiuni standard. A dat de o capcană.

— Deci nu e vina lui?

— Căutarea lui a dus la declanșarea unui program de distrugere. Oricine ar fi încercat să acceseze o anumită parte din informațiile pe care le căutam noi ar fi fost blocat. Iar sistemul intra în stare de alertă.

Zane a ridicat țeava pistolului de pe craniul acoperit cu păr argintiu al lui Lang.

— Indiferent ce se petrece în mințile voastre, a spus maestrul spion, acordați-vă câteva secunde de gândire înainte de a reacționa.

— Ești încă în viață, a zis Zane.

— Ceea ce urmăriți vă urmărește. Russell își ținea privirea ațintită asupra ușii. Deși camera nu era conectată, cine știe ce a fost pornit… împotriva noastră.

— Eric, am spus eu, cât timp avem la dispoziție?

— Ține de factorul uman. De îndată ce a atins capcana, chiar dacă semnătura calculatorului său nu era cunoscută, au localizat legătura. El spune că echipa sa de intervenție a sosit în două minute. Calcule, cooptarea agenților sau activarea lor e mai dificilă… Trei minute minimum. Maximum… cine știe.

Lang se uita lung la noi.

— Ce-ați făcut, oameni buni?

— Nu noi, omule. Russell a arătat către cadavrul computerului. Ai atins declanșatorul.

— ’Xact.

— Acum ești unul dintre noi, am spus eu. Și avem mai puțin de trei minute.

Lang a spus:

— Dar eu sunt… unul dintre conducătorii Agenției. Ce naiba, sunt o vedetă la Casa Albă!

— Ca și doctorul Friedman, a precizat Cari. Sau ar fi putut să fie, *dacă*.

Aceste cuvinte, venite din partea unei colege care, cel mai probabil, era întreagă la minte, l-au făcut pe Lang să clipească.

— Tre’ să plecăm, am spus eu. Tare. Rapid. Acum.

Eric a adăugat:

— Niciun echipament de-al lui. Niciun aparat electronic. Niciun telefon mobil.

— Pot să iau o haină? a spus Lang, *înțelegând*.

Și asta a și făcut, luând o haină militară uzată din dulap, lăsându-i pe Eric și pe Zane s-o cerceteze. Cei doi i-au pus în brațe haina, vesta cu arme și pistolul cu tranchilizante. Am luat Land Roverul lui lovit, pentru că cele treizeci de secunde cât a durat să luăm cheile, să traversăm în goană strada și să ne înghesuim în automobil ne ofereau

un avans de cel puțin cincisprezece minute, față de timpul pe care l-am fi petrecut traversând pădurea pentru a ajunge înapoi la Cadillacul nostru. Am părăsit Land Roverul lui Lang, care putea fi depistat cu ușurință, în umbra sălii cu piscină, iar el și-a pus încărcătura de arme și haine în portbagajul Caddy-ului. Am trezit bestia albă la viață printr-o răsucire de cheie în timp ce Eric a sărit lângă mine, Hailey ocupând locul din dreapta, față, lângă el. Bancheta din spate era plină, dintr-o portieră în alta, de trupuri înghesuite: Zane, Cari, Lang, Russell.

Am pornit în trombă prin noapte, trecând în forță prin poarta ansamblului și intrând pe drumul principal, după care am virat spre stânga, pentru că părea mai întunecat.

Russell fredona:

— Bam bam-pa-bam, bam ba bam-bam-bam…

— Nu suntem *Cei șapte fantastici!* a spus Lang, recunoscând coloana sonoră. Suntem șapte spioni care fug de o fantomă al cărei nume e lipit cu bandă adezivă de plafonul acestei mașini furate.

— Da, avem nevoie de propria noastră coloană sonoră, a spus Russell.

— Nu, l-a contrazis Lang, avem nevoie de un plan. Mai aveți ceva ce n-ați…

— Banca! am strigat eu. Sigur au toate datele privind cecul garantat folosit pentru operațiunea Surorii Moarte! Nu e decât la trei ore distanță! Ai putea să le arăți legitimația și…

— Minunată idee. Numai că Eric nu m-a lăsat să-mi iau legitimația.

— Ar fi putut să aibă un microtransmițător, a explicat Eric.

— Dar hainele și corpul lui? a întrebat Zane.

— Hei! Nici să nu vă gândiți! a zis Cari.

— Nu, hai să procedăm ca niște adevărați profesioniști, a spus Russell. Domnule director adjunct. Dezbrăcați-vă.

— Aici? înghesuit ca o sardină, cu voi toți de față? Gol-pușcă în trafic, într-un Cadillac vechi, alb? Nu credeți că așa ceva ar putea atrage atenția asupra noastră?

— Doar pantofii, a spus Eric. Probabil.

— Verifică-i, nu-i arunca direct, a zis Cari, care se plânsese că tenișii lui Harry Martin fuseseră prea mari, iar pantofii împrumutați de la Hailey prea mici.

Înghesuit pe bancheta din spate, Lang nu putea să-și atingă tălpile. Zane i-a luat pantofii negri, chinezești, de *gung-fu,* din picioarele directorului adjunct și i-a dat lui Eric.

— Mă-ndoiesc, a zis Eric, dând pantofii înapoi, pentru a fi puși din nou în picioarele lui Lang.

— Sunt director secret, de Nivel Șapte, a spus Lang, nu un agent de stradă plecat într-o misiune în care urmărirea mea ar merita cheltuiala

din buget și efortul.

În oglinda retrovizoare vedeam brațe și trupuri mișcându-se și întorcându-se pentru a sta confortabil, într-un cor de mormăieli, scuze și furie.

— N-o să meargă, a zis Lang. Abia dacă putem respira aici, în spate, iar voi vreți să mergem trei ore până într-un oraș de pe Coasta de Est și să așteptăm până ce se deschide banca, adică la 9 dimineața? înghesuiți așa, suntem un magnet pentru privirile polițiștilor, vinovați în mod clar de nerespectarea numărului de pasageri și fără centuri de siguranță. Așa, e clar că o să fim trași pe dreapta, iar când o să se întâmple… Nu cumva spuneați că ați scăpat basma curată după ce ați incendiat o mașină de poliție?

— Unde mergem? a întrebat Lang.

— Să ne cumpărăm mașină, i-am răspuns eu.

— Ca să mergem unde? a întrebat Hailey.

— La bancă. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai multe șanse avem să-i venim de hac lui Kyle Russo și să scăpăm.

— Directorul Lang nu are legitimația, a spus Cari. A mea și a colegilor mei probabil că sunt puse sub urmărire. Dacă le arătăm și funcționarul de la bancă verifică…

— Nu-ți face griji, am spus eu, trecând în viteză pe lângă case unde se stingeau luminile. Ne gândim noi la ceva.

Treizeci de minute mai târziu, în parcarea unui centru comercial unde salonul de manichiură, magazinul de biciclete și clubul de sănătate erau închise, Caddy-ul nostru aștepta lângă un Volvo maro cu patru uși, număr de înmatriculare de Maryland și un abțibild cu liga de fotbal pentru juniori. Parcarea strălucea de la luminile localului cu servire rapidă de unde Hailey a cumpărat ultimele patru chestii ambalate în plastic care se vindeau drept sendvișuri și l-a convins pe casierul plictisit care nu și-a dat nicio clipă jos căștile să o lase să facă niște cafea proaspătă la filtrul lor, după care a umplut câteva cești din plastic alb în timp ce restul am fost pe rând la toaletele slab luminate. Grupul nostru s-a reunit pentru un picnic pe capota Volvo-ului furat.

— Nu-mi vine să cred, a spus Lang. Adică, da, blocajul din baza de date s-a întâmplat. Știu că așa a fost. Am văzut cu ochii mei. Dar… totuși…

— Ar fi trebuit să-l vezi pe doctorul F., a spus Russell, mestecându-și sendvișul care, ca și al meu, avea gust de ceva între carton și ketchup.

— L-am văzut, a zis Lang. Am fost chemat să mă ocup de urmărirea voastră. Am văzut toate fotografiile de la locul crimei. Cadavrul lui lipit de gardul acela.

A scuturat din capul acoperit cu păr alb. Aerul rece al nopții îi făcea vizibilă respirația.

— Șeful CIA, Helms, Kissinger de la NSC și Nixon au ținut secret

față de directorii-adjuncți, Congres și presă faptul că Agenția susținuse lovitura de stat din Chile. Dar asta a fost în trecut!

— Și noi suntem o parte din trecut, i-a amintit Zane.

— Dar, acum, *eu,* în toiul acestui război uriaș de spionaj în care ne-am trezit după 11 septembrie, e treaba mea să știu ce au de gând toți clovnii din circul nostru! Credeți că e ușor? Drace, cu mult înainte ca știrea să apară în presă, a trebuit să fac propriile „săpături” ca să aflu că Agenția Națională pentru Securitate încălca toate legile date post-Watergate, împotriva strategiilor gen Fratele cel Mare[56] de încălcare a intimității pentru a-i spiona pe toți. Birocrații mărunți și cei care cred orbește în Consiliul Național pentru Securitate de la Casa Albă mă acuză că sunt un păianjen care cutreieră pânzele construite de ei. Dacă nu mi-aș fi dat seama cum să-i fac pe vicepreședinte și pe Secretarul Apărării să mă placă, acum aș fi într-un fel de carceră birocratică, închis într-un birou izolat din Langley. În loc de asta, am demarat programul de compartimentare a operațiunilor, astfel încât totul să capete coerență la nivelul meu! Iar acum asta. Cine ar fi putut să-mi deturneze sistemul? Teroriști din al-Qaeda, fantome din Irakul lui Saddam sau talibanii? Vreun cartel? Rușii — vreo *mafiya* de-a lor sau orice facțiune mai e acum la putere în Moscova. Iran, în niciun caz, Coreea, poate, dar China nu vrea să se ia în piept cu noi, așa că… cine?

— Și dacă e o lovitură din interior? a întrebat Cari.

— În interiorul Agenției *suntem* tot noi! a insistat Lang. Nu suntem în filme. Nu există nicio conspirație monstruoasă care să ne atace din interior. La naiba, sunt șef în organizația-mamă construită pentru a fi o conspirație secretă de mari proporții îndreptată împotriva răului, și chiar dispunând de cele mai bune inimi și minți din America, abia dacă reușim să ținem evidența propriilor mișcări!

— Exact, a spus Zane, deci un agent trădător…

— Ce „trădător”? s-a mirat Lang. În lumea reală, în lumea rațională, există mereu un motiv. De ce motiv dispune un grup trădător când caracatița-gigant a spionajului care lucrează pentru țara noastră are de partea ei frica și ambiția?

— Și atunci, de ce să-l ucidă cineva pe doctorul Friedman? a întrebat Hailey.

Lang a scuturat din cap.

— De ce să se fi întâmplat oricare dintre lucrurile acestea? Nu are niciun sens, nu are logică.

— Nu ne întrebați pe noi ce are logică și ce nu, a spus Russell. Noi suntem câini turbați.

— Și unde mă duceți? Lang și-a alungat propria întrebare cu un gest al mâinii. Știu. La bancă.

— Chiar și dacă ne oprim să luăm benzină, a spus Cari, cred că e

vorba de un drum de numai patru ore.

— M-am săturat de mers și tot mers, a spus Russell. Haideți să ne găsim un aranjament fix.

— Mai avem un pic, am spus eu, sperând că nu mințeam.

— Sigur, a zis Russell, știind că, minciună sau nu, vorbele mele nu însemnau o veste bună.

— Avem telefoane mobile ca să păstrăm legătura, a spus Zane. Faptul că ne separăm n-ar trebui să fie o problemă.

— Deci nu mergem împreună, unii după alții? a întrebat Lang.

— Probabil că e cel mai bine să ne împrăștiem, am răspuns eu. Încercarea de a ține aproape va atrage atenția. Dacă un grup dă de necaz, celălalt va fi anunțat și va putea să-l prindă din urmă, pentru a-l lua pe adversar prin surprindere.

— Cine merge cu cine? a întrebat Russell.

— Eu merg cu Cari în Cadillac, am răspuns instantaneu. După o clipă de gândire, am completat: Ar trebui să-mpărțim fugarii întregi la minte, câte un martor credibil în fiecare mașină.

— Eu și Eric trebuie să rămânem împreună, a spus Hailey. O să mergem cu tine.

— Domnule director Lang, a spus Zane. Dumneavoastră o să mergeți cu băieții. Și stați în față. Russell, tu ai furat-o, tu să o conduci.

— Tare!

— Și tu? l-a întrebat Lang pe ticnitul cu păr alb.

— O să fiu în spatele vostru tot timpul.

— Aș putea să pun pariu pe asta, a spus Lang. E frig și eu sunt bătrân: pot să-mi iau haina?

A făcut semn din cap în direcția portbagajul Caddy-ului.

— Sigur, am spus eu. I-am aruncat cheile. L-am privit îndepărtându-se de noi.

Aparent relaxat, Russell a trecut de cealaltă parte a Volvo-ului furat. Ochii i-au rămas ațintiți asupra lui Lang și, indiferent în ce poziție stăteam, bărbatul cu părul argintiu se afla în centrul atenției tuturor. Acesta s-a făcut nevăzut în spatele capacului uriaș de la portbagajul Caddy-ului.

— Acum e acum, a șoptit Zane. E prima lui șansă de a contraataca.

Lang se afla la douăzeci și una de bătăi de inimă distanță de *a sta prea mult ascuns* când portbagajul Cadillacului s-a închis cu zgomot. Purta haina lui de armată, descheiată la nasturi, pentru a lăsa la vedere cureaua la care nu atârna nicio armă, în timp ce venea spre noi cu Colțul 45 în mână — ținut de țeavă. S-a dus direct la Zane.

— Ține-te de ăsta, i-a spus Lang lui Zane în timp ce războinicul cu păr alb lua pistolul de la spionul cu păr argintiu. O să ne simțim cu toții mai bine și, dacă am nevoie de el, știu unde ești.

Maestrul-spion a trecut printre noi, a ocolit Volvo-ul, pe Russell, a

deschis ușa din dreapta, față și a urcat. Închise portiera.

— Haideți să dansăm, am spus.

53

Drum de noapte către zorii zilei a noua.

— Orice s-ar întâmpla acum, a spus Hailey de pe bancheta din spate a Cadillacului, alături de Eric, în timp ce mergeam cu zgomot surd pe autostrada întunecată, toate acestea se vor sfârși. Când o să intrăm în bancă, o să mergem pe podiumul lui Lang. Mâine n-o să mai fim noi cei care controlăm situația.

— Dacă o să mai fim conștienți mâine, i-am spus eu.

— Obosit, a spus în șoaptă Eric. Mă doare sufletul.

— Știu, puiule, a spus Hailey. Știu.

Nu i se mai adresase niciodată cu „puiule” sau cu orice alt nume de alint. Ajunseserăm într-un moment final.

Sau într-un moment de început.

Mâinile îmi tremurau pe volan. Acul de la indicatorul de combustibil care mă anunța că mai aveam trei sferturi de rezervor îmi părea mincinos. Ne simțeam de parcă am fi alergat propulsați numai de vapori de combustibil. În mașină mirosea a sudoare, cafea rece, pahare vechi de plastic și bucăți de pământ căzute de pe tălpile pantofilor murdari. Mi-am îngustat ochii, fixând întunericul cu buline galbene de dincolo de parbriz, și mi-am spus că-i puteam simți parfumul de liliac al șamponului. Dar nu era decât simplă închipuire.

— O să fie bine, am spus, aruncându-mi ochii către Cari, ceea ce le-a dat de înțeles celorlalți doi ocupanți ai mașinii că vorbeam cu ea. Și mare parte ți se datorează ție, tot ce-ai făcut, cât de minunată ești…

— Victor, nu. Ochii lui Cari erau ațintiți asupra drumului. Am încercat să te lichidez. Aproape că am reușit.

Cauciucurile zumzăiau, dar eu nu eram dispus să mă dau bătut. Tot ce trebuia să facă era să înțeleagă că ne era destinat să fim împreună. În cele din urmă. Inevitabil. Dar m-am retras, făcând o glumă stereotipă, care, în fond, nu era.

— Ei bine, există întotdeauna șansa să reușești acum.

— Întotdeauna. Niciodată. Cari scutură din cap. Acestea sunt două dintre cuvintele tale favorite. Dar înseamnă același lucru. Ai nevoie să-ți lărgești vocabularul legat de siguranță și timp.

— *Acum* rimează cu *nicicum,* am zis eu.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Nu mă-ntreba pe mine, am spus. Sunt nebun.

— Cari, a spus Hailey, ce se întâmplă dacă aflăm ceva de la bancă?

— M-am gândit când eram încă în oraș, a răspuns singura persoană întreagă la minte din mașină. Deja Lang e dat în urmărire acum. Dar, de asemenea, acum suntem doi pe lângă — cu — voi, nebunii. E greu să ignori șapte voci. Iar Lang… Ceea ce am văzut cu când am mers

prin oraș a fost domul de pe Capitoliu. Lucea în întuneric. Părerea mea e că acolo vom duce problema asta la nivelul următor și vom înceta să mai fim ținte. Lang a petrecut o perioadă acolo, ca agent de legătură între Capitoliu și Agenție, și are o mulțime de cunoștințe.

— Da, minunat, am spus eu. Congresul e plin de oameni de încredere.

— De îndată ce aprinzi luminile unui car de televiziune, sunt în stare să se târască prin cioburi numai pentru a ajunge în cadru, a spus Cari. Mulți dintre ei sunt fluturași nestatornici fermecați de luminile strălucitoare. Dar în domul acela alb sunt și niște albine muncitoare. Furnici-soldat care rezolvă lucrurile. Cu inimi și curaj mai mari decât crezi. Cel puțin, acolo îi putem anunța pe oamenii cu influență despre existența acelei ținte care a dus la sfârșitul doctorului vostru. Cu cât Kyle Russo e nevoit să controleze mai mulți oameni și cu cât mai puternici sunt, cu atât îi va fi mai greu să lucreze — și să ne facă pe noi să plătim.

Amintirile îl făcură pe Eric să șoptească:

— Nu-i poți ucide pe toți.

Drumul continua. La circa zece minute înaintea noastră circula o altă mașină furată, cu doi nebuni și un maestru-spion cu părul argintiu.

— Avem o groază de timp, i-a spus Zane lui Cari când a sunat-o pe mobil de undeva dinaintea noastră, pe autostrada întunecată. Stopurile roșii ale mașinilor în care el nu se afla se aprindeau din când în când, punctându-ne parbrizul. O luăm pe ieșirea 32 către Parkton. Urmați-ne, dar stați la distanță, lăsați-ne să găsim un loc unde să rămânem până dimineață, când se deschide banca.

Când a sunat din nou, eram deja pe rampa de ieșire de pe autostradă.

— Treceți prin oraș, a spus Zane. Luați-o pe drumul din dreapta, cu indicatorul REZERVAȚIE NATURALA. Urmați semnele către ACCES CĂTRE PARCAREA DE PE MAL. Ar trebui să ajungeți în cincisprezece minute.

— Închipuie-ți cum ar fi să trăiești într-un loc ca acesta, a spus Cari în timp ce străbăteam o stradă principală lungă de trei cvartale, mărginită de magazine din era Beatles. În spatele acestor fațade nu se aflau mai mult de o sută de case. Nu ești pe plajă. Nu ești la fermă. Nu ești într-o metropolă. Orașul tău nu are un centru adevărat, o inimă care să-l mențină în viață, să-l facă diferit. Tot ce vezi în jurul tău se estompează pe zi ce trece. Străinii trec pe lângă tine, pe strada principală, în drumul lor către restul lumii. Ce faci?

— Aprinzi televizorul și trăiești în același *nicăieri* în care trăiesc alți un miliard de oameni, am spus eu. Sau îți creezi propria realitate. Sau pleci. Dar eu mă gândesc mai degrabă cum ar fi să mor aici, nu să

trăiesc.

— Uite banca, a spus Hailey.

Am trecut pe lângă o cutie bej de cărămidă cu ferestre de sticlă, o peluză tunsă, o parcare unde pe un ecran electronic sclipea ora 2.37.

— Lui Dillinger i-ar fi plăcut la nebunie banca aia, am spus eu. Ferestre fumurii, ieșire lejeră.

Am urmat drumul printre copaci până când acesta s-a înfundat într-o parcare unde, în capătul opus, aștepta Volvo-ul furat. Dincolo de el, întunericul acoperea ca un giulgiu orizontul ondulat, de apă neagră-albăstruie. Ușa din dreapta, față a Volvo-ului s-a deschis și John Lang a coborât din automobil, strângându-și haina militară în jurul corpului în timp ce le răspundea ceva celor din mașină, apoi a închis portiera și a pornit în pas alergător pentru a mă ghida să parchez Caddy-ul de cealaltă parte a felinarului stradal, cu lumina lui albă.

În timp ce opream motorul, Cari a coborât geamul de la portiera ei.

Lang s-a aplecat în interiorul autovehiculului.

— Ce bine e să te întinzi!

După care i-a deschis ușa lui Cari.

Am coborât și eu în același timp cu ea.

Hailey ne-a urmat și ea, ajutându-l pe Eric, oprindu-se amândoi lângă Lang. Am pornit către eleronul elegant al bestiei albe pentru a mă putea alătura celorlalți, aflați de cealaltă parte a mașinii noastre. Am tras în piept mirosul apei reci, al copacilor primăvăratici în noapte, al gunoiului aflat într-un coș de gunoi și al gazelor de eșapament.

Cari l-a întrebat pe Lang:

— Ce face Zane?

— Așteaptă un minut, după care-mi spui tu mie. De lângă Cari, Lang a strigat: Vic, Zane crede că, din moment ce aici vom avea nevoie de o autoritate oficială, ar trebui să preiau eu comanda.

— Te rog, am spus eu. Cari s-a uitat lung la Volvo-ul parcat, iar expresia ei mă făcea să simt nevoia de a privi în altă parte, către apa întunecată, vălurită. Fii tu șeful.

În timp ce ocoleam Caddy-ul alb, Lang a spus:

— Eric, Vic spune că eu conduc, așa că tu o să-mi urmezi ordinele. Ține-o pe Hailey să nu poată fugi, să nu poată trage sau să preia comanda.

„Ce?” M-am întors rapid și am văzut.

Hailey înfășurată în îmbrățișarea lui Eric.

Țac-țac! Cari zvârcolindu-se, prăvălindu-se către asfaltul spart în timp ce…

„Zing! Auu — înțepătură de foc” — obrazul meu stâng, am ridicat mâna, am tras… o săgeată.

Lang, în picioare, ațintind un deget negru, monstruos, către mine.

„Armă! Atacă-l, trage…” Glockul a ieșit din toc, iar brațul meu drept a țâșnit în sus, iar pistolul a zburat dintre degetele mele, devenite brusc moi, în timp ce picioarele mi s-au transformat în gumă, iar atacul meu a eșuat, iar timpul/spațiul s-a întins ca o plastilină caraghioasă, iar Lang era la doi metri distanță, în timp ce mâna mea stângă s-a ridicat să prindă/lovească/pareze…

M-am împleticit în plin avânt, m-am răsucit prin noapte — *nuri negri stele mă-nvârt amețesc* — și m-am prăbușit pe spate, cu capul izbindu-se de pietre către *lumina albă.*

Înapoi, ’s înapoi. Ochii pot vedea. Se rotesc în orbite. Falca mi-e moale, gura deschisă. Salivă pe obraz. Șterg… Palmele, brațele, picioarele, *eu:* lipit de asfaltul din parcare.

Țac-țac! Zgomot în apropiere.

Vocea lui Lang spune:

— Două șocuri ar trebui să fie de ajuns pentru Cari, nu crezi, Eric? Nu răspunde. Tonul de rugăminte din vocea ta nu ar face altceva decât să mă irite. Ține-o strâns pe Hailey, chiar și acum, că i-am luat pistolul. După cum spunea Vic, nu e ea șeful. Eu sunt.

Picioarele mele nu au deloc vlagă. Brațele mele aparțin altcuiva.

Pantofi îndepărtându-se, pe asfalt. Ochii mi se roteau.

Cari zăcea, întinsă, lângă mine. Tremura ca o epileptică mută.

Se deschide portiera de la Volvo. Țac-țac!

Ceva târât pe asfalt. Silueta lui Lang, aplecat. Gravitația a prăvălit surd ceva lângă mine, pe suprafața sfâșiată a nopții. Pantofi îndepărtându-se.

Se deschide portiera de la Volvo. Țac-țac!

Altceva târât pe asfalt.

— Rahat! spune Lang.

Capul mi s-a mișcat. Lang lăsă corpul lui Russell să cadă la vreo treizeci și cinci de centimetri de palma mea deschisă. Russell mirosea a fum de la grenada de diversiune pe care o detonase Lang în Volvo-ul parcat. Lang își folosise manevra de a-și lua haina din portbagajul Caddy-ului ca să scoată din vesta cu arme una dintre grenade, pistolul cu tranchilizante, o armă cu electroșocuri cu care-i „aranjase” pe Russell și pe Zane, deja amețiți de grenadă, iar apoi pe Cari. Acum, Lang îi mai electrocutase încă o dată pe fiecare.

Dintr-odată, apare deasupra mea. Cu părul argintiu strălucind în conul de lumină.

Îngenunchind — așezându-se, stă pe vintrele mele — „respiră, mi-e greu să respir, nu pot…”

Fața lui John Lang. Fața lui frumoasă, subțire, de vreo cincizeci și ceva de ani. Încadrată de gulerul întunecat și bogat al unei haine militare. Privește fix în jos, către falca mea moale. Greutatea dispare de peste mine. În patru labe. Mă privește atent. Față în față.

Mai aproape. Fața lui vine mai aproape „nu mă pot mișca, nu pot… O să mă sărute?”

Vampir. Mai aproape, ca și cum ar…

Dar și-a întors fața într-o parte. Ochii i s-au mișcat odată cu capul către stânga mea, în timp ce partea laterală a feței lui a coborât mai aproape, mai aproape…

Urechea lui lipită de fruntea mea.

54

Și mi-am dat seama.

Apăsarea urechii lui Lang lipită de fruntea mea îmi zdrobea craniul pe asfaltul parcării.

— Nu pot să aud vocile din capul tău, mi-a spus Lang, în timp ce se ridica sprijinindu-se de mâini și de genunchi, privindu-mă cum ar privi un jaguar către prada sa paralizată. Ale tale sunt un cor sau o singură autoritate supremă? Vorbesc în propoziții închegate, în paragrafe? Strigă cuvinte? Sau sunt mai degrabă… o cunoaștere vastă care unduiește prin tine?

— *Laglle-liifi!* Saliva mi se scurgea pe obraz.

De lângă Cadillacul alb, prinsă în strânsoarea lui Eric, Hailey a țipat:

— Ce vrei?

Lang s-a ridicat în picioare și s-a întors spre ea.

— Ce vrem cu toții?

Eric suspina. O ținea mai strâns. Îndeplinea ordinul șefului nostru.

Degetul, degetul meu mic a tresărit.

Lang i-a spus lui Hailey:

— Vrei să mă omori. Acum șșșt, ori Eric o să simtă atingerea de foc.

— *Affta-afco.*

— Mai ai ceva de adăugat, Vic? Lang s-a uitat la ceasul de la încheietură. Mai sunt cam douăzeci și cinci de minute până o să fii din nou funcțional, dar asta nu înseamnă că trebuie să zaci acolo, Iară să ne ajuți cu nimic. Hai, adu-ți contribuția.

— Eee…’*un.*

— „Nebun”? Asta încerci să spui? a ridicat din umeri. E un cuvânt la fel de bun ca oricare. Deși, odată ce numești un lucru, îi limitezi oarecum înțelegerea. Bineînțeles, înțelegerea e supraestimată. Renunță la *de ce.* Acceptă… *uau.*

Să zicem că asasinarea doctorului F. Și tot ce a declanșat este o încurcătură creată de niște câini turbați, nu o conspirație trădătoare, secretă, din interior, care încearcă să submineze America. Nu un atac extern al ticăloșilor asupra Americii.

Nu era vorba decât de câini turbați manipulați și mânați de unul dintre ei.

Lang a trecut peste mine.

Piciorul, piciorul meu drept a tresărit.

A ieșit din câmpul meu vizual. Mi-am răsucit capul. Zane zăcea lângă masa informă pe care o forma trupul lui Russell. Eric, expert în electricitate, ne spusese odată la terapia de grup că o armă cu electroșocuri putea neutraliza o persoană normală preț de douăzeci de minute. Zane și Russell fuseseră ținta unui atac cu o grenadă de diversiune, după care fuseseră electrocutați cu o astfel de armă. De două ori. Aveau să zacă o groază de timp.

Neurotoxina din pistolul cu tranchilizant mă ținea lipit de asfalt. Îmi puteam mișca ochii, puteam întoarce capul, să simt mișcările convulsive ale unui deget și ale unui picior.

O portieră a Caddy-ului deschisă. Închisă. Mi-am rotit capul în direcția aceea.

Am întâlnit imaginea zâmbitoare a lui Lang în timp ce rotea cheia mașinii pentru a deschide portbagajul.

— Victor, mi-a spus el în timp ce cotrobăia prin portbagaj, e vina ta.

„Nu! Nu e adevărat!”

Maxilarul, maxilarul meu se mișca așa cum voiam, dar nu-mi puteam controla limba.

— Erai descoperirea mea. Lang și-a aruncat haina militară pe asfaltul din parcare. Și eu fusesem Scandalagiu în Asia. Așa că nu te-am pierdut din ochi în timp ce urcam pe scara ierarhică a Agenției, la Centrul de Antiterorism, în învălmășeala aceea numită Securitatea Națională. A ridicat vesta cu arme din portbagaj. În 1917, submarinele nemțești terorizau Coasta de Est. Scandalul lipsei noastre de pregătire a determinat guvernul federal să reorganizeze ceea ce politicienii și presa numiseră „o harababură stângace de agenții de servicii secrete”. Mereu am știut să desenăm scheme absurde. Ideea este, a continuat el, punându-și vesta cu arme, că, cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât mai mult rămân neschimbate, așa că de ce să fim realiști?

Lang a închis cu un clic capsele vestei. A rânjit.

— Cum îmi vine?

Brațul, brațul stâng îmi pulsa. Buzele mă furnicau, dar am articulat:

— *’uu. Ee... uuu.*

— „Eu”? Nu mai fi atât de egocentric. Lang a pus arma cu electroșocuri înapoi în buzunarul vestei. A prins pistolul cu tranchilizant în curelele lui, lângă cele două grenade de diversiune. Dacă nu vorbim decât despre tine, n-o să mai vezi imaginea de ansamblu. Dar nu e o imagine de ansamblu. Când deschizi ochii, îți dai seama că vezi un colaj de filme. Vârtejuri de „este”, „era” și „ar putea fi”. Dacă auzi catralionul de șoapte, poți pluti pe undele lor. Poți învăța cum să formezi valurile. Surferul nu mai plutește și atât, surferul conduce.

În noaptea întunecată, în parcarea aceea, un bărbat cu părul argintiu, cu o vestă cu arme se clătina într-o parte și-n alta, cu pantofii

negri de *gung fu* lipiți de asfalt în timp ce plutea pe un tsunami, cu brațele agitându-se nu pentru a-și menține echilibrul, ci pentru a înfrunta experiența.

Adevărat adept al *bagua,* Lang se mișca într-un cerc, învârtindu-se și transformându-se din surfer în dragon și, înapoi, prin aceste forme către cea de bărbat îmbrăcat în vesta cu arme.

— Ai căzut într-un abis din Mâine, mi-a spus el. Eu am fost avansat în cercul închis la Consiliului Național pentru Securitate din Casa Albă, unde mâinile mele pot face… ah, atât de multe lucruri.

„Picioarele, nu-mi pot mișca picioarele."

— Să vadă. O să vadă că ești 'ebun, am reușit să îngaim.

Lang a zâmbit.

— Nu, înțelepții noștri judecă lumea după ceea ce văd în oglinzile lor.

Limba mi-a lins buzele.

— Doctorul Friedman.

— N-am putut contracara ideea de a se aduce un psihiatru printre noi. Am încercat luni la rând. Exista un precedent: pe parcursul operațiunii Watergate, directorii de securitate națională au introdus pe ascuns un psihiatru în echipa NSC pentru că se temeau că Nixon era nebun și mergea liber prin Casa Albă, unde e destul de ușor să apeși pe trăgaci — chiar și pe trăgaciul armelor de distrugere în masă. Dosarul CIA al doctorului Friedman îl desemna ca „identificator": era posibil să mă identifice și pe mine. Lang a intrat în conul de lumină. Nu puteam risca așa ceva. Să fiu închis. N-aveam de gând să-l las pe doctorul Friedman să mă facă să devin unul dintre voi. Hei, sunt un om norocos. Îmi place cine sunt.

Brațele mă furnicau. „Flexează-le."

— Friedman avea o misiune temporară în Mâine înainte de a se întâlni cu mine, a spus Lang. Știam că trebuia să-l omor acolo unde avea să existe o explicație logică, sigură a uciderii sale. New York e un teritoriu clasic pentru crime, dar venea direct către noua sa slujbă. Trebuia să-l opresc, să nu apară unde eram eu. În plus, voi cinci erați ținte perfecte pentru o înscenare. Am găsit pe cineva care să se ocupe de el, o asistentă militară care era dependentă de droguri. Ușor de convins folosind pârghia patriotismului, plus teama de închisoare și neutralizarea ei definitivă. Care putea fi instruită de un veterinar care avea impresia că lucrează pentru SAD. Într-o lume în care oamenii acceptă numai ce spune altcineva că „trebuie să știe", o voce vizionară își poate asuma o putere imensă.

Ceva hârșâi pe asfalt.

Mi-am ridicat gâtul, mi-am forțat umerii să se ridice de pe asfalt pentru a putea vedea…

Ariciul curelelor desfăcut, în timp ce Lang se îndrepta către ea.

— Liniștește-te, i-a spus.

Lang a tras o săgeată cu tranchilizant în piciorul lui Cari.

— Agent Rudd, a zis el în timp ce a scos săgeata din trupul ei moale și a pus-o peste grămada formată de echipamentul nostru, mulțumește-te să zaci acolo și să asculți, ca o spioană cuminte.

A prins din nou pistolul cu tranchilizant în găicile vestei, lângă grenade, a scos arma cu electroșocuri din buzunarul ei și le-a administrat lui Zane și lui Russel un al treilea șoc.

Am făcut un efort pentru a mă ridica, sprijinindu-mă în coate. Picioarele atașate de trupul meu amorțit se întindeau, lipsite de vlagă, în fața mea. L-am văzut pe Eric îmbrățișând-o strâns pe Hailey, stând amândoi lângă Caddy, cu lacrimile scurgându-li-se pe obraji.

— Vina ta, Vic, a spus Lang. Chiar dacă reprezentanții inferiori ar fi etichetat moartea lui Friedman drept crimă, vouă, suspecților evidenți, nu vi s-ar fi întâmplat ceva prea grav.

— Așa spui tu.

— Da, a admis Lang. În calitate de creator al vostru, așa spun. Iar astea! Făcu semn din braț. Mi-a plăcut la nebunie evadarea voastră! Am făcut tot posibilul ca să dispăreți, chiar am făcut. Dar ați ascultat voi avertismentul meu? Ați fugit? Nu. A fost o prostie din partea voastră.

— Înc’păţânare.

— Cuvinte, cuvinte, cuvinte! a exclamat el. Ce lucruri prostești sunt cuvintele. Trebuie să trecem la treabă. În plus, Vic, a continuat bărbatul care mă transformase în câinele turbat care eram acum. Îți dau, în sfârșit, ceea ce vrei. Rebeliunea și evadarea ta de la Castel reprezintă cea de-a treia tentativă de sinucidere. Numai că, de data aceasta, o să reușești.

Iată: adevărul gol-goluț. Tot ce trebuia să fac era să zac acolo și aveam să obțin ceea ce căutasem atâta timp eliberarea de durerea responsabilității. Tot ce trebuia să fac era să uit de toți ceilalți pe care Lang îi prinsese în capcană, în noaptea aceasta întunecată. Nu trebuia decât să nu mă gândesc la milioanele de oameni pe care acest maestru-spion maniac, parte din singurul imperiu al lumii, i-ar putea mângâia cu mâinile lui nebune și reci.

„Niciodată nu ne putem alege momentul, îi spusesem odată Deryei. Nu putem alege decât ce facem.”

În noaptea aceea, în care Lang ne ținea pe mine și pe singurii mei prieteni în viață în parcarea aceea transformată într-o capcană, bătrânul spion a spus:

— Știi ce avem aici?

Gestul său cuprindea totul: Conul de lumină în care el stătea drept, iar eu zăceam cu picioarele rășchirate și partea superioară a corpului sprijinită în coate. Grămada de pistoale și echipament de lângă

corpurile informe ale lui Zane și Russell, inconștienți din cauza șocurilor electrice. Cari, cu trupul moale și cufundat într-o amorțeală toxică mai puternică decât a mea. Hailey, prinsă în îmbrățișarea lui Eric, lângă Cadillacul alb.

— Ceea ce avem noi aici, a spus Lang, este un răspuns în formare. Tot ce trebuie să facem e să luăm ce avem și să-l transformăm într-un adevăr productiv. Frenezia răstoarnă calculele medicilor legiști, a spus el. Cinci nebuni evadați. O ostatică nevinovată, brav agent CIA, răpită, ucisă la datorie. Legăturile noastre, rapoartele de la azilul din Mâine care te desemnează pe tine drept liderul haitei. Mașini furate, ați năvălit în casa mea. M-ați săltat. M-ați adus aici. De ce? Cine știe, doar sunteți nebuni cu toții.

„Trage de timp!”

— Îți vor verifica me’oria calc’lator’lui. Vor găsi alte dovezi.

— Bravo! a spus Lang. Ai intrat în jocul meu pentru a te asigura că ne-am gândit bine. Dar nu-ți face griji. Singurul motiv pentru care agenții îmi vor verifica unitatea centrală va fi ca să facă legătura dintre gloanțele de acolo și cele din armele voastre, ale câinilor turbați. În plus, pot să pun pariu că Russell mi-a distrus și memoria. Eu am construit capcanele acelea virtuale și, când le-am declanșat încadrându-mă în suita de mișcări pe care ar fi făcut-o orice intrus, datele acelea au fost șterse automat. Sediul SAD — nimeni nu știe că ați fost acolo. Matricele acelea, bucățile voastre de hârtie pot fi dispuse într-un sistem care să arate că eu sunt Kyle Russo. Mă gândeam… de ce n-am stârni un incendiu?

— Privește-o! O viziune! O șansă. Noi cinci atârnând de o macara. Un stâlp de fum deasupra unui centru comercial. O mașină distrusă pe o autostradă, pe timp de noapte. Un film-fantomă proiectat pe tavanul unui apartament. Dar noul film avea o etichetă de preț, cu cifrele scrise cu sânge. Nu conta cum se desfășuraseră detaliile intrigii, trebuia să plătesc prețul. Ca și singurii mei prieteni de pe pământul acesta.

Atunci și acolo, mi-am dat seama care era, la urma urmelor, esența vieții:

„Uneori, tot ce putem face, oricare dintre noi, e să alegem care nebunie are câștig de cauză”.

— Hai să-ți dau, ție și lumii reale… o explozie, a spus Lang. O luptă armată înnebunită, eu și agentul Rudd ne eliberăm. Ea e un erou. Înșfacă o armă, trage. Iau și eu una — nu pe a mea, ar fi prea ușor. Nu mi-am lăsat amprentele decât pe țevile pistoalelor voastre, deși e destul de improbabil să conteze. Mai ales dacă are loc vreo explozie sau un incendiu. Stai un pic! Ochii lui Lang aruncau flăcări. Apoi, o să-mi fac datoria de spion și o să curăț scena, plin de curaj, cât timp aștept să fiu salvat! O curăț pentru a ascunde toată mizeria asta, să nu

las nimic pentru presă, pentru băgătorii de seamă de la Congres! Iar acest efort strălucitor, care arată responsabilitate, adăugat tuturor celorlalte probe, creează un adevăr pur, credibil, dorit! Singura întrebare care ne mai rămâne, a spus el încruntându-se, este cine moare primul?

Amorțit de la brâu în jos, cu brațele prea otrăvite pentru a face și altceva decât să mă sprijin în coate, am spus:

— Tu.

Foarte-foarte încet, chipul lui s-a întors dinspre șoaptele unui viitor pentru a mă vedea privindu-l fix, de jos în sus, de pe asfaltul parcării din prezent.

— Zău? a zis el.

Să trag aer adânc în piept însemna să rup cercurile de oțel care-mi încorsetau pieptul, dar am făcut-o și am spus, cât am putut de repede:

— Natura esențială.

S-a încruntat și tot chipul i s-a schimonosit.

— Asta e halucinația ta? Asta este natura mea esențială și, deci… *ce?*

Dar lupta de a-mi recăpăta controlul respirației mi-a răpit puterea de a răspunde.

— Sau vrei să știi *când?* a întrebat Lang. *Când* mi-am dat seama care e natura mea esențială? Mereu am fost… unic. Paradoxal, lovitura de glonț care mi-a dat conștiința de sine a avut loc după ultima noastră întâlnire. Încă mai încerci să reușești o sinucidere?

De pe buzele mele au ieșit doar două cuvinte:

— Natura esențială!

— Asta îți spun și eu! Trezirea mea a avut loc în Sala de Evaluare din subsolul Casei Albe, în noaptea de după 11 septembrie, în timp ce fumul și praful se învolburau în jurul New Yorkului, și peste râu, deasupra Pentagonului, în mijlocul acelei câmpii din Pennsylvania. Cele mai bune minți din sistemul nostru labirintic erau înghesuite în jurul mesei din Sala de Evaluare, iar fiecare dintre ei voia să știe *de ce.* Dinlăuntrul meu am răbufnit: „De ce nu?” Crede-mă, a trebuit să ascund foarte bine acea înțelepciune crudă pentru a rămâne în continuare în sala aceea!

Pentru a treia oară, am făcut un efort pentru a rosti:

— Natura esențială!

— A ce? a strigat Lang. A vizionarilor ca noi? A unui spion? Natura esențială a unui spion este să înșele și să manipuleze, să mintă și să moară.

Pieptul îmi ardea, ridicându-se și coborându-se cu mișcări sincopate. Cu inima bubuind în coastele prinse în cercuri de fier. Furtună în capul meu. „Alb — Nu te pierde! Nu o pot spune! Trebuie s-o spun. Nu o pot face! N-am altă posibilitate mai bună.”

Mi-am îndreptat privirea la Cadillacul alb, unde Eric o ținea pe Hailey prinsă în îmbrățișarea lui. Ochii perechii i-au întâlnit pe ai mei, iar eu am simțit cum mi se rupe sufletul rostind:

— Nu el!

Lang a spus:

— „Nu el” înseamnă „nu eu?” „Natura esențială”?

Fața lui Hailey s-a luminat, cu o expresie asemănătoare unui zâmbet:

— Eric! Ascultă ordinul șefului! Fă să merite! Ține-mă-n brațe, ca să fim împreună întotdeauna!

Ordinul ei străfulgera printre ororile cărora Eric nu putea să facă altceva decât să li se supună, și-a făcut loc între ele și le-a transformat într-o viziune care avea forma naturii esențiale a inimii lui iubitoare.

Lang s-a întors brusc către Eric și Hailey, natura sa esențială sesizând pericolul. A smuls pistolul cu tranchilizante din locul său — gol. Dar era un om căruia îi plăcea lupta corp la corp, așa că atacă perechea aflată lângă bestia albă. A lovit cu arma cu tranchilizante izbind-o de brațul ridicat de Hailey pentru a para, în timp ce Eric o ținea, în continuare, de talie. Arma lui Lang a lovit pe sub brațele lui Hailey, care îi protejau fața, și a nimerit-o în piept, deasupra strânsorii lui Eric, iar ea a țipat…

L-a apucat pe Lang și l-a tras aproape.

Lang pluti, lăsându-se în voia adversarei sale. Cele trei corpuri împletite s-au lovit de caroseria Cadillacului. Eric s-a răsucit cu toată forța trupului său scund și îndesat, iar toți trei s-au rostogolit de-a lungul părții laterale a mașinii. Spatele lui Lang s-a izbit de pielea de metal a fiarei albe. Forța acestei coliziuni l-a făcut să scape pistolul cu tranchilizant. Cu o mână, Hailey îl ținea aproape de ea — iar pe a doua o înfipse, ca pe o gheară, peste gura lui, astfel încât nu putea articula decât niște sunete gâlgâite și mormăieli. Eric asculta ordinul, ținând-o strâns cu o mână, iar cu cealaltă își lovea șeful cu pumnii.

Șeful, care stătea lipit de fereastra Caddy-ului. Șeful, care se lupta să rămână în picioare în timp ce Eric lovea cu picioarele, pentru a zdrobi întregul grup de suprafața mașinii.

Alunecară de-a lungul portierei din față, ajungând în dreptul celei din spate.

Maestrul-spion cu părul argintiu a înfipt țeava armei cu electroșocuri în corpul lui Eric.

Un șoc electric a traversat corpul lui Eric — nu: *încă o* străfulgerare de electricitate s-a răspândit în trupul acestui bărbat care îndurase o sută de alte șocuri mai puternice. Zdruncinătura pătrunse prin spate, către piept iar apoi a trecut mai departe, o încărcătură difuză, electrocutând cele două persoane pe care Eric le ținea lipite de mașina de metal.

Năucit, Eric tremura. Hailey s-a lăsat moale, cu mâinile pe lângă corp. Ar fi putut cădea, dar Eric o ținea strâns. Faptul că o ținea în brațe însemna că-l ținea și pe Lang, care se ținea pe picioare numai prin simpla forță a nebuniei, iar cei trei au alunecat spre partea din spate a mașinii.

Mâna lui Hailey a atins capacul de la rezervorul de benzină la o secundă după ce ochii ei și-au recăpătat o licărire conștientă. L-a atins în timp ce Lang își recăpăta puterea.

— Eric! a strigat ea.

Cu o răsucire a încheieturii, o smucire a brațului, a ridicat ce avea în mână între fețele lor, ca să vadă toți: capacul rezervorului de benzină al Cadillacului.

Eric a țipat:

— Ține-mă în brațe pentru totdeauna!

Repeta? Cerea? Ordona? N-aveam să știu niciodată.

Iar Hailey i-a răspuns pe același ton:

— Da!

Și Eric a băgat mâna în pachetul de carne țintuit de partea din spate a Caddy-ului și a găsit cuiele celor două grenade de diversiune din vesta pe care o purta Lang.

Le-a scos.

Am văzut două siguranțe de grenadă învârtindu-se în aer, dinspre trioul de lângă mașină m-am aruncat pe spate, încrucișându-mi brațele peste fața cu sprâncenele deja pârlite.

Două grenade de diversiune au explodat sub forma unei flăcări care arunca scântei, lângă rezervorul de benzină al Cadillacului, care scuipa vălătuci de fum.

Bestia albă a mugit într-o explozie uluitoare, iar noaptea a fost luminată de o minge de foc portocaliu. Valul de căldură copleșitoare a năvălit peste siluetele nemișcate ale celor patru spioni de pe asfalt.

55

Până la ora 11.15 din dimineața zilei următoare, cea de-a noua a cruciadei noastre, curățarea zonei unde avusese loc explozia accidentală a unui camion cu deșeuri parcat lângă o mașină veche din apropierea malului apei, în rezervația naturală de lângă Parkton, Maryland, aproape că se terminase. Muncitorii masivi făceau semn unei mașini ocupate de cinci adolescenți că nu e permisă intrarea în parcare, spunându-le:

— Pute aici. Câțiva dintre colegii noștri chiar au vomitat.

Fata din grup le-a spus prietenilor ei:

— Se simte mirosul. Seamănă cu mirosul de benzină, de cauciuc ars și… îâî! Păr ars și alte chestii!

Adolescenții au pornit înapoi către orășelul lor plictisitor, unde nimeni nu era niciodată nevoit să-și condamne prietenii la moarte. Se

considerau norocoși că nu fuseseră prinși chiulind de la școală și, pentru a nu se da de gol, nu au povestit nici unui adult ceea ce nu văzuseră.

Până la ora 11.15, scheletul carbonizat al Cadillacului din 1959 fusese transportat în remorca unui camion uriaș, înghițit de întunericul din ea, de parcă nici n-ar fi existat.

Alte lucruri fuseseră băgate în pungi și încărcate în niște dubițe fără însemne.

Până la ora 11.15, directorul băncii locale satisfăcuse curiozitatea agenților cu legitimații pe care scria FBI, și care, oficial, investigau o rețea de hoți de cecuri garantate. Informațiile furnizate de el le-au confirmat pe ale noastre și au alcătuit o Descoperire Operațională privită în lumina Primei Reacții cu ochi neîncrezători, dar care, până la 11.15, s-a dovedit atât credibilă, cât și adevărată.

Ceea ce însemna că, până la 11.15, trăgătorii SAD care ne înconjuraseră, pe Zane, Russell și pe mine, când apăruseră — s-au relaxat și ne-au lăsat în pace.

Noi, trei nebuni, stăteam pe malul apei.

Până la 11.15, cerul se înseninase. Apele golfului din fața noastră se potoliseră, schițând numai niște valuri ușoare.

Păsările planau în zare. Fiecare dintre expirațiile noastre purta tot mai puțin din duhoarea exploziei și a focului morții.

— Asta au vrut amândoi, Vic, a spus Russell.

— Nu i-ai confruntat cu nimic din ce nu își asumaseră, a zis și Zane.

— Da, am spus eu.

— Nu ca înainte, a spus Russell.

— Niciodată nu e ca înainte.

Apa se unduia spre mal.

— Dar, atât atunci, cât și acum, ai dat ce ai avut mai bun.

În sfârșit, credeam și eu asta. Am spus:

— Cred că sunt un om greu de ucis. Asta e bine, cred.

— ’Xact. Și suntem teribil de norocoși că încă mai suntem în viață.

Apa se unduia spre mal.

Russell a întins mâna. Am privit-o tremurând. A ridicat-o din umeri.

— Vrea cineva medicamentele pe care ni le-au oferit?

— Neah, am zis eu. *Refuzul* m-a adus până aici. Cu o groază de ajutor din partea prietenilor.

— Progrese spectaculoase, a spus Zane. Pentru noi toți.

— Toți care am scăpat, a spus Russell, privind lung asfaltul murdărit de resturile incendiului.

— Toți am scăpat, am zis eu. Bine ați venit de partea cealaltă.

— Păcat că bunurile tale erau în Caddy, mi-a spus Zane. Fotografia Deryei. Globul cu zăpadă.

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu.

— „Nu” adică *nu* mai bem cafea, a spus Russell. Inima îmi bate nebunește în coaste.

— Iar eu va trebui să mă duc la baie… din nou, a spus Zane.

— Nu vreau să conduc, am spus eu. Nu vreau să mai conduc o vreme.

— Îi crezi? a întrebat Russell. Că nu trebuie să ne întoarcem la Castel după vreo câteva zile de ședințe de informare — dacă nu vrem.

Mi-a venit ușor să ridic din umeri.

— Păi, am mai evadat o dată. Noroc că suntem în continuare nebuni.

Am izbucnit toți trei în râs.

Un pescăruș a țipat în înalt.

— Bineînțeles, ar putea oricând să ne dea vreo pastilă cu otravă, a spus Russell.

— Leacul suprem când vine vorba de tratamentul bolilor mintale. Am scuturat din capul neatins de vreun glonț. Au nevoie de noi. Au câștigat o bătălie mare. Au salvat lumea de un ucigaș nebun care putea tăia și spânzura în Casa Albă. Noi suntem dovada succesului lor, chiar dacă suntem un secret.

Russell și-a târșâit picioarele și a ridicat din umeri.

— Eu s-ar putea să mă întorc.

Eu și Zane ne-am uitat lung la el.

— Nu de tot, a spus el. Dar… nu sunt sigur că lumea reală e încă pregătită pentru mine.

N-am putut să mă abțin și i-am ciufulit părul, ca și cum ar fi fost frățiorul meu.

Iar el a zâmbit larg.

Cari a plecat de lângă episcopii Agenției și a venit la noi.

— Plecăm.

— Bine, am spus eu. Unde?

— Ăăă… Cari și-a ațintit privirea asupra lui Zane.

El și-a îndreptat ochii spre mine.

Russell se uita lung la apa care unduia.

— Vic, a spus Zane, nu mai sunt cu tine.

— Suntem împreună, m-a lămurit Cari, luând mâna lui Zane într-a ei.

— Ce?

Russell se uita lung la apa care unduia.

— A fost un drum lung, a spus ea. Pentru toată lumea.

Îmi aminteam anumite priviri. Cuvinte. Sunete. Ușile închise ale camerelor de motel.

— Cine știa? am întrebat eu în șoaptă.

Russell a răspuns:

— Toată lumea, în afară de tine.

I-am lovit cu cea mai dură replică de care dispuneam:

— E suficient de bătrân să-ți fie tată!

— Noi ne gândeam la altceva, a spus ea.

Ceva în sufletul meu s-a prăbușit. Ceva în sufletul meu a renunțat. Am spus:

— Să mi-o trag!

Zane a răspuns:

— Nu. Dar, acum… aș fi eu în stare. Sunt, de fapt.

Iar zâmbetul lui mi-a străpuns inima.

— Tare! a spus Russell.

Și-au lovit pumnii, într-un salut ca al unor băieți de cartier, iar Russell a adăugat:

— Ne vedem mai târziu.

— 'Xact.

Îndepărtându-se, Cari ținea mâna lui Zane cu puterea unei femei care nu se mulțumise cu nimic altceva decât cu acel ceva special, iar el o ținea cu răbdarea unui bărbat care știuse să aștepte.

Apa mângâia țărmul, lângă tălpile mele.

— Ți-am spus că nu te pricepi la femei, a spus Russell.

— Uite cine vorbește, am mormăit eu.

Valurile se unduiau înaintea ochilor noștri.

— Deci, a spus el într-un final. Știi ce vrei să faci mai departe?

Valurile se unduiau înaintea ochilor noștri. Deasupra capetelor noastre, cerul era senin. În spatele nostru, asfaltul era mânjit de urmele negre ale fumului și de diamantele sclipitoare ale geamurilor sparte. Valurile unduiau.

Iar eu am spus:

— Da.

Vă mulțumesc foarte mult

Surse, inspirație, daruri, străfulgerări, pietre de încercare: Robert Baer, Tim Bernett, Natalia Aponte Burns, John Burdett, Barbara Carr, Lou Campbell, Eileen Chapman, Tom Doherty, Johnny Fago, Leora Freedman, Bonnie Goldstein, Harry Gosset, Rachel Grady, Chris Harvie, Jell Herrod, Irina, Terry Little, Joe Landsdale, Editura Lonely Planet Publications, Karl Mailer, Serif Mardin, Marlon Mark, Susan Collin Marks, Matrix, Lou Mizell, Dan Moldea, *The New York Times,* Mona Okada, Jay Peterzell, Mike Pilgrim, John Pomfret, Biblioteca Publică Presque Isle (Maine), Linda Quinton, Bob Reiss, Cari Rudd, Bruce Sayre, Derya Samadi, Ricki Seidman, Yvonne Seng, Nat Sobei, Jeff Stein, Simon Tassano, Richard Thompson, The Stone Pony, *The Washington Post,* James Wagonner, John Weisman, Bill Wood.

[1] WILCO — *I will comply with your order:* O să mă supun ordinului dumneavoastră. (n.tr.)
[2] Research and Verification Epidemology Network Systems
[3] *Avocați, arme și bani*
[4] Național Security Council – Consiliul Național de Securitate
[5] „Albumul Alb”
[6] *Toată lumea are ceva de ascuns cu excepția mea și a maimuței mele*
[7] Defence Against Subtle Termination
[8] Defence Against Mechanical Entry
[9] *În timp ce chitara mea plânge blând* – cântec al formației Beatles, compus de George Harrison. (n.tr.)
[10] Național Security Agency Agenția Națională pentru Securitate
[11] Variantă colocvială pentru kung fu (n.tr.)
[12] MICE - Money. Ideology. Compromise. Ego
[13] Restaurantul „Ascunzătoarea“ (n.tr.)
[14] *Azi a venit timpul* - cântec înregistrat de *The Chamhers Brothers* în 1968 (n.tr.) Recognition Code Sequence - Secvența Codată de Recunoaștere
[15] Pornire pe direct – pornire a motorului prin scurtcircuitarea contactului (n.tr.)
[16] Formulă folosită de copiii plecați la colindat de Halloween (n.tr.)
[17] *Dr. Strangelove sau Cum am învățat să nu-mi mai fac griji și să iubesc bomba atomică,* 1964, film în regia lui Stanley Kubrick
[18] O structură ușoară, prefabricată din oțel galvanizat, cu formă semicilindrică folosită de armata SUA. (n.tr.)
[19] Flash Code Transponders - dispozitive de transmisie-recepție codificată (n.tr.)
[20] High Altitude Low Opening Jump
[21] North-Vietnamese Army - armata nord-vietnameză
[22] Pathet Lao mișcare naționalist-comunistă din Laos (n.tr.)
[23] Capitala provinciei Thua Thien din Vietnam (n.tr.)
[24] Ardight - folosirea, în 1965, a avioanelor B-52 ca bombardiere americane în Guam. Prin analogie, Arc light, uneori Arclight, e numele de cod și terme- nul general pentru folosirea avioanelor B-52 ca platforme de susținere a operațiunilor la sol, cu ajutorul unui control radar în Războiul din Vietnam. (n.tr.)
[25] Shan - diviziune administrativă a Uniunii Myanmar (Birmania) (n.tr.)
[26] Roman de J.D. Salinger (n.tr.)
[27] Franklin D. Roosevelt, președinte al SUA (n.tr.)
[28] *Născut pentru a fugi*
[29] DCI - Director of Central Intelligence directorul Agenției Centrale de Informații
[30] Organizația Națională de Informații a Turciei

[31] Pidgin - dialect format prin amestecarea limbii autohtone cu engleza (n.tr.)
[32] Rufis Rohypnol
[33] Unabomber - numele de cod dat de FBI lui Teodor Kaczynski, teroristul care a fabricat 16 bombe pe care le-a plasat în locuri publice sau le-a trimis, în colete poștale, spre felurite destinații din SUA: universități, aeroporturi, magazine de comercializat computere sau firme de relații publice. Vreme de 19 ani (1978 -1997) a fost cel mai căutat terorist din SUA și a fost prins de autorități fiind denunțat de propriul frate. (n.tr.)
[34] New York Police Department - Departamentul de Poliție al orașului New York
[35] *Vino așa cum ești*
[36] Directoate of Operations (DO) Organizație secretă care se ocupă cu operațiunile de strângere de informații sub acoperire, încorporată CIA. (n.tr.)
[37] Îmi pare rău (în lb. spaniolă, în original)
[38] Atacuri nervoase
[39] The Long Island Expressway, LIE - minciună (joc de cuvinte, în lb. engleză)
[40] „There's a hole in my bucket, don't let any water get out“, vers din melodia *There's a Hole in My Bucket* (n.tr.)
[41] *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band,* al optulea album al trupei Beatles (n.tr.)
[42] *We Gotta Get Out of This Place,* melodie a trupei The Animals, formație rock englezească din anii 1960 (n.tr.)
[43] The Stone Pony – clădire situată în Asbury Park, New Jersey, local în care a cântat în tinerețe Bruce Springsteen (n.tr.)
[44] Terri și Fugarii
[45] Program demarat în 1944 prin Legea de readaptare a veteranilor, oferind diferite facilități celor care au luptat în al Doilea Război Mondial. (n.tr.)
[46] *Tupelo Honey* album al artistului nord-irlandez Van Morrison, din 1971. (n.tr.)
[47] *Northern Review* — publicație universitară, editată la Colegiul Yukon, Canada (n.tr.)
[48] Non-Official Cover
[49] Beatnic - membru al generației Beat, numită astfel de scriitorul Allan Gingsberg (n.tr.)
[50] Nonspecific Umbra Logarithmic Loss
[51] *Nu-ți face griji, iubito*
[52] Noi vă preluăm corespondența!
[53] Treaz (în lb. engleză, în original)
[54] „Lying on the Floor Just Like Doctor Friedman Did“, referire la

versul „Lying în bed, just like Brian Wilson did“ din melodia *Brian Wilson*, a formației Barnaked Ladies. (n.tr.)
[55] Joc de cuvinte SAD - trist (în lb. engleză, în original) (n.tr.)
[56] „Big Brother“, referire la romanul *1984* de George Orwell (n.tr.)

Table of Contents

42
43
44
45
46
47
48
49
50